

LIN YUTANG
PEÓNIA

Lin Yutang

Peónia

TERICUM 2010

A könyv eredeti címe: THE RED PEONY
Heinemann, London
Copyright © Lin Yutang 1961

Fordította Gáti István
Szerkesztette Tordai Éva
Hungárián translation © Gáti István, 2010
Hungárián edition © Tericum Kiadó, 2010

Tartalom

Első könyv

Első fejezet

Második fejezet

Harmadik fejezet

Negyedik fejezet

Ötödik fejezet

Hatodik fejezet

Hetedik fejezet

Nyolcadik fejezet

Kilencedik fejezet

Tizedik fejezet

Tizenegyedik fejezet

Tizenkettedik fejezet

Tizenharmadik fejezet

Tizennegyedik fejezet

Második Könyv

Tizenötödik fejezet

Tizenhatodik fejezet

Tizenhetedik fejezet

Tizennyolcadik fejezet

Tizenkilencedik fejezet

Huszdik fejezet

Huszonyegyedik fejezet

Huszonkettedik fejezet

Huszonharmadik fejezet

Huszonnegyedik fejezet

Huszonötödik fejezet

Huszonhatodik fejezet

Huszonhetedik fejezet

Huszonnyolcadik fejezet

Huszonkilencedik fejezet

Harmincadik fejezet

Harmincegyedik fejezet

Harminckettedik fejezet

A virág, félig nyitva, félig rügyként,
reszkető várakozásban tartja vissza lélegzetét.
Álomittas ajka körül mosoly játszik,
melyről senki nem ismerheti fel
a titkolt szerelmet.

Első könyv

Első fejezet

1891-et írunk. A sóadóhivatal főtitkára, Fej Ting-jen barátai azért jöttek össze, hogy megtartsák az utolsó szertartást az elhunyt tiszteletére. Mindannyian jó mélyen, háromszor hajoltak meg a fekete koporsó előtt, majd lábujjhegyen odébbálltak - a nők az egyik oldalra, a férfiak a másikra. A család néhány barátja rendezte ezt a ceremóniát, mielőtt az elhunyt földi maradványait átszállították volna szülővárosába.

Izzasztóan meleg nap volt. Negyven-ötven férfi, nő és gyerek szorongott a Fej család bérelte ház kis kertjében. Az épület régi volt, és a szobák mennyezetét nyers gerendák díszítették. Az ismerősök, akiket eddig még sosem hívtak meg a házba, csodálkoztak, hogy Fejék milyen szerény körülmények között éltek, pedig Fej jómódú családból származott, a Sanghajhoz közeli tavak mellett lévő Kiaszingból. Néhány gyászoló a tanulószobába húzódott vissza, ahol a dísztelen bútorok és könyvek között festői rendetlenség uralkodott. Az eredetileg ibolyakék színű, rombusz alakú ablakokon keresztül tompa, rózsaszínes fény szűrődött be, amely a kint álldogálók nyugtalan árnyékától még halványabb lett. A nők pókhálókat vettek észre az ablakok körül, és ebből arra következtettek, hogy a fiatal özvegy nem lehet igazán jó háziasszony.

Fej kollégái közül sokan csak azért jöttek, hogy lássák a fiatal özvegyet, mert az a hír járta, hogy elragadó szépség. Ezen a napon biztosan láthatják majd, hiszen a koporsó mellett van a helye, ahol a vendégek meghajlását kell viszonznia.

A nyomasztó halotti szertartáson senki sem érezte jól magát. Valami nem volt rendben. A fiatal özvegy sápadt arca sehogy se illett a komoly atmoszférához és a rémisztő koporsóhoz. A csúcsos, fehér pamut fejedőben, amit nyers vászonnal vontak be, és az ugyanabból az anyagból készült, zsákszerű ruhában úgy nézett ki, mint egy áldozati állat. Arca - hosszú, sötét pillákkal ékesített félhold, egyenes orr és szépen formált áll - kiviláglott a szoba félhomályából, ahol két nagy gyertya pislákolts bágyadtan, rosszat sejtetően az oltárnak kiképzett asztalon. Az özvegy lehajtott fejével mintegy tiltakozott a ceremónia

ellen. Mindössze huszonkét éves volt még. A hagyomány megkövetelte, hogy a felső tízezerhez tartozó értelmiségiek özvegyei ne menjenek újra férjhez.

A férfiak sajnálták a csinos fiatalasszonyt. Mindannyian a só-adóhivatalban dolgoztak, és zömében házasok voltak. Feleségeikkel együtt jöttek el ki ezért, ki azért. Volt, aki társadalmi kötelezettségének tartotta, de volt, akit megrázott, hogy a halál keze elragadott közülük valakit a kolerajárvány idején. A beosztottak, akik utálták gőgös és indulatos kollégáikat, csak azért jelentek meg, mert az iroda főnöke utasította őket. A közösség nevében nekik kellett átnyújtaniuk az özvegynek némi pénzt. Ők ugyan alig tudták nélkülözni az összeget, viszont az elhunyt családjának nem volt rá szüksége. Egyikük, akinek a családja egy hónap múlva a városba költözik, és már házat is bérelt, abban reménykedett, hogy sikerül megkaparintania egy vaságyat és egy fából készült ülökét. Tudta, hogy az özvegy elutazik, és talán olcsón hozzájuthat a bútorokhoz.

Szué, az irodafőnök, egy kemény arcvonásokkal megáldott, robusztus ember, nagyon büszke volt arra, hogy az ő révén igen díszes koporsót sikerült szerezni, ráadásul olyankor, amikor a koporsókészítőknek kevés árujuk volt. Azt akarta, hogy lehetőleg minél többen csodálják meg a koporsót. Ezért aztán azt terjesztette, hogy az özvegy rendkívül csinos asszony. Szué, aki mindig is visszahúzódva élt, azon kevesek egyike volt, aki már látta.

Az iroda mindent megtett az özvegy érdekében, főleg, mert a férj rokonai közül senki se állt mellette. A család csupán egy öreg szolgát küldött a szertartásra, aki a halott szállításában segít majd. És hát Lien-szeng süket volt, jelenléte pedig felesleges, mert az itt beszélt mandarin nyelvet nem igazán értette.

A hagyomány úgy kívánta, hogy az elhunyt családtagja a koporsó mellett álljon és fogadja a meghajlásokat. Erre a célra egy gyerek is megfelelt volna, de mivel Fej asszonynak nem volt gyermeke, ő maga állt a koporsó mellett, mint a fájdalom vászonba csomagolt megtestesítője. Csak ritkán mozdult meg, amikor egyik lábáról a másikra állt vagy elmerengve pislogott. Néha felpillantott, nézte, de mégse látta a gyászoló vendégeket, tekintete üres volt. Homlokán

izzadság gyöngyözött, szeme száraz volt, nem sírt, nem jajveszékelt hangosan, noha ezt az illem megkívánta volna.

A jelenlévők közül sokaknak feltűnt ez. Hogy merészelt nem sírni! A szokások ellen vétett azáltal, hogy nem sírt, és a gyász semmilyen jelét nem adta a férje emlékére rendezett megemlékezésen. Semmit sem tett az előírt meghajtáson kívül, és ez a „semmi” annyira kézzelfogható volt, hogy minden jól nevelt ember sértésnek fogta fel. Mintha egy robbanni nem akaró tűzijátékot szemlélték volna.

Néhány férfi a keleti szobába húzódott, amely a kertre nézett. Nagy élvezettel tárgyalták az eseményeket.

- Fel nem fogható, miért járt rosszlányokhoz az öreg Fej, amikor ilyen csinos felesége volt - mondta egy idősebb úr.

- Nem tudhatjuk, milyen volt az asszony. Láttá, milyen nyugtalan a tekintete? De az tény, hogy nem gyászol.

- Az ám, a szeme. Micsoda szenvedély van benne! „Nyugtalan lélek”, ahogy mondani szoktuk. Lefogadom, hogy újra férjhez megy.

- Hallgasson - szakította félbe dühösen az egyik kolléga -, ehhez semmi közünk. Annyit azonban tudok, hogy Ting-j ennek két idősebb testvére volt. Igaz, járvány van, de legalább valamelyikük eljöhetett volna, hogy ne maradjon minden az özvegyre.

- Nem úgy néz ki, mint aki gyászol. Még csak nem is zokog - morgolódt egy aprócska, aszott ember, akinek hosszú ruhája a bokájáig ért.

- Nem lehet elvárni tőle. Nem álldogálhat órákig - mondta egy jóindulatú, hatvan év körüli férfi. Markáns álla volt és szemüvege, amit „kantoni kristályüvegnek” tituláltak. Vang úrnak hívták, rajztanár volt és az elhunyt szomszédja. Őszes bajusza és ritka szakállá megadta a korhoz illő figyelmet, és tiszteletet parancsoló külsőt kölcsönzött neki. Idegesen babrálta kihúlt pipáját.

Fej főnöke, Szué ragadta magához a szót, aki erős anhueji tájszólásban beszélt. Borzas fekete szakállá le-föl ugrált, miközben beszélt.

- Úgy hiszem, a mi irodánk személyzetén kívül nem sokan vannak a gyászoló vendégek között. Ha mi nem csinálunk nagy ügyet abból, hogy

az özvegy rendesen gyászol-e, akkor a többiek is hallgatni fognak. Az átszállítás ügyében az unokaöcsém segítségét kélttem. Ne mondhasssa senki, hogy az iroda fukarkodik.

Egy jellegtelen arcú fiatalember kurtán felnevetett: - Ahogy valaki megjegyezte, járvány van, de a családnak nem kellett volna annyira megijednie. Az egyik testvért ideküldhették volna. Egy gyászszerartás mégiscsak egy gyászszerartás.

- A szülővárosában megtartják a szerartást - nyugtatta meg a tanár. - Egyébként igaza van. A család gondolhatott volna az özvegyre. Annyira fiatal...

- Hány éves?

- Huszonkettő - válaszolta a tanár.

- Hány évig voltak házások?

- Feleségem azt mesélte, alig két-három évig. De nem voltak különösebben boldogok. De hát ehhez semmi közünk - fejezte be a témát tapintatosan a tanár.

A tanár felesége lépett a szobába, és súgott valamit férje fülébe. Az asszony ötvenes éveinek közepén járt, széles arca és duzzadt felső ajka volt, és ahol megjelent, vidámságot árasztott maga körül.

- Ha most már senki sem jön, mondjuk azt Fej asszonynak, hogy vonuljon vissza. Mindjárt dél van. Eddig is eleget álldogált. Legyenek megértőek, uraim.

A tanár felállt és az irodavezetőhöz fordult. - Szué úr, tudom, hogy ez nem a legjobban sikerült gyászszerartás, de úgy érzem, az lesz a legjobb, ha most mindannyian hazamegyünk, és ebédre már nem maradunk itt. Senkinek sincs étvágya. Az együttérzés a szív feladata. Mi lenne, ha ön adna jelt az indulásra? Fej asszony végre kipihenhetné magát.

Szué szeme sarkában aprócska ráncok mutatkoztak, jeléül annak, hogy noha hírhedt volt üzelveiről, mindig megértően bánt a nőkkel.

- Természetesen - mondta torokhangon -, teljesen igaza van.

Szué az előszobába lépett, amit a többiek a szedelőzködés jelének tekintettek. Nem szólt, csak intett a kezével. Mindenki megértette. Unokaöccse, Liu, aki a beérkező ajándékokat fogadta és feljegyezte a

vendégek nevét, felállt az íróasztaltól és becsukta a könyvét. Egymás után utoljára odaléptek a koporsóhoz, majd lábujjhegyen elhagyták a szobát.

Szué egy pillanatig elidőzött a koporsónál, megkopogtatta, és a kemény, tompa hang hallatán arcára öröm ült ki.

- Nagyon jó fából készült! - mormogta elégedetten.

Ebben a pillanatban Fej asszony látható megkönnyebbüléssel emelte fel a fejét, de a pillantása még mindig üres volt.

A gyászolók elvonultak, és csak a tanárházaspár maradt. Vang asszony a konyhában tevékenykedett. Minden eshetőségre számítva könnyű ebédet készített - tésztalevest zsemelével. A házban maradt, hogy segítsen a formalitások elrendezésében. A sóadóhivatal munkatársai mellett sokan jöttek a szomszédságból is, hogy részt vegyenek a gyászszerartáson, és hogy leróják végső tiszteletüket az elhunyt előtt. Hagyomány volt, hogy akik ajándékot hoznak a gyászszerartásra, azok fehér zsemlet kapnak. Az ilyen dolgokat jobb, ha egy nő veszi a kezébe.

Fej asszony hálás volt a segítségért. Vangék az utca másik végében laktak, és Fej asszony gyakran ellátogatott hozzájuk és játszott a gyerekekkel, akiket nagyon szeretett. Vangék nem voltak különösebben jóban Fej ékkel, de amikor a fiatalasszonyt e váratlan szerencsétlenség érte, és segítségre szorult az intéznivalók és társadalmi kötelezettségek útvesztőjében, a Vang házaspár segítő kezet nyújtott. A fiatal özvegynek nagy szüksége volt az együttérzésükre.

- Nagyon köszönöm - mondta őszintén, bár kissé üres hangon, amikor Vang asszony a szobájába vezette. Fiatal, csengő hangja volt, most azonban úgy szólt, mint egy harang, amin rejtett repedés van. - Nem is tudom, mit csináltam volna az ön segítségével nélkül - tette hozzá.

- Ön egyedül maradt - válaszolt Vang asszony. - Ez a legkevesebb, amit egy szomszéd megtehet.

Az egyszerű köszönetet egyszerű természetességgel viszonzták.

- Most dőljön le egy kicsit - folytatta Vang asszony. - Kimegyek a konyhába, és hozok önnek egy tányér levest. Ne aggódjon az ajándékok miatt. Elintézem. Tartogassa az erejét az utazásra.

Segített az özvegynek levenni a zsákruhát. Fiatal, szinte kislányos alak került elő alóla. Peónia (így hívták a fiatalasszonyt) sikeresen ellenállt a kísértésnek, hogy ezen a napon púdert és rúzszt használjon, de friss bőrének és meggypiros ajkának nem volt szüksége szépítőszerekre. Az idősebb asszony észrevette Peónia izzadságcseppektől gyöngyöző homlokát, és törülközőt hozott.

- A zsákban majdnem megfulladt - mondta, miközben letörölte Peónia homlokát.

A fiatalasszony szeme sarkában könnycseppek jelentek meg, kissé elidőztek ott, s éppen legördülni készültek, amikor Peónia erőt vett rajtuk.

Csak miután Vang asszony elhagyta a szobát, vetette magát az ágyra és kezdett el sírni. Amióta a féjje meghalt, sőt amióta a kolera ledöntötte a lábáról, ez volt az első alkalom, hogy sírva fakadt, mégpedig keservesen. Az utóbbi napokban megpróbálkozott ugyan a sírással, de szeme száraz maradt. Most azonban átszakadt a gát, és elszabadult égő, őszinte könnyeinek árja.

Nem a féjje gondolt, csak önmagára, a jövőjére, amely alaktalanul lebegett előtte, a rá váró fiatal életre. Nem tudta gyászolni a boldogtalan házasságot, amelyet szülei rendeztek el. Élete csalódások sorozata volt, és nem csak azért, mert Fej Ting-jen nyíltan más asszonyokkal szűrte össze a levet és állandóan gőgösen és fennhéjázva beszélt, amit ő megvetett, és ami haragot gerjesztett benne. Mivel igen érzéki és szenvedélyes volt, tudta, mit jelent a szerelem. Túl jól ismerte egy reménytelen szerelem örömét és fájalmát, megtapasztalta, milyen a szenvedély, amit egy olyan férfi iránt érez, akit nem kaphat meg. Csin Csu házaseMBER volt, két gyermek apja, és esküvője után csak titokban találkoztak. Peónia úgy érezte magát, mint szúnyog a pókhálóban. Teljesen összezavarodott, és nem látott kiutat. Miután könnyei végre feltörtek a mély, névtelen forrásból, Peónia valami ismeretlenre vágyakozott. A sírás ennek ellenére megnyugtatta.

Magában nevetett, amikor a gyászoló nők arról beszéltek, hogy milyen fiatalon veszítette el a férj ét, és hogy nehéz sors és egy életre szóló özvegyiség vár rá. A nők a nyelvükön hordják a szívüket. Mind szánakoztak rajta. Azt mondták, az özvegyiség nehéz ilyen fiatalon. A

füle hallatára beszéltek az özvegyről, ugyanis a szokásoknak megfelelően az özvegy, akárcsak a menyasszony, nem válaszolhatott.

A nők úgy vélték, hogy az ifjú özvegynek az erény teljes árát meg kell fizetnie. Kétféle özvegyi erény volt, egy özvegy két lehetőség közül választhatott: vagy „szűzasszony” (csie-fu) lesz, ami életre szóló özvegységet jelent, vagy „hős asszony” (lie-fu), ami azt jelenti, hogy inkább öngyilkos lesz, semmint ki legyen téve a kísértésnek, hogy még egyszer férjhez menjen.

Peónia számára egyik út se jöhetett számításba. Életöröme és fiatal ösztönei azt súgták neki, hogy mindkettő hibádzik. Inkább arra vágyott s törekedett, ami egy fiatal férfi és fiatal nő életében jó és szép, és ebben olvasmányai is megerősítették. Annál intelligensebb volt, hogy a nők csacsogása befolyásolhatta volna. Megvoltak az ideáljai és nem adta fel azt, amit helyénvalónak tartott. Féktelen volt és érzékeny. Ha sírt, csak azért tette, mert vágyott rá.

Vang asszony sokáig maradt a konyhában. Végül ínycsiklandóan fűszeres, gőzölgő levest és más ételeket hozott be egy tálcán. Nagyon meglepődött, amikor meglátta a fiatalasszonyt, amint a legkevésbé sem özvegyhez illő módon egy bambusz könyvtartóra borul, és fekete haja kibontva a vállára omlik.

- Mit csinál itt? - szidta Vang asszony. - Jöjjön, muszáj ennie valamit.

Peónia elvörösödött, mintha legtitkosabb gondolataira derült volna fény.

Vang asszony a helyére tolt egy széket. - Üljön le - mondta anyáskodva.

- Tojást és sonkát sütöttem, és együtt eszem önnel, hogy ne maradjon meg az étel.

Peónia hálásan mosolygott. Tudta, hogyan bánik Vang asszony az öt gyerekével, ismerte szeretetteljes gondoskodását.

Evés közben Vang asszony észrevette Peónia vörös, duzzadt szemét, és ezt mondta: - Szeretném, ha a gyászolók most látnák önt.

- Miért? - kérdezte Peónia zavartan.

- Sírnia kellett volna.

- Tetszett volna nekik, tudom - válaszolt Peónia röviden.

Tekintete ismét kiüresedett, némán evett tovább. Arra gondolt, jó lenne, ha Vang asszony kimenne a szobából, és végre elmerenghetne gondolatain és a gondokon, melyek összezavarták. Meg azt se szeretne volna, ha a tanár felesége meglátná a szerelmes leveleit, amikor segít neki csomagolni.

- Mit kerest, amikor a szobába léptem? - kérdezte Vang asszony, hogy megtörje a csendet.

- A mi „fucsi”-nkat, Hangcsou tartomány történetét - hazudta a fiatalasszony.

- Az a szülővárosa?

- Igen, ott születtem Jujao környékén.

- Ha elmúlik a száz nap, biztosan felkeresi a családját, ugye?

- Igen.

Vang úr kopogott a nyitott ajtón. A dolgozószobában evett, és tudni akarta, mit beszélnek az asszonyok, és hogy a felesége mikor megy haza.

- Menj egyedül. Itt maradok Fej asszonnyal. Sok mindent kell becsomagolnia.

Az özvegy azonban felállt és betessékelte. A tanár meglepődött, és vonakodott belépni. Noha egy nemzedékkel idősebb volt, és a felesége is jelen volt, neveltetése mégis tiltotta, hogy a szomszédasszony hálószobájába lépjen.

Peónia megértette. Tiszteletteljesen „idős Vang tanár úrnak” szólította, majd ezt mondta: - Köszönettel tartozom önnek és feleségének. Teát viszek a dolgozószobába, mert a tanácsukra van szükségem.

Néhány perccel később tálcával a kezében jelent meg a dolgozószobában. Vang úr felállt és udvariasan így szólt: - Pukan-tang. - „Nem kellett volna.”

Peónia vidámsága nem illett egy olyan özvegyhez, akinek a férje alig két hete halt meg. Vang úr megsajnálta a fiatalasszonyt. Alig múlt húszéves, és örök özvegységre volt kárhozthatva. Legalábbis a magasabb államhivatalnokoknál ez volt a szokás. Az egyszerűbb körökből származó özvegyek gyakran újraraházasodnak, de a „sziucai”, vagy

„csuren” özvegyeit (tanult emberek, akik az állami vizsgákon tudományos szintet értek el) olyan rítus kötötte, amelynek a konfuciánusok vetették alá az asszonyaikat. Nehezebbre esett Vangnak, hogy az erény mártírként lássa a fiatalasszonyt. Nem vágott egybe a jellemével.

- Nagyon kedves volt hozzám. Mondja, mit tegyek most? Holnap Lien-szeng társaságában hazautazom, mert elkísérem a „lélektárolót”. - Az eufemisztikus irodalmi „lingcsiu” szót használta a koporsó megjelölésére. - A hajón természetesen a zsákruhámat fogom viselni. Az egész úton végig rajtam kell lennie?

- Ez a szív dolga, Fej asszony. Természetesen az adott körülmények között az indulás és az érkezés alkalmával ezt a ruhát kell viselnie, különösen érkezéskor, amikor ön elé megy az anyósa és az apósa. - Ekkor tetőtől talpig végigmérte Peóniát. - Mindenesetre így nem jelenhet meg. Egyébiránt végig gyászolnia kell, amíg a „lingcsiu” meg nem érkezik férje szüleinek házába. Nem ismerem a férje szüleit, de ezt bizonyára elvárják öntől. A sógornői és a szomszédság folyton figyelni fogja. Csak nem akarja, hogy a háta mögött rosszat mondjanak önről?

Az idős tanár folyékonyan és visszafogottan beszélt, mint az idegenvezető, aki egy templomot vagy egy történelmi emlékhelyet mutat be.

- És mi lesz velem?

- A családja talán örökbe fogad majd egy gyereket, hogy a férje oltártüze tovább égjen. Ezt szokták tenni ilyen esetben. Úgy tartják, az özvegy gondolatai tiszták és erényesek maradnak, ha gyerekről kell gondoskodnia. Jól tudom, hogy ilyen fiatalon milyen nehéz az özvegység, de ki kell bírni. Volt a férjének valamilyen tudományos fokozata?

- Tulajdonképpen nem. Ötszáz dollárért vette magának a „kungszeng” címet, amikor az állam az árvíz áldozatainak gyűjtött. A házasságunk előtti évben történt. Ez nem tudományos fokozat volt, hanem olyan cím, amelyet a kormány adományozott.

A tanár behatóan nézte a fiatalasszonyt, majd ezt mondta: - Aha!

- Mit jelentsen ez?

- A helyzet úgy áll, hogy minden öntől függ. Én nem akartam beszélni erről, ön kért meg rá, mivel nem tudja, mitévő legyen. Szokatlan dolog lenne, ha például egy „sziucaj” özvegye újra megházasodna. Viszont egy „kungszeng” még úton van, ahogy mondani szokás. Sok függ a féije családjától. Ha arról kezdenek beszélni, hogy örökbe kellene fogadnia egy gyermeket, akkor tudja, mi vár önre.

- Ezt helyesnek találná?

- Ahogy mondtam, ez a szív kérdése. No meg arról van szó, hogy a férje családja milyen mértékben szeretné támogatni önt.

- Nem gondolja, hogy az a jó, ha egy nőnek saját gyereke van?

A tanár kissé zavarba jött: - Úgy gondolom, erről az édesanyjával kellene elbeszélgetnie. Még él, ugye?

- Igen, Hangcsouban.

- No, akkor megnyugodhat. Tartsa be a száz napot, ahogy ez egy jó menyhez illik. Talán megengedik, hogy utána az édesanyjánál pihenje ki magát. Hangcsou nincs messze onnan. Úgy tudom, ön a hangcsoui Liang klánból származik. Hallott már a Hangcsouból származó Liang Meng-csiáról?

Peónia arca kivirult. - Természetesen. Ugye, Liang hanlinra gondol, az Akadémia tagjára? Ő az unokatestvérem. A családban csak úgy nevezzük, hogy a „mi hanlinünk”. A büszkeség érthető. Általában egy családban száz év alatt egyszer születik egy hanlin, a császári Akadémia tagja. Egy ilyen megtiszteltetés minden családtag homlokát díszíti.

- Ő nagyon jó tanácsokat ad majd.

- Alig ismerjük egymást. Pekingben él. Csupán egyszer láttam életemben. Tíz- vagy tizenegy éves voltam akkor.

- De úgy érzem, jól ismeri. Láttam néhány esszéjét a könyvespolcon.

Peónia a könyvespolchoz ment.

Liu, az irodavezető unokaöccse zavarta meg. Beszámolt Fej asszonynak, hogy másnapra hajót bérelt, amivel felutazhatnak a csatornán, amennyiben kész lenne az utazásra. Küld valakit, aki a csomagokat a hajóra viszi. Liut meglepte, hogy az özvegy időközben levetette a zsákruhát és izgatottan beszélgetett a tanárral.

Az „akadémiai tag” véletlen említése kellemes emlékeket ébresztett Peóniában. Amikor tizenegy évesen fogékonyra vált a világra, Liang Meng-csia, aki huszonhét éves volt akkor, eljött néhány napra hozzájuk, miután megnyerte a nemzeti irodalmi versenyt. Kezét a lány homlokára helyezte, és „sugárzónak” nevezte - olyan bók volt ez, amely hatással volt Peónia egész fiatalságára. Egy rövid pillanat erejéig képek, emlékek, zajok és szülőházának egy bizonyos fája suhant el előtte a régen elfeledett múltból, és felélesztették fáradt idegeit.

Vang asszony komoly segítséget jelentett. Noha Peónia soha nem fogadta bizalmába, ráadásul másnap el is utazik, s talán soha nem tér ide vissza, azért Vang asszony kötelességének érezte, hogy a fiatalasszony mellé álljon.

A csomagolás szigorúan női tevékenység volt ebben az esetben, mert Peónia csupán a legszemélyesebb dolgait vitte magával. A bútorok és a háztartás kellékei itt maradtak. Vagy eladják, vagy később utánaküldik őket.

Vang asszony segített megszabadulni a vendégektől, és megvette, amire még szükség volt, például madzagra és lakatra a csomagok védelmére, valamint olajozóra. Egy-egy bátorító szó, egy mosoly, egy érintés a vállán jólesett Peóniának, olyan volt, mintha Vang asszony az anyja lenne. Amikor Peónia őszinte szívvel egy jádebroszt akart ajándékozni neki, Vang asszony megsértődött.

- Mit képzelsz rólam? Segítettem, mert éreztem, hogy segítségre van szüksége. Csak nem akar fizetni nekem ezért?

- Nem, csak ajándékként szeretném itt hagyni.

Vang asszony nem válaszolt. Ellenkezést nem tűrő mozdulattal helyezte el a brosst egy bőrönd rekeszében.

Később megjelent Vangék egyik fia, és azt kérdezte, mikor megy haza a mama.

- Mondd meg a húgodnak, hogy egyedül kell elkészítenie a vacsorát. Itt maradok Fej asszonnyal - válaszolta Vang asszony.

Amikor már égtek a gyertyák, a tanár nagy lendülettel érkezett a házba. Arra gondolt, a fiatal özvegy hangjában szinte gyermeki izgalom volt, amikor a „mi hanlinünkről” beszélt, a klán hanlinjáról, szinte mintha hitvallást fogalmazna meg. Emlékezett rá fiúkorából, amikor

büszkén jelentette ki az utcán: - A kalap az enyém! - Többet akart megtudni a Liang család hanlinjáról.

Étkezés után a dolgozószobában ültek és teáztak, közben néhány jelentéktelen szót váltottak, majd hamar arra terelődött a társalgás, mit is fog csinálni Peónia a jövőben. Nagyon őszinte volt. Már korábban utalt rá, hogy nem akar örökbe fogadott gyereket nevelni, inkább saját gyereket szeretne.

- Amennyiben a férjem szülei azt kívánnák, hogy egy gyerek ápolja a férjem tüzét az ősök oltárán, szóljanak az egyik unokaöccsüknek. Az elhunyt fiú legális örököséként kell örökbe fogadni.

Erre a tanár felhorkant:

- Úgy látom, ön lázadó!

- Elfogadom az intést - válaszolt Peónia. A rendkívül udvarias formula, „jen csüing liao” annyira váratlanul jött, hogy a tanár lecsendesedett.

- Én csak egy nő vagyok - mondta Peónia. - Önök, tanult emberek mindent kitaláltak. A Szung idők tudósai erőltették rá az emberekre ezt az özvegyi kultuszt. Konfuciusz ellenben egy szót se szól róla. Ő ezt tanította: „Özvegy férfi ne legyen külföldön, magányos asszony pedig odahaza.”

A tanár elcsodálkozott. - Igaz. A Szung filozófusaival kezdődött - hebegte.

- A Han és a Tang időkben egyetlen konfuciánus se tudott a liról, az általános értelemről - folytatta Peónia. - Ez azt jelentené, hogy a Szung korszak tudósainak igaza volt, és Konfuciusznak nem? Ők az általános értelmet az emberi természet fölé helyezték, és azzal szembeállították. A Han és a Tang tudósok ezt sohase tették. A természet beteljesítése a valóságban azt jelentette, amit a bölcsek az emberi élet céljának tartottak. Az általános értelem és az emberi természet egységet alkotott. Aztán jöttek a Li-szuék és Szung puritánok, és az emberi természetet bűnösnek kiáltották ki. Ez tiszta buddhizmus!

- Ezt honnan tudja? - Az idős tanár igazán meg volt lepve ettől az eretnek kijelentéstől, méghozzá egy asszony szájából.

- A mi hanlinunktól.

Peónia elővette Liang egyik tanulmánykötetét, és felnyitotta ezeknél a meglepő gondolatoknál, amelyek még a tanárnak is újak voltak. Vang már hallott Liangról, de még semmit sem olvasott tőle.

Az idős Vang olvasni kezdett, Liang kijelentései és a stílusa lebilincseltek. Figyelmesen olvasott, némán élvezte a szavak csengését, és néha látható csodálattal ingatta fejét. Liang klasszikus, világos, szinte archaikus stílusban írt, mintha minden szót olyan súlyokkal és gondolatokkal szeretne megtölteni, ami csak keveseknek sikerül.

Peónia feszülten figyelte a tanárt.

- No, mit szól hozzá? - kérdezte büszkén.

- Csodálatos! Egyszerűen csodálatos!

- És milyennek találja gondolatait és eszméit? - noszogatta Peónia.

- Kifejezetten eredetiek! Mit mondhatok én, a falusi tanító a korszak legjelentősebb szerzőjéről? Az én véleményem nem számít. De micsoda klasszikus stílusban ír! Itt a végén különösen tetszik az a kitétel, amelyben az ortodox iskola tanítóit szó szerint darabokra szedi, és azt mondja, a neokonfuciózusoknak előnyt kellett volna kovácsolniuk abból, hogy magukat az „Ég szócsöveinek” nevezték. Taj tien szing csiau - amit prédikálnak, szinte Isten szavai - „a puritánok megtagadják maguktól az élvezetet, ezért örömmel szemlélik a nők szenvedését”. Erre feni a fogát, és meg is engedheti magának. Más ilyet nem tesz.

Peónia szinte itta a dicsérő szavakat, mintha róla lenne szó. - Tisztelen a hanlinunkat - mondta -, és nagyon élvezem, amikor Liszuét „hidegpecsenye-zabálónak” nevezi.

- Boldog lehet, hogy ilyen neves fia van a klánjuknak. Hogy néz ki?

- Széles a homloka, és ragyogó szeme van, a keze pedig fehér... Rég volt már...

- Azóta nem látta? Az ősök áldozati ünnepségére se jár haza?

- Nem. Végig Pekingben, a császári udvarban volt.

- De a hozzátartozói írnak neki, nemde?

- Nem merünk írni neki. Számunkra csupán egy név.

Peónia soha nem beszélt a férjével, de másokkal se Liang Mengcsiáról. Elpirult. Kis idő után ezt mondta: - Hogyan felejtettem el

becsomagolni ezeket a könyveket!? Később akartam elküldetni őket.

- Minden egyéb be van csomagolva?

- Nagyjából. Csak a személyes holmimat és a féljem ruháit viszem magammal. A hajóban kevés a hely, és a koporsó majdnem a felét elfoglalja.

Mielőtt Vangék elmentek volna, a tanár ezt kérdezte: - Nem akar a koporsó előtt gyászolni, már csak a forma kedvéért is? Mert különben a szomszédok pletykálkodni kezdenek. - Ez a szertartás hétszer hét napig tart, az esti virrasztás idején.

- Hát csak pletykáljanak. Képtelen vagyok rá... - válaszolt Peónia.

- De a féije szüleinél meg kell tennie.

- Ne aggódjon. Ha mások megteszik, én is eljátszhatom a gyászt. Elmenőben Vang asszony ezt mondta a férjének: - Borzasztóan sajnálom, hogy egy fiatal lánykának ilyen nehéz sorsa legyen. Élete végéig özvegy lesz, és még csak gyereke sincs!

- Csak nyugalom - ellenkezett a féije -, ez egy kis lázadó. Egy napon majd robban a bomba. Megvan a magához való esze.

- Miről beszélgettetek a dolgozószobában?

- Semmi olyanról, amit megértenél.

Második fejezet

A csónak különleges „rakománya” miatt hihetetlenül sokat kellett fizetniük.

A bérelt hajó kicsi volt, talán tíz méter hosszú. A hajó közepe felett egy bambuszszőnyeg, jobban mondva, több egymáshoz illesztett szőnyeg alkotott baldachint, amely védelmet nyújtott az eső és a nap ellen. Fej asszony hintón érkezett. Arcát kissé eltakarta a szomorú alkalomra készült kalap. Lehajtott fejjel ült a hintóban, amíg a koporsót a hajóba tették. A koporsót vörös lepelbe burkolták, hogy a többi hajóutas ne tartsa rossz jelnek.

A koporsó fejrészénél elhelyezett fehér anyagra írták az elhunyt nevét. Szué irodavezető és unokaöccse, Liu segítette a behajózásnál.

Vang úr a feleségével együtt jött el, az utolsó pillanatig az özvegy mellett akartak lenni. Amikor mindennel elkészültek, egy öreg szolgáló és Vang asszony vezették fel óvatosan Peóniát az ingadozó deszkán a hajóba, amelynek végében a szőnyeg alatt párnákat és takarókat helyeztek el. Ott leülhetett, vagy le is feketett. Az utazás körülbelül tíz napig tart: a Jangcén és a szucsoui csatorna tavas részein haladnak. Amikor partra húzták a deszkát, Peónia felállt és köszönetet mondott az őt búcsúztató barátainak. Látták félig eltakart arcát és összeszorított ajkait. Peónia szoborként állt a csónakban.

A csatornában Kaujunál mindig nagy volt a forgalom, mert ez volt a Jangcsou felé vezető út, ami akkoriban híres szórakoztatóközpont volt. A császári csatorna, ami a környezettől függően tizenkét vagy tizenhét méter széles, tele volt mindenféle hajóval, vitorlással. Némelyiknek faragott és festett kabinja volt, némelyik pedig sivárnak és dísztelennek látszott. Evezők csobbantak és dereglye koppant a vízen, a deszkákon halászok lába dobbant, zizegtek a bambuszszőnyegeken, nyikorgott a fa, amikor két csónak ért egymáshoz. Az utazásnak igen kényelmes formája volt ez. Városokon lehetett keresztülhaladni, a környezet mindig újabb képeket kínált, és az erős forgalom nem zavarta azt, aki már megszokta. Hiábavaló lett volna előresietni vagy másokat megelőzni. Üzletek és házak álltak a parton, és ha a töltés meredek volt, a házak és raktárak a vízből kiemelkedő

lábakon álltak. Az éléskamrákból edényeket lógattak le, és azokba merték a csatorna vizét. Nők térdeltek a vízbe, és sima kőlapokon verdesték a ruhákat. Nyaranta a mángorlók visszhangja, nők és gyerekek nevetése hallatszott a parton, utóbbiak anyjuk mellett játszottak, vagy a hátukon lovagoltak. Különösen tavaszi vagy nyári holdas éjjeleken nem akart szünni a csacsogás és nevetgélés, mert a nők szívesen mostak a hűvös estéken. Fiatalemberek osontak a part mentén, hogy a holdvilágnál leskelődjenek, vagy a mosnivaló fölé hajló nők kebleit bámulják.

Vidéken a csatorna általában kiszélesedik, ilyenkor, hogy jobban kihasználják a szelet, felvonják a vitorlákat. Amikor a hajók a zöld partok között siklanak, a reggeli vagy az esti égbolton látni lehet a vitorlák sziluettjét. Délidőben a halászok meztelen felsőtesttel ültek és pipáztak. Copfjukat a fejük köré tekerték, és erős, leburnult mellkasuk csak úgy ragyogott a napfényben.

Amikor a hajó elhagyta Kaujut, Peónia jólesően magányosnak és szabadnak érezte magát. Végre eljött az utazás napja! A zúrzavarnak, a várakozásnak vége, az utolsó pillanatig tartó döntéseknek is, hogy mit csomagoljon és mit ne. Végre új jövő és új problémák felé haladt. Végre egészen magányosnak érezte magát, lelke elé tükröt tartott, életének egy szakasza lezárult, és a következő most kezdődik. A jövő a maga teljességében sötétbe burkolózott, egyelőre alakot sem öltött.

A tavaszi szellő és a zöld vidék látványa kitisztította gondolatait. Végre szabadon lélegezhetett és zavartalanul gondolkozhatott. Peónia a párnákon feküdt, és szórakozottan nézte a feje fölött a bambuszszőnyeget. Levette a zsákruhát, és testhez simuló fehér nadrágot és zakót húzott.

Nem nézett ki gyászoló özvegynek. Nem törődött a hajótulajdonos házaspárral, sem a lányukkal, ezzel az almaarcú, nyílt mosolyú és dús keblű, vidám teremtéssel. Lien-szeng a hajó végében ült. Egyikük se zavarta Peóniát, aki leengedte a haját, átfonta a térdét és a jövőről álmodozott. Tudta, hogy botrány lesz abból, ha túl korán hagyja el a férje szülőházát, és a saját szülei is tiltakozni fognak ez ellen. Viszont azt is tudta, hogy a sorsát egyedül ő irányítja, és senkinek sem enged beleszólást a dolgaiba. Cigaretára gyújtott, és kényelmesen hátradőlt, olyan tartásban, amiben egy tisztességes nő fényes nappal legalábbis

eltakarná magát. Pillantása az ujján csillogó gyémántgyűrűn nyugodott. Csin Csu ajándékozta neki. Lassan megmozdította a kezét, és figyelte, hogyan fogja be a gyűrű a nap fényét. Némán ismételtette Csin Csu nevét.

A férfi egy vita után ajándékozta neki a gyűrűt. Mindketten, Csin Csu és ő is, forróvérűek voltak. Gyakran veszekedtek, de mindig a szerelem győzött. A gyűrű egy ilyen napra emlékeztette. Már nem tudta, min vesztek össze akkor, de Csin Csu szemében gyengédség jelent meg, amikor az ajándékot átnyújtotta - pillantása minden nézeteltérést elsimított. Csin Csu mindig is ilyen volt. Jó érzéssel olyan dolgokat vásárolt neki, amire éppen szüksége volt, apróságokat, például ajakrúzst Jangcsouból, vagy egy haj hálót Szucsouból, és ezeket gyengéd, rajongó pillantással nyújtotta át.

Életében először volt valóban egyedül és szabad. Ugyanakkor vággyal teli szomorúság töltötte el, és megérezte az élet tragikumát is. Csin Csu után vágyott. Talán holnapután Csinkiangban találkozhat vele. Előre küldött egy levelet, és biztos volt benne, hogy eljön. Már a gondolattól is gyorsabban vert a szíve. Mert ha Peónia valamit megkívánt, azt gondolatban máris birtokolta. Csin Csu volt az oka, hogy amilyen gyorsan csak lehet, meg akart szabadulni az özvegységtől. Családjával Szucsouban lakott, de az egyik nagynénje és két nagynénje Hangcsouban élt, ahonnan a család származott. Peónia évente két-három alkalommal felkereste az édesanyját, és a férje tudta nélkül találkozott Csin Csuval szállodákban vagy Tienmuszanban vagy Mokaszánban tett kirándulásaik alkalmával, egyszer a legjobb barátnője, Paj-vej házában is. Úgy érezték, olyan hatalom kapcsolja össze őket, amely erősebb náluk. A kapcsolat kilátástalansága csak fokozta megszállottságukat. Találkozásaik mindkettejükben zavart és vágyakozást hagytak maguk után. Látszólag normális életet éltek.

A hajó suhant, a lapátok gyűrűinek ritmikus nyikorgása és a víz csobogása álomba ringatta Peóniát. Nemsokára szabad lesz, és mint korábban, évente két-három alkalommal láthatják egymást. De mit tegyen a fennmaradó időben? Most már mindörökké így lesz? Álmodozva gondolt arra, bár csak egymáséi lehetnének, azt kívánta, hogy Csin Csu csakis hozzá tartozzon, és senki se álljon közójük. Tudta magáról, hogy önző, de azt is, hogy Csin Csu szenvedélyesen szereti, és

egyetlen kívánsága, hogy összeházasodjanak. Peónia volt az első és egyetlen szerelme. Peónia nem gyűlölte Csin feleségét, akit egyszer látott a gyerekeivel együtt. Törekény asszonyka volt, és nem is nézett ki rosszul. De miért nem volt annyira bátor Csin Csu, hogy feláldozzon mindent, ha annyira szerette, mint Peónia őt?

Ez a kérdés gyötörte Peóniát.

Elővette a kofferből a levél piszkozatát, amit akkor írt, mielőtt elhagyta volna Kaujut. Átfutotta a sorokat, és az újraolvasás közben ugyanazt a vágyat érezte, mint amikor a levelet papírra vetette.

Kedves Csin Csu!

Egy hete meghalt a férjem. Minden hagyományt felrúgva szabaddá teszem magam, mindegy, mibe kerül, egyetlen kívánságom, hogy a közeledben lehessenek. Örülsz neki? Kiaszingbe utazom, és 26-án vagy 27-én Csinkiangban leszek. Sok mindent meg kell beszélnünk, látni szeretnék, és szeretném hallani a véleményedet életemnek erről a szakaszáról. Az Arany Hegy templomának kapusánál hagyj üzenetet, hogy hol találkozhatunk.

Kész vagyok mindent feláldozni azért, hogy csak tehozzád tartozzak. De a boldog családi életedet se akarom zavarni. Nem akarok fájdalmat okozni a feleségednek. Mit tehetünk, ha annyira szeretjük egymást?

Átgondoltam a helyzetet, és pontosan átérzem a nehézségeket. Kész vagyok két, három évet várni, amíg a feleséged lehetek, ha tudom, hogy úgy szeretsz, mint én téged. Mindent elviselek, ha szerelmed enyém.

Eletemnek ezen a fordulóján a jövőmre, a jövőnkre kell gondolnom. Néha azt szeretném, ha itt lennél minden pillanatban, és senki nem állna közénk. Nem akarom, hogy a szerelmünk teher legyen számodra, és lelkiismeret-furdalást okozzon. Soha nem akartam lemondani rólad. Mindent feláldozok, hogy veled lehessenek.

Te megteszed értem ugyanezt'?

Tudom, milyen nagy döntést kell hoznunk, és hogy a szerelem mindkettőnk foglyul ejtett, de tudnod kell azt is, hogy nem akarlak

befolyásolni. Semmit sem kívánok, ami nem a te szabad akaratodból történik.

Tudom, hogy imádsz, és már annyit gondolkoztam ezen az egészen, hogy nem ismerem ki magam. De egy kérdés örökre megmarad: hogyan is élhetünk egymástól külön, ha annyira szeretjük egymást? Elég erős a szerelmed, hogy mindezt megtedd?

Bocsáss meg ezért a levélért. Bocsásd meg a bolondságaimat. Bocsásd meg, hogy szeretlek!

Még egyszer szeretnék emlékeztetni arra, hogy augusztusban minden kötöttségemtől megszabadulok, és a feleséged leszek, amikor akarod, mihelyt te is szabad leszel.

Ne gondoldj semmi rosszat rólam, mert mindent csak azért teszek, mert szeretlek.

Szeretlek. Szükségem van rád. Vágyom utánad.

Örökre a te

Peóniád

Peónia szomorúan gondolt arra, hogy alig egy évvel ezelőtt járt erre utoljára a férjével, amikor az elfoglalta az új állását. Egy évvel ezelőtt valósította meg Ting-jen (az „udvar lángja”) azt, amivel régóta hengegett, hogy egy szép napon zsíros állást kap az államtól. Az idősebb Fej szította a tüzet. A nagypapa sziucaj volt, és a távoli Kvejcsou tartományi prefektus állását töltötte be. A család az előkelő társasághoz számította magát, noha a sziucaj a hivatalnokok alsóbb rangját jelentette, és a sivár, szegény hegyi Kvejcsou minden volt, csak nem irigylésre méltó körzet. A nagypapa utálta azt a környéket, és ott is halt meg. De halála után Kvejcsou családi legendává vált. A család a kiaszingi szomszédoknak arról mesélt, hogy ott jólétben, hatalomban és dicsőségben volt osztályrészük. Az idősebb Fej asszony, Peónia anyósa nem győzött mesélni barátnőinek arról a napról, amikor egy prefektus menyé lett, és menyasszonyként zöld bársonyos gyaloghintóban szállították. Unokái ma ugyanebben a gyaloghintóban

játszanak bújócskát, a bársony megfakult és foszladozott, és ősei dicsőségének szimbólumai a folyosó eldugott zugában hevernek.

Az idősebb Fej, Peónia apósa, korábban könyvelő volt egy taotajirodában (prefektúra), amíg adó- és jövedelemnyilatkozat ügyében hamisítás miatt börtönbe nem került. Az ügyintézés felelőségének elve szerint a könyvelő viselte a bűnösség nagyobbik felét, és egész életére kizárták mindenfajta állami hivatalból. Maradt egy kis megtakarított pénze, ami elég volt ahhoz, hogy Kiaszingben birtokocskát vásároljon. Nyugalomba vonult, és nyugodt életet élt. Idősebbik fia nagykereskedő lett. Mezőgazdasági árukat vásárolt, dohányt, gyökereket és babot, majd eladta Hangcsouban vagy Szucsouban. A fiatalabbik gyereke a birtokon gazdálkodott. Összesen hét unokája született. Tehetős volt, igaz, nem a kiaszingi tehetősek legtehetősebbje, és a fejébe vette, hogy harmadik fia, az „udvar lángja” újra lobogni kezd és megvilágítja az ősök hírnevét.

Fiatal korában Ting-j ennek nem fűlt a foga a tanuláshoz. Sohasem tudta volna letenni a vizsgáit, elérni az akadémiai fokozatot és végigmenni a tisztviselői ranglétrán, de nem is vette komolyan az egészséget. Ezért aztán rátalált a megfelelő emberek barátságára, együtt mulattak, barátaival könnyű lánykákat cserélt, nagyvonalú volt azokkal, akik valaha a segítségére lehetnek majd, egyébként pedig meg kell hagyni, nagyon kellemes társasági ember volt. Így sikerült megszereznie a kaujui sóadóhivatal főtitkári állását, és ez sokkal jobb volt, mint amit valaha is remélhetett. Szué, a főnök annak az embernek a nagybátyja volt, akivel jó kapcsolatot ápolt, és Kauju kifejezetten zsíros állás volt, ha nem is a legzsírosabb.

- Nem megmondtam? - kérdezte diadalmasan, amikor elmesélte Peóniának a kinevezést. - Te csak azt hiszed, hogy a férjed esténként elcsatangol. Most láthatod, hogy néhány év múlva tekintélyes ember lesz belőlem.

Peóniát ez hidegen hagyta.

- Nagyszerű hírrel jövök haza, és te még csak nem is gratulálsz - panaszkodott a féije.

- Gratulálj magadnak.

Ting-j en csalódott volt. Ez volt tehát az a „vidám és eleven lányka”, akit feleségül vett? Hát bizony, a házasság előtt nem derül ki a nőkről, hogy milyenek.

És pont ezen az estén, amikor olyan boldog volt, nem akart vele hálni a felesége. Undorodott ennek az embernek az érintésétől, akinek akarata ellenére lett a felesége.

Mielőtt elutaztak volna Kaujuba, az idősebb Fej házaspár nagy ünnepséget rendezett. Ki nem hagyták volna annak lehetőségét, hogy egy sor fogadást, lakomát és színházi előadást szervezzenek. Három napig tartott az ünneplés, és vendégük volt mindenki, aki számított a körzetben. A pénz nem számított. Az öreg gyaloghintókat újralakkozták, és a párnákat is kicserélték. Az idősebb Fej asszony tekintete ide-oda cikázott. Mindenkiel úgy beszélt, hogy közben figyelte az egész társaságot. Látni akarta, ahogy őt nézik.

A díszebéd során Peóniának sikerült alkalomhoz illően mosolyogni, viszont megvetette magát ezért. Ezáltal érettebb leszek? tűnődött. Egy sóadóhivatal főtitkári állása anyagi szempontból nem volt rossz, de ez még nem ok az ünneplésre. Azért nem volt ez akkora megtiszteltetés. De a kiaszingi lakosok számára a kinevezés valami nagyszerűt jelentett. Minél üresebb a korsó, annál hangosabb a zaj. Különben is ez egy sóadóhivatal volt. Mindenki tudta, hogy a jangcsoui sókereskedők milliomosok.

Az apa olyan állásra is gondolt, ahol alkalmazni lehet a törvényt a milliomosokkal szemben. A fiának nem kellene elmennie a milliomosokhoz, azok jönnének hozzá. Peónia meglepetésére a családi asztalnál nyíltan tárgyalták meg ezeket a témákat. Tíz nappal később az új „tisztviselő” és felesége a Nagy Csatornán utazott felfelé. Előtte ünnepélyesen elbúcsúztatták őket. Csak az ajándékok értéke elérte a három-négyszáz dollárt. A család tekintélye nagyot nőtt a kiaszingi lakosság szemében.

- Most megmutatom neked - mondta rendíthetetlenül Ting-jen, amikor magukra maradtak. - Csodálkozni fogsz.

- Igen, ha továbbra is körberohangálsz a világot - ellenkezett Peónia -, akkor fényes jövő áll előtted. Hamarosan Pekingbe helyeznek át.

Az egy évvel ezelőtti utazás óta semmit sem érzett valóságosnak. Szeme fájt, és félt a napfénytől. Amikor fájt a feje, akkor se hitte valóságosnak a fájdalmat. A környezete, saját maga, a férje, az utazás egy idegen városba, ezek mind olyan dolgok voltak, melyeknek értelmét képtelen volt felfogni. Úgy érezte, élete kimerül az evésben, alvásban és ürítésben. Mintha az emberi test csupán nyelőcsőből és belekből állna, mint egy hálnak vagy libának, és csupán a legszükségesebb, elkerülhetetlen funkciókat látná el, értelmetlen tevékenységeket, jelentéktelen mozdulatokat és kijelentéseket. Egy lélek nélküli test. Micsoda mélységes üresség! És milyen fiatal volt!

Vukiangnál, a Taj-hu tó bejárata közelében minden energiáját összeszedve arra kérte a férjét, hogy Mutun keresztül hajózzanak. Szerette volna a híres Taj-hu tavat látni.

- Miért? - kérdezte a féije.

Nem tudott mit válaszolni rá. Miért szeretne valaki egy tavat látni? Hallgatott, és a továbbiakban nem ragaszkodott a dologhoz.

- Köd van, és felhős az ég. - Féije igyekezett szeretetreméltónak látszani. - Egészen biztos, hogy a tó fölött is sűrű a köd. Ha odamegyünk, akkor se látnál semmit.

- De Mutuban csinos lányok vannak. Elszalasztanád a szu-csoui híres szépségeket? - Mutu híres virág- és gyümölcstermesztő vidék volt Szucsou peremkerületén.

- Utálatos vagy!

- Kicsit se. Nézegetheted a fiatal nőket, én meg a ködöt. Akkor aztán úgy érezhetem, mintha úsznék valahol, elmerülve az ismeretlenben.

Ting-jen feladta, hogy megértse a feleségét. Amikor ködben haladt, olyan volt, mintha felhőkben járna, ez a lelkiállapot volt jellemző rá, amit mások nem értettek.

- Bolond vagy - mondta a férje.

- Igazad van.

Nem mentek el Mutuba.

Peónia nem tudta megmondani, hogy Kaujuban az élete jobb lett-e vagy rosszabb. Magával vitte a seregélyét, szavakat, mondatokat tanított neki, csak azért, hogy megfigyelje, ez a lény hogyan képes bonyolult szófordulatokat mechanikusan elsajátítani, parodizálni anélkül, hogy értene belőlük bármit is. Nagyon élvezte, amikor a madárral azonosította magát, és mint az, szavakat mondott, melyeknek nem volt értelmük. Ting-jen legjobban ennek örült: - Teát ide! Megjött az úr!

Amikor a gyászcsónak a Jangce folyótól pár mérföldre levő Jangcsou mellett haladt el, váratlan esemény történt. A nagy forgalomban az egyik hajós az általános kavarodásban véletlenül a vízbe lökte egy utazó tisztviselő lampionját. A lampion szerepe az volt, hogy az utast a vámosok és a rendőrök számára felismerhetővé tegye, a tisztviselő családi neve volt ráfestve nagy vörös írásjelekkel. Amikor kiderült, hogy egy pekingi tisztviselőről van szó, nagy lett a zűrzavar. A kárt okozó hajós letérdelt és kérte a büntetését, könyörgött, hogy pénzbüntetést fizethessen. De a tisztviselő mosolyogva bocsátotta el, a hajós és a közelben lévők szakadatlanul hajlongtak és fejüket ingatva fejezték ki hálájukat a nagyvonalúságért. El sem tudták képzelni, hogy a bűnös ilyen könnyen megússza a dolgot. Peónia látta a viaszosvászonból készült lampiont a vízen himbálózni. A vörös írásjelek annyira elmosódtak, hogy olvashatatlaná váltak. Tudta, hogy az illető pekingi tisztviselő, de tovább nem foglalkozott a dologgal.

Amikor hajójuk elérte a Jangcét, nagy ívben kikerültek egy szigetet. A szigetet elhagyva Peónia meglátta az Arany Hegy híres templomát, ahogy ragyogott az áprilisi fényben. Csodálatos építmény volt, vörös oszlopokkal, festett gerendákkal és fénylő cserepekkel.

Vágyakozva nézett arra, mert onnan várt híradást Csin Csuról. Minden jónak és szépnek ő volt a megtestesítője, minden akadály és szokás és a rossz nyelvek mesterkedése ellenére. Az első szerelem körül jártak a gondolatai, és ezt az első szerelmet nem tudta és nem is akarta elfeledni. Még az elválás szenvedését is élvezte. Kapcsolatuk fájó emlékeit szentnek tartotta. Emlékeit annyira valóságosnak érezte, hogy ezek voltak egyedül fontosak számára az életben. A mindennapok nem

csupán egy vándorkiállítás maradandó érték nélküli képei? Nem ezek az emlékek, gondolatok és érzések alkották a valóságot? Ezeknek ne lett volna értelmük és súlyuk?

Csak a legjobb barátnője, Paj-vej tudott mindent Csin Csú-hoz fűződő kapcsolatáról, saját húga, Jázmin csak alkalmanként elejtett utalásokat hallhatott. Amikor Peónia tizennyolc évesen megismerte Csin Csut, a fiú is körülbelül ugyanilyen idős volt, és már szíucáj. A kiangszu-csekiangi férfiakra jellemzően puha, fehér keze volt, sötét szemöldöke, és ajka körül mosoly játszott. Intelligens, fiatal, vonzó és mindig tette kész volt. Foglalkozására nézve író volt, és Peónia mindig is rokonszenvezett az írókkal. A tisztviselők vizsgájára érkezett legjobb tanulmányokat nyilvánosságra hozták, vagy kézzel írt másolatokban terjesztették, hogy a többi jelentkező tanulmányozhassa és okulhasson belőlük. Peónia nagynénje révén jutott hozzá egy ilyen másolathoz, és rögtön beleszeretett az írójába. Csin Csú hallott róla, hogy a lány nagyon vonzó, és hogy a hanlin dicséretekkel halmozza el. Szerelem volt ez, első pillantásra. Leveleket váltottak és titokban találkoztak, néha Paj-vej társaságában vagy magukban. Egy napon becsapott a villám. Csin Csú elmesélte Peóniának, hogy szülei másik lányt szemeltek ki számára, egy szót sem szólhatott. Fél év múlva egy Szucsouból származó lányt kell feleségül vennie. Sok minden közrejátszott a szülők elhatározásában, de egy biztos: Csin Csú anyja tudott a Peóniával folytatott viszonyról, és mélységesen elítélte a lányt. Peónia elment az esküvőre. Olyan volt, mintha a saját kivégzésén lenne, de valamilyen érthetetlen oknál fogva elviselte. Mindent látni akart. Részben ez magyarázza, hogy a házassága zátonyra futott. A lelke mélyén összehasonlította mindazt, ami Fej volt, azzal, ami Csin Csú lehetett volna. Férje néha csodálkozott hirtelen szenvedélyessé váló ölelésein, és az volt az érzése, hogy nem őt, hanem egy idegent csókol.

Harmadik fejezet

Amikor még nem volt meg a tiencin-pukoui vasútvonal, Csin-kiang egy folyó menti nagy kikötő volt. Itt torkollt az észak-déli csatorna a Jangcébe. A legtöbb hajó Csinkiangban tartott pihenőt, hogy a raktárakat feltöltsék, mert ez a kikötő jelentette az északkínai utazás végét, és Dél-Kína kapujának számított. Sok utas itt szállt át valamelyik kiangnani lakóhajóra, és a lakkozott, rácsos ablakokkal ellátott kabinok luxusigényeket is kielégítettek. Ez a vidék híres volt jó konyhájáról is. Néhányan kiszálltak a hajókból, hogy valamelyik csodás nyilvános fürdőben mossák le a hosszú út porát, megkóstolják a híres sülteket vagy színházba menjenek.

Amikor Peónia arra kérte a hajóst, álljanak meg Csinkiangban, nem kellett magyarázatot fűznie hozzá. Teljesen természetes, hogy felkeresi az Arany Hegy templomát és felfrissül egy fürdőben; biztosan nyomasztó dolog három nap és három éjjelen át egy koporsó mellett utazni.

- Néhány napig itt maradunk - mondta a hajós feleségének. - Addig azt tesznek, amit akarnak. Szeretnék pihenőt tartani, és egy kicsit megmozgatni a tagjaimat.

Családja szolgálójához fordult: - Lien-szeng, őrizze a koporsót. Senki se jöhet a hajóra. Ha a partra megy, gondoskodjon róla, hogy legyen itt valaki.

- Ne féljen, koporsót nem szoktak lopni.

- Menjen csak nyugodtan - mondta a hajós lánya. - Keressen fel egy fürdőt, és vegyen egy mennyei masszázst.

- Igen, leginkább erre vágyom - válaszolta Peónia. Már hallott a csinkiangi lábmasszírozókról, és most fel akart keresni egyet. Meg persze jól szeretett volna kinézni, amikor Csin Csuval találkozik.

Még sohasem utazott egyedül és soha nem élvezhette azt az abszolút szabadságot, amire annyira vágyott. A hajós lánya felajánlotta, hogy elkíséri, de Peónia lebeszélte. Nem akarta, hogy figyeljék. Milyen keveset volt egyedül, hogy önmagára találhasson, anélkül hogy barátok, rokonok és más jóakarók vették volna körül tanácsaikkal. A hajós

felesége aggódott, hogy egy olyan csinos, fiatal lány, mint Peónia, idegen városban rossz férfiak kezébe kerülhet. Féltette őt. De Peónia csak nevetett rajta.

Várakozással teli ment fel a deszkán és a nedves, meredek parti lépcsőn, amin egész nap vízfordók jártak. Kezeit szárnyként tárta ki. Dacosságának és Sanghaj közelségének, valamint a keresztény misszionáriusok családjára tett hatásának köszönhetően lába nem volt elkötve. Sötétszürke és testhez simuló nadrágban volt, mert ezt a viseletet részesítette előnyben a szoknyával szemben. Noha a féjjes asszonyoknak szoknyában kellett járniuk, ez a szokás a szegényebb rétegek asszonyaira vonatkozott, akik hegyet másztak, folyóban gázoltak vagy a mezőn dolgoztak.

Peónia megfordult és visszanezett a hajóra. Lien-szeng üdvözölte. Még csak meg se próbálta a példás özvegy szerepét játszani. Mivel amúgy is elhatározta, hogy szakít a férje családjával, mindegy volt, odahaza mit mesél az öreg szolga. Az út labirintusszerűen vezetett a macskaköves utcákon, ahol az emberek szó szerint a lábára léptek. Peónia hamarosan egy olyan utcában találta magát, amelyet szinte elborítottak a cégtáblák. Ártatlan mozdulattal megkopogtatta egy fiatalember vállát, és egy fürdő iránt érdeklődött. Gyerekkora óta jól érezte magát a tömegben. Jól elbeszélgetett a semmittevőkkel a borkimérésekben vagy teaházakban, és a fiatalembereket „öregfiúnak”, „barátomnak” vagy „pajtásnak” nevezte. Noha időközben már felnőtt, a fiús beszédet és a kamaszos szokásokat nem felejtette el egészen. Ha valakinek tudta a keresztnevét, soha nem szólította a családnevén. Könnyed természetességgel vegyült el idegenek között.

A fiatalember megfordult, és kellemesen meglepődve nézett Peóniára, aki útbaigazítást kért tőle. Késő délután volt, és a lófarok kemény árnyékot vetett a homlokán. Tekintete komoly volt, de barátságosan mosolygott.

- Mindjárt a sarkon. Odavezetem. - Nagy örömmel tett volna szívességet neki.

- Csak annyit mondjon, hol van. - A fiú egy mellékutcába mutatott. - Arra menjen. Ott mindjárt két fürdőt is talál.

Megköszönte a fiatalembernek a tanácsot, és egy fényes, kékfehér mozaikkal díszített házhoz érkezett. Fekete deszkalapokon megkopott arany írásjelek hirdették: „Fürdő az Arany Lóhoz”.

A „mennyei masszázs” kifejezés, amit a hajós lánya használt, egyáltalán nem volt túlzás. Miután Peónia forró fürdőt vett, és egy nő megdörzsölte a hátát, egy helyiségbe vezették, melyben egy ágy állt. Peónia kapott egy csésze lungcsing teát, és kinyújtózott az ágyon. Amikor bejött egy masszóz, betakarózott. Az asszony gyúrta és ütögette lábait. Aztán száraz törülközőt font a kezére, és finoman dörzsölni kezdte a lábujjait, egyiket a másik után, amíg Peónia a gerincében le-föl vándorló kellemes érzéstől el nem szenderült, legszívesebben elaludt volna.

- Jó ez így? - kérdezte a masszírozónő.

Peónia csak nyögni tudott. Lábujjai olykor megrándultak az érintéstől. Nem tudta, miért éppen a lábujjai köröm alatti részében érzi leginkább a gyönyört és a fájdalmat. Csupán egy ügyes, gyengéd érintés kellett, és lábujjaiban már-már a fájdalommal határos gyönyört érezte.

Köszönetet mondott az asszonynak, és egy dollárt adott neki. Hihetetlenül frissnek és minden porcikájában könnyűnek érezte magát, amikor a kék-fehér mozaikkal kirakott folyosóról a szabadba lépett. Magába szívta egy idegen város életét, pórusai nyitottak voltak, és nem csak a fürdőtől vagy a masszázstól. Élvezte a tömeget, melyben olyan emberekhez tartozhatott, ahol ismeretlen volt a férfiak és nők természetellenes szétválasztása, nem úgy, mint abban a társadalmi osztályban, amelyben embereket más emberek gyaloghinton szállítanak, és a családok falakkal körülvett nagy házakban laknak. Egy munkásnő nem engedhette meg magának a távolságtartás luxusát. Peónia tökéletesen tudatában volt annak, hogy a férfiak szívesen váltanának vele néhány barátságos szót. De elhatározta, hogy kedvességét egyetlen férfi számára tartja fenn, akivel hamarosan találkozik. Csak az Arany Hegy templomához kellett eljutnia, hogy megtudja, hol és mikor.

Bár korábban izgalomtól dobogó szívvel lépett be a városba, később, naplementekor igen rossz hangulatban hagyta el. A templom belső és külső kapujánál is érdeklődött, hogy nem adtak-e le számára levelet. Egy idősebb, szürke ruhás férfi, aki se szerzetes, se pap nem volt,

szórakozott közömbösséggel ingatta a fejét, hogy nem. Peónia a templom előtt álldogált, beszélgetett a gyümölcsárusokkal, fel-alá járkált az épületben, remélve, hogy megleli Csin Csut, de csalódottan kellett visszamennie a kapuhoz. Sürgető kérdésére a kapus dühös pillantással válaszolt, majd közölte, hogy a templom nem postahivatal. Peónia nem tudta felfogni, hogy hagyhatta hidegen az öregembert az az ügy, ami számára annyira fontos volt. Tehetetlennek érezte magát. Azt gondolta, az Arany Hegy templomát nem lehet eltéveszteni, a legkönnyebb rálelni, és lehetetlen más találkozóhelyekkel összetéveszteni.

Lehet, hogy levele nem ért el időben Csin Csuhoz. Ha valami akadályozná, biztosan küldött volna valami üzenetet. Peónia már rég megszokta a reménytelen várakozásokat. Azóta ismerte a bizonytalanságot, a türelmetlenséget, amióta Hangcsouban szervezték meg találkáikat. Nekitámaszkodott a magas oszlopnak, nézte a háztetőket, és Csin Csu számára tartogatta barátságos mosolyát. Nem volt abban a hangulatban, hogy örüljön a folyó közepén álló kolostor izgató szépségének vagy a messzi domboknak, melyeken felhők ültek, sem a narancsvörös és bíbor színekben fürdő szigeteknek. Nyugtalanágához sehogy se illettek ezek a tünemények.

Másnap újra elment a templomhoz. Meg volt győződve arról, hogy ez alkalommal találkozni fog Csin Csuval, vagy legalábbis hallani fog róla. A szolgának azt mondta, csak estére ér vissza. Nagyon fontos volt, hogy lássa Csin Csut, mert a jövőre vonatkozó terveinek nagy része tőle függött.

Végigjárta a templomot, és nézegette a turisták és hívők jövésmenését. A templomegyüttes több épületből állt, melyeket lépcsőzetesen építettek a hegyoldalban. Az egyik leggazdagabban díszített, ezeréves templomot csodálatos kövekből építették. A belső udvarban állt, melyhez aprócska kapuk vezettek és ritka növények nőttek be. Az épületben béke és magány honolt.

Miután Peónia ebéd után kipihente magát az impozáns vendégszobában, újra kiment a szabadba. Naplemente előtt nem akart visszaérni a hajóra. Csin Csu még soha nem mulasztott el egyetlen találkozót sem, bármily nyomós oka lett volna rá. Azóta nem látták egymást, hogy egy évvel ezelőtt Peónia Kaujuba költözött.

A lépcsőn állt és az ajkába harapott. Két egyenruhás férfi jelent meg az egyik oldalbejáratnál. Kabátjukon fehér köröket és a „szienping” feliratot lehetett látni. Akit vezettek, nyilvánvalóan mandarin volt, mert az örök - mint egyenruhájuk mutatta - pekingi rendőrök voltak. A közepes testmagasságú férfi krémszínű selyemruhát viselt. Gyors léptekkel haladt, nem úgy, mint ahogy általában a mandarinok szoktak, kimérten és lassan. Körülbelül harminc méter távolságra egy fiatal szerzetes kísérte, egy azok közül, akik a magas rangú vendégeket szokták fogadni a templomban. A mandarin körülnézett az udvaron, és egy rövid pillanatig Peónián nyugtatta a tekintetét. Amikor meglátta az arcát, Peónia akaratlanul is a szája elé kapta kezét. Valakire nagyon emlékeztette, de nem tudta, kire. Talán nem is tudatosan nézte meg a fiatalasszonyt. Továbbment, aztán egy percre megállt, átnézett a folyó túloldalán elterülő vidékre, idegesen elfordította a fejét, és a parton kikötött fehér, angol ágyúnaszádot kémlelte. Pillantása le-fel cikázott a folyón, mintha komolyabban foglalkoztatná a környék földrajza. Figyelmes, gyors és suhanó pillantása, ami előtt semmi se marad titokban, olyan volt, mint egy cserkészé, aki olyan környéket fürkészt, ahol szerinte ellenség lapul. Ezután megfordult és áthaladt a nyolcszögű kapun, a fiatal szerzetes és a pekingi rendőrök pedig követték. Peónia utána nézett, amíg egy lelógó fenyőág mögött el nem tűnt.

Hol látta már ezt a nyugtalan, átható pillantást? Nem tudott rájönni. Az arcvonások ismerősek voltak, olyan arc, amelyet régen látott, nem tudta helyére tenni - számos gyerekkori emlékei egyike, amit félretolt, elásott és elfelejtett. De hát mitől keletkezik benne ez a különös izgalom? Az emlékezet szájai nem akartak összefonódni. Csak valami kellemes dolog homályos képzele maradt meg benne.

A pekingi méltósággal való találkozás izgatott kíváncsisággal és csalódottsággal töltötte el. Amitől nem tudott megszabadulni.

A lenyugvó nap mélyre bukott, és arany foltokban tükröződött a vízen.

Csin Csu még mindig nem adott életjelt magáról. A kapunál semmilyen levélről sem tudtak. Fáradtan és csüggedten lépegetett a kitaposott lépcsőkön lefelé, kétségekkel és félelemmel eltelve.

Nem jutott messzire, amikor kellemes gondolata támadt. A pekingi vendég talán unokatestvére, Liang hanlin volt. Az ösztöne ezt súgta.

Gyorsan visszaszaladt a lépcsőkön a kapuórhöz. Az öreg durván szólt rá:

- Már megint itt van? Megmondtam, hogy semmilyen hír nincs itt a maga számára!

- Kérem, mondja meg nekem, ki volt az az úr ma délután, akit két rendőr kísért - kérte esendően.

Az őr kivette a pipát a szájából és felvonta a szemöldökét. - Egy hanlin Pekingből. Mi köze hozzá?

- Megnézhetném a kártyáját?

- Nem. Az őt fogadó testvérnél van.

Peónia nem tudta, miért lett annyira izgatott. Ettől a perctől kezdve nem nézett az őrre, de a lába elé sem. Mintha felhőkön járna. Az az úr nem Liang hanlin volt, akire emlékezett, hanem egy álombéli alak, aki másban öltött testet. Már nem a negyvenes éveiben járó sovány és fiatal, kissé barna arcú férfi volt, és testesebb is, mint tizenkét évvel ezelőtt. De mit csinál Csinkiangban? Peónia sajnálta, hogy elszalasztotta az alkalmat, és nem váltottak szót. Biztosan nem ismerte volna meg Peóniát. Nem volt bátorsága visszafordulni és megkérdezni, hol lakik, és hogyan találhat rá. Valószínűleg senki se tudja.

A következő napon azt mondta a hajósnak, folytatni szeretné az útját, mégpedig a Taj-hu tavon keresztül. Régi álma volt ez, és más vidékeket is meg akart nézni, amelyekről korábban olvasott.

- Akkor Tanjangnál délre fordulunk, és Iszing felől haladunk át ahelyett, hogy a Nagy Csatornát követnénk - mondta a hajós. - így talán pár nappal tovább tart az út, de arrafelé nem olyan zsúfolt, és sokaknak tetszik az a vidék.

A harmadik napon, amikor Lijang és Iszing közelében haladtak, csodálatos vidék terült el mellettük, dús rizsföldek, ahol a fiatal hajtások a világos- és a sötétzöld minden árnyalatában pompáztak. A kis folyók és mellékcsatornák szabálytalan mintát alkottak, melyet itt-ott halászahajók díszítettek. Csendes volt a reggel, az égen fehér, szálkás felhők vonultak. A levegőben sólymok köröztek, rajtuk kívül nem

lehetett más madarat látni, csak hajnali csivitelésük hallatszott. Erős szél fújta északkelet felől, és helyenként felborzolta a víz felszínét.

Két hajón, körülbelül száz méterre tőlük kifeszítették a vitorlákat. A víz feljebb kezdte csapkodni a hajó oldalát, ők is felhúzták a vitorlákat. Hajójuk felgyorsult, és kis idő múlva utolérte a két másik hajót. Nagy lakóhajók voltak, kényelmes utazásra tervezték őket, és az egyik kötélén vontatta a másikat.

Megelőzték mind a két hajót. Lien-szeng, a hajós családja és Peónia megcsodálták a lakóhajót. Írásjelekkel ellátott, kis vörös zászló lobogott az első hajó árbocán. Két őr, akik lábukat a korláton nyugtatták, dühösen átkiáltott: - Megbolondultatok? Mit műveltek? Nincs szemetek?

Peónia nagyon izgatottan nézett át. A torkában dobogott a szíve, mert úgy érezte, felismerte az őrök egyenruháját. A zászlón lévő írásjelek olyan parányiak voltak, hogy nem lehetett elolvasni őket, de ez bizony újra a „pekingi méltóság” lesz. Meglátta az egyik utas lábát, aki a fedélzeten bambuszszőnyeg mögött ült egy alacsony székből.

Amikor a távolság csökkent, azt is látta, hogy az illető férfi. Arcát könyv takarta el. Nem csodálkozott volna, ha kiderül, hogy az unokatestvére.

Peónia nyugtalanul aludt, és már korán talpon volt. Az előző nap történetek nem mentek ki a fejéből. Csak amikor a hajó egy kanyargós szakaszon haladt át délelőtt, akkor aludt el újra. Iszing környékén sűrűbb lett a forgalom. Peónia kiabálásra ébredt. Gyorsan magára rántotta felöltőjét és felkelt. A mandarin hajóin az őrök kiabáltak, hogy Peónia hajója forduljon el. A hajós teljesen magánkívül volt, és csak evezgetett összevissza. A hajó teljes sebességgel közeledett feléjük. Egy nagy reccsenés, és a hajó az oldalára fordult. Peónia majdnem eldőlt. Szándékosan nekimentek a hajónak. Dühösen felállt és haragosan kérdezte, mit jelentsen ez.

- Nem látjátok a zászlót? - fröcsögött az őr. - Talán rizskásával van tele a szemetek? Hagyjatok elhaladni bennünket, nem akarunk egész úton egy koporsót látni magunk előtt!

- Ez hallatlan! - kiáltott át Peónia dühösen.

- Ez egy nyilvános vízi út. Még a császár se akadályozhatja meg, hogy egy porhüvely...

Félbeszakította a mondandóját, amikor szeme a piros „Liang” felíratra esett. Ebben a pillanatban lépett elő kabinjából a hanlin. Magyarázatot kért az öröktől a nagy kavarodásra.

- Kegyelmes úr, ez itt egy koporsóhajó - mondta az egyik ór. - Már három napja előttünk halad. Nem akarjuk, hogy kegyelmed előtt egész úton egy koporsó himbálózzon. Ezért arra utasítottuk az embereket, hogy forduljanak el, hogy megelőzhessük őket.

- Nem láttam a koporsót. Mi kivetnivalót találtok abban, ha valaki hazakíséri rokonának a holttestét?

- Szerencsétlenséget hoz, és azt gondoltuk, zavarja önt.

Peónia mindig meg tudta őrizni nyugalmát a férfiak előtt, de most zavarba jött. Liang észrevette, hogy a fiatalasszony mindjárt elsírja magát. Haja a vállára omlott, és mereven nézett rá, mint egy hipnotizált madár a kígyóra.

Az örökre mutatott. - Szándékosan belementek a hajónkba! - hebegte végül.

A mandarin néhány szót váltott az embereivel, amit Peónia nem értett.

- Ön Liang hanlin Juajóból? - kérdezte, és bátorságán maga is elcsodálkozott.

- Igen, én vagyok. És ön kicsoda?

- Én szintén Liang vagyok Juajóból, a te klánodból. Te „szan-mej”-nek, harmadik testvérnek nevezte engem, amikor kicsi voltam. Már nem emlékszel rám.

Liang Meng-csia vonásai kisimultak. Mosolygott. - Szanmej, hát persze! Nagyon is jól emlékszem rád. Nagyon szép kislány voltál, amikor utoljára láttalak.

- Emlékszel rám?

Peónia meglepődött, amikor Liang Meng-csia áthívta őt a hajóra.

Az örök átsegítették Peóniát.

Peónia nem hitte volna, hogy a hanlin emlékszik még rá, és hogy meghívja a saját hajójára. Egy kicsit remegett, amikor a férfi elé jött és helyet kínálta. Liang Meng-csia őszintén örült, hogy ezzel megtörheti az utazás egyhangúságát. Idős asszony állt a közelében.

- Úgy gondolom, dél felé utazol - mondta Meng-csia. - Hová igyekszel?

- Kiaszingba. Férjem holttestét viszem haza.

A mandarin egy ideig figyelmesen szemlélte Peóniát, majd így szólt az örökhöz: - Vegyétek vontatókötélre azt a hajót.

Az örök csodálkozva és egy kissé meghunyászkodva azonnal hozták a vontatókötelet. - Most aztán egész úton boldogan visszük magunkkal ezt az áldást -átkozódott az egyik. Hamarosan átdobták a kötelet, és a három hajó folytatta az útját.

Az egyik ór hozzájuk lépett és bocsánatot kért: - Nem tudtuk, hogy a hölgy az ön rokona.

Többször is bizonygatta, mennyire sajnálja, hogy meg akarta előzni a koporsót szállító hajót.

Meng-csia felvonta a szemöldökét, és ajka mosolyra húzódott: - Meglett, amit akartatok. A hajó mögöttünk van. És így van ez rendjén. - Fesztelenül beszélt. - Az emberek azt képzelik, hogy ők képviselik személyesen a császárt. Pedig már nemegyszer mondtam, hogy nem kell dölyfösnek lenni. - Ránézett Peóniára, és hangjában melegség érződött, ahogy hozzátette: - Remélem, nem ijesztettünk meg.

- Majdnem felborult a hajónk. Szándékosan jöttek belénk hátulról.

- Bocsánat. A nevükben is megkövetlek. Biztosan nem reggeliztél még. Kérlek, tarts velem!

Ting-ma, a szolgáló elsietett és intézkedett. Ez az idős asszony nem egyszerű szolga volt, Meng-csiát gyerekkora óta szolgálta, és évek óta a házvezetónője volt. A magányos ifjút pekingi éve alatt úgy látta el, mintha az anyja lette volna. Peónia izgatott volt.

- Láttalak az Arany Hegy templomában, de nem ismertél rám - mondta olyan hangon, mintha évek óta jó barátságban lennének.

- Tényleg emlékszel rám?

- Persze, hogyne. - Meng-csiát lenyűgözte Peónia fiatalon csengő lány hangja és fesztelensége.

- Láttalak, de te nem ismertél rám. - Ez akár szemtelenül is hangozhatott volna, amennyiben nem gyermeki ártatlansággal mondta volna. Meng-csia Pekingben igen sok csinos nőt ismert, de egyiknek sem volt még csak megközelítőleg sem ilyen friss, meleg tűz a hangjában, mint Peóniának. A következő szavak vallomásnak is beillettek volna: - Tizenegy éves voltam, amikor megérkeztem Pekingből hanlinként. Klánunk ünnepelt téged, és az ősök templomában egy táblát állított a tiszteletedre. Emlékszel még Szu Ej-po bácsira?

- Természetesen!

- Szu Ej-po bácsi mutatott be minket egymásnak. Hogy csodálatos! Kezedet a homlokomra helyezted, és „ragyogó”-nak nevezted. Ez volt életem legszebb pillanata. Ezután mindenki úgy hívott, hogy „ragyogó”, mert te így szólítottál. Egész fiatalkoromban éreztem a kezedet a homlokomon. Nem is tudod, mit jelentett ez nekem. Amikor már tudtam olvasni, faltam a könyveidet, még ha gyakran nem is értettem meg mindent.

Meng-csiának mindez hízelgett, és nagyon örült neki. Úgy érezte, rokon lélekre talált. Peónia nem ismert tartózkodást, visszafogottságot.

- Mondd csak, milyen rokonok vagyunk mi? - kérdezte Meng-csia.

- Szu Ej-po bácsi anyám fivére. Jungcsinmenben lakunk.

- Persze! Természetesen! Anyám nővérét vette feleségül.

Peónia megtudta, hogy Liang Meng-csiát Csang Csi-tung főtanácsos Fucsouba küldte, hogy az ottani tengerészeti akadémiáról és a kikötőről tudósítson. Csang Csi-tung az egyik első államférfi volt, akit nagyon érdekelt a Nyugat tudománya, számos vasút- és bányaeépítkezést támogatott, valamint a hankoui vasműveket és a fucsoui tengerészeti kikötőt és akadémiát. Meng-csia először Hangcsouba utazott abban a reményben, hogy télre újra Pekingben lehet. Peónia észrevette halántékán az ősülő hajszálakat, és szinte mellékesen kérdezte:

- Hány éves vagy?

- Harmincnyolc. És te?

- Huszonkettő.

- Teljesen szem elől vesztettem a rokonaimat. Régen eljöttem tőlük.

- Nagy büszkeséggel mesélem majd nekik, hogy útközben a mi hanlinünkkel találkoztam és a hajóján is utazhattam.

Meng-csia lassan, halkán és nyugodt hangon beszélt. Okos tekintete volt, mintha mindent értene, amit lát. Sokat utazott és látott, de békében volt önmagával. Nem sokkal ezelőtt még élvezettel szemlélte, ahogy az örök ordítottak és tomboltak. Peónia már tudta Meng-csia írásaiból, hogy csendes humorral, félig ironikusan szemléli az életet, de soha nem cinikusan. Könyveiből ismerte az eszméit és a terveit. Úgy érezte, annyira ismeri, mintha évek óta szoros kapcsolatban, jó barátságban lennének.

Peónia jól érezte magát. A hajó oldalához lopózott, és megnézte a kis négyszögletes zászlón az írásjeleket: „Császári utasításra Csang főtanácsos negyedrangú rendkívüli tanácsadója. A Fucsoui Tengerészeti Akadémia rendkívüli biztosa, hanlin Liang Jujaóból”.

Visszajött és gratulált a férfinak.

- Csak negyedrangú - mondta. - Ne hagyd magad befolyásolni. Ez csak butaság.

- Miért?

- Mert semmit se értek a tengerészeihez és az ágyúnaszádokhoz. Őszintén megmondom, hogy jobban értek az órajavításhoz. Egy jezsuita barátomtól tanultam. Az alkirály, Csang Csi-tung azért küldött engem, hogy győződjek meg róla, vajon minden óraműpontossággal megy-e a tengerészeti akadémián. A jezsuiták minden publikációját elolvastam, és valamit értek a gőzgépekhez... Szét tudok szedni, majd újra összerakni egy órát. Én vagyok az egyetlen pekingi órásmeister, és erről vagyok híres.

- Csodálatos vagy.

- Egyáltalán nem. Csak többet szeretnék tudni és érteni. Nyugaton annyi minden van, amiről nekünk fogalmunk sincs.

Peónia a rá jellemző tartásban szemlélte Meng-csiát, a pillantásában és a viselkedésében némi hanyagság bujkált. Szinte észrevétlenül hátravetette a fejét, amikor úgy érezte, nem figyelik, és tekintete elrévedt. Így itta magába az őt körülvevő dolgok lényegét. Meng-csia

gyakran láthatta így, amikor a hajó orrában ült, és a fejét felemelve úgy tett, mintha gondolkodna. A szél illata csapta meg, a nap az arcát melengette, miközben hallgatta a gezerigó szárnycsapásait vagy a harkály kopogását. Az életet szívta magába. Járása olyan volt, mint a terhet vivő lábak surrogása, a nyaka egy kicsit előre állt, karja ernyedten lógott kétoldalt, ujjai enyhén kifelé íveltek, akár a szőlővenyige csúcsai.

Amikor az ebédlőasztalt elkészítették, Meng-csia örömujjongást hallott. Felpillantott az olvasmányából, és látta Peóniát, ahogy gyerekes örömmel mutat a vízre.

- Mi az? - kérdezte.

- Kormoránok! - Tiszta hangján lágyan nyújtotta el a szavakat. Karját kinyújtva félig Meng-csia felé fordult, és profilja jól látszott a tiszta víz előtt. Néhány hajtincs hullott a homlokára. Meng-csia elindult felé, de nem azért, hogy a halászó madarat nézze, hanem mert megérintette Peónia gyermeki öröme.

Két halász állt a hajójában. Hosszú botokkal csapkodták a vizet és kiabáltak: - Hó! Hó! - A két csónak egymáshoz közelített, és a középpont felé terelték a halakat. A fekete kormoránok lemerültek, később mindegyik egy-egy hallal a csőrében bukkant fel, majd gazdáiknak adták a zsákmányt. Miután átadták a halakat, rövid ideig a csónakra ültek, büszkén rázogatták a csőrüket, és újra lemerültek. Természetes ösztöneiknek engedelmesskedtek. A kisebb halakat maguk ették meg, de a nyakukon lévő bambuszrost gyűrű arra kényszerítette őket, hogy a nagyobbakat átengedjék a gazdáiknak.

Erős, savas szag szállt a madarak irányából, amely csak erősödött, ahogy közeledtek hozzájuk. A halászok tovább csapkodták a vizet és kiabáltak: - Hó! Hó! - A madarak rikácsolása betöltötte a levegőt. Az egyik kormorán egy különösen nagy hallal bukkant fel, és Peónia izgatottan érintette meg Meng-csia kaiját: - Nézd! - Úgy felejtette rajta kezét Meng-csia karján, mintha a húga lenne. Illetlen dolog volt, de Peónia részéről egészen természetes és ártatlan.

Ez a gesztus Meng-csiát új, meleg érzéssel töltötte el. Rögtön ráérezett Peónia különleges jellemére - és az bizalmas, fesztelen és melegszívű

volt. A fiatalasszony ránézett, hogy meggyőződjön róla, vajon Meng-csia is annyira örül-e a jelenetnek.

Liang Meng-csia azt látta, hogy az őt korábban istenítő klán húga nyitott, nem mindennapi fiatalasszonnyá nőtte ki magát. Úgy érezte, valaki lelkének legbensőbb részébe hatol. Mint megrögzött agglegény - közel negyvenéves volt már - szigorúan szabályozott életet élt, ami önző módon a könyvek, tanulmányok és utazások körül forgott, de ez az életvitel megfelelt az ízlésének. A szíve mélyén megijedt, amikor Peónia a karjára tette a kezét és a szemébe nézett. Ez a fiatal nő betört zárkózott életébe, és máris felforgatta - erős, titokzatos hatalommal, amely a lelkébe hatolt és felébresztette őt. Valami friss, vidám dolog tört be zárkózottságába, és kibillentette az egyensúlyából. Mindez váratlanul érte, és nem talált rá magyarázatot.

A siker és a dicsőség önként kopogtatott be hozzá, sosem kereste őket. Meng-csia magányba burkolódzott. Néhány barátan és a munkáján kívül semmi sem érdekelt. Mindig is szenvedélyesen tudott harcolni az elveiért, amikor valaki azzal vádolta, hogy buddhista elemekkel hamisítja meg a konfucionizmust, vagy amikor megvédte az újkonfucionista Cseng fivéereket. De soha nem használta ki magas hivatalát és tisztségét. Még amikor hanlinnak nevezték ki, abban is csupán a rangot látta, mintha ő semmit se tett volna érte. Tudta, hogy művei határozzák meg a szerzőt, ranggal vagy anélkül, de igazi szeretetét a tanulmányainak tartogatta. És akkor hirtelen rádöbbsent, hogy el szalasztotta az életet. Erre Peónia döbbsentette rá. Meng-csia teljesen össze volt zavarodva, de cseppet sem volt kellemetlen érzés.

Negyedik fejezet

A hajó naplementekor kötött ki Iszingben. Meng-csia tőle teljesen szokatlan izgalommal mondta Peóniának:

- Ma este ünnepelünk.
- Miért? És hol? - kérdezte Peónia csodálkozva.
- Kimegyünk a partra, és egy kis étteremben fogunk vacsorázni.

Sáros kis ösvényen ballagtak. A part nedves és csúszós volt.

Meng-csia kimenőt adott az öröknek, mert semmit se utált jobban, mint kísérettel járni a világot, az idegen városokat magányosan szerette bejárni. Szűk, macskaköves utcákon vezette végig Peóniát. Egy kis üzletben jó sokáig válogattak a cserép teáskészletek között. Iszing híres volt bájos teáskészleteiről, melyek nyers, gesztenyeszínű, belül zöldes agyagból készültek.

Egy kis étteremben sült rákot rendeltek, aprócskák voltak, de nagyon finomak, hozzá frissen sült szezámmagos süteményt majszoltak. Ezután egy hatalmas ponty következett, amit babpüréből, sziangku gombából és fokhagymából készült illatos szószban pácoltak. Meng-csia egy kis adag vucsiapi likórt is rendelt, melyet a szószba öntött, hogy aromáját ezzel is javítsa.

Egyedül voltak. Két olaj lámpa égett, melyek lágy fénybe burkolták arcukat. Mellettük egy asztalkán ónból készült tartóban, melynek formája a „hosszú élet” írásjelét formázta, magas vörös gyertya égett. A tompa fény megvilágította Peónia kiegyensúlyozott vonásait és nyugtalan, világosbarna szemeit. Hosszasan szemlélte Meng-csiát. Olyan volt, mintha álmodna: az imádott rokonnal üldögélhet együtt - soha nem gondolta volna, hogy ez megtörténhet. Tekintete elsötétedett és fátyolossá vált, mintha ébren álmodna.

- Mire gondolsz? - kérdezte Meng-csia.
- Olyan, mintha álmodnék. Soha nem reméltem, hogy egyszer így fogunk együtt üldögélni.

Evés közben a férfi munkájáról, az írásairól és róla beszélgettek. Meng-csia igen szórakoztatóan mesélt, és értett hozzá, hogy úti

beszámolóit anekdotákkal fűszerezze.

Középmagas volt, és a legszembeesőbb rajta sötét, zilált haja volt, amely kétoldalt már szürkébe hajlott, valamint dús, sötét szemöldöke, különösen magas homloka és csillogó szeme. Tekintetében a lelke tükröződött: fürkésző és ragyogó volt, különösen, ha ivott egy keveset. Szeme körül sima volt a bőr, és halántékán kék erek látszódtak.

Peónia számos, a Nagy Falról és Belső-Mongóliáról szóló esszéjét olvasta. Meng-csia nagy szakértője volt a területnek, még a mandzsu és a mongol nyelvet is beszélte, ezért aztán nagy hasznát vették az udvarnál, amikor az alkirálynak információkra volt szüksége ezekről a területekről.

Egyedül utazott, hogy minden kétséges és ellentmondásos hírt tisztázzon a Nagy Falról, ami Kínát az északi területektől elválasztotta. Az utazás a sárga-tengeri Sanhajkuantól Belső-Mongóliáig, és onnan tovább, az északkeleti Szuijüanig és Ningsziáig tartott. Írásaiban mesél a Nagy Fal ősi hangulatáról. A híres átjárók történelmi neveinek említése, mint például Csu Jung-kuan, a csaták és események alapos ismerete titokzatossá tette jelentéseit. Olyan képességekkel rendelkezett, hogy a legtöbben nem is igen tudták, miről beszél. Ez jellemző volt rá. Gondolatai csak hozzá tartoztak. Eredeti íróvá avatta, hogy képes volt áttörni a szellemi határokat, és az, ahogyan elmerült a filozófia és az élet kérdéseiben. Nemzedékében egyedülálló, kiszámíthatatlan és rejtélyes volt, az ortodox neokonfuciózusok azzal vádolták, hogy makacs, és hogy mindenáron más akar lenni. Amikor ilyen ítéleteket hallott, csettintett az ujjával és büszke volt az önállóságára.

- Igaz, hogy egészen Ningsziáig, a Góbi sivatag határáig is eljutottál?

- Igen. Annyi ellentmondásos dolgot hallani a Nagy Falról. A fal néhány helyen megkétszereződik, sőt megnégyszereződik, vagy a Sárga-folyó partjánál hirtelen megszakad, mint például Ningsziában. Egyszer közvetlenül a tőgyből ittam kancatejet.

- Micsoda? - kérdezte Peónia nevetve.

- Eltévedtem, amikor egy nagyobb kerülőt tettem meg egyedül. Különös élmény, amikor valaki egyszer csak egyedül találja magát ebben az univerzumban, amikor előtte és mögötte semmi más nincs,

csak a néma sivatag. Öt napig bolyongtam a sivatagi hegyekben, és semmi mást nem láttam, csak követ és homokot. A kekszem is elfogyott, és a környéken sehol sem találtam ennivalót. Ki voltam éhezve, és tudtam, hogy még legalább egy napon és éjen át kell gyalogolnom, hogy eljussak valamilyen városba. Ekkor egy kőhöz kikötött kancát láttam meg a Nagy Fal tövében. Valószínűleg egy csempészé lehetett. De hát mit segít egy eleven kanca? Csendben felmáztam a falra és követ vágtam a fejéhez. A ló megtántorodott, földre esett és elpusztult. Mellé vonszoltam magam, és közvetlenül a tőgyéből ittam meg a tejet. Ez mentette meg az életemet. Ott maradtam ülve, mert ahol egy ló van, ott gazdának is lennie kell. Meg akartam fizetni a kárt. De nem jött senki. Ekkor tudatosodott bennem a veszély, és olyan gyorsan menekültem, ahogy csak bírtam.

- Nem sok ilyen ember van, mint te - mondta Peónia.

- Ugyan! Csak szeretek tudni arról, amiről írok. Számos könyv, különösen a hegyekről és folyókról szóló korábbi földrajzi művek csupán egymás másolatai. Látnom kellett a vidéket, és bele kellett dolgoznom magam a témába. Mindig is azt akartam csinálni, amihez kedvem volt, különösen, ha más még nem foglalkozott vele.

- Csak kevesen tehetik azt, amit akarnak. Bár sokan talán azt se tudják, mik a szándékaik.

- Ha igazán akarják, akkor ők is képesek rá - mondta Meng-csia. - Ha valaki valamit mindenáron akar, meg is kaphatja, feltéve, hogy kész megfizetni az árát. Mik a terveid?

- Elhagyom a férjem családját, és újra férjhez megyek - felelte Peónia. Tudta, hogy szembeszegül az özvegység kultuszával, ezért beszélt lefegyverző nyíltsággal. - Rossz felesége voltam. Tudom. Biztosan gyűlölt engem. Nem értettük meg egymást. Még csak nem is sírtam, amikor meghalt. Egyszerűen nem ment... Odahaza én vagyok a rossz lány. Gyerekkorom óta a magam útját járom. Nem hasonlítok a húgomra.

- Húgod is van?

- Igen, Jázminnak hívják. Aranyos, csendes és engedékeny, miközben én a család szégyene vagyok. Tizenöt éves koromban már flörtöltem, míg a húgom ilyen idős korában még szóba se állt fiúkkal.

Őt mindenki szereti, engem meg nem tartanak egészen normálisnak. Igen közönséges és csúnya gyerek voltam, aki mindenki számára csak teher.

- No, ezt nem hiszem.

- Pedig igen hétköznapi gyerek voltam - amíg te nem jöttél és nem nevezted „ragyogónak”. Ez teljesen megváltoztatta az életemet.

- Mikor hagyod el a férjed családját?

- Amikor letelik a száz nap. Nem szeretnék egy kisvárosban megsavanyodni. Azt kívánják tőlem, hogy gyászoljam, de nem vagyok képes rá.

- Látom. - Meng-csia elgondolkodva hallgatott. Attól tartott, hogy a könyveiben olvasott eszméket Peónia túlságosan is szó szerint vette.

- Természetesen senki nem kényszeríthet. De ez fájdalmas lenne férjed családja számára, fájdalmas és megszégyenítő.

- Nem értesz egyet a terveimmal?

- De. Viszont arra is gondolok, hogy a külvilág nem ért majd egyet veled, és sok csúnya szóbeszéd kap majd lábra.

- Aha, hogy is mondják? „A nők beszélnek, a férfiak meg alkalmazkodnak.” - Meng-csia meglepődött. Peónia tényleg rebellis alkat.

- Valakinek csak el kell kezdeni és elviselni a kritikát, nem gondolod? Ahogy mondtad, ha valaki minden erejével akar valamit, azt el is érheti. A konfucionizmus terhe a nők számára nehezebb. A férfiak felette állnak, a nők alatta.

Meng-csia örült volna, ha annyi bátorsága lenne, hogy ilyen mondatokat írjon.

- Mondd csak még egyszer!

- Azt mondtam, hogy számunkra, nők számára túl nagy teher a konfucionizmus. Nem bírjuk a vállunkon hordani. Igaz és szép, amit az okosok mondanak, hogy az irodalom az igazság pecsétjével kell rendelkezzen. De a nők számára az igazság túl nagy teher.

Meng-csia nevetett. Még soha nem hallotta a „caj tao”, azaz az igazság viselése kifejezést szó szerinti értelemben, ahogy egy hajó

hordja a rakományt. Elismerően pillantott Peóniára, és ezt mondta:

- Ha én vizsgabiztos lennék, és a nők császári vizsgákat tennének, te biztosan kitüntetéset kapnál.

- Nem gondolod, hogy ez igaz? Tehát évekkal ezelőtt elváltál volna a feleségedtől. Ting-ma azt mondja, hiszen évek óta gondoskodik rólad. Igaz ez?

Meng-csia a szemébe nézett.

- Régi dolog... Húsz évvel ezelőtt hozzáadtak egy ostoba, elviselhetetlenül nagyképű lányhoz, aki az egyik leggazdagabb juajói családból származott. Akkoriban „csuren” voltam, talán túlságosan fiatal a ranghoz. Azt hiszem, a lány családjában ugyanabba a kategóriába soroltak, mint apja ékszereit vagy földbirtokait. Minden alap nélkül sznob volt a kicsike. Az értelem házassága volt ez. Nem látom be, hogy pusztán azért lehetnék én egy nő számára „elfogadható”, mert a férje rangjával dicsekedhet. Sohasem láttam őt később, de a családját se.

- Nem házasodtál meg újra?

-Nem.

- Miért nem?

- Nem is tudom. Talán egy író túlságosan önző. Annyira ápolgatja a saját személyiségét, hogy másokkal nem képes megosztani. De az is lehet, hogy nem találtam meg a megfelelő nőt.

- Kérdezhetek valamit?

- Hallgatlak.

- Segíteni fogsz nekem? Mikor jössz újra Hangcsouba?

- Ezt miért kérdezed?

- Mert a száz nap elmúltával azt fogom kérni, hogy visszamehessek anyámhoz. És szeretnék viszontlátni. Nagyon sokat tudnál segíteni a tanácsaiddal.

Meng-csia összekulcsolta a kaiját, és elgondolkozott. Egy hét múlva Hangcsouban lesz. Azután jön a fucsoui utazás, ahonnan pár hónap után visszatér majd. Úgy számolt, hogy akkor már kora ősz lesz, szeptember. Különös, hogy képzett ember léte, aki ráadásul a

tengerészetet akarja tanulmányozni, víziszonya volt. Nem szívesen hajózott Fucsou felé a part mentén. - Nem szenvedhetem a viharokat - mondta. - Egyszer Kanton környékén szörnyű vihart éltem át.

Amikor kijöttek az étteremből, Meng-csia úgy érezte, ez a nő rokon lélek. Csúszós úton haladtak lefelé a hajóhoz. Peónia mindenképpen magánál akarta tartani a teáskészletet. Egyik kezében vitte, miközben a másikkal a férfiba kapaszkodott. Meng-csia számára a Peóniával való találkozás fiatalságának újrafelfedezése volt. Ezt a mámort és könnyedséget régen tapasztalta utoljára. Úgy gondolta, hogy egy különös, ígéző lélek, aki a semmiből szállt alá, és kiragadta őt az évek óta tartó elszigeteltségéből. A szerelem a rablás egy változata, amikor a tettes egy olyan idegen, aki másvalaki bőrébe bújik és ott tulajdonosi igényekkel lép fel.

Amikor azon az éjszakán Meng-csia a kabinjában feküdt, úgy érezte, valami nagy és jelentős dolog történt. Gondolatai egyfolytában Peónia körül jártak. Úgy találta, hogy a fiatalasszonyban minden tökéletes - a szeme, a hangja, a haja, a lelkesedésre való készsége és könnyed mosolya, értelme és lelke -, és mindez elbűvölte. Nem volt még nő, aki ennyire mélyen érintette volna meg. Csodálkozott magán. Eddigi élete során még egyetlen nővel sem érezte magát ilyen bensőséges kapcsolatban. Még nem találkozott olyannal, aki ennyire megfelelt volna az elképzeléseinek. Egyszer egy mandzsúriai hercegnővel volt kapcsolata, aki egy herceg felesége volt, nagyon fájdalmas affér volt, és időben sikerült elmenekülnie. Peónia uralta a gondolatait. Szép, csábító, szabad, intelligens, egy kicsit izgató, független, álmodozó, boldog és provokatív volt. Tetszett neki - miért kellene az okokat keresni? Nem merte bevallani magának, hogy ő, aki úgy hitte, hidegen hagyja a női kacérkodás, most tökéletesen összezavarodott. Mélyen érintette, hogy egy nő hangja és pillantása is semmissé tudja tenni egy férfi kritikai képességét. A lélek kibillent az egyensúlyából, a szerelem a logikai analízis számára megközelíthetetlen. Tudta, Peóniára mindörökre szüksége van.

A Taj-hu tavon eltöltött első pár napon az ég felhős volt, és egyáltalán semmit sem lehetett látni. A Taj-hu tó olyan, mint az óceán. A víztükör a horizonton összeolvad a sötét felhőkkel. A csónakok a part mellett időztek. Alkalmanként kiemelkedett egy hegy vagy egy ködben úszó

sziget sziluettje. Meng-csia szomorúságot vett észre Peónia szemében, ezért nem zavarta meg a nő csendes töprengését.

A harmadik napon kitisztult az ég. Elérték a tó keleti partját. Zöld növényzet váltakozott sűrűn lakott falvakkal és mozgalmas városokkal. Meng-csia és Peónia teát ittak, melyet a híres huejszani forrás vizéből készítettek, délben felkeresték Kuang-fut. A vörös templomok ragyogó napsütésben guggoltak a hegyoldalban.

Hátszéllel vitorláztak dél felé. Elérték Mutu dombját, és ez Szucsou közelségét jelezte. Az orgonák és a szilvafák teljes pompájukban virágoztak.

Peónia arra gondolt, hogy ez az utazás utolsó előtti napja. Mutuban kiléptek a partra, és megpihentek az egyik pavilonban.

- Ez életem egyik legboldogabb napja - mondta Peónia csendesen. A tavon tükröződött az esti nap, halvány fényt szórva a fehér virágokra és a zöld lombra. A tó felől fújdogáló szélben a tang illata keveredett a virágokéval. Peónia állát kezére támasztva ült a teázóasztalnál és álmodozott.

- Mindig olyan intenzíven szeretnék élni, mint ma. Amióta felnöttem, ez a vágyam. El se tudod képzelni, micsoda életem volt Kiaszingben. Konyhát felügyelni, küldöncöket irányítani, illó dolgokat beszélni - olyasmit csináltam, ami nem volt ínyemre, olyan embereknek, akik közömbösek voltak számomra. - Szemében szenvedély csillogott és egy olyan nő érzékenysége, aki nem szokta meg a parancsolgatást vagy a terv nélküli hányattatást egy életen keresztül. Meng-csia úgy érezte, talán ő is elmulasztott intenzíven élni.

Peónia megnedvesítette ujjait egy kis teával, és vonalakat rajzolt a fekete asztallapra. A legnagyobb természetességgel fogta meg Meng-csia a kezét. Pillantásuk találkozott. Ajkukon már-már szavak formálódtak, de végül mégsem születtek meg.

- Szanmej - kezdte Meng-csia csendben -, nem is tudom, hogyan mondjam. Ilyet még életemben nem tapasztaltam. - A két arc közel került egymáshoz. - De hát lehetetlen. Te az unokahúgom vagy, méghozzá egy Liang, és sokkal idősebb is vagyok nálad. Nincs jogom megzavarni a fiatal életedet...

Peónia megszorította a férfi kezét, és ezt válaszolta: - Egyáltalán nem vagy idős. Csodálatos vagy.

- Holnap Kiaszingben leszünk. Elválunk. - Most már gátlás nélkül beszélt. - A napokban átgondoltam a megjelenésed óta kialakult helyzetünket... Nincs jogom ezt kimondani, de örökre veled szeretnék élni. Fontolóra veszed, hogy elgyere velem Pekingbe?

Peónia átérezte a férfi szavainak mélységét.

- Én is ugyanezt akarom - mondta. - Örökre veled akarok élni.

- Nem sok mindent tudok felajánlani neked. Csak annyit érzek, hogy szükségem van rád, és nem hiszem, hogy nélküled valaha is boldog lehetnék. Szükségem van rád!

- Ugyanígy érzek én is. A te szanmejed vagyok, és imádlak. Az utóbbi napokban nagyon szomorú voltam. Számomra több vagy, mint egy férfi, aki megváltoztatta az életemet, sokkal több egy csodált rokonnál is, több, mint egy barát. De mindez olyan hirtelen jött. Adj egy kis gondolkodási időt.

Arcvonásai komolyak voltak. Eszébe jutott Csin Csu és az iránta érzett reménytelen szerelem. Ebben a pillanatban együtt érzett vele. És hirtelen az is világos lett számára, hogy soha nem lenne képes feleségül menni hozzá. Döntését igen hamar meghozta.

- Szívesen megyek Pekingbe - mondta.

- Valóban?

Peónia bólintott.

Egyikük se tudta, kezük mikor és hogyan találta meg egymást. Peónia egyszer csak Meng-csia karjaiban volt. Felemelte az arcát, és a férfi olyan szenvedéllyel csókolta meg, mintha soha nem akarna elmúlni a szomszárja. Peónia arra gondolt, hogy különös, artikulálatlan vágy zsugorítja össze. A meztelen és megmagyarázhatatlan igazság pillanata volt ez, amikor bármilyen kimondott szó csak zavart okozna.

- Orgonaillatod van? - kérdezte kis idő múlva Peónia.

- Bizony, az orgona pont ilyen egyszeri pillanatokra van teremtve.

- Nekem eddig kedvesebb volt az ibolya, azt hiszem, mostantól az orgonát is kedvelem.

- Mi lesz velünk? - kérdezte Meng-csia.

- Már mi is lehetne? Egész életemben olyasmi után vágyakoztam, aminek jelentősége van.

- De hát mi rokonok vagyunk, és ugyanaz a családi nevünk. Ennek ellenére tudom, mennyire szükségem van rád.

- Soha nem érezted ilyen jól magad?

- Soha az életben. Sok nőt szerettem, de az érzés, hogy valakihez tartozom, és hogy ennyire szükségem lenne rá, új számomra. .. Azt hiszem, a sors keze volt, hogy ezen az utazáson találkoztunk. Hiszel a végzetben?

- Nem - tiltakozott tiszta hangon. - Minden, ami velünk történik, a tetteink eredménye. Nem hiszek benne, hogy létezne egy földön kívüli hatalom, ami uralná az életünket.

- De hát mit tehetünk? Te is Liang vagy, meg én is Liang vagyok. A hagyományok tiltják, hogy megházasodjunk.

- Nekem az is elég, hogy szeretsz, még akkor is, ha soha többé nem találkozunk. Még ha börtönbe kerülnék is, a szívem ott lenne nálad.

- De én nem szeretnék elválni tőled. Tudom, hogy csak egy fél élet jutna nekem, ha nem vagy velem.

- Akkor tegyük azt, ami nekünk tetszik. Engem nem zavar, mit mondanak a népek.

- De az én pozícióm! Ugyanabból a klánból származunk, ez ellentétes minden hagyománnyal. Ezenkívül a férjed alig egy hónapja halt meg. A társadalom kiközösít bennünket.

- Engem nem érdekel.

- És a klánunk?

- Az se számít.

Peónia könnyedsége lenyűgözte. Meng-csia megrészegült leírhatatlan szemének fényétől, amelyben az egész világ megvetése tükröződött, és úgy tűnt, mintha egy másik bolygóról érkezett volna.

De ez a nap még más meglepetést is tartogatott. Ebben az évszakban kiszámíthatatlan volt az időjárás. Keleten hirtelen egy fekete felhő jelent meg. A hideg szél fehér szirmokat fújt le a fákról, és ez esőt

jelentett. Távolban dörgött az ég, miközben a tó a délutáni napsütésben folyékony aranyként ragyogott. Nyitott pavilonban üldögéltek, körülbelül ötven méterre a legközelebbi, biztonságot nyújtó fedéltől. - Gyere, szaladjunk - szólta Meng-csia.

- Hová?
- Itt megázunk.
- Nem baj.
- Lehetetlen vagy!
- Szeretem az esőt.

Leszakadt az ég. Hatalmas esőcseppek csapkodták a tetőt és a leveleket. A szélvihar a pavilon belsejébe zúdította az esőt. A padok és a székek hamarosan átnedvesedtek. Peónia mindezt láthatóan élvezte.

- Nemsokára vége - mondta és nevetett.

Dörgött az ég, és tűzcsóvák cikáztak az égen. Peónia az ég felé tartotta az arcát, becsukta a szemét és ezt mormolta: - Isteni! Imádom az esőt!

Meng-csia élvezettel szemlélte. A nő hangjában ugyanaz az izgalom volt, mint amikor először látta meg a tengert, és felkiáltott: - Óriási!

Az eső nem csendesedett. Meng-csia aggódott, hogy Peónia megfázik. Egyszer csak valaki esernyőt tartott föléljük. Meng-csia egyik öre volt. Peónia megvetően mosolygott. - Na, tessék!

Az olajozott papírból készült esernyő nem sok védelmet nyújtott. Pocsolyákon és nedves fűvön keresztül jutottak el a templomig.

- Ez szebb, mint a naplemente - mondta, de az olajos papíron dörömbölő eső elnyomta a hangját.

- Mit mondasz?

- Azt, hogy szebb, mint előtte a naplemente! - Peónia ordított, hogy túlkiabálja az esőt.

„Különös lény”, gondolta Meng-csia, aki hirtelen újra fiatalnak érezte magát, és arra kellett gondolnia, hogy fiatalkorában ugyanígy élvezte az esőt, de időközben felnőtt lett, és mindezt elfelejtette. Peónia nem felejtette el. Amikor a templom biztonságában voltak, az örök kissé csodálkoztak Meng-csián. Cipőjük és ruhájuk alja teljesen

átmedvesedett. Peónia nevetett. - Azt hiszem, Menciusznak örömet szerzett a futás az esőben.

- Honnan tudod?

- Érzem. Azt mondta, hogy ő ugyan nagy ember, de lélekben még gyerek.

Az eső, mintha csúfot úzne belőlük, pár perccel azután, hogy elérték a templomot, elállt. Az örök törülközőt kértek a templom szolgáitól, és próbálták megtisztítani Meng-csia ruháját. Az apát, aki időközben megtudta, milyen előkelő vendég érkezett, azt javasolta nekik, pihenjék ki magukat a templomban és igyanak meg egy csésze teát.

- Ting-ma jól megszid, amikor visszaérünk - mondta Meng-csia.

- De hát ez is az utazáshoz tartozik. Nem érti meg?

-Nem.

- Gyerekkorom óta fel akarom keresni azokat a helyeket, amikről olvastam. Hegyeket akartam mászni és annyira közel szerettem volna lenni az istenek lakhelyéhez, ahogy Li Taj-pe mondja.

- Hú, de romantikus! Úgy gondolom, olyan nő vagy, akiben férfilélek lakozik.

- Meglehet. Vagy egy férfi nő alakjában. Fontos ez?

- Annak semmi nem fontos, aki úgy képzelem, hogy nem számít semmi - mondta Meng-csia.

Amikor visszaértek a hajóhoz, már égtek a lampionok. A vacsora készen állt, noha az öreg Ting-ma majdnem elájult, annyira félt a vihartól. A kabinjában feküdt összekuporodva, és csak akkor kelt fel, amikor meghallotta, hogy Meng-csia visszatért. Rögtön elfeledte minden baját, és ráparancsolt Peóniára, hogy menjen a kabinjába és vegyen száraz ruhát. Meng-csia kint várakozott. Peónia kissé túl sokáig váratott magára. Kis idő múlva meghallotta a falon át a hangját: - Mit gondolsz Taj Tung-juanról?

Meng-csia nevetett, de választ nem adott. Ting-ma kopogott a falon és azt mondta, ne várassa meg nagyon Meng-csiát, mert neki is át kell öltöznie.

- Egy pillanat, és kész vagyok.

Egy perc múlva kijött és nyomatékkal mondta: - Taj Tung-juan ugyanis a kedvenc költőm. Az íróasztalodon láttam az egyik kötetét.

Meng-csiának az volt az érzése, hogy mára talán eleget játszott a paprikajancsi szerepét. - Majd beszélünk róla, ha átöltöztem.

Észrevette, hogy Peónia nem gombolta be végig a zakóját. Szórakozottsága zavarta, de azzal vigasztalta magát, hogy különleges, rejtélyes lényt fedezett fel, aki senkihez sem hasonlít, akivel eddig találkozott. Amikor belépett a kabinba, azt látta, hogy Peónia egyszerűen a földre dobta az alsóruháit, hogy majd Ting-ma szedje össze. Ebben a percben azt kívánta, bárcsak több puritanizmus lenne a világon.

Taj Tung-juan nem volt népszerű szerző. Szinte kizárólag értelmiségiek olvasták. Evés közben Peónia duzzogott. Egy szót sem szólt. Meng-csia megpróbálta felvidítani: - Tehát Taj Tung-juant olvastad. Ezen csodálkozom.

Peónia felengedett. - Te magad vezettél be Taj eszméibe. Az egyik esszédben írod, hogy világnézete a neokonfucionizmusból eredeztethető. Komoly gondot jelentett megszerezni a Menciuszról szóló könyvét. Nem te írtad, hogy ő vezet vissza a klasszikus konfucionizmushoz?

- De igen. A Szung-értelmiség neokonfucionizmusa a buddhizmus - az emberi természetet buddhista módon szemléljük, ha elnyomottnak tekintjük vagy olyasminek, amit a jámborság segít kordában tartani. Ertelemfilozófiájának kulcsszava a Csing - félelem és tisztelet. Ettől az alapvető tényőtől nem lehet szabadulni. A neokonfucianisták élet-halál harcot vívnak a buddhizmussal, miközben átveszik a bűnre és a földi élvezetekre vonatkozó buddhista eszméket. Taj Tung-juan az egyik Menciuszsal foglalkozó tanulmányában rámutat arra, hogy az értelem és az ösztönösség között nem kötelező konfliktusnak lennie, mert az emberi természet jó. Ez Menciusz természetfilozófiája.

Meng-csia tovább beszélt. Egyikük se nagyon figyelt az ételre. Ting-ma magán kívül volt. Visszavitette a levest a konyhába, hogy melegítsék fel újra. - Nem tudnátok evés után beszélgetni ezekről? Minden kihűl! Még a forralt bor is. Azt gondoltam, jót tesz nektek a meleg bor, miután kegyetlenül átáztatok.

Később a hajó orrába ültek. Az utolsó napjuk volt, mert ha semmi nem jön közbe, másnapra elérik Kiaszinget. A tó világos holdfénybe merült, és a közeli parton ezernyi fény csillogott. A Vukianghoz közeli, sűrűn lakott Szucsou környékén haladtak. Másnapra elérik a Nagy Csatorna hálózatát.

Körülbelül kétszáz méterrel előttük egy szórakoztatásra berendezett gőzös haladt. Koromfekete vonalakat vágott a tó tükörsima felületére, melyek higanyként simultak el. A távolból egy evező csobbanása hallatszott és fuvolaszó, áthatóan, szomorúan és békésen, mint a hold, ami épp most került elő a felhők mögül.

Peónia Meng-csia vállára hajtotta a fejét. Meng-csia észrevette a szemében megcsillanó könnycseppeket. Könnyeinek sok oka volt - a jövője, Csin Csu és sok más gondolat, meg hogy talán ez volt az utolsó estéjük, amit együtt töltöttek.

- Miért nem szólsz semmit? - kérdezte kis idő múlva Meng-csia.

- Csupán érezni szeretnék... Jól az eszembe szeretném vésni ezt az estét. A szó kevés ehhez. Nem gondolod? - Hangja olyan volt, mint a harangszó, és úgy csengett, mint mikor egy jádetálba dobnak valamit.

Meng-csia vágyakozást és sóvárgást látott a szemében. Aztán ez a hangulat köddé vált. Minden éj boldogságát szerették volna átélni ezen az éjszakán. Peónia elkapott pár hangot a zenéből, és halkán dúdolni kezdett egy kuncsii dalt a „Csang-o a Holdba repül”-ből. Meng-csia némán hallgatta.

Ezen az estén csak nagyon keveset beszéltek, mert annyira beszédes volt a hallgatás, miközben a hold a felhők között úszott és átragyogott az ezüstös szélű felhők mögül. Később megmutatta teljes, kerek arcát, majd finom, simogató fénnel öntötte el a vidéket, ami arra termett, hogy a szerelmeseket eksztázisba ringassa. Meng-csia visszavonult. Peónia a csónak orrában maradt és éjfélig a holdat bámulta. Néha odapillantott és a fal repedésein átszűrődő fényben látta, hogy Meng-csia még olvas vagy ír. Amikor ő is lefeküdt, Ting-ma már hangosan horkolt.

Peónia másnap fejfájásra ébredt. Nyugtalan volt az éjszakája, mert tudta, hogy ezen a napon nehéz és megkerülhetetlen döntést kell hoznia. Minden Csin Csu jóindulatától függött. Megírta neki, hogy kész

három-négy évet is várni arra, amíg a felesége lehet. De valahol a lelke mélyén érezte, hogy ez lehetetlen, mert Csin Csu nem mondhat le feleségéről, a családjáról és az állásáról. Négy éven keresztül titokban találkoztak, szenvedélyük, vágyakozásuk és vádaskodásaik sehová sem vezettek ez alatt a négy év alatt. Váláson kívül nincs más megoldás. Egy jó családból származó leány nem élhet szeretőként. Peónia nagyon szerette volna, ha valami véget vet ennek a gyötremnek. Világossá vált számára, hogy Csin Csutól el kell válnia, bármennyire fájdalmas is lesz mindkettőjük számára, más kiutat nem talált. És akkor felbukkan az életében Meng-csia. Különleges jellem és lélek, mi mást lehet elvárni egy férfitől? Peónia már tudta, hogy új szerelem lobbant fel köztük, de azzal is tisztában volt, hogy mindez arra épül, amit lány korában tudott meg a férfiről. És mindezek mellett Peónia nem volt képes hazudni magának: Peking egy ismeretlen, ellenállhatatlanul vonzó, új világot nyit meg előtte.

Utazásuk utolsó napja volt. Peónia szíve nehéz lett a közelgő elválás gondolatára. Ting-ma a hajó végében csomagolt, így aztán Peónia kettesben maradhatott Meng-csiával. - Ez az utolsó nap - mondta szomorkásán.

- Nemsokára újra találkozunk - válaszolt Meng-csia halkán. - Legalábbis, ha nem döntesz másként.

- Nem, veled szeretnék menni Pekingbe.

- Olyan hamar elhagyhatod a férjed családját? Augusztus végén vagy szeptember elején újra Hangcsouban leszek. Így két okom is lesz visszatérni.

- Természetesen mehetek. A mondás is úgy tartja, hogy egy makrancos özvegyet nem lehet megállítani. Ha úgy akarsz, már most is elkísérhetlek.

- Ezt nevezed intenzív életnek?

- Igen.

- Nem, Peónia. Legalább a virrasztást és a száz napot teljesítsd. Még akkor is a szájukra vesznek, ha három hónap után rögtön eljössz. Egyébként azt tanácsolnám, hogy a férjed családjával való szakítást olyan tapintatosan hajtsd végre, amennyire csak lehet. Mint az

unokahúgom, gond nélkül lakhatsz nálam, senki se szól majd egy szót se.

Peónia megfogta a kezét. Amikor Ting-ma közeledett, gyorsan témát váltottak.

- Hol szállsz meg Hangcsouban? - kérdezte.

- Természetesen a nagynénémnél - válaszolta röviden Meng-csia.

- Bocsáss meg, de még csomagolnom kell. - Meng-csiára nézett, és szemét könny futotta el. Ting-ma észrevette.

Evés után Peónia fáradtnak érezte magát, és vissza szeretett volna vonulni a kabinjába.

- Miért nem az én kabinomban fekszel le? - kérdezte Meng-csia. - Ott kényelmesebb.

- Nem akarsz lepihenni?

- Nem. Én egész éjjel alhatok.

Amikor kiment, Ting-ma ezt mondta Meng-csiának: - Szegény teremtés. Biztosan nagyon fél a férje családjától. Hallottam, amint az éjjel sírt.

Meng-csia borongós hangulatban volt. Nem akart a terveiről beszélni. Ting-ma biztosan előjönne a vénasszonyos tanácsaival és bölcsességeivel.

Ting-ma ezt súgta: - Még soha nem láttam özvegyet, aki a gyász idején így viselkedett volna. Tetszik vagy sem, elmondom, amit gondolok. Ahogyan ül! Ahogy áll! Legalább egy félhosszú szoknyát hordana, még akkor is, ha csak a hajón vagyunk. Soha rendetlenebb nőszeméllyel nem találkoztam. Látnod kellett volna, hogy van bepakolva a bőröndje, csak úgy behajigált mindent! És a fogkeféje! Minden szál szőr meggömbült, én már régen kidobtam volna és újat vettem volna helyette.

- Mi a bajod egy használt fogkefével? - Úgy érezte, meg kell védenie Peóniát.

Ting-mának szinte szikrát szórt a szeme. - Meng-csia, te nem értesz az asszonyokhoz. Ti férfiak csak a külsejük után ítéletek meg a lányokat. Nem mondom, különösen szép nő. De már most sajnálom azt a férfit, aki feleségül fogja venni.

Meng-csia nevetett. - Szépnek és nagyon intelligensnek tartom őt.

- Akarata ellenére belement a vitába.

- Tudom, hogy tetszik neked. Engem nem tudsz becsapni.

- Már miért is tennék olyat?

- Makacs vagy. Miért nem veszel magadhoz egy tisztességes lányt, akivel megalapozhatnád háztartásodat? Ha jó anyád élne, biztosan keresne számodra valakit. Maholnap negyvenéves leszel, és még nem gondoskodtál utódról. Persze, rám nem hallgatsz. .. De azt tanácsolom, ha egyszer meg akarsz házasodni, akkor ne olyat vegyél el, mint ez itt. Nem tudom, mit beszéltek tegnap a vacsoránál, de nem jó, ha egy lány fejét könyvek és eszmék csavarják el. Olyan asszonyra van szükséged, aki gondoskodik rólad...

- ...és főz és mos és a nadrágomat vasalja - egészítette ki Meng-csia jóindulatúan. - Tudom, persze tudom. Miért ne vegyek el rögtön egy éttermet vagy mosodát?

- Önfejű vagy!

Meng-csia megszokta az asszony szidalmait. Csillapítóan ezt mondta:

- Ting-ma, te anyám helyett anyám voltál. Mostanában azt mondtad, hogy nyugdíjba mennél, letelepednél Hangcsouban, és az unokáidnál laknál. Nem venném rossz néven tőled.

- Ki ne akarna vénségére nyugodtan élni a szülővárosában?

- Meggondoltam a dolgot. Amikor legközelebb visszatérek Pekingbe, új házvezetőnő után nézek, és feleségül veszek egy éttermet, valamint egy mosodát. Ne legyen rám gondod. Ki fognak szolgálni, és a dolgaimat is kimossák.

- Ez a te hálád! Most már nincs rám szükséged, kedves Meng-csia.

- Komolyan gondoltam. Soha nem foglak elfelejteni. Amennyiben menni akarsz, adok neked háromszáz dollárt. Vehetsz magadnak egy farmot, és nyugodt életet élhetsz.

Kiaszing felé közeledtek. A csatorna mindkét partján sűrűsödni kezdtek a házak. Ahogy közeledett a búcsú órája, Peónia nem tudta türtőztetni magát, és könnyekben tört ki. Épp jókor, mert így a rokonság egy kisírt arcú, letört és kötelességtudó özvegygel fog találkozni.

Meng-csia még egyszer látta Peóniát a mólón, könnyekkel a szemében. Búcsú nélkül lépett a partra. Meng-csia visszavonult a kabinjába. Egy levélnehezék alatt írást talált, melyen Peónia címe volt és egy kurta üzenet: - írj!

Ötödik fejezet

Meng-csia szeptember elején tért vissza Hangcsouba. Az út első felét hajón tette meg Fucsou felé, majd lóháton folytatta, talán a legszebb hegyek között, amiket valaha is látott. Mire elvégezte teendőit a tengerészeti akadémián, augusztus vége lett. Ha szeptemberre Hangcsouban akart lenni, ahogy ezt Peóniának megígérte, ellenérzéseit leküzdve a tengeri utat kellett választania, mégpedig egy parti gőzösön.

Ezen a napon Peónia családjában nagy volt az izgalom. A fiatal özvegy alig egy héttel azelőtt tért vissza anyjával Kiaszingból. Peónia kérésére az anyja hozta el onnan. Mindig is Peónia volt a kedvenc gyermeke. Azt akarta, hogy a lánya minden kötelezettségtől megszabaduljon, és nem szerette volna boldogtalannak látni a Fej családban. Ez feszültséget teremtett Fejéknél, és az apa is méltatlankodott. De Peónia anyja győzött. Noha Peónia minden személyes vagyonát magával vitte, az anyja megállapodott a Fej családdal, hogy az özvegy hivatalosan csupán látogatóba tért vissza szülei házába, hogy kipihenje magát. Búcsúzáskor senki sem képviselte a Fej családot. Peónia csomagját a család szolgája vitte a hajóhoz.

A hanlin Szu Ej-po bácsi házában szállt meg. Szu Ej-po bácsi este ünnepi vacsorát adott Meng-csia hazatérése tiszteletére. Kis családi ünnepség volt, kívülállót nem is hívtak meg. Meng-csia kerülni akarta a számára terhes nyilvános fogadásokat és étkezéseket. Érkezés után azonnal felkereste Peónia szüleit. Időközben már elmesélte nekik, hogy követni fogja őt Pekingbe. Az apja éppen annyira meglepődött ezen a híren, mint amennyire lánya vonakodásán is csodálkozott, hogy a hagyományokat semmibe véve nem akart sokáig maradni a Fej családnál. Ezt az utazást illetlennek tartotta, és azt tanácsolta, hogy ha már mindenáron Pekingbe akar menni, legalább Jázmin kísérelje el Peóniát. A hanlin végül is egy magányos agglegény. Jázmin magánkívül volt az örömtől. A vacsoránál sorra került a téma.

Peónia nagyon boldog volt. Noha előtte való napon Meng-csia csak formális látogatást tett náluk, és nem beszéltek sokat, boldog volt, hogy szavát betartva szeptember elején eljött hozzájuk. Meng-csia Fucsouból két szenvedélyes levelet írt, és Peónia biztos volt a férfi szerelmében.

- Lassan fel kellene öltöznöd - mondta Jázmin a maga nyugodt, kimért hangján. - Mitől vagy ennyire boldog?

Peónia kezében egy légycsapó volt, és a nyár utolsó zümmögő példányait szemlélte. Miközben a vadul üldözött légynek sikerült elmenekülnie előle, sugárzó arccal mondta:

- Mert szabad vagyok. Szabad, szabad! Tudod, mit jelent ez nekem?

Jázmin nem válaszolt. - Mit veszel fel? Azt hiszem, az a szokás, hogy valami fehérret öltö magadra. Hivatalosan még gyászolsz, és nem lenne jó, ha az emberek elkezdenének beszélni.

- Kit érdekel?

- Attól tartunk, hogy a hanlin esetleg azt gondolja, nem ismered az illemszabályokat.

Peónia nevetett: - Ő olyan megértő.

Amikor megmosdottak és éppen evéshez készülődtek, megérkezett Paj -vej.

- Paj-vej! - kiáltott meglepődve Peónia. Több mint egy éve nem látták egymást. Paj-vej volt a legjobb barátnője. Férjével Tungluban laktak egy hegyi házikóban. Csak azért jött el egyedül, hogy végre lássa Peóniát. Érdeklődéssel nézegették egymást. Jellemük hihetetlenül hasonló volt. Egyiknek sem volt titka a másik előtt. Peónia imádta szellemes, intelligens és vonzó barátnőjét. Boldog volt, hogy olyan férjet talált magának, mint Jo-suj. Bizonyos szempontból Paj-vej még rendetlenebb, romantikusabb és különlegesebb, mint ő. Peónia minden vágya az volt, hogy olyan férfit találjon, aki úgy megérti és úgy szereti, mint Jo-suj Paj-vejt.

Paj-vej még Peóniánál is vékonyabb volt. Hajviseletét sűrűn váltogatta. Most éppen Pompadour-frizurát viselt, ami azokra a kínai lányokra volt jellemző, akik korábban Japánban tanultak. Szűk nadrág volt rajta, amitől Peónia szülei elborzadtak. Társaságukban minden tisztességes férjes asszony szoknyát hordott. De Jo-sujnak nem volt kifogása a szűk nadrág ellen.

Paj-vej hangja finom volt és lágy. - Tehát szabad vagy! Te kis ördög!

Jázmin némán figyelt.

- Igen - válaszolta Peónia. - Hivatalosan csak látogatóban vagyok itt. De soha nem utazom vissza. Pekingbe megyek.

- És én is veled tartok - vetette közbe Jázmin.

Paj-vej meglepetten húzta fel a szemöldökét. - Csak lassan, ne mindent egyszerre!

- Hanlin Liang, az unokafivérem - emlékszel rá? - meghívott bennünket Pekingbe.

Paj-vej szemügyre vette a boldog nővéreket, és ezt mondta: - Irigyellek benneteket. Biztosan férfiakat is szerez majd. Mikor utaztok?

- Még nem döntöttük el. Ma este Szu Ej-po bácsihoz megyünk vacsorára. Nincs sok időnk.

Paj-vej hosszasan szemlélte a barátnőjét. - Gyere Peónia, rövid beszédem van veled.

Kimentek a házból. Jázmin biztos volt benne, hogy Csin Csu-ról van szó. Nem kérdezett semmit. Paj-vej kézen fogta Peóniát, és így mentek az utcán lefelé.

- Csin Csu itt van. Tudatnom kell veled. Mibe keveredtél? Azt mondja, holnap szívesen találkozna veled. Úgy tudom, Han-csouba szeretné áthelyeztetni magát. Akarod látni?

- Igen, természetesen. Mondd neki, hogy jövök.

A bácsi háza a városban volt, körülbelül tíz percre Peónia szüleinek házatól. Tíz méter magas fallal volt körülvéve, úgynevezett tűzfalakkal, melyek az esetleges tűz terjedését voltak hivatottak megakadályozni. Sok ház körül lehet látni ilyet, mert nagy a népsűrűség, és keskenyek az utcák. Szu Ej-po bácsi hatvanéves volt. Hosszúkás, de telt arca és sárgás szakála volt. Nyugdíjasként élvezte öreg napjait. Fia vette át a kinuhai üzletet.

Szu Ej-po bácsi mérhetetlenül büszke volt felesége unokaöccsére, az akadémia tagjára.

- Engedd meg, hogy a klán ünnepi vacsorát adjon a tiszteletedre. Amikor legutóbb Hangcsouban jártál, később a szememre vetették, hogy nem szóltam nekik róla. Végül is igen ritkán jössz haza, és mind annyira büszkék vagyunk rád!

- Magánügyben vagyok itt, és kerülni szeretném a hivatalos fogadásokat. Szívesebben vagyok családi körben. Csupán Ji herceget, a katonai kormányzónkat szeretném holnap felkeresni. Régi barátom. De a ti fogadásotokra szívesen elmegyek.

- Ennek örülök. Ők annyira komolyan gondolják. Még egy pár nap kell az előkészületekre. Ugye nem kell rögtön visszatérned Pekingbe?

- Nem. No, és mi van az üzlettel?

- Átvette a fiam. Jó és rossz évek váltakoznak, de van miből megélnem. - Elégedetten simított egyet a szakállán.

Szu néni jött a nappaliba. A Liangok magas homlokát és szép szemét örökölte ő is. Egyszerű, elegáns vonalú ruhát hordott, minden ékszer nélkül. Botra támaszkodott és minden lépésnél megremegett, mert lába el volt kötve.

- Már itt kellene lenniük - mondta és a faliorára nézett, majd leült a közelében lévő székre, aminek függőleges volt a támlája, és lapos, türkizszínű a párnája.

- Mikor látogatod meg anyád sírját? - kérdezte Meng-csiától. - Ha nem lennék ennyire öreg, szívesen elkísérnélek. Három vagy négy éve nem jártam ott.

- Amint lehetséges, odamegyek - válaszolt Meng-csia.

- És mi van veled? A fiú tisztelete nem merülhet ki az áldozatokban. Ha szereted anyádat, akkor magadhoz kell vened egy szifut, egy asszonyt, hogy az oltár tüze tovább égessen. Két unokám van, az én jövőm be van biztosítva. Komolyan meg kell gondolnod ezt a dolgot.

- Tudom - mondta megnyugtatóan Meng-csia. - Pekingben minden asszony ezt mondta nekem. Ti, nők másra nem is tudtok gondolni? Az összeesküvéseknek eddig ellen tudtam állni.

- Csak ne könnyelműsködj! - Szu néni figyelmeztetően emelte fel az ujját. - Még megbánhatod. Mért félsz annyira a házasságtól? Vámpíroknak gondolod tán a nőket, akik a véredre szomjaznak?

- Ne így nézd ezt a dolgot, nénikém. Csang alkirály már össze akart hozni számomra egy házasságot. Sajnos mind egy miniszterelnökleányt választanának ki számomra, és olyat, akire azt mondják, jó családból származik. Mivel én az Akadémia tagja vagyok, azt hiszik,

hogy csakis egy gazdag családból származó lány illik hozzám. Rettegek. Ha vannak, akiket ki nem állhatok, akkor azokat, akik gazdagon házasodnak, vagy gazdag szüleik vannak, de a saját erejükből semmire sem mentek, és mégis nagyra tartják magukat. Sokan vannak, akik jogtalanul szegények, de legalább ugyanannyian vannak, akik jogtalanul gazdagok. - Ren-ren, az ötéves unoka rohant be a szobába, és közölte, hogy megérkeztek a vendégek. Az előudvarból már hallatszott is a lányok hangja. A fiúcska újra kiszaladt.

Peónia szülei jöttek be lányaik és Ren-ren kíséretében. Szu néni felállt és üdvözölte az anyát és a nővéreket. Az egész fesztelenül zajlott le. Az apa Meng-csia és Szu bácsi mellé ült a szófára. Jázmin eltűnt a fiúkkal a konyhában. Jázmin Szu néni kedvence volt. Szu nénit elbűvölte kedvessége és csendessége. Egyszer tréfásan azt mondta, szívesen örökbe fogadná, ha csak fiai lennének. Jázmin úgy járt-kelt Szu néninél, mintha otthon lenne.

Peónia némán üldögélt Szu néni és az édesanyja között.

Jázmin egy nagy, fehér tállal jött a szobába. Ren-ren ballagott mellette.

- Ezt inkább a szolgálval kellene elvégeztetni - mondta a néni.

- Gyertek, kész az étel - szólt Jázmin. - Sült kacska van a tálon.

Megjelent a szolga, de Jázmin már gondoskodott arról, hogy elegendő szék legyen, és hogy az evőpálcikák a megfelelő helyen legyenek. Ren-ren nem tágított mellőle, és persze folyton láb alatt volt.

- Üljetek már le... ott! - terelgette a fiúcskát.

- Olyan lányt szerettem volna, mint Jázmin - jegyezte meg Szu néni, amikor mindannyian helyet foglaltak.

- De hát van lányod - mondta huncutul Ren-ren.

- Pszt, ne olyan hangosan! - figyelmeztette Jázmin. Észre kellett venni, hogy a fiú, aki a nagyszüleinél lakott, igencsak el volt kényeztetve.

A néni nevetett. - Olyan szép, ha fiatalok veszik körül az embert. Biztosan boldog vagy, hogy Peónia újra veletek van - mondta Peónia anyjának.

Jázmin kiosztotta az ételt, és bort öntött a poharakba. Sápadtabb volt Peóniánál, és szelíd őzikeszeme volt. Orra, csinos álla és ovális arca nagyon hasonlított a nővérééhez. Jázmin csinos volt, de Peónia szép.

- Igen - mondta az anya - boldog vagyok, hogy újra itt van. Meg kellett ígérnem, hogy senkinek se mondom el, hogy mindörökre elhagyta az anyósa házát. Ezt lassan fogjuk terjeszteni.

Az apa Meng-csiához fordult. - A lányom igen makacs. Ezt soha nem méltányoltam, de a nők keresztülviszik, amit elképzelték. Nem gondolod, hogy esetleg a szomszédok rossz néven veszik? Legalább egy évet kellett volna várnia.

Az apa banktisztviselőként éveken át szorgalmasan és megbízhatóan dolgozott. Olyan takarékos volt, hogy saját házat vásárolhatott magának. Sokat tett a családjáért, és azt akarta, hogy tiszteljék. De most, hogy a lányai felnőttek, meg kellett állapítania, hogy Peónia folyamatosan problémákat okoz.

Anyja az apja akarata ellenére hozta vissza Peóniát. Amikor megérkezett, Peónia lelkesen mondta: - Apa, szabad vagyok! - És ugyanezzel a lendülettel közölte, hogy unokafrvével Pekingbe akar utazni. Peónia gyerekkora óta azt tette, amit akart, még ha apjának nem is volt ínyére. Fontos volt számára, hogy a hanlin ne gondolja, hogy Peónia az ő beleegyezésével helyezi magát a társadalmi szokások fölé. Peónia Meng-csiára pillantott. Édesapja nagyon tisztelettudóan viselkedett. Kész volt mindent elfogadni, amit a nagy tudós mondani szándékozott.

- Bácsikám - mondta elgondolkozva Meng-csia -, azt hiszem, igazad van, amikor attól tartasz, hogy a szomszédok megorrolnak. De ha belegondolsz, mennyire boldogtalan lenne a lányod, ha olyan rokonokhoz láncolná az élet, akiket nem szeret, máshogy látnád a dolgot. Azt hiszem, mindenekelőtt az ő boldogságáról van szó. Végül is csak egyszer élünk.

- Természetesen... ha így gondolod.

- Tehát egyetértesz azzal, hogy a kívülállók semmit se tudjanak arról, amit tegnap a nagynénémtől hallottam. És ha az emberek nem tudnak semmit, akkor nem is beszélhetnek. Tehát nincs okod aggodalomra.

Peónia arcára hamiskás mosoly ült.

Anyja fiatalkorában nagyon szép lehetett. Most így szólt: - A házasság hiba volt, boldogtalanná tette Peóniát. És most, hogy meghalt a féije, nem szeretném feláldozni a lányom boldogságát csak azért, hogy a Fej család nyugodt legyen.

Jó sok bor fogyott, és Szu bácsi még tóosztot is mondott Meng-csia tiszteletére. Ezután a pekingi utazás került szóba. Mindenki amellet volt, hogy Jázmin is kísérje el Peóniát.

Jázmin felállt. Megemelte poharát, és ünnepélyesen ezt mondta: - Tako! Ez számomra és nővérem számára váratlan öröm. Valahogy így tudnám kifejezni: Amennyiben arra érdemesnek tartasz, végy fel minket tanítványaid közé.

Peónia viszonylag szótlan volt. Akkor azonban felállt, és csatlakozott nővére szavaihoz. A családban Meng-csiát „tako”-nak, fivérnek nevezték, a „Meng-csia testvér” kifejezést a barátok használták. - Tako - mondta -, mesélj nekünk a pekingi munkádról.

Mindenki csatlakozott a kéréshez.

- Nem is tudom, hol kezdjem.

- Talán az udvarnál vagy a császári özvegnél. Mesélj valamit! - kérte Jázmin.

- Igen, mesélj az udvarról - szólt Szu Ej-po bácsi.

Meng-csia halántékán láthatókká váltak az erek, de arca nem lett vörösebb a bortól. Mosolyogva mondta: - Az udvarról? Tetves egy hely.

- Micsoda? - kérdezte a néni.

- Minden a kapcsolatokon múlik. Vegyük például a fucsoui tengeri akadémiát. Szinte kizárólag a pekingi méltóságok rokonai vannak ott. És így van ez mindenhol. Rejtély számomra, hogyan akarunk kialakítani egy modern tengerészetet. Ha kitör a háború, a tengerészetünk legfeljebb harminc percig bírja. Hallottátok, amikor Je Min-csen a franciák ellen harcolt, híressé vált háborús jelszava:

Nem támadok,
nem védem meg magam,
nem könyörgök békéért,

nem halok meg,
nem adom meg magam,
nem menekülök.

A hat „nem”. Kitüntetést kellett volna kapnia páratlan mottójáért.
A család nevetett.

- No, és mi van a császárral? - kérdezte Szu Ej-po bácsi.

- Nagyszerű ember. Számunkra ő a császár, de a palotában csupán a császári özvegy unokaöccse. Japánban jobb dolga van Meidzsi császárnak. Nincs olyan tiszteletre méltó nagynénje, aki mindenre ráveszi. Ő és Ito herceg remek fickók. Alapjaiban modernizálják az országukat.

- És mi van az alkirályal, Csang csi-tunggal és Li Hung-csanggal? - kérdezte a néni.

- Természetesen elfogult vagyok a főnökömmel szemben. Az udvarban állandóan hatalmi harcok folynak. Mindketten nagy emberek. Pillanatnyilag sajnós Li Hung-csang élvezi a császár bizalmát. Bizonyosan hallottatok a reformokról - bányákat, vasútvonalakat és egyebeket építenek. Li mindenbe pénzt investál, a legismertebb példa erre a kínai gőzhajózási társaság.

- No és Csang?

- Olyan valaki, akinek víziói vannak. Úgy tartja, Kínának gyorsan tanulnia kell a Nyugattól, különben tönkremegy. „Erőt a tanulásból” mottóval akart mozgalmat indítani. Aki képes tanulni, az erős, aki nem akar tanulni, az megöregszik, és meg kell halnia.

- Mi a dolgod az alkirály mellett? - kérdezte Jázmin.

- Muliao vagyok, a tanácsadója. Nem tartozom Csang tisztviselői karához, hanem azt teszem, ami a ház személyes barátjától vagy vendégétől elvárható. Nincs meghatározott munkaidőm, sem kötelességem. Megbeszéljük az éppen felvetődő politikai problémákat is.

Liang Meng-csia évekkal ezelőtt már szolgált muliaóként egy északnyugati tábornoknál. Csang csi-tung egyszer elolvasott egy

feljegyzést, amit Meng-csia a tábornok számára fogalmazott, és nagyon megtetszett neki. A tábornok alulmaradt a felkelőkkel szemben. Ezt írta: „Mi mindig tovább harcoltunk és mindig veszítettünk.” Liang Meng-csia fogott egy ecsetet, és úgy változtatta meg az írásjeleket, hogy ez lett belőle: „Mi mindig veszítettünk és mindig tovább harcoltunk.” Csang főtanácsos „kölsönvette” Meng-csiát a tábornoktól és elfelejtette visszaadni. Kínában sok híres tanácsadó volt. Ha együtt dolgoztak a kormányzóval, akkor jól kormányzott; ha elhagyták, akkor rosszul. Nemcsak feljegyzéseket fogalmaztak meg a trón számára, hanem megvizsgálták a válságokat és problémákat, valamint a politikát is meghatározták. Munkájához gyors felfogóképességre volt szükség, míg a titkárság általában csak rutinmunkát végzett.

- Akartok hallani egy történetet a híres tanácsadóról, Szu Ven-csangról?

Mindenki kedvelte Szu Ven-csangot. Legendás alak lett belőle.

Meng-csia belekezdett: - A két Kiang kormányzója egyszer belekeveredett valamibe. Egy színházi előadás közben történt gyilkosságról szóló jelentést fogalmazott. A rítusokkal foglalkozó minisztérium szakértője komoly kötelességmulasztást vélt felfedezni benne. A gyilkosság dátuma azt bizonyította, hogy olyankor volt előadás, amikor a császárné miatt nemzeti gyász volt érvényben, és a zenével és énekkel kísért nyilvános szórakoztatás az egész országban tilos volt. Ha a mulatságot a kormányzó megtúrte, az az állásába kerülhetett. Tanácsot kért Szutól. Szu egy ideig gondolkozott, majd mosolyogva mondta: „Felség, kész ön arra, hogy háromhavi fizetéséről lemondjon? A beszámolóhoz egyetlen szót kell hozzáírnia, és megszabadul minden gondjától.” - „Melyiket?” - kérdezte a kormányzó. „írja bele a »majom« szót. Írja azt, hogy az egyik fogalmazó hibázott. A »majom« szó a »színház« elől hiányzik. Azt kell megmagyarázni, hogy majomelőadás közben történt a gyilkosság.” Szu olyan vándormutatványra gondolt, ami akkoriban igen népszerű volt: egy vagy két majom mutatott be néhány trükköt, vörös ruháscsában és sapkában. Ez pedig nem jelentette a nemzeti gyász megszegését. A kormányzó megfogadta a tanácsot, és valóban megúsza háromhavi fizetésmegvonással, mert figyelmetlen volt az irat megfogalmazásakor.

Étkezés után a szalonban ültek le. Újra szóba került a klán fogadása és Meng-csia látogatása Ji hercegnél.

Szu néni ezt mondta: - Biztos vagy benne, hogy megfelelő öltözetben fogsz megjelenni?

- Ez csupán egy kötetlen, baráti látogatás lesz.

- Mégis úgy gondolom, illő öltözetben kell megjelenned.

- A mosást már visszahozták?

- Sajnos nem. Ne haragudj, de nem tudtam, hogy ilyen hamar meg akarod látogatni. Majd utána nézek.

- Amióta nincs velem Ting-ma, egy kicsit ügyetlen vagyok.

- Hova lett Ting-ma? - kérdezte Peónia.

- Nyugalomba akar vonulni, amikor Hangcsouba érünk.

- Nem jön velünk Pekingbe?

- Nem. Nagyon hosszú ideig volt nálam. Háromszáz dollárt adtam neki.

Eközben Szu néni kiment Jázminnal. Egy makuával, azaz felsőruhával tértek vissza.

- Tako, vedd fel ezt, kérlek - mondta Jázmin. - Kíváncsiak vagyunk, hogy nézel ki mandarinként.

Meng-csia mosolygott: - Szépen gondoskodtok rólam.

Szu néni megvizsgálta a kék selyemruhát, és megállapította, hogy ki kell vasalni.

- És itt egy gomb is hiányzik. Úgy érzem, Ting-ma nem volt valami jó házvezetőnő.

- Nem az ő hibája. Fucsouban hagytam el a gombot. Ha rajtam van a felsőruha is, senki se látja.

- És ha a herceg felszólít, hogy helyezd magad kényelembe és vedd le a felsőruhát? - kérdezte Jázmin. - Felvarrom a gombot. Egy tanítvány megajándékozhatja mesterét: én most felvarrom ezt a gombot. - Kiment, hogy tűt és cérnát hozzon. Miközben a többiek beszélgettek, az étkezőben az asztali lámpa fényénél gondosan felvarrta a gombot. Ezután ki is vasalta a ruhát. Húsz perc múlva készen is volt.

- Itt van, tessék.

- Talán ez az eset tanulsággal szolgál, Meng-csia - mondta Szu néni. -
A gondolat, hogy agglegényként, feleség nélkül élj!

Hatodik fejezet

Minden, amit egy fiatal lány tesz, talán azzal a titkos vágygal magyarázható, hogy férjet akar fogni. Ruhája, kezének ápoltsága, zenei tanulmányai, minden arra irányul, hogy férjet szerezzen magának. Ahol a házasságot a szülők rendezték el, ez a vágy, mint valami ösztön, tovább dolgozik, és a szenvedélyben nyilvánul meg. Gyakran vaknak nevezik, de ez nem igaz. Ha egy érett asszony szerelmes, mindig pontosan tudja, mit tesz. Peónia sem volt kivétel ez alól.

Nem tudta megmagyarázni magának, miért húlt ki Csin Csu iránti szerelme, miután nyilvánvalóvá vált a kapcsolat reménytelensége. Csak egyet tudott, amikor elment a találkozóra: hogy a férfi már nem volt annyira fontos számára, mint korábban. Nem érezte a korábbi megrészegülést, és ez bizony az arcán is meglátszott. Jaujuban egyetlen kívánsága volt, hogy láthassa Csin Csut, és hogy beszélhessen vele a jövőről. Legfőbb vágya az volt, hogy testestöllelkeztől hozzá tartozzon. Kész volt mindent feláldozni ezért, és ezt meg is írta neki. Kész volt megszabadulni minden kötöttségtől. Még Fejéssel is hajlandó volt szakítani, csak hogy vele lehessen. Ez volt az álma, és azt is tudta, hogy Csin Csué is. Viszont az utóbbi hónapokban olyan dolgok történtek, amelyek hatására Peónia új fényben kezdte látni ezt a kapcsolatot. Amikor belépett a szálloda halijába, és Csin Csu ragyogó, várakozásteli mosollyal lépett elébe, Peónia meglepve tapasztalta, hogy szerelme már nem teljes szívéből fakad.

- Csin Csu! - mondta halkán.

Kézen fogta Peóniát, és felmentek a szobájába. Kora reggel volt. Peónia azt mondta a hűgának, hogy Paj-vejjel tölti a napot, és csak késő este ér haza. Az egész nap az övék volt. Végre eljött a pillanat, amit mindketten annyira vártak. Korábban mindig szenvedélyesen ölelkeztek. Most megcsókolták egymást, de ezúttal hiányzott belőle a szenvedély, és Csin Csu észrevette.

Csin Csu ugyanazzal az imádattal és szerelemmel nézte Peóniát, mint korábban.

Virágokat helyezett a vázába, és megtervezte, miként teljék a napjuk. Minden apróságot kigondolt, hogy az együttlét tökéletes legyen.

- Miért nem jöttél Csingkiangba? Nem kaptad meg a leveletem? - kérdezte Peónia.

- De igen. Csakhogy beteg voltam. Egy álló hónapig. De már meggyógyultam.

Peónia szerelmesen nézett rá, és megállapította, hogy valóban lesoványodott. Ráncok keletkeztek az arcán. Nem a fiatalság és az egészség megtestesülése volt, mint korábban. Peónia tudta, hogy a férfi teljesen meg fog gyógyulni, mégis szomorú volt a változások láttán.

- Nem tudom, mennyire tetszik a javaslatom - mondta Csin Csu. - Arra gondoltam, hogy elmehetnénk a Kuanjin-barlanghoz, vagy szívesebben maradsz a hotelben?

- Nem, nem, örömmel megyek megnézni a Kuanj in-barlangot, hiszen még sohase láttam.

- Nem lesz túlságosan fárasztó?

- Nem, Csin Csu - mosolygott.

- No, akkor mindjárt induljunk is. Leszaladok és szerzek egy hintót. - Peóniára nézett és így szólt: - Istenem, milyen szép vagy! Egy szakaszon gyalog kell mennünk. Szerinted megfelelő a cipőd?

Peónia bézs színű zakót és szoknyát viselt. Ez volt az egyetlen szín, amit a gyászt jelentő fehéren kívül anélkül hordhatott, hogy megütközést keltett volna. A kosztümöt drága anyagból varrták, és jól kiemelte kecses alakját.

- Nem lesz baj - mondta Peónia.

Egy pillanatra a tükör elé lépett és megigazította a haját.

- Jó lesz így? - kérdezte, és várta a tetszésnyilvánítást.

- Tökéletes.

De Peónia nem volt elégedett magával. A szoknyát pár centiméterrel feljebb húzta és megpróbálta szorosabbra gombolni. - Gyere, segíts - mondta.

Csin Csu segített begombolni. Noha a zakó lazán a szoknyára omlott, jól érvényesült karcsú dereka és határozott csípője.

- Ha kész vagy, gyere utánam.

Csin Csu előrement a kocsival. Peónia éppen be akart szállni, amikor észrevette, hogy a szobában felejtette a kézitáskáját. Még egyszer felfutott a lépcsőn.

Miközben Csin Csu várakozott, a hotel portása lépett oda hozzá azzal, hogy jött egy üzenet, hogy ajánlott levél várja a postán. Csin Csu elhatározta, hogy gyorsan elszalad érte. De a posta zárva volt. Amikor visszaért, Peónia már a járdán várta.

- Szállj be! - Csin Csu leugrott és felsegítette Peóniát. Hiányolta a mosolyát, de arra gondolt, talán rossz néven vette, hogy időközben elszaladt a postára, anélkül hogy erről szólt volna neki. - Végre - mondta Csin Csu, amikor egymás mellett ültek.

Meglepetésére még mindig nem látott mosolyt Peónia ajkán. Ez még inkább elrontotta a hangulatát.

- Mi van veled, Peónia? - kérdezte. - Nem érzed jól magad?

- Ó, nincs semmi.

Csin Csu Peónia combjára tette a kezét, aki nem utasította vissza, de nem is reagált rá. Hátradőlt a párnán, és a koci ringásával együtt mozgott a feje. Ellentétes érzelmek kavarogtak benne. Szíve mélyéből kedvelte ezt a férfit, és mégis mostanra valami elbizonytalanodott benne. Aki hisz a lélek befolyásolhatóságában, talán azt mondaná, rossz csillagzat alatt álltak, és túlvilági hatalmak működtek közre, melyek szétválasztották őket. Később Csin Csu felkeresett egy jövendőmondót, hogy megtudja, miért vesztette el érthetetlen módon a kedvesét, és az azt válaszolta, hogy valaki fekete mágiávalátkozta meg, és hogy az illető nő nem tehet arról, ami történt, szereti őt és egy szép napon vissza fog hozzá térni.

A szeptember szép napokkal szokta megajándékozni Hang-csout. A koci elhaladt a zsibongó Hupin téren, befordult a nyugati tó mentén lévő parti utcába, majd a Paiti-gáton - amely a nagy tavat választja el a belső tótól - haladt végig egészen a hegylábakig. Az úton végig maguk előtt látták a sokféle őszi színben izzó hegyeket. Peónia mindezt alig vette észre. Csin Csu kezét fogta.

- Tehát elhagytad anyósodék családját, és most szabad vagy - mondta.

- Miattad tettem - válaszolt Peónia. Igazat mondott.

- Nyilvánvalóan nem vagy annyira boldog, mint gondolná az ember. Miért?

- Nem tudom.

- Megkaptam a leveledet. Nehéz a helyzetem. Tudod, hogy a feleségem családja és az én családom üzleti ügyek miatt kapcsolódott össze. Apáink alapították meg az ottani bankot, ezért kellett összeházasodnunk. De van egy tervem. Átküldetem magam a hangcsoui kirendeltségbe. Biztos vagyok benne, hogy menni fog. Akkor legalább láthatjuk egymást. És ha kész vagy pár évet várni, talán sikerül addig valamit változtatni. Nem szép, hogy erre kérlek...

Peónia szájalommal nézett rá, és ezt mondta: - Nincs értelme. - Hangja elárulta, nem volt ínyére, hogy szerető legyen, még ha csak rövid időre is. - Azt hiszem, az a legjobb, ha mindjárt közlöm veled... Húgommal elhagyom a várost, és Pekingbe költözöm. Unokatestvérem, a hanlin nálunk van látogatóban. Rábeszélte a szüleinket, hogy engedjen el bennünket megismerni a fővárost.

- Csak látogatóba mentek? Mennyi ideig maradtok? Szívesen várok.

- Még nem tudom.

Ahogy Peónia Csin Csu kezét fogta, arról árulkodott, hogy még mindig szereti a férfit. Csin Csu azonban azt is megérezte, hogy Peóniának megváltoztak az érzelmei vele kapcsolatban, és valami ismeretlen erő távolítja el őket egymástól. Ez nyomasztotta.

Hosszú volt az út. Végül egy templom előtt állt meg a kocsis. Könnyű étkezés után, amely tésztából és tofuból állt, kimentek a szabadba, hogy egy kicsit pihenjenek, mielőtt felkeresik a barlangot. Csin Csu megmutatta Peóniának a postai értesítőt.

- Vissza kell érnünk a városba, mielőtt bezár a posta - mondta.

- Ki küldte a levelet?

- Nem derült ki. A posta ötkor zár. Biztos vagyok benne, hogy időben odaérünk. - Hétágra sütött a nap. Olyan meleg lett, mint kora ősszel szokott. Csin Csu keresett egy padot az árnyékban, és ezt mondta: - Gyere, üljünk le.

Peónia ingatta a fejét, és továbbsétált. Kettőjük jövője aggasztotta? Peónia egy kocsi mögött állt meg. Gondolataiba merülve támaszkodott neki. Amikor visszajött, Csin Csu észrevette, hogy sír. Nem kérdezett semmit.

Egy idegenvezető lépett hozzájuk. Vándorbotok voltak nála.

- Megnézzük a barlangot? - kérdezte Csin Csu.

Vörös kavicsos úton mentek lefelé. A csupasz sziklák között kicsiny fűcsomók nőttek. Peónia és Csin Csu botjaikra támaszkodtak. A barlang bejáratánál megálltak, hogy levegőhöz jussanak. Az idegenvezető fáklyákat készített elő.

A kis bejárat csalóka volt: hosszú, ívelt, barlangszerű utak vezettek a hegy mélyébe. Ahogy beléptek, csapkodó, sötét lények röppentek a bejárat felé, közben vékony és magas hangot adtak - denevérek voltak, több százan, talán ezren is. Bent koromsötét volt. A vezető fáklyát gyújtott és Csin Csunak is adott egyet. Lassan lépegettek lefelé a meredek lépcsőkön. Kis idő múltán az út nem lejtett tovább. A nehéz, ívelt út mellett kifeszített kötélbe kapaszkodhattak. Néha a többi látogatócsoport fényeit is láthatták, tizenöt méterrel alattuk, a sziklák közötti derengésben. A sziklába vájt lépcső csúszós volt, és a levegő hűvös. Egy kamraszerű helyiségbe jutottak, melyet cseppkövek díszítettek. A vezető fáklyájával egy alakra mutatott, ami Kuanjin istennőre emlékeztetett. Két kezét egymásra tette és olyan formájú alapon állt, amely lótuszvirághoz hasonlított.

- Tovább is akarsz menni? - kérdezte Csin Csu. Hangja visszhangzott a sötétben.

- Inkább nem, ha még időben oda akarunk érní a postára. Csin Csu megfogta a kezét, és együtt tapogatóztak visszafelé.

Később olyan is volt, hogy Peónia vezette őt, amikor a csalóka ösvényen haladtak felfelé. Nem engedték el egymás kezét.

Csin Csu úgy érezte, nem telt el tíz perc sem, amikor meglátták a kijárat fehér fényét. Végül kijutottak. Peónia belekarolt. Egy pillanatra úgy tűnt, minden olyan, mint régen.

Hazafelé megkérték a kocsist, hogy gyorsan hajtson. Peónia hátradőlt és lábát feltette az ülésre, nem törődve azzal, hogyan áll a szoknyája. Fejét Csin Csu vállára fektette, aki érezte hajának, bőrének

illatát és testének melegét. Újra elcsendesedett. Csin Csu nem akarta megkérdezni, mire gondol. Ahogy a kocsi himbálózott, hol feljebb csúszott az ülésen, hol ide-oda dőlt. Csin Csu szerette volna megcsókolni, de Peónia nem adott rá lehetőséget. Még soha nem volt ilyen távol a férfitől.

Amikor a városba értek, Csin Csu előbb el akarta vinni Peóniát a szállodába, és aztán egyedül elmenni a levélért. De már csak negyedóra volt a posta zárásáig, ezért ezt mondta: - Inkább menjünk egyenesen a postára.

Peónia fáradtan közölte: - Persze. - Szórakozottnak látszott.

Kéz a kézben mentek a postára. Csin Csu elővette a zsebéből a korábban kapott értesítőt, és odaadta a tisztviselőnek. A férfinak rosszkedve volt, vagy minél előbb haza akart menni. Fogta a cédulát és eltűnt egy másik teremben. Sokáig váratott magára. Végül megjelent a levéllel.

- Kitől jött? - kérdezte aggódva Peónia, amikor Csin Csu olvasni kezdte a levelet.

- A cégemtől. Péntekre vissza kell érnem. Tehát három nap múlva. Holnap el kell utaznom.

Láthatóan csalódott volt. Nagy fáradsággal kiharcolt magának egy hét szabadságot, és idő előtt vissza kell térnie.

- Szóval, csak a holnap marad nekünk - mondta, amikor visszaültek a kocsiába.

A hotelszobában Peónia hallgatag volt. El akarta mondani döntését, de nem vitte rá a lélek. Kiment a fürdőszobába, és jó sokáig ott maradt. Végül kijött. Meztelen volt és a férfi mellé feküdt az ágyba, akit újra elbűvölt csodálatos testének tökéletessége. Kész volt odaadni magát, de Csin Csu nem érzett benne melegséget. Úgy tűnt, azért jött, hogy előkészítse a búcsút.

Megölelték egymást. A férfi finoman simogatta, és ő úgy adta át magát neki, mintha egész teste felolvadt volna a szenvedélyben. Csin Csu megcsókolta.

- Peónia, el sem tudod képzelni, mennyire vágytam utánad.

A szerelem törvénye, hogy miközben a szerelmesek teljesen átadják magukat egymásnak, az izzó szenvedélyen kívül mindenről elfeledkeznek. Így volt ez Csin Csuval és Peóniával is. Később azonban parázsló tűzként feküdtek, képtelenül arra, hogy az eksztázis tüzét újra felizzítsák vagy teljesen kioltsák. Érzékeik még működtek, de Csin Csu semmit sem érzett Peónia tagjainak érintésén kívül. Hirtelen szenvedélyesen tapadt a férfira és borította el csókjaival, mintha szerelmi ajándékot adna, hogy a férfi soha ne felejtse el ezt a pillanatot. Talán valami zabolátlan szenvedély hajtotta. Azt akarta, hogy a férfi együttlétük minden másodpercére emlékezzen.

- Te, te, te! - mondogatta egyfolytában.

Egyszer csak vége lett. Csin Csu nem tudta, hogyan bontakoztak ki az ölelésből. Felkelt, megmosakodott, és amikor visszajött, Peónia arcát a párnába fúrva feküdt. Gyengéden megérintette. A nő szeme csukva volt, és egyenletesen lélegzett, mintha aludna. De a szempillái mozogtak, és könnyek folytak az arcán.

Csin Csu fölé hajolt és megcsókolta. Peónia kinyitotta szemét. Mondani akart valamit, de nem jött ki hang a torkán. Elhatározta magát. Szakítani akart. Nem volt kétsége, hogy Csin Csu soha nem fog elválni. Hogy tudná hónapokig, évekig a szerető szerepét játszani? Az út kitisztul előtte, más választása nem maradt.

Hallgatása és könnyei összezavarták Csin Csut. Peónia volt az élete. Gyakran mondogatta neki, és még mindig úgy érezte, Peónia jelentett számára mindent. Mindegy, hogy együtt voltak, vagy távol egymástól - ő volt lelkének szomszédja és beteljesülése. Az ő világában csak egyvalaki létezett, Peónia és senki más.

Most úgy látszott, kimerülten alszik. A szobában nyomasztó volt a hőség. Fogott egy legyezőt és gyengéden legyezni kezdte, hogy nyugodt legyen az álma, miközben pillantásával felfalta Peónia testét. A vászonlepedő sarkával betakarta, nehogy megfázzon. Vagy fél óra telt el így, ült az ágy szélén, legyezte, figyelte, óvta, mint anya az alvó gyermekét, ugyanazzal a végtelen szeretettel. Egyszer csak Peónia kinyitotta szemét.

- Miért csinálod ezt? - kérdezte.

- Mert szeretlek.

- Te nem aludtál?
- Nem. Az is boldogít, ha nézhetlek.

Peónia felült. Csin Csu az íróasztalhoz ment, cigarettára gyújtott és átadta neki. Mélyet szippantott és nagy sóhajjal fújta ki a füstöt. Zavartan pillantott a férfira.

- Holnap látjuk egymást utoljára - mondta.
- Valószínű. Mikor tudsz eljönni hozzám?
- Bármikor.
- Mondjuk estefelé. Együtt megyünk vacsorázni.
- Rendben. Valahogy kimentem magam a családomnál.
- Nem tudnál már délután jönni?
- Megpróbálok.

Peónia felkelt és átment az íróasztalhoz. Pár sort vetett papírra. Amikor Csin Csu odalépett, eltakarta a kezével. Zavartan hagyta, hogy tovább írjon. Azután a tükör elé lépett és megfésülködött. Annyira szép volt, hogy Csin Csunak elállt a lélegzete.

- Azt hiszem, jobb, ha egyedül megyek el - mondta, és mosolyogva átnyújtotta a papírt. - Csak akkor olvasd el, amikor már nem vagyok itt.

A férfi meglepődött. - Mi ez? Mondd el!

- Majd olvasd.

Csodálatos mosollyal az arcán hagyta el a szobát.

Csin Csu olvasni kezdett.

„Bocsáss meg, Csin Csu. Nem tudtam elmondani neked. Pekingbe utazom, elhagylak. Semmi értelme, hogy tervezgessünk. Örültem szerettelek, jobban, mint bárki mást. De el kell válnunk egymástól. Próbáld meg elfelejteni. Már nem tudlak teljes szívemből szeretni, ahogy korábban.

Nem tudok neked hazudni. Mást szeretek. Bocsáss meg.

Végtelenül sajnálom.

Holnap eljövök. Könnyek közt is a tiéd:

Peónia”

Összegyúrta a levelet. Úgy érezte magát, mint akit megfosztottak élete értelmétől. Valami jó, valami szép tört össze benne, és csak az áthatolhatatlan sötétség maradt. Nem fogta fel, mi történt. Tudta, hogy Peónia szereti. Ha szerelme nem lett volna annyira különleges, így vagy úgy, de elfogadta volna. De nem Peóniától, akit annyira szeretett, és nem egy ilyen hosszú ideig tartó, kölcsönös és meghitt vonzalom után. Egy órával ezelőtt még kéz a kézben jártak.

Kisimította az összegyúrt levelet, és többször is elolvasta. Ezt akarta elmondani a nap folyamán. Tehát igaz volt.

Csin Csu kész lett volna átgázolni minden akadályon, csak hogy egészen egymáshoz tartozzanak. De ha Peónia akarja a válást, akkor nincs ok haragra. Ürességet érzett, életének nem volt semmi célja, mintha egy fekete lyukba lökték volna, a világ kezdetének sötétségébe. Csupasz és védtelen volt.

Meggyújtott egy gyufát, és elégette a levelet. Elégedetten nézte, ahogy a lángok felfalják a papírt. Halvány, fekete füst keringett a levegőben, és savas illat áradt. Magával hozta Peónia legutóbbi leveleit, mint mindig, ha elutazott, hogy a közelségét érezze, azokat is, melyeket Csingkiangba küldött neki. Ezeket is elégette, majd egy fém szemeteskosárba dobta. Aztán előkerült a magával hozott szerelmes regény is, amit már félig kiolvasott. Ez is feleslegessé vált, a tűzbe dobta. Nem akart jól égni, ezért Csin Csu leült a földre és laponként táplálta vele a tüzet, amíg a szemétláda fekete és forró nem lett, és pernye nem szálldosott a levegőben. A szobát füst lepte be, keze és arca bepiszkolódott. Megkönnyebbült. Minden szerelemnek így kell elégnie! A füst kaparta a torkát. Kinyitotta az ablakot. Egy pincér észrevette a füstöt, néhányan megálltak és felfelé néztek, de Csin Csu elmagyarázta nekik, hogy menjenek nyugodtan a dolgukra, minden a legnagyobb rendben van, és nincs ok aggodalomra. Ezután alaposan megmosta a kezét és az arcát, majd ő is kiment a szobából.

A vacsoraidő régen elmúlt, és az üzletek már bezártak. Néhány árus lézengett az utcákon, és csak néhány kisebb étterem volt nyitva. Csin Csu kábultnak érezte magát. A zsibárusok kiáltása, a fekete füst, ami a falatozók lámpáiból szállt fel, a körülötte lévő férfiak és gyerekek arca irreálisnak tűnt számára. Az idő megállt. Különös volt, hogy

egyvalamire mégis emlékezett: vissza kell mennie Szucsouba. Vágyott rá, hogy újra az íróasztalánál üljön, hogy ismét uralkodni tudjon magán.

Újra érezte a tompa fájdalmat, amely betegsége idején jelentkezett. Érezte, hogy hőemelkedése van. Egy orvos sem tudta volna megmondani, mire van szüksége. Végül is nem volt nagy a fájdalom, és nem is nagyon törődött vele.

Másnap délután háromkor kopogtak az ajtaján.

- Ki az?

- Peónia.

Kinyitotta az ajtót. Egy pillanatra mosoly nélkül néztek egymásra.

- Gyere be.

Peónia belépett a szobába, és körülnézett. Csin Csu érezte, hogy újra elfogja a vágy. Itt van Peónia, és ez elég is. Bátortalanul mosolygott.

- Ígértem, hát most itt vagyok. Ötkor viszont megbeszélésre kell mennem - tette hozzá gyorsan.

- De együtt akartunk vacsorázni!

- Visszajövök. Hányra legyek itt?

- Nyolcra.

Csin Csu meredten nézett rá. Az iránta érzett szerelme, vágyakozása újraéledt. Nem tudott rossz lenni hozzá, hiszen ő volt Peónia.

- Szép, Peónia - mondta. - Elfogadom a döntésedet. Meg szeretném köszönni a boldogságot, amivel megajándékoztál az utóbbi években.

- Csin Csu - mondta halkán -, mindaz, amit írtam, igaz. Remélem, barátok maradhatunk.

- De hát mi történt? Megbántottalak? Olyasmit tettem, amit nem kellett volna? Megváltoztam?

-Nem.

- Akkor mi van? Megváltoztál. Miért?

Peónia régi szokása szerint az ágyra vetette magát. A férfi föléje hajolt és meg akarta csókolni. Ajkára tette a kezét. - Nem!

- Már egyáltalán nem szeretsz?

Peónia nem válaszolt rögtön. Aztán lassan és világosan közölte:

- Vagy mindent, vagy semmit.

Büszkesége sérült, de nem erősködött tovább. Szívesen megtudta volna, kit szeret Peónia, de nem akarta megkérdezni.

- Mit csináltál tegnap este? - kérdezte.

- Ó, a barátnőimmal voltam. Az egyik tengeri jachtklubban voltunk. Hajókáztunk. Csak fél kettőre értem haza. Csodás volt az éj szaka.

Amikor olyasmiről beszélt, ami nem közvetlenül róluk szólt, jó barátok voltak, úgy, mint régen. A férfi tudta, hogy három-négy barátnője van, Mita és a többiek. Mégse hitte el, hogy az igazat mondja.

- Kivel találkozol ötkor?

- Paj-vejjel és Jo-sujjal.

- Paj-vej, mindig Paj-vej!

Peónia felült. - Nem hiszel nekem? Meg akar hívni Tungluba.

Házassága előtt sokszor mentek színházba, és Paj-vej volt az ürügy. Emlékezett az estére, amikor Peónia először ajándékozta meg vad odaadásával Tungluban, a szabad ég alatt. Reménykedett, hogy Peónia szerelmének legalább egy része nem hunyt még ki.

Fullasztó volt a meleg, és Peónia kigombolta zakójának felső gombját. Csin Csu ezt félreértette és biztatásnak vette. Meg akarta csókolni. De rögtön rávágta: - Nem vagyok képes rá.

Olyan volt, mintha felpofozták volna. - Tehát köztünk mindennek vége.

Peónia hallgatott. Ekkor lett világos Csin Csu számára, hogy az elhatározás végérvényes. Valami lezárult a lelkében. Kezét a fájó pontra szorította. A fájdalom az arcára is kiült.

- Mi van veled? - kérdezte Peónia ijedten.

- Semmi.

Sem dühöt, sem haragot nem érzett, csak belül hideg ürességet.

Levéltárcájából elővette Peónia fényképét, melyet mindig magánál hordott. Visszaadta. Aztán egy papírba csomagolt hajtincset is átnyújtott, amit Peóniától kapott valamikor.

- Tessék! - mondta szenvtelen hangon.

Sértődötten vette át.

- Elégettem a hozzám írt utolsó leveleidet.

Peónia fájdalmas meglepetéssel nézett rá. - Hogy tehetted ilyet?

- Miért? - válaszolta önuralommal.

- Amikor visszajövök, találkozunk?

- Nem. Minek?

Peónia ijedten hallgatott. Kis idő múlva, anélkül hogy ránézett volna, ezt mondta: - Úgy gondoltam, hogy mindenek ellenére, tiszta és önzetlen barátságot ajándékozhatnál nekem, ha nem is vagyunk többé egy pár.

Ekkor Csin Csu elvesztette az önuralmát. - Mikor nem volt a mi barátságunk tiszta és önzetlen? Hogy tudsz ilyet mondani? Álmunk romokban hever. Te törted össze! Hogyan halhat meg a mi szerelmünk ilyen könnyen és mellékesen? Hogy tehetted ilyet? Azt hiszem, te nem is vagy képes igazi, nagy szerelemre. Még arra is gondolhatnék, hogy te egy kokott vagy.

- Nem, nem vagyok... kokott! - ellenkezett Peónia.

- Akkor mondd meg, miért nem szeretsz már?!

- Nem tudom elmagyarázni. Ne is kérd tőlem. Nem tudom. Hidd el, valamikor szerettelek.

- Hogyan higgyek neked?! - tört fel a férfiből rekedt hangon. - Nem bízom benned.

Ez sértette Peóniát. Szeme könnybe lábadt, félrenézett.

Csin Csu nagy önuralommal kérdezte: - Este azért eljössz?

- Természetesen. Úgy látom, nem értesz meg.

- Nem. De ne beszéljünk erről többet. Holnap reggel visszautazok Szucsouba... Ó, Peónia!

A következő levegővételnél hangja ismét normális lett. Csendesen, szinte magának mondta, szemrehányás nélkül: - Mindent elveszítettem. Valami meghalt bennem. Te öltél meg, noha látszólag még élek.

Peónia olyan mozdulatot tett, mintha meg akarná csókolni, de a férfi nem akarta észrevenni, rágyújtott egy cigarettára és hűvösen mosolygott.

Peónia felállt és kiment a fürdőszobába, hogy rendbe hozza magát. Kis idő múlva visszatért, egy világos piros kendőt dobott a férfi felé és ezt mondta: - Itt van!

A szerelmesek hagyományos búcsúajándéka volt ez.

- Nem. Nem érvényes, ha már nem szeretsz.

Csin Csu hozzá sem ért az ágyon lévő kendőhöz. Peónia összeszedte a holmiját, alsó ajkába harapott, és kiment a szobából.

Miután Peónia távozott, Csin Csu először haragot érzett mindkettőjük iránt. Ezután büntudat vett rajta erőt, szégyellte magát, hogy annyira nyersen beszélt Peóniával. Nem volt igaz, hogy végérvényesen leszámolt vele, és hogy hidegen hagyja. Elbűvölőnek látta, ahogy alsó ajkát harapdálva kiment a szobából. Szerelme nem halt meg olyan könnyen, mint ahogy megjátszotta.

Este, amikor az étteremben ült és a túlszűfolt helyiségben meglátta Peónia fehér ruhás alakját, rögtön felállt, elébe ment és az asztalhoz kísért. Peónia leült, a homlokából félresimított egy tincset, de nem szólt egy szót sem. Mintha felkészülne arra, hogy bármit meghallgat, amit Csin Csu mond, még ha bántó, gonosz vagy cinikus kijelentést tesz is. Rövid, vádló pillantást vetett a férfirra.- Köszönöm, hogy eljöttél - mondta Csin Csu ridegen. Büszkesége nem engedte, hogy csalódást vagy büntudatot mutasson. Amit mondani akart, már délután elmondta.

Egy idős, kopasz pincér jött az étlappal, és kérdezte, mit kívánnak. Egyikőjüknek sem volt kedve ünnepélyes búcsúvacsorához. Peónia pirított bárányt rendelt, kandírozott narancssal, hagymával és egy tál babsajtot. Csin Csu egy fél üveg szaoszinget rendelt, mert tudta, hogy Peónia szívesen kortyolgat valamit az ételhez, aztán egy tányér ningpo kalit, puha héjú, apró kagylócskákat.

- A kedvenc ételed - mondta Peónia mosolyogva.

- Igen, és te nem szereted - válaszolt Csin Csu ugyanolyan mosollyal.

- Soha nem szerettem a kagylót.

Csin Csu megfogta Peónia kezét. Mosolygó pillantás lett a válasz. Újra barátok voltak.

- Megbocsátottál nekem? - kérdezte a férfi.

-Mit?

- Hogy ma délután annyira durva voltam hozzád. Barátok vagyunk?

- Természetesen.

Peónia kristályból készült láncot viselt, amely ragyogott a félhomályban. Csin Csu újra büszke volt rá, mert érezte, hogy a helyiségben minden férfi, a pincéreket is beleértve, csodálta és irigyelte, hogy egy ilyen vonzó, fiatal szépséggel lehet együtt. Még az öreg pincér is azon igyekezett, hogy néhány barátságos szót válthasson vele, amikor a sültet kihozta.

- Egész biztosan ízleni fog - mondta csábító mozdulattal. - Ez a specialitásunk. Egész Hangcsouban nem kap ennél jobbat!

- A sült az sült - mondta nyájasan Peónia.

- Ó, nem, saját receptünk van. A hozzávalóktól függ minden. - Bicegve távozott. Különös, hogy egy bájos fiatal hölgy látványa milyen hatással van az idősebb férfiakra.

Először egy korty bort ittak, azután Peónia csipegetett a kandírozott narancsból, becsukta a szemét és csendesen mondta:

- Mesés!... Emlékszel, hogy Tungluban arany narancsot szedtünk és azon frissiben befalatoztuk?

- Igen, Tungluban. Emlékszem.

Peónia ránézett, és a férfi lehorgasztotta a fejét. Emlékeznie kellett arra, hogy egy éjszakát a szabadban töltöttek, és reggel meztelenül úsztak a patakban. Veszélyes volt ez az emlék, ezért gyorsan másra gondolt, felemelte a fejét és ezt mondta:

- Peónia, mondani akarok valamit.

- Igen?

- Pekingbe utazol. A fővárosban sok férfi van, és mind meg fog környékezni. Legyél óvatos. Nem szeretném, ha valami történe veled, vagy hogy nehézségeid adódjanak.

- Hogy érted ezt?

Végtelen szomorúsággal válaszolt: - Lassú halál vár rám, apránként közeledik...

- Kérlek, ne beszélj így.

- Nem is ezt akartam mondani.

- Akkor mit?

- Vigyáznod kell magadra. Úgy, ahogy együtt éltünk... Gyerek... tudod, mire gondolok.

- Hát erről lenne szó? - Nevetésben tört ki. - Ne aggódj emiatt.

- De. Talán szeretsz egy férfit, aki kis ideig kedvel téged, aztán történik valami, és te bajban leszel.

- Ismersz, tudok magamra vigyázni.

Egészen nyíltan beszélt. A fogamzásgátlás különböző formáit vitatták meg. Annyira jól ismerték egymást, hogy a legintimebb részletekbe is belementek. Peónia papírt és ceruzát kért. Csin Csu átkutatta a zsebeit, és egy kis jegyzetfüzetet vett elő. Összedugták a fejüket, és Peónia obszcén rajzocskát vázolt fel. A közelben lévő vendégek némelyike élvezettel hallgatta, ahogy kuncog.

Elfogyott a bor, és egy kevés zabkását rendeltek. Nagyjából jól sikerült a vacsora. Peónia az órára pillantott. - Jaj, már fél tíz van! Mennem kell. - Csin Csu meglepődött.

- Tízkor találkozom valakivel - magyarázta Peónia.

- Na, szépen vagyunk - mondta magának a férfi. Ez volt az utolsó estéjük, és talán egy évig nem látják egymást. Peónia igazán neki ajándékozhatta volna az egész estét. De úgy látszik, neki ez nem fontos. Meghalt a férfi iránti szerelme. Ez volt a hideg, kegyetlen valóság. „Biztosan nagyon fontos dolgod lehet, ha olyan gyorsan elmész” - gondolta, de nem mondott semmit, hanem lassan felállt, átérezve a búcsú nehézségét. Nyelt egyet, kifizette a számlát, és elmentek. Az utcán esett az eső. Riksára vártak a járdán. - Azért fogsz írni? - kérdezte Peónia.

-Nem.

- Látlak még valaha?

- Nem. Amikor jössz, én nem leszek itt.

Peónia hangjában mély kiábrándultság hallatszott, amikor ezt mondta:

- Hát akkor ez a búcsúnk.

Gyorsan megcsókolta a férfit. Megérkezett a riksa. Csin Csu látta, ahogy Peónia beszáll, de nem tudta, sírt-e vagy mosolygott.

Az utolsó pillanatban újra előntötte a szerelem. A félig nyitott rikshoz lépett és ezt motyogta: - Minden jót!

Hetedik fejezet

A hátunkon cipeljük minden tettünk terhét. Az események elszállnak, de emlékeink megmaradnak, és tudatunkig hatolnak a mélyből. A szenvedély elmúlik, de a megbánás velünk marad. Csin Csu és Peónia hazudtak önmagunknak, amikor búcsút mondtak egymásnak, és azt hitték, mindennek vége, soha többé nem találkoznak.

Peónia életének értelme a Csin Csuhoz fűződő kapcsolata volt. Néhányan azt gondolták, az volt a végzete, hogy meg kellett ismerkedniük, majd el kellett válniuk, mert a férfi egy másik nőt vett feleségül. Ha fiatal lányként hozzámehetett volna feleségül, nem lenne miről mesélni. Nem lehetne elénekelni a Vörös Peóniáról szóló balladát sem. És azzal, hogy Peónia elszakadt Csin Csutól, saját élete és szerelme mellett döntött. Az ember uralja-e a sorsát, vagy a sors az embert, hogy olyan bosszút álljon rajta, amelyet nem érthet meg?

Peónia nem hazudott, amikor azt mesélte Csin Csunak, hogy azon az estén Mitával és barátnőivel ment hajókázni. Meng-csia az utóbbi két napban nagyon elfoglalt volt, többek között felkereste Ji herceget, a császár unokaöccsét, aki a „pejleh” rangot is viselte. A herceg katonai kormányzó volt a „Két Kiang”, azaz Csenkang és Kiangszu tartományokban, ami annyit jelentett, hogy kormányzati hatalma délen Hangcsouig, északon pedig Nankingig tejedt. Amikor kiderült, hogy Meng-csia itt tartózkodik, a hotelben meghívásokkal és kérésekkel ostromolták, főleg a kalligráfiával kapcsolatban, titkára és Csen Li egy halom kalligrafikus papírral érkezett Meng-csiához. Nem utasíthatta vissza. Mint a többi értelmiségi, tintához való követ és személyes pecsétet hordott magával erre a célra (papírt és ecsetet helyben is be lehetett szerezni). Egy kötet Szung-költemény is volt nála, ezenkívül tréfás epigrammákat és verseket is rögtönzött, ezeket „cicsing”-nek hívták, és mindenki nagyra értékelte őket. Megkérte a titkárát, hogy a többi kérést és meghívást udvariasan utasítsa vissza. Egy kivételt azonban tett: a szilingklub, a helyi költő- és írószövetség meghívását elfogadta.

Másnap Ren-Ren üzenetet adott át tőle Peóniának, melyben Meng-csia azt írta, reméli, délután láthatják egymást. Sok mindent szeretett volna megbeszélni vele. Előtte meg akarta látogatni édesanyja sírját a Főnix-hegyen, amely a várostól délre, a Cientang-folyó partján volt, félóránnyira Peónia szüleinek házától. Visszafelé akarta felvenni Peóniát, és elvinni a szilingklubba, ahonnan csodálatos kilátás nyílik a Nyugati-tóra, és ahol teát és frissítőt ihatnának.

- Te is jössz - mondta Peónia a húgának.

- Nem, engem nem hívott meg - válaszolta Jázmin. - Menj csak és kérdezd meg tőle, mikor akar Pekingbe utazni, és milyen ruhát vegyünk fel. Mit veszel fel ma?

- Természetesen a fekete nadrágot, ahogy mindig - mondta Peónia.

- Lehetetlen!

- Őt nem zavarja. Mindenesetre selymet nem veszek magamra.

- Úgy érzem, valami csinosabbat kellene viselned, és ne nézz már ki annyira slamposan. Meng-csia nem fogja kompromittálva érezni magát? Úgy értem, te még gyászolsz.

- Nem, ismerem őt.

Peónia fesztelennek akart látszani, és ez sikerült is neki. Csodás nap volt, felhőtlen és nem nagyon meleg. Régi, világoskék zakóját és a szokásos fekete nadrágot viselte, amely már kissé használt állapotban volt. Jázmin csak a fejét csóválta, hogy Peónia milyen öntudatosan viselkedett a hanlinnal. Megvolt benne az a merészség, amely Jázminból teljesen hiányzott.

Kocsija a lassan barnává váló legelők övezte Paiti-gát mellett haladt a szilingklub felé. Jobbra a híres Lou-vaj-lou („Torony fölötti torony” étterem) volt, balra pedig Ju Csü-juan költő és regényíró háza állt. A szilingklub meredek domboldalon állt, melyen cseresznye-, alma- és körtefa nőtt. Hosszú kőlépcső vezetett a teraszra, ahonnan láthatóvá vált az étterem. A klubban számos, művészeti tárgyakkal teli helyiség volt. Régi kalligráfrákkal díszített tekercesek lógtak a falakon.

Meng-csia nagy érdeklődéssel szemlélt egy másfél méter magas tekerceset, melyen An To-nien, egy helyi költő rímbe szedett sorai voltak olvashatók. Nagy hatással volt rá a költő merész stílusa.

Alapjában véve ez nem is költemény volt. Két mondatból állt, melyek öt-öt szóból álltak:

A Cientang átöleli Ciencsut,
a Főnix a Cientangon lovagol.

Olyan gondolat volt ez, amiről úgy gondoljuk, öröktől fogva jelen van, és a költő csak elővarázsolta a sötétségből. Ebben a tíz szóban a lábuk alatt elterülő Hangcsou egész topográfiája benne volt. Egyetlen melléknév sincs benne, csak a folyó és két domb. A két plasztikus igében összpontosul a mondatok ereje: „átölel” és „lovagol”.

- Nem hiszem, hogy jobban meg tudnám fogalmazni - mondta Meng-csia lelkesen. - An To-nien tegnap este itt volt, amikor vacsoráztunk. Igen nagyra tartom.

- Milyen ember?

- Nagyon intelligens. Eredeti figura, eleven eszű és romantikus. Nagyon szimpatikus. Természetesen viselkedik, és nincs semmilyen hóbortja.

Kimentek a teraszra, ahol teát szolgáltak fel. A távolban terült el a széles Cientang, ami a Hangcsoui-öbölbe torkollott. A folyó ezüst szalagként hasította ketté a völgyet. Jobbra felhőfoslányok tornyosultak a Tiencsu felett, amelyek mályvakék foltokként jelentek meg az égen, miközben a Főnix-hegy a „Cientangon lovagolt”, ahogy a versben olvasható. Közvetlenül alattuk aludt a Nyugati-tó, ez a kéklő fényű víztömeg, tarka partján lévő fák és villák tükörképeit csillogtatva. Emögött nyújtózott a belső tó a Paoszuta pagodával, ahol a legenda szerint a kőbarlangokban fogták el a Fehér Kígyó szellemét. A tó közepén áll a „Háromszor tükröződő Hold”, egy templomnak látszó sziget, ami előtt három, különböző szintű tó helyezkedik el úgy, hogy éjszakánként egyidejűleg három hold tükörképét lehet látni. Közvetlenül előtte húzódik a legelőkkal tarkított parti szakasz, ami hosszú nevet visel: „Hallgasd a legelőkön a sárgarigót”.

Peónia lábát kinyújtva, hanyagul ült a széken. Meng-csia jelezte a pincérnek, hogy hagyja csak ott a teáskannát, majd ő tölt, ha kell. A

pincér elérte könnyed mozdulatát.

Peónia tisztelte és csodálta Meng-csiát. A napfény megmutatta arca mély ráncait - tudós ember és mégse az. Külséjéből ítélve világutazó képviselőnek nézné az ember. Természetesen viselkedett, semmi mandarinszerű nem volt benne. Szívesen gyúrta fel egy kissé az ingujját, hogy a csuklója kilátsszon. Peónia álmodozva és félig lehunyt szemmel nézett le a tóra, és érezte, hogy Meng-csia figyel.

- Mire gondolsz? - kérdezte a férfi.

- Semmire. Egyszerűen boldog vagyok. És te?

- Nézlek és csodálkozom.

- Min? - Peónia lopott pillantást vetett rá.

- A csodán, hogy mi ketten találkoztunk. Miért pont azon az útvonalon utaztál, ahol én? Én csak azért választottam azt a folyószakaszt, mert a vidék tágabb, mint máshol.

- Én pedig azért, mert Iszingből a tenger felé igyekeztem.

- Különben nem találkoztunk volna soha... Peónia, mondani szeretnék valamit. Rokonokként együtt lakhatunk. De nem házasodhatunk össze. Tisztában vagy ezzel? Érzem, hogy nincs jogom beleavatkozni a dolgaiba... és mégis szükségem van rád. Összetartozunk, ha összeházasodunk, ha nem, akkor is.

- Természetesen. - Mélyen a szemébe nézett. - Te mindent jelentesz nekem, de fel nem foghatom, mit látsz bennem. Amikor Fucsouban voltál, azt gondoltam néha, hogy ez csak álom - az egész utazás csak álom volt...

- Elárulhatok valamit? Van egy kis álmom. Két egyszerű lélek, egy egyszerű otthonban. Amikor az imént megnéztelek magamnak, biztos voltam benne, hogy mi ketten összetartozunk. Tartottam a házasságtól, a rokonoktól, a társadalmi külsőségektől, a buta pletykáktól. Végig kellett hallgatnom, hogy Csang úr a háborús miniszter unokahúgát vette feleségül, és hogy Li úr anyai ágon a kiangszi katonai kormányzó unokaöccse. Természetesen engem is közéjük sorolnának: „Ó, a Liang hanlin, csak nem a miniszterelnök veje?”, vagy: „Ő és a kanszui Tupan a Li nővéreket vették feleségül?” És így tovább, és közben senki sem gondolna arra, hol vagyunk, és valójában mik is vagyunk. Ez történt az

első házasságom során is. De az én vágyálmom egy kis család, szívem szerinti asszonykával, olyannal, mint te - egyszerű, vidám, szíve tele szeretettel és a világgal szembeni közömbösséggel. Többre nem is volna szükségem. Te kiválóan illesz ebbe az álomba. Ahogy öltözöl. Pontosan úgy.

Peónia hitetlenül mosolygott rá. - Pontosan?

- Természetesen nem jelenhetsz meg így az udvarnál. De egy magányos szigetre jó az öltözéked. Azt hiszem, tőled nem kell tartanom...

Peónia nevetett. - Egyébként az apám csak banktisztviselő, mint tudod. Hát nem nagyszerű?

- Az egészen más. Úgy gondolom, amikor egy ember megszületik, akkor a lelke elindul kifelé, hogy megkeresse valaki más lelkét, azt, amelyet neki teremtettek. Lehet, hogy soha nem lel rá. Lehet, hogy csak későn. De ha találkoznak, rögtön ráismernek egymásra, ösztönösen, mellőzve a hosszú beszédet, anélkül hogy az okokat kutatnák. Egymást keresték. Összeolvadnak, és semmi sem választhatja el őket többé. Az univerzum legnagyobb ereje kapcsolja őket egymáshoz. És ez az érzés töltött el, amikor kezed a karomon nyugodott, mikor a kormoránokat szemlélted. Egészen váratlanul jött.

- Nem tudom, megérdemlem-e, de ugyanezt érzem én is - mondta Peónia. - Olyan, mintha már korábbi életünkben is ismertük volna egymást. Talán mégis van benne valami.

A kópárkányra támaszkodott, újra átfutott rajta a korábbi érzés. Csin Csu emléke tört rá, és végtelen szomorúság fogta el. Így maradt talán öt percig, egyszerre boldogan és szomorúan. Hallotta, amint Meng-csia feláll és a háta mögé megy. Amikor a férfi megérintette a vállát, felállt és felé fordította az arcát. - Ez egy olyan pillanat, ugye? - kérdezte Peónia. - Nem ismétlődik meg...

Kéz a kézben mentek vissza a székeikhez.

- Mikor utazunk Pekingbe?

- Még nem tudom. Tegnap este Szu Ej-po bácsival beszélgettem. Nagyon belelkesült az ötleten, hogy talán rábeszélhetem Ji herceget, hogy megjelenjen a klánunk vacsoráján. Tudom, hogy eljön, ha én

kérem. Nagy megtiszteltetés lenne a klánunk számára. De meg kell tudnunk, mikor ér rá. Amikor ez az összejövetel lezajlott, elutazhatunk.

- Mandzsu nyelven beszélsz a herceggel? Úgy hallottam, beszélsz ezen a nyelven is.

- Keveset - épphogy megértetem magam... Addig szeretnék visszavonulni valahová. Tienmuszanra gondoltam, de az utazás talán túl megterhelő lenne neked.

- Nekem?

- Hát ki másnak? Csak te jársz a fejemben. Elbújhatnánk valahová, ahol magunkban vagyunk, és senki sem ismer bennünket. Van valami ötleted? - Peónia rögtön Paj-vejre gondolt.

- Eljössz, ha meghívlak Tungluba? A legjobb barátóm és a férje él ott egy hegyi házikóban. Szeretném, ha megismernéd őket. Imád téged, jóllehet még sohasem találkoztatok.

- Tulajdonképpen olyan helyre gondoltam, ahol magunkban lennénk.

- Magunkban leszünk... Az imént a vágyálmodról meséltél - egyszerű otthon, két egyszerű lélek, messze a világ zivajjától. Paj-vej és Jo-suj ilyen varázslatos életet élnek fent a hegyekben. Biztos vagyok benne, hogy jól éreznéd magad ott. És ami a diszkréciót illeti - Paj-vejjel nincs titkunk egymás előtt. Ott azt tehetem, ami tetszik.

- Izgalmasan hangzik...

- Jössz?... Akkor elmondom neki. Hihetetlenül boldog lesz.

- Úgy tűnik, tőle kérsz engedélyt, hogy eljöhess velem Pekingbe.

- Ne beszélj így. Biztos vagyok benne, hogy kedvelni fogod Paj-vejt.

Nyolcadik fejezet

A folyó két oldalán a dombok a vörös és az arany őszi színeiben pompáztak, ahogy Fucsunkiang felé utaztak. Itt délen gazdag a növényzet. A parton harminc méter magas sziklák meredeznek. A folyam széles és mély, a magas hegyek sötét árnyakat vetnek, melyek smaragdzöld színűre festik a vizet. Ez a terület, ahol összefolynak a folyók: északról a vad Fucsunkiang és a jencsoui Tienmukiang, délről pedig a Tuncsi, Kinhua, igen termékeny volt, és virágzott a kereskedelem. A folyami hajók áruikat a fővárosból Hangcsouba szállították. Itt már nem csupasz dombok voltak, mint északon, hanem madarak lakta erdőkkel borított fenséges hegyek. Száz meg száz mérföldre nyúlik el a hófödte Huang-szan, a Sárgahegy, egészen Dél-Anhueiig. Ahogy a neve is mondja: „Fucsunkiang”, a folyó tavasszal csodálatos.

Meng-csia és Peónia tucatnyi útitárssal utazott együtt a folyami hajón, mégis úgy érezték magukat, mintha egyedül lennének a hajón, csak az örökké fiatal hegyeket és vizeket látták maguk körül. Paj-vej egy nappal korábban elutazott, hogy előkészítse érkezésüket. Peónia olyan felszabadultan beszélt az egész út folyamán, mintha senki se ismerné. Szabadok voltak, és szívüket a bimbózó szerelem járta át. Peónia tudta, hogy elkerülhetetlen, ami ezen az éjszakán rá vár.

A hajó kikötött Tungluban, és néhány utas kiszállt. Tunglu kis helység volt, néhány kövezett utcácskával. A parton Jo-suj állt, hogy üdvözölje őket. Törökös prémsapkát viselt, amely kihangsúlyozta magas termetét. Jól ismerték a faluban. Sovány és sápadt volt, de nagyon előkelőnek látszott. Sápadtsága és jól ápolt bajusza tiszteletre méltó külsőt kölcsönzött neki. Valami kifürkészhetetlen okból széles, bő ruhát viselt, a nyakánál kigombolva, egyébként úgy lógott rajta, mint egy zsák.

- Paj-vej otthon vár benneteket. Elnézéseketek kéri, hogy nem tudott személyesen eljönni.

- Nagyon kedves öntől, hogy elvisz minket - mondta Meng-csia. Jo-suj kulit rendelt, már ott várakozott három gyaloghintó.

- Nem mehetnénk gyalog? - kérdezte Meng-csia.

- Hosszú az út, két mérföld.

Meng-csia Peóniára nézett. - Mit gondolsz?

- Csodás itt, szívesen mennék gyalog.

- Még meggondolhatjuk - vetette közbe Jo-suj. - Fogadjuk fel nyugodtan a gyaloghintókat. Útközben bármikor kiszállhatunk. Mindenesetre vándorbotokról is gondoskodtam.

- Elvezni fogjuk! - mondta Peónia, és elkapott egy göcsörtös botot.

- Örülök, hogy ennyire boldog vagy - jegyezte meg Jo-suj, amikor Peónia sugárzó arccal tekintett körbe.

Több fiatal gyaloghintós tülekedett, hogy ő vihesse a fiatal nőt. - Az enyémet tessék! - kiáltották kórusban.

A hegyi gyaloghintó igen egyszerű tákolmány volt, csak egy nádfonatból készült ülőke, rászerezelt deszkalappal, ez lábtartóként szolgált, az egésztest pedig két bambuszrúd segítségével emelték fel, melyek a karfa alá voltak erősítve. Peónia beleült az egyikbe, felemelték és elindultak. Jo-suj fekete sapkája fel-le táncolt előtte, Meng-csiát mögötte vitték.

Útközben Peónia egy világos fácánt látott repülni az erdőben. Gyorsan megfordult, hogy felhívja rá Meng-csia figyelmét.

- Legyen irgalmas! Üljön már nyugodtan! - kiáltottak a hintósok. Kellemetlen volt számukra, mert az utas teljes testsúlya az ő vállukat nyomta.

- Bocsánat... Ne szálljunk le, hogy pihenhessenek az emberek? Tudunk ám gyalog is menni.

Meng-csia és Jo-suj készségesen egyetértett. A gyaloghintósok megálltak.

- Nagyon kedves a hölgy - mondta egyikük, amikor Peónia kiszállt.

- Nehéz vagyok?

- Nem, egyáltalán nem. Ha újra szüksége van ránk, csak szóljon. Állunk szolgálatára.

Az emberek nagy fekete kendőkkel törölgették homlokukról az izzadságot. A legidősebb nehezen kapott levegőt.

- Messzire megyünk? - kérdezte Meng-csia.

- Az út kétharmada mögöttünk van. Innen már csak húsz perc.

A szerpentes út sombokrok és juharfák között kanyargott felfele. Néhol gyökerek tarkították a köves utat. Szerencsére száraz volt a talaj, így könnyen lehetett haladni rajta. Hárman mentek elől, a gyaloghintós emberek követték őket.

- Mögöttünk az öregember még a régi világbeliek közül való - mondta Jo-suj Meng-csiának. - Egy téli napon ugyanitt vitettem fel magam. Szeles volt az idő, és csak nehezen lehetett haladni. Félúton úgy érezte, nem bírja tovább. Pokolian köhögött. Azt ajánlottam, kiszállok és társával együtt hazaküldöm. Ki akartam fizetni, de nem fogadta el. „Nem - mondta -, az a feladatom, hogy önt felvigyem, és ha nem vagyok erre képes, akkor pénzt se fogadhatok el.” Erőszakkal kellett rátukmálnom a bérét. Végül is ajándékként fogadta el, nem fizetség gyanánt. Hol lehet manapság ilyen embert találni?

Miután elhagyták a ligetet, egy fennsíkon találták magukat. Visszanéztek, és mélyen a lábuk alatt meglátták a falut. Jobb oldalon a domb egyenletesen tartott a folyó felé. A völgy túloldalán hegycsúcsok tornyosultak fakókék és szürke tónusokban az ég felé. Távolban egy vízesés fodrozódott, vékony ezüstszálként csillogott rajta a napsütés. A hegyi levegő érezhetően hűvösebb és kellemesen fűszeres volt. Hirtelen egy teljességgel megváltozott világban voltak, ahol másképp néztek ki a virágok és a fák, és pezsgőillatú volt a levegő.

- Hát nem csodálatos itt? - mondta Peónia Meng-csiának.

- A hegyen vadállatok is laknak? - kérdezte Meng-csia a vendéglátóját.

- Nyulak fordulnak elő gyakran - néha látni, ahogy körberohangásznak -, és egy kis fejű, foltos dámvad meg számos mormota. Azt mesélik, vadkan is él itt, de ebben nem vagyok biztos. Ön szokott vadászni?

- Néhanapján.

- Én inkább életben hagyom az állatokat - mondta röviden Jo-suj.

- Magányosan élhetnek itt.

- Igen, rajtunk kívül csak egy paraszt lakik itt fent. Néha erre jár egy-egy pásztor. A hegyi levegőn kívül valóban nem tudunk mit adni önnek, de abból aztán van bőven.

Meng-csia rögtön megkedvelte Jo-sujt. - Ön szívem szerint beszél, de kevés embernek van olyan szerencséje, mint önnek.

- Ugye - vetette közbe Peónia -, csak bátorság kell, hogy egy ilyen elhagyatott vidéken éljen az ember?

Jo-suj az emberek felé fordult. - Azt hiszem, már nincs szükségünk rátok. Megisztok nálunk egy teát, vagy mindjárt visszafordultok?

Azt válaszolták, nemsokára besötétedik, és inkább hazamennének, ha már nem kellenek. Csak egyikük tartott velük. Ő vitte a csomagokat és ő veszi majd át a többiek fizetségét is. Jo-suj a bal oldali sziklában lévő részre mutatott. - Ez az út vezet Jen Celing horgász helyéhez.

- A repedésben állandóan fúj a szél, olyan erősen, hogy még a kalapot is leviszi az ember fejről.

- Pillanat - mondta Peónia Meng-csiának. - Holnap van a „duplakilences”, a híres névrokonod napja. Ez véletlen? - A negyedik században, amikor a romantika elérte a csúcspontját, élt egy Meng-csia, aki a kilencedik hónap kilencedik napját tette híressé. Ezen a napon vesztette el a sapkáját, anélkül hogy észrevette volna, és nevét azóta is ezzel az esettel hozzák kapcsolatba.

- Erre nem is gondoltam - mondta Meng-csia.

- Én sem, de Paj-vej biztosan nem felejtí el. Ünnepelni fogunk. Az egyik kanyarulatban megpillantották Jo-suj házát. Egy fehér ruhás nő jött ki a házból, és örömteli várakozással integetett.

- Paj-vej! - kiáltott Peónia, és meggyorsította lépteit.

Paj-vej visszaintegetett, majd eléjük jött a lejtő aljáig. Kecsesen és gyorsan mozgott, akár egy párduc, könnyed lépteivel mintha a föld felett járt volna. Rendkívül vékony volt. Meng-csiának rögtön feltűntek nemes vonásai, és hogy milyen egyenes az orra. A haját hátrafésülve hordta, az öltözéke Peóniáéhoz hasonlóan lezser volt. Meng-csiát nézte, akivel életében először találkozott. Bemutatták őket egymásnak. Mosolygott, és előtűntek szép fehér fogai. - Nagy megtiszteltetés, hogy ellátogatnak hozzánk. - Meng-csia hasonlóan udvarias választ adott.

Felemelte a fejét, és elolvasta a ház zöldre égetett cserepekből kirakott nevét.

- Micsoda név egy ház számára! - mondta csodálattal. A „Pu-neng Vangcsing” nevet nem könnyű lefordítani. Szó szerint azt jelenti: „kis ház, még a szenvedély fájdalmaiban”, de inkább valahogy úgy lehetne lefordítani, hogy „még nem nőtt ki teljesen az emberi szenvedélyből”.

- Csak várd ki, amíg a teraszról meglátod a kilátást! - mondta lelkesen Peónia.

Beléptek a házba. Paj-vej le sem vette szemét a híres vendégről. Ismerte már barátnője titkát, és inkább Peónia szerelmesét látta benne, semmint a tudóst. A ház belül világos, szellős és tágas volt. Az egyszerű bútorok mintha azt mondták volna: olyannak fogadjatok el, amilyenek vagyunk.

A parkettán a szoba közepén egy piros papucs éktelenkedett.

- De hát Paj-vej - mondta a férj szemrehányón -, azt hittem, rendet raksz, mire a vendégek megérkeznek.

- Miért, nem látszik? - Rámosolygott a férjére. - Pedig olyan sokat fáradoztam.

Peónia nevetett. - Na, mit mondtam?

- Nagyszerű! - mondta Meng-csia. - Egy szerelmi fészket építettek itt fenn, egy saját világot! - Magában megállapította, hogy a ház a piros papucs nélkül kevésbé hasonlítana szerelmi fészkekhez. A polcokon rendetlenül felrakott könyvek sorakoztak. Jobbra ópiumkanapé volt.

- Dohányzik? - kérdezte Meng-csia.

- Nem, ez csak dekoráció. Paj-vej akarta, hogy itt legyen. Melegséget kölcsönöz a szobának, különösen esténként, amikor a gázlámpa ég. Jöjjön, megmutatom a kertünket. - Jo-suj a teraszra vezette Meng-csiát. Alig hatvan méterrel alattuk volt a nyugodt, mély Fucsunkiang. Egy sziklához halászahajó volt kikötve, sötét bambuszlevélhez volt hasonló. A folyó túlsó partján hegy magasodott, és csúcsa körül vörös juharfák szívták magukba a nap utolsó sugarait. Alatta az erdő olyan volt, mintha skarlátvörös, barna és aranyárga felhőkből állna. A folyó jobb partja részben be volt fedve, de a másik paron síkság veszett el a távolban.

- És hol az ön kertje? - kérdezte Meng-csia.

- Ez az én kertem - válaszolt szellemesen Jo-suj, és a vidék felé mutatott. - Minden évszakban változtatja a külsejét, és nekem egy fillérembe se kerül.

Meng-csia nem értette félre. - Igaza van. Még a szenvedély fájdalmaiban...

Visszamentek a nappaliba. Paj-vej a dél felé néző szobában volt Peóniával, ahová Jo-suj napközben elvonul, ha pihenésre van szüksége. Jo-suj a hanlint a szomszédos könyvtárba vitte. Az asztalon egy kancsó víz állt.

- Úgy hiszem, mindene megvan, amire szüksége lehet. Itt felfrissítheti magát és pihenhet is, ha akar.

- Nem kívánhatnék jobbat magamnak - mondta Meng-csia nagy meglepéssel.

Jo-suj elnézést kért, és kiment a konyhába. Paj-vej Peóniával a ház másik felén lévő hálószobájába ment, hogy kibeszélgessék magukat. Csak hosszú idő után kerültek elő ismét. Időközben Meng-csia újra kiment a házból, hogy a könyvtár ablaka előtt kialakított miniatúr tájat szemlélje meg.

- Hol van Jo-suj? - kérdezte.

- A konyhában - válaszolta Paj-vej.

- Jo-suj elsőrangú szakács - fűzte hozzá Peónia.

Jo-suj rejtély volt Meng-csia számára. Neve azt jelenti: „mint a víz”, és ez Lao-ce híres mondásából származik: „a tökéletes ember olyan, mint a víz... olyan magányos helyeken tartózkodik, amit mások kevésbé értékelnek”. Meng-csia többet szeretett volna megtudni róla.

- Mit csinál itt fent? - kérdezte.

- Semmit és mindent - mondta Paj-vej. - Most éppen bárányleves főz az ön tiszteletére. Néha, amikor kedve szottyan, festeget. Befejezetlen verseket ír. Mindig elfoglalt. Ő tervezi meg a bútorainkat. Zöltséget termeszt. Segít a parasztfiúknak öntözni a kertet.

Ez még mindig nem magyarázta meg, miért él ilyen életet. Nem akármilyen embernek kell lenni ahhoz, hogy feladat nélkül boldogok és elégedettek lehessünk. Talán csendes a humora, és éles a nyelve, ahogy

a ház neve sejteti. Ismeri az életet, megpróbálja a legjobbat kihozni belőle, és nem akarja elpazarolni. Paj-vejjel az oldalán sikerül teljes életet élnie.

A gyilkosságot elutasító férfi elveivel igencsak ellentmondásban van egy bárányfej megfőzése, ez ráadásul bizonyíték arra, hogy az illető még nem nőtt ki teljesen az emberi szenvedélyből. Nem hajlandó állatot ölni, de nem lesz vegetáriánus se. Amikor Jo-suj bejött a konyhából, kezében egy agyagtállal, szinte sugárzott a büszkeségtől, hogy az étel jól sikerült. Semmi kétség, igazi szakember. Meng-csia bor és fűszerek illatát érezte. A bárányfej olyan sokáig főtt, hogy a porcogók porhanyóssá váltak. A többi hozzávalótól az étel erősen, finoman illatozott.

- Itt fenn a hegyen nem tudok sok mindent felkínálni nektek - mondta vendégeinek. - Viszont nagyon finom bárányhúsunk van. Ezzel és egy kis meleg borral kell megelégednetek ma este. Azt hiszem, elég jól sikerült.

Felállt, és kivette a legjobb falatokat Meng-csia és Peónia számára.

Köszöntőt mondott a vendégek tiszteletére, majd mindenki dicsérte Jo-suj szakácsművészetét.

- Mondja, kérem - szólt Meng-csia -, miért éppen ezt a nevet választotta a háznak? Egy kicsit szomorúan cseng.

- A tökéletes ember túlteszi magát a szenvedély fájdalmain, és ezért halhatatlan - idézte Jo-suj Csuang-cét. - Nem vagyunk halhatatlanok, és nem is leszünk azzá. Nem tetszik talán a ház neve, kedves hanlin?

- Egy szerelmi fészek számára éppen megfelelő.

- Talán igaza van. Ebben az életben csak egyszer dönthetünk az érzelmeinkről. Szerintem nem szabad figyelmen kívül hagynunk az érzelmeiket. De legfőképpen nem szabad elpocsékolnunk azokat, ahogy a társasági emberek és a politikusok teszik. Én csak néhány egyszerű elvet követek: senkinek sem szabad kárt okozni, nem szabad állatot ölni, és egyetlen rizsszemet sem szabad eltékozolni. Csak egy szabályt ismerek: hálával tartozom az életért, mindazért, ami bennünket körülvesz. Még a legszerényebb kötelesség teljesítése közben is örülnünk kell ennek az adománynak. Tao Kan miért cipelt el minden

reggel száz téglát a háza elől, és este miért hozta őket vissza? Azt hiszem, örvendett az élet adományainak.

Meng-csia megértette. A IV. század minden romantikája újraéledt vendéglátójában. - Azt hiszem, ön úgy veszi az életet, ahogy van, és megpróbálja a legjobbat kihozni belőle. Ebből a bárányfejből mindenesetre a legjobbat hozta ki.

Amikor Jo-suj örült, vagy valami szórakoztatta, felhúzta az orrát, és ilyenkor mélyebbek lettek a szája körüli ráncok. Ezt mondta: - Ertjük egymást. Ha nem ismernénk a virágokat, nem lenne miről beszélni. De mivel vannak virágok, meg kell őket szagolni. Mivel léteznek a madarak éneke, örülni kell neki. Nők is vannak, és szeretni kell őket. És mivel a bárányfejnek összetéveszthetetlen íze van, élvezni kell, mert nem lehet, hogy az állatot feleslegesen pusztítsák el. Semmi se hiányozna nekem, ha senki nem ölné bárányt. És ugyanez vonatkozik az élet többi dolgára is. Miért nem hagyjuk az embereket és az állatokat embernek és állatnak lenni? Ezért nem lépek állami szolgálatba. Az embert meg kell hagyni embernek, mert ez így jó... Bocsásson meg, talán túl sokat beszélek. Biztosan sokat ittam.

- Ellenkezőleg, osztom a nézeteit - mondta Meng-csia. - Most már értem, miért boldogok önök ketten a feleségével. Tökéletesen egyetérttek azzal, hogy az emberek boldogabbak lennének, ha a kormány kevésbé kormányozna.

Asztalbontás után mind a négyen a könyvtárba mentek. Peónia megkérte Paj-vejt, mutassa meg Meng-csiának a rajzait. Kéttucatnyit választott ki. Majdnem mind portré volt. Paj-vej szívesen festett parasztokat és szegényeket. A falu bolondjáról készült portrékat láthatóan nagy örömmel készítette. Azt mesélte, hogy a hétköznapi halászok, favágók és pásztorok arcán több jellegzetesség van, mint a jól táplált, önelégült városi gazdagokén. A portrék jó megfigyelőképességről tanúskodtak. Egy nyomorék koldus vázlatán hihetetlen elevenséget lehetett felfedezni. Egy bolond és egy öregasszony meggörnyedve támaszkodott a botjára. Paj-vej néha így szólt: - Ez tetszik nekem - Aztán meg szerény méltatlankodással húzta el a száját, amikor valamelyik rajzát megdicsérték.

- Milyen életet élnek önök itt! - mondta Meng-csia. Láthatóan örült, hogy megismerhette őket. - Őszintén megmondom, eddig nem

tartottam sokra a házasság intézményét. De önöket két szerelmes galambnak látom. Talán még meggondolom magam.

Paj-vej elgondolkozva válaszolt: - Azt hiszem, az életet a szeretet teszi széppé, az érzés, amivel az ember szemben áll az élettel. Nagyon sok csúnya, fájdalmas dolog van az életben, sok szenvedés. Sok vággyal teli szemet lehet látni, sok koplaló száját, és ezek mind a beteljesülést várják. Tengernyi pusztítás és gyűlölet tapasztalható a természetben és az emberekben-. Az emberekben a fantázia újrateheríti az életet, és amikor a művészetek segítségével az életet ábrázoljuk - nem a nyers életet -, felszabadíthatjuk magunkat, és szeretettel minden csúnyaságot és szenvedést széppé varázsolhatunk.

- Láthatja, elmélete is van - mondta Jo-suj.

Ez jellemző volt Paj-vejre. Noha Peónia is ugyanígy gondolkozott, nem tudta ilyen jól kifejezni magát. Paj-vej segítette Peóniának, hogy formálódó gondolatait meg tudja fogalmazni.

És Peónia is szabadabban mondta ki gondolatait Paj-vej társaságában, mint szülei vagy testvérei jelenlétében.

Paj-vej tapintatos vendéglátó volt. Ezt mondta: - Fárasztó nap van önök mögött. Gondolom, szeretnének lepihenni. - Egy termoszra mutatott, amely forró teával volt tele, és megbizonyosodott róla, hogy minden el van rendezve a közelgő éjszakára. Meng-csia ágya a könyvtárban már készen volt, Peónia fekvőhelye a szomszédos szobában éppen most készült.

Peónia és Paj-vej csendes egyetértésben néztek egymásra, miután az utolsó „jó éjszakát!” is elhangzott, majd Paj-vej kiment a szobából.

- Hogy tetszenek a barátaim? - kérdezte Peónia az ajtó csukódása után.

- Nagyon szimpatikusak. Igazán kedves pár.

- Annyira örülök, hogy megismerted őket.

Végre kettesben maradtak. Meng-csia sejtette, mi következik. Nagyon vágyott rá, hogy egyedül legyen Peóniával, és a közelében lehessen. Jelentőségteljesnek tartotta a cinkos mosolyt Peónia és Paj-vej között.

Peónia elpirult, de Meng-csia nem nézett rá egyenesen. Jo-suj foteljében ült, és egy ott felejtett könyvben lapozgatott. Peónia az íróasztal másik oldalához ment. Szép, ovális arca csillogott a tompa lámpafényben. A férfi fölé hajolt, és ezt kérdezte: - Mit nézel?

- Jo-suj egyik könyvét.

Nyugtalan szemében az örök nő varázslatos kedvessége csillogott. Megfogta Meng-csia kezét. Mintha a szégyenérzetével harcolt volna. Meng-csia könnyű csókot lehelt Peónia kezére és halkán mondta:

- Szanmej!

Ekkor Peónia visszahúzódott, és ezt kérdezte: - Iszol egy csésze teát? - Odament a kis asztalhoz, teletöltött egy csészét, és odavitte a férfinak. Meng-csia felállt. Gyors, zavart pillantást váltottak. Elvette a csészét, és az asztalra tette. Egymás kajaiba vetették magukat és összefonódtak. Meng-csia megérezte Peónia szapora lélegzetét és testének melegét. Peónia hirtelen megszólalt: - Vakard meg a hátamat, annyira viszket!

Teljesítette a parancsot, és kezét a zakó alá csúsztatta. A legszokatlanabb kérés volt, amit valaha is intéztek hozzá. - Feljebb. Ne olyan erősen. - Peónia a férfi vállára fektette fejét. - Egy kicsit balra. Ó!... Most jó. Lejjebb... Még egy kicsit lejjebb. - Meng-csia valóban soha nem találkozott Peóniához hasonló nővel.

- Talán egy kis teát?... - kérdezte és odanyújtotta a Peóniától kapott csészét.

Elvette és beleszagolt. - És te?

Peónia még egy csészét töltött.

- Én még egyáltalán nem vagyok fáradt - mondta, miközben a teát szürcsölte.

- Ha nem fekszel le rögtön, itt maradnék egy ideig.

- Még csak kilenc óra van. Általában éjfélig szoktam olvasni.

- Akkor maradok.

Noha Meng-csia tisztában volt vele, hogy Peónia birtoklása végtelenül boldoggá tenné, várt, amíg ő ajánlja fel magát - és hát az unokatestvéri kapcsolat miatt is. Peónia is kész volt ezen az éjszakán odaadni magát, de a férfi iránt érzett tisztelet visszatartotta. Rágyújtott egy cigarettára, és úgy tett, mintha a fucsoui utazás jegyzeteit olvasná.

Kis idő múlva felállt és az ágyra feküdt. - Zavar, ha lefekszem, amíg olvasol?

- Egyáltalán nem. - Az ilyen helyzetekben a férfiak zavarodottabbak tudnak lenni, mint a nők. Nem volt könnyű levetkőznie, morálisan és fizikai értelemben sem. Peónia elővett egy könyvet az ágy mögötti polcról, és olvasni próbált. Öt perc múlt el nyugtalan csendben.

- Tako - mondta végül -, bocsáss meg, hogy zavarlak. Még soha nem voltál úgy igazából szerelmes?

- De igen, amikor nagyon fiatal voltam. De nem szeretnék erről beszélni. Miért kérdezed?

- Mert mindent tudni akarok rólad.

- Igen, egyszer szerettem egy lánykát. Szép volt. Mit beszélek, valóságos költemény volt! Egy gazdag férfi miatt hagyott el.

- A későbbi szerelmek nem hasonlíthatók az elsőhöz - mondta mély sóhajtással Peónia.

- Ebben igazad van. Először nagyon elkeseredtem, de aztán a helyére tettem a dolgot. Számára csak játék volt a szerelem. Azóta tartok a nőktől.

Csak a legszükségesebbeket mondta el, mert kellemetlen volt számára ez az epizód. Rágyújtott, felállt és az ablakhoz ment. Így hátat fordított Peóniának.

- Nekem is adsz egy cigarettát? - hallotta Peónia hangját. Megfordult és látta, hogy Peónia felült az ágyban, és a takaróba burkolózott. Meng-csia egy másik cigarettát is meggyújtott, átadta Peóniának és leült az ágy szélére. A nő hívogatóan csücsörített a szájával, és magához húzta a férfit. Hosszú csók következett. Peónia úgy itta a férfi csókját, mintha égető szomjúságát oltaná.

- Ó, Meng-csia! - Ez volt az első alkalom, hogy Meng-csiának nevezte.

Gyengéden simogatta a nő arcát. - El sem tudod képzelni, mennyire fáj, hogy el kellett válnom tőled. A hajón, az utcán, a lovon, a hegyekben - mindig úgy képzeltem, hogy mellettem vagy. Mintha lelkem egy részét vesztettem volna el. Csak egy szavadra vágytam. Egyetlen szavadat: „íjj!”, amit a hajón egy jegyzetlapra írtál, azóta

mindig magamnál hordom. Ez a szó a te kézírásoddal nagyon sokat segített nekem. Ezen keresztül éreztem a jelenlétedet.

- És én meg két csodálatos levelet kaptam tőled.

- Nem akarlak többé elhagyni. Örökre hozzád tartozom, életem végéig.

Ezt újabb csókkal pecsételték meg. Peónia természetes egyszerűséggel mondta: - Oltsd el a lámpát. Gyere! - Meng-csia engedelmeskedett. Világos holdfény ömlött a szobába, fehérebb és világosabb, mint lent a völgyben. Meng-csia levette a ruháját. Amikor körülnézett, látta, hogy Peónia fehérneműje az ágy mellett hever a földön.

Aztán testük és lelkük extatikus gyönyörben olvadt egybe, mintha a test felgyülemlett vágyakozása szabadult volna fel végre. Eggyé váltak. Jin és a jang egybeolvadt, a menny megremegett, a csillagok lehulltak, és semmi más nem maradt, csak az örömszerzés, az érintés és az érzés, hogy valami visszaröpítette őket az ismeretlen kezdetek birodalmába, a nyák és az amóbák, az izzó fájdalom és a tengeri rózsák birodalmába. Olyan volt, mintha valami egyetemes sötétségbe, fájdalomba és örömbe süllyednének, mintha az élet teremtő istenei lennének ebben a halálban. Peónia simogatta a férfit.

- Kérlek, ne gondolj rólam semmi rosszat - súgta Peónia. - Örültem szeretlek.

- Nem akarsz inkább a szobádba menni? - kérdezte később Meng-csia.

-Nem.

Ültek, beszélgettek, aztán újra szerelmeskedtek. Meng-csiát meglepte, mennyi szerelem volt a nő testében. Peónia a napfelkelte előtti derengésben aludt el. A férfi képtelen volt levenni a tekintetét kisimult arcáról, szép ajkairól, hosszú, sötét szempilláiról, szemhéja rebbenéséről, ami olyan volt, mint egy viharos éjszaka után lecsendesedett lagúna hulláma. Fehér teste meglepően tökéletes volt. Nagyon szerette Peóniát, testestül-lelkestül. A kielégülés utáni ellazulás vagy a test örömei helyett a lélek egy új területét ismerte meg, mert egyesülésük nemcsak a test kielégülése volt, hanem két, egymásnak teremtett lélek tökéletes egymásra találása. Ez az éjszaka a szerelem új

horizontját nyitotta meg előtte, amit nem ismert eddig, és amiről nem is gondolta volna, hogy létezik. Lényében új mélységet nyitott meg annak a szerelemnek az ereje, amelyet Peóniától kapott, és amely a lelke mélyéig hatolt.

Gyufát gyújtott, hogy megnézzze, hány óra van. Négy óra. Nagyon gyengéden megérintette Peóniát.

- Szanmej - mondta halkán -, azt hiszem, jobb lesz, ha a saját szobádba mész - az illendőség miatt.

- O, nem, itt melegebb van - válaszolta Peónia álmosan.

Csak amikor hajnalban kukorékolni kezdett az egyik parasztházban a kakas, akkor tudta rávenni, hogy átmenjen a saját ágyába.

Fiatalságának volt köszönhető, hogy Peónia reggel nyolckor frissen fel tudott kelni. A többiek is mind talpon voltak, mert Jo-suj korán kelő volt, Paj-vej pedig fontosnak tartotta, hogy időben búcsút mondjon az ágyának ezen a napon.

Peóniának nem volt szüksége sminkre. Miután megmosakodott, az étkezőasztalhoz ment, frissen, mint a reggel.

Paj-vej egyedül ült az asztalnál. Diszkrét mosollyal kérdezte:

- Megtörtént?

Peónia mosolyogva bólintott.

- Úgyis tudtam - mondta a barátnője. - Látszik rajtad.

Nemsokára a férfiak is csatlakoztak hozzájuk. Senki nem ejtett ki a száján egyetlen tapintatlan szót se. Arról beszéltek, hogy elmennek Jen horgász helyéhez, amely egy fél mérföldre volt tőlük.

Jo-suj így szólt: - Vagy a talaj emelkedett meg, vagy a tó süllyedt le jó harminc métert az utóbbi kétezer évben. Különben Jen Celing nem tudna horgászni ezen a helyen.

Meng-csia nevetett. - Li Taj-pének három sírja van, és mindegyikről azt mondják, az az igazi. Az emberek azt hiszik el, amit hinni akarnak.

- Az érzésen múlik - vetette közbe Paj-vej. - Jen Celing talán nem is ezen a helyen horgászott, de az emberek így akarják kifejezni a híres betelepülő iránti szeretetüket és tiszteletüket.

Körülbelül tíz órakor elindultak. A sziklarepedésben az erős szél megnehezítette az előrejutást.

- Visszafordulok - mondta Peónia. Nem sokra tartotta a látnivalókat. Túlságosan a jelenben élt ahhoz, hogy a múlt érdekelje.

- Ha te nem jössz, mennek a férfiak egyedül. Én már sokszor láttam - mondta Paj-vej.

A nők visszamentek a házba.

Peónia arcán és szemén ott ragyogott az elmúlt éjszaka fénye.

- Hogyan fogadta Csin Csu a szakítást? - kérdezte Paj-vej.

- Nagyon nyugodtan. Megmondtam neki, hogy mást szeretek. Nem igazán hitte el. Nem jött rá, hogy Meng-csiáról van szó. Mi mást tehetne egy férfi, mint hogy rezignáltán beletörődik, amikor egy nő azt mondja neki: „mást szeretek”, vagy „nem szeretlek”?

- De hát nem mondtad meg neki, hogy már nem szereted?

- Persze hogy megmondtam.

- És hogy tudtad olyan hosszú idő után ezt végigcsinálni? Nem lehet igaz!

- Pedig igaz. Mit tehettem volna, ha kiderült, hogy nem képes elválni a feleségétől? Legyek a szeretője? Hangcsouba akart jönni, hogy gyakrabban lássuk egymást. Szakítanom kellett vele. Mi mást mondhattam volna, mint hogy már nem szeretem?

- De hát ez lehetetlen!

- Csak végtelen sajnálatot érzek iránta. Dühös lett, visszaadta a hajtincsemet és a fényképemet, és elégette a leveleimet.

- Ez természetes reakció. Nagyon szíven üthette a dolog.

- Igen. De végül barátokként váltunk el.

Paj-vej nem szólt semmit. Aztán ezt mondta: - Akármit is mondasz, nem hiszem el, hogy már nem szeret. Nem képes rá. És te sem.

Délután Paj-vej azt javasolta, hogy menjenek el együtt a kedvenc folyójához, ahol festegetni szokott. Van ott egy kis vízesés, talán két méter magas, amelyet „az én vízeséseméként szokott emlegetni, alatta egy éppen hat méter széles tavacska, ahol Jo-suj nyaranta fürödni szokott. A hely festői és magányos volt. A folyóágyban fehér

szikladarabok heverték, és kétoldalt pinea fenyők és ciprusfák szegélyezték.

Paj-vej úgy találta, romantikus dolog a patak mellett halat sütni és piknikezni, és tudta, a barátnője is kedveli az ilyesmit. Jo-suj pizstrángot vett a faluban. Pattogó tüzet gyújtott. Amikor már jól égett, kicsomagolta a halakat, és egyiket a másik után két pálcika közé fogva megsütötte. A pizstrángok igen kicsik voltak, alig tíz centiméteresek. Meng-csia nagy élvezettel szemlélte, ahogy Jo-suj gyermeki komolysággal sütögette a halakat.

Jo-suj nevetett: - Csak néhány falat. Nem éri meg a fáradozást. Cukorban füstölt csukát is hoztam magammal.

-Na, kérem! - kiáltott Paj-vej sértődötten.

A barátok szikladarabok között ülve falatoztak. A halacskák nagyon finomak voltak, de az adag tényleg csak a fél fogukra volt elég. Jo-suj éppen ki akarta csomagolni a csukákat is, de Paj-vej lebeszélte róla.

- Jaj, ne! Valami különlegeset szerettem volna tenni, erre tönkreteszed az egészséget.

Jo-suj sükségtelennek tartotta megkérdezni, hogy a füstölt csuka mennyiben teszi tönkre a pikniket. Kedvesen megkopogtatta Paj-vej vállát és összekócolta a haját.

- Viselkedj rendesen - mondta zavartan, de látható örömmel.

- Gyere! - mondta Peónia Meng-csiának. - Sétáljunk egy kicsit a folyó mentén. Hagyjuk magára a gerlepárt. Nem messze tudok egy helyet, ahonnan az egész völgyet belátni!

Előrement és kézen fogva vezette a férfit. Meng-csia még sohasem találkozott ennyire független nővel.

- Kiismered magad itt? - kérdezte.

- Igen.

Kart karba fűzve mentek. - Boldog vagy? - kérdezte Peónia.

- Sohase voltam ilyen boldog - felelte Meng-csia. - Úgy hiszem, amikor Pekingben leszünk a húgoddal, elővigyázatosabbnak kell lennünk.

- Egyáltalán nem. Idősebb vagyok nála, és azt teszek, amit akarok. Mindenképp tudomást szerez a kapcsolatunkról. Jázminnál megbízhatóbb emberrel még nem találkoztam. Soha egyetlen oda nem illő vagy sértő szót ki nem ejtene a száján.

A víz fölé emelkedő nagy, lapos sziklához értek.

- Gyere, másszunk fel és ülünk le ott fent!

Egymás mellett ültek, csókolóztak és nézték a lemenő napot, amely előbb világos arany színben pompázott, majd bíborvörös lett, végül sötét mályvaszínűre változott, miközben alattuk a falu már sötétbe burkolózott.

Negyedóra múlva hallották Paj-vej hívó szavát. Peónia felállt, és meglátta barátait a hegyoldalban. Paj-vej azt kiáltotta, hogy ők hazamennek. Peónia integetett nekik és azt mondta: - Menjetek csak!

Elégedetten ült le újra. - Most csak mi vagyunk ketten az egész univerzumban. - Lefeküdt a kőre, felhúzta lábait, és végtelenül boldognak látszott. Világosbarna szemét a benne tükröződő csíkos égbolt zöldre festette.

Hirtelen felpattant és ezt mondta: - Gyere!

- Hová?

Megfógták egymás kezét, együtt leugrottak a szikláról, és elindultak a part mentén. Olyan tisztásra vezette a férfit, ahol senki sem láthatta meg őket. Ott lefeküdt a fűbe. Ebben a pillanatban olyan volt, mint egy erdei tündér. Felváltva nézett Meng-csiára és az egyre sötétülő rózsaszín felhőkre magasan felettük.

- Hát nem isteni? - dünnyögte.

- Te egy kis ördög vagy. - Meng-csia a nő mellére hajtotta a fejét. Anélkül, hogy ránézett volna, ezt mondta: - Tudhattad, mi következik, ha idecsaltál.

Peónia bólintott. Már nem gondolkozott. A múlt éjszaka óta kapcsolatuk megváltozott. Nem volt többé féltékenység és tartózkodás közöttük. Egyenrangúak voltak, egy férfi és egy nő. Amikor felszedelődöztek, már alkonyodott.

- Haza kell mennünk. Talán vacsorával várnak - mondta Peónia. Megpróbálta rendbe hozni a haját. Meng-csia megcsókolta és

köszönetet mondott.

- Miért?

- Hogy annyi szerelmet és örömet adsz nekem.

- Nektek férfiaknak hibásak az elképzeléseitek. Azt hiszitek, hogy a nők szeretetet ajándékoznak, és közben elfelejtitek, hogy ez nekünk pontosan ugyanannyi örömet szerez.

Amikor öltözködni kezdtek, Peónia egy szétnyomott jánosbogárcát vett észre a combján és el akarta távolítani.

- Te! - Rácsapott a kezével.

- Amióta ismerlek, mindennap jobban szeretlek. Nagyszerű ötlet volt, hogy idehoztál.

- Mert szeretlek.

Amikor elhagyták a tisztást, Meng-csia így szólt: - Téged elnézve nem tudom felfogni, hogyan voltál képes olyan hosszú ideig hű feleség és tisztességes meny lenni.

Megrázta a fejét. - Tisztességes meny talán, de hűséges feleség - az nem.

- Mit akarsz ezzel mondani?

- Nem voltam rá képes. Ha szeretni tudtam volna a férjemet, akkor hűséges lettem volna. De nem szerettem. Megvettem őt.

- Hogy bírtad ki, hogy olyan visszafogottan élj?

- Ahol akarat van, ott mód is adódik.

- Volt bátorságod?

- Az ő számára igen.

- Az ő számára?

- Ne kérdezz többet. Még nagyon fáj. Hagyd meg ezt a titkot nekem.

Meng-csia észrevette, hogy Peónia reszketni kezd.

- Többet nem kérdezlek erről.

- De már elmúlt. Azelőtt volt, hogy veled találkoztam... Meng-csia némán fogadta az újdonságot.

- Tako, most csak téged szeretlek, senki mást, csakis téged. - Hangja szinte esdeklő volt. - Ne kérdezz, az a dolog még mindig borzasztóan

fáj.

- Akkor nem akarok tudni róla. Én csak annyit kérdeztem, hogyan tudtad végigcsinálni ezt.

- Ahogy már mondtam: ahol akarat van, ott mód is adódik. Mengcsia nem feszegette tovább a dolgot. Amikor hazaértek, már besötétedett. Vacsorával várták őket.

Kilencedik fejezet

Peóniát csendes, nyugodt öröm árasztotta el. A szerelemtől más színben látta a világot. Kívánsága teljesült. Köszönetet mondott a szüleinek, hogy nem álltak az útjába. Mindenkinek azt mondta, hogy ő és a húga Liang hanlinnal Pekingbe utaznak, és hogy sajnálja a „gyalázkodókat és a hízelkedőket”, akik feleslegesen jártatják a szájukat, ahelyett, hogy megkérdezték volna, mit is csinálnak majd ott. Ez az utazás az élet kapuját nyitja majd meg előtte, szellemi kaland lesz, és Peónia az ismeretlent kezdte keresni.

Az ünnepi lakomán közölték a klán tagjaival, hogy a két nővér, „Szanmej” és „Szemej” szeretné megismerni Pekinget. Bemutatták őket Ji hercegnek, és az asztalnál a díszvendég és a herceg között foglaltak helyet.

A lakoma közben Ji herceg így szólt Peónia szüleihez: - Ha szükségük lenne rám, bármikor forduljanak hozzám bizalommal.

Nagyvonalú gesztus volt, és a híres tudóssal való kapcsolatot volt hivatva kinyilvánítani. De sokkal többet is jelenthetett, ha a család egyszer valóban nehéz helyzetbe kerül. Az emberek általában ki voltak szolgáltatva a vak, lassan őrlő bürokrácia kényénekkedvének, kivéve azon szerencséseket, akik személyesen fordulhattak a kormányzókhoz.

A klán igencsak meglepődött, amikor Szu Ej-po bácsi megerősítette a hírt, hogy a katonai kormányzó személyesen eljön az ünnepi lakomára. Amikor annak idején a kormányzó elhagyta szolgálati lakhelyét, hogy egy hivatalos fogadáson megjelenjen, rezidenciája három udvarán megszólaltak a dobok. Kürtszó harsant fel hosszan, és miután három ágyút is elsütöttek, a kormányzó beszállt a kék bársonnyal takart gyaloghintóba, amelyet négy ember vitt. Gyalogos katonák és lovasok mentek előtte. Az emberek utat adtak neki. Tisztelettudóan álltak az út szélén, és tátott szájjal bámulták az elhaladó kormányzót. Az egész város megtudta, hogy Ji herceg a Liangok barátja.

A klán a tó partján bérelt villát. A part közelében lóbusztavacska volt, melyet hosszú, tekervényes galéria keretezett, ahol a vendégek helyet foglalhattak és a halakat szemlélhették. Olyan családtagokkal

találkozhatott az ember, akiket évek óta nem látott. Gyerekek sírtak, anyák kiabáltak és szoptatták csecsemőiket - lármás, boldog élet folyt arrafelé.

Evés előtt néhány beszéd is elhangzott, ahogy a szokás megkívánta. Először a klán legidősebbje olvasta fel üdvözlő beszédét, amelyet olyan ember fogalmazott, aki műveltnek hitte magát. Nem volt fontos, hogy a hallgatóság érti-e vagy sem. Az előadó hangját a nagy zajban úgysem lehetett hallani, de ő nagyon komolyan vette a feladatát. Két kézzel fogta a papírt, és ha elakadt, mindenfelé forgatta a papírt és megkérdezte: - Mit jelent ez már megint? A legjobb akarattal sem tudom kisilabizálni. - Megkönnyebbülten sóhajtott, amikor végre ki tudta olvasni, majd annyiszor ismételte a szót, amíg elégedett nem volt. Arra a hajósra hasonlított, aki kiszabadítja csónakját a homokból. Könnyedén vitorlázott tovább, tempója felgyorsult, és látni lehetett rajta, hogy újra biztos vizeken halad. Ji herceg beszéde a hanlinnak címzett bók volt. Amikor Meng-csia beszélt, elcsendesedett a közönség. Az anyák lecsendesítették gyermekeiket, és ezt suttozták: - Pszt, a hanlin beszél! - A „hanlin” szót kihangsúlyozták, mintha mágikus ereje lenne, és még a csecsemők is elnémultak. Csodálkozó pillantások irányultak Meng-csia felé, a klán egyetlen tudósa volt egy évszázad óta, aki ezt a rangot elnyerte. Ajkán egy izom táncolt. Meng-csia gyors egymásutánban ráncolta, majd újra elsimította a homlokát. Nagyon meg volt hatva. Klánjának ez a kis ünnepe többet jelentett számára, mint Pekingben az összes hivatalos fogadás.

- Odahaza a legszebb - kezdte. Hangja megremegett. A mellette ülő Szu néni büszke és boldog volt. Ahogy beszélt, felszólalása egyre inkább gyarapodott meggyőző erőben. Csak kevesen értették, amikor az alkirály, Csang Csi-tung gondolatait idézte az „Erőt a tanulásból” című művéből. Azt mondta, egy nagy ország mindig képes megváltozni és alkalmazkodni, hogy az új helyzethez igazodjon, és Kína éppen olyan helyzetben van, amikor ez szükségszerű. Eladdig csak a keleti partok vonalai voltak védettek, aztán felépítették a Nagy Falat, hogy északról is megóvhassák magukat a támadásokkal szemben.

Most azonban a nyílt tenger felől érkezett fenyegetés, és az országnak gyorsan kell alkalmazkodnia és tanulnia, mindenekelőtt tanulnia, különben olyan megaláztatások várnak rá, mint az ópiumháború

idején, vagy a régi nyári palota elfoglalásakor, vagy nemrég, amikor a franciák megszerezték Indokínát. - A Nagy Fal használhatatlanná vált - mondta Meng-csia. - Eddig a Sárga-tenger felől közelítettek hozzánk az idegenek. Újabb és újabb ágyúszádok dacoltak a hullámokkal. Kína olyan helyzetbe került, amelyet nem ismer a történelem.

Meng-csia beszéde arra a néhány széles látókörű, reformpárti emberre volt jellemző, akik Csang Csi-tung alkirály körül csoportosultak, és az alkirály pár évvel később az „Erőt a tanulásból” című híres esszéjében hozta nyilvánosságra eszmefuttatásait.

A herceg nem várta meg az étkezés végét. Amikor elnézést kért, a vendégek felemelkedtek a tiszteletére, és az étkezés félbemaradt. Miután elment, újra zsibongani kezdtek.

- Honnan ismered a mandzsu nyelvet? - kérdezte evés után Jázmin Meng-csiát. - Úgy hallottam, a herceggel mandzsuul beszéltél.

- Régebben megtanultam egy mongol dialektust, ami ugyan más, de alfabetikus írással jegyzik, és ebben hasonlít a mandzsu íráshoz. Ha valaki az alfabetikus írást olvasni tudja, az más ekképpen lejegyzett nyelvet is képes megtanulni. De inkább kínaiul beszélnek mind.

- Miért?

- Mert az a kultúra, a filozófia és a költészet nyelve. Ahogy te is tudod, Nalan, a hercegi mandzsu költő kínaiul írt. De hogyan! Megtanítalak Nalan verseire. - Fény csillant Jázmin világos szemében. Mindaz, amit Meng-csia mondott, új és izgató volt. Micsoda boldogság, hogy nővérel együtt Pekingbe mehet, és éjjelnappal hallgathatja az unokatestvérét!

Jóllehet a szülőknek fájt a búcsú, és aggódtak Peóniáért, büszkék voltak lányaikra. Nagy lehetőséget éreztek ebben az utazásban, és remélték, hogy Meng-csia férjet szerez nekik. Így azért kevésbé aggódtak megözvegyült lányukért. Az apa ezt mondta Meng-csiának: - Boldogok lehetnek a lányaim, hogy ilyen tanár jutott nekik, és remélem, oltalmad alatt jól ki is használják majd pekingi tartózkodásukat. - Az anya pedig így szólt: - Rád bízom a lányaimat. - A

gondolatra, hogy mind a ketten elhagyják a házat, könny szökött a szemébe.

- Peóniát oltalmam alá veszem - mondta Meng-csia. - Jázmin pedig majd vigyáz magára, gondolom.

- Mit jelentsen ez? - kérdezte Peónia.

- Magamra és rád fogok vigyázni, és feltételezem, hogy a húgod majd gondomat viseli.

- Te a mosnivalóra és a konyhára gondolsz? És rám nem akarsz vigyázni? - kérdezte Jázmin pajkosan.

- Ne légy szemtelen a takóval - intette az anya.

- Nincs semmi baj. Nem várom el, hogy a házamban a formaságokhoz tartsák magukat.

Amikor az utazás előtti estén a két nővér magára maradt, Peónia megszólalt: - Jázmin, együtt utazunk. Örülök, hogy te is jössz. Anyáéknak ne mondd el, de hozzád őszinte lehetek. Szeretem őt, és ő is engem. Világos?

Jázmin közönyösen válaszolt: - Sejtettem. Anya is.

Peónia mutatóujját az ajkára tette és ezt mondta: - Gondoljon, amit akar. Te ne mondj semmit. Szeretem őt, és ez azt jelenti, hogy én élem az életemet, te meg a tiédet.

- Ezzel azt akarod mondani, hogy ne avatkozzak bele a dolgaidba?

- Pontosan.

- Nem kell aggódnod emiatt.

Békés egyezsége jutottak. Feküdtek az ágyban, és mindketten a saját gondolataikkal voltak elfoglalva. Kis idő múlva Jázmin így szólt: - Ugye nem fogsz ártani neki? Gondolnod kell a hírnevére...

- Ó, hagyd már abba?

- Jó éjszakát.

- Jó éjszakát.

Anyjuk nagy áldozatot hozott azzal, hogy mind a két lányát elengedte. Jázmin apja kedvence volt. Ő volt a „Nyugati-tó”, nővére meg a zabolázhatatlan Cientang folyó. A Cientang-öbölben előforduló rendszeres áradások nem zavarták a tó nyugodt felszínét - vagy mégis?

Jázmin három évvel volt fiatalabb a nővérénél, de igen fejletten és éretten gondolkodott. Pontosan tudta, mit várnak el tőle, és hogy mit szabad és mit nem szabad mondania. Az anya, nagy fantáziájával és se nem boldog, se nem boldogtalan életével inkább Peóniát kedvelte jobban, mintha fiatalságának minden kalandját újra átélné benne. Ez mindenekelőtt tetteiben nyilvánult meg, a ház mögött ápolt parányi kertecskében és azokban a dalokban, melyeket akkor énekelt lányainak, amikor az apjuk nem volt otthon.

Meng-csia és a nővérek egy Butterfield & Swire-line parti gőzössel utaztak Sanghajba, onnan egy Jardine-Matheson hajóval Tiencinbe. Peónia és Jázmin ragaszkodott hozzá, hogy mindenképpen külföldi gőzössel menjenek, mert ez számukra újdonság volt, és Meng-csiának ez elég volt ahhoz, hogy a tengerrel szembeni viszolygását legyűrje. Egyébként meg így sokkal hamarabb érnek Pekingbe - szeptember végén, vagyis még tél előtt megérkeznek. Meng-csia nem szeretett volna a tengeri utazások szakértője lenni. Mit tanulhatna egy mandarin a modern hajózás titkairól? De Csang Csi-tungtól feladatot kapott, aki meg volt róla győződve, hogy a Kínát fenyegető veszély nem a tenger felől, hanem a mongol sivatagból érkezik. Eleven, kutató lelkével mindent megpróbált megérteni, ami számára új volt. A hajóút során egy tolmács segítségével elbeszélgetett a kormányossal, egy nagydarab svédvel, akitől sok mindent megtudott a hajózásról. A barométer, a távcső és a kvadráns izgatták leginkább a fantáziáját. Semmi esetre sem szabad alábecsülni a fehér embereket, amikor robaj ló tűz árad a páncéltornyokból. Képzeteiben már elkészítette az összefoglalót Csang Csi-tung számára. Mindenekelőtt - immár szakemberként - a világítótornyok és a bójajelzések külföldi rendszerének történelmi földrajza és térképeinek pontossága érdekelte. Nagy munkával kijavította Jang Szu-csing „Történelmi atlaszát”. De amikor Sanghajban a külföldiek által készített térképeket vette kezébe, kiderült, hogy Jang Szu-csing atlaszát alaposan át kell dolgozni. Összehasonlította a Peking-Kupejkou-Kalgan távolságokat a saját feljegyzéseivel, és kijavította őket. A külföldi térképek kartográfiája, nyomtatása minden általa addig ismert térkép minőségét felülmúlta. Amikor Sanghajban kikötöttek három napra, egy Kiangsze utcai zsibárusnál tengeri barométert szerzett be. Az alkirály Csang Csi-tungnak szerette volna ajándékozni. Később aztán, amikor elérték

Tien-cint, felkereste a Tangku erődítményt, és gondosan próbálta követni az útvonalat, amin a francia és angol katonák 1860-ban Takuból és Tangkuból Peking felé meneteltek, ez a vállalkozás a régi nyári palota elfoglalásával és fel gyújtásával végződött. A letargikus, lassan munkálkodó előjárósággal és a palotán belüli kicsinyes hatalmi harcokkal szemben csak néhány olyan ember állt, mint Meng-csia, akik reformokat szerettek volna bevezetni.

Miközben a gőzös lassan Sanghaj felé haladt, az északnyugati szél a hajó melletti fehér habokba fújta a kémény fekete füstjét. Peónia és Meng-csia a fedélzet korlátjánál állt és nézte, ahogy a füst simogatja a hullámokat. Mindkét parton vörös raktárépületek voltak, kis gyárok és düledező bádogviskók. A vízben csak úgy hemzsegték a kis csónakok, dzsunkák és halászhajók. A gőzös lassan siklott, és kürtjével figyelmeztette a kisebb hajókat. A kis hajók bátran közeledtek, hogy a konzervdobozokat, üvegeket, a zöldség- és kenyérmaradékokat magukhoz vegyék, mielőtt a sirályok lecsapnak rájuk. Egy francia és egy angol ágyúaszád állt lehorgonyozva, kecsesen, sötét szépségükben, ellentmondást nem tűrően védelmezve a diplomáciát és az egyre terjeszkedő kereskedelmet.

Egyszer csak nagy épületek természetes kőből és hatalmas üvegablakokkal készült tömbje húzott el negyed mérföldnyire mellettük, köztük a palotaszállóval és a jelentős hongkongi és sanghaji bankkal. Ezt a városrészt az egyik oldalon a Hongkiu híd, míg a másik oldalról a vörös téglából épült, hatalmas, kátrányos vasrácsokkal ékesített, csúnya raktárépületek határolták. Nemsokára villamos csilingelése hallatszott, majd megjelentek a riksák és a lovas kocsik. Járókelők özönlöttek - legtöbbjük kék ruhában -, a férfiak hosszú öltönyben és fekete fejfedőben, a nők elkötött lábaikon tipegtek, és sok kézben hosszú szárú pipa volt. A fiatal nők a kor divatja szerinti világosabb - rózsaszín, türkiz és levendulaszínű - ruhákban voltak. Szikh rendőrök járták az utakat, bozontos, fekete szakállal és magas turbánban, fehér férfiak merev kalapban és hegyesre pödört bajusszal, keménygallérral és fantasztikus, hosszú nadrágban, külföldi nők még fantasztikusabb kalapokban, melyekről hosszú strucctollak lógtak.

Sanghaj volt a kelet-nyugati kereskedelem központja, a pamut, a dohány, a sör, a szójabab és a tea átrakodóhelye, az öreg kontinens

partjain megtörő agresszív, virágzó civilizáció mindent felőrlő hulláma. Meng-csia nem kedvelte ezt a kavarodást.

Két szobát béreltek a Fucsou utcában, nem messze a Kiangsze utcától. A Fucsou utcában sok kis üzletcske volt, melyekben bármit meg lehetett vásárolni, az esernyőtől kezdve a pézsmáig és turkesztáni „csodaolajig”, a mesés nankingi brokáltól és szu-csoui selyemtől a heilungkiangi szarvasagancsig és sangtangi ginzengig. Meng-csia csak a barátainak szánt ginzengért három vagy négyszáz dollárt adott ki. Felfedeztek egy kantoni üzletet, amely faragott elefántcsontra és teknőspáncélból készült árukra, perzsa borostyánra és kambodzsai tömjénre specializálta magát. Egy Hartung nevű perzsa zsidónak egész háztömbjei voltak a Fucsou utcában. Hitt ennek a keleti metropolisznak a jövőjében. A városközpont felé haladva elérték a híres Tangece-negyed bordélyházait, melyeknek nagy attrakciói a szucsoui nők voltak. Ha nem Szucsouból származtak, akkor utánozni igyekeztek a lány szucsoui nyelvjárás nazális hangzóit, melyek a francia „u”-nek, „eu”-nek vagy „eur”-nek feleltek meg. Ezek a házak a borkimérések forgalmát is emelték, ahol a lányok a férfiközönséget szórakoztatták. Mások meg a világosra lakkozott magánriksákban, hódolóiik ölében üldögéltek. Púderes, kifestett, egyfolytában mosolygó arcuk virítóan, tolakodóan hatott a gázlámpák fehér fényében. Ez izgató atmoszférát kölcsönzött esténként a Fucsou utcának.

Meng-csia és a nővérek a Hong Far Lou étterem egyik helyiségében ettek. Vacsora után egy tizenkét évesnek látszó kislány jelent meg egy sűrű függöny mögül, kopott ruhában, sápadt és sovány arccal. Kis irattartó fedele volt nála, és azt kérte, mondják el, melyik dalt énekelje azok közül, melyek a piszkos irattartóban voltak. Meng-csia megkérdezte a nővéreket, szeretnének-e éneklést hallgatni, de azok nemleges választ adtak. A kislány azonban nem tágított. Szánalomból Meng-csia megengedte neki, hogy előadjon egy kiangnani szerelmes dalt. Megrázó volt Cejehko szentimentális dalát egy kiéhezett gyermek hangján hallani. Az ajtóban egy sovány ember állt, akinek csontja szinte átszúrta az évszakhoz képest lenge ruha vállát. Valószínűleg ő volt az apja.

Hallgattasd el a kakast!

*Még nem virrad, Koko.
Az utat harmat fedi,
Ne menj el, Koko...
Gyere el újra, Koko.
Amikor eljössz,
Megújítjuk szerelmünket.
És ha nem jössz,
Tudni fogom, mire gondolsz
És várlak és imádkozom
Mérhetetlen fájdalomban.*

- Kérek egy kis vizet - mondta a lányka rögtön azután, hogy az utolsó sort elénekelte. Minden biztonnal fogalma sem volt arról, mit énekel. Annyit tudott, hogy ez a dal egy lányról szól, aki szerelmet árult, és hogy a dalért hat darab rézpénzt kap. Arcán a nagyváros bűne és embertelensége ült.

- Szegényke - mondta Peónia. - Adj neki többet.

Meng-csia újabb hat rézpénzt adott neki. A lányka mosolygott, és eltűnt a függöny mögött.

A mozdony többszöri füttye tudatta a nővérekkel, hogy nemsokára elérik utazásuk célját, Pekinget. Jobbra egy tizenkét méter széles várárok mögött emelkedett az évszázados városfal, amit külső erődítmények és ágyúk számára épített tornyocskák osztottak fel.

Ezúttal Jázmin beszélt a megérkezésről, miközben nővére elégedetten mosolygott.

- Öt perc múlva ott vagyunk - mondta Meng-csia.

Peónia csak ennyit fűzött hozzá: - Iszonyatos.

A tizenkét-tizenöt méter magas és mérföldekre elnyúló régi városfal zuzmóval benőtt, hatalmas, szürke téglahalom volt. A

Peking szó varázslatosan csengett a két nővér fülében. Jázmin számára ez éppúgy álmai valóra válását jelentette, mint Peóniának. Aki meglátja Pekinget, rögtön beleszeret.

A vonat olyan szakaszon haladt, ahol nem volt városfal, és a Csienmen pályaudvaron állt meg. Közvetlenül a pályaudvar előtt állt a huszonöt méter magas Csienmen kapu. Liu-an, Meng-csia szolgája jött eléjük és jelentette az urának, hogy kocsi várja őket.

Csodálatos őszi nap volt. Miközben Liu-an a csomagokkal volt elfoglalva, a két nővér megcsodálta a régi kaput, amely békésnek és nyugalmasnak látszott háttérben a hihetetlenül kék éggel. Peónia szinte elveszettnek érezte magát ebben a nagy forgalomban, de azért boldog volt.

- Ne rendeljünk inkább riksákat? - kérdezte.

- Miért?

- Mert úgy többet látunk, mint a zárt kocsiban.

- Nem is rossz ötlet. Bérelhetünk egy nyitott kocsit is.

- Nem, riksákat. - Tudta, hogy Meng-csia számára az ő szava parancs volt. Hazaküldte Liu-ant a kocsival, és rendelt három riksát.

Ez aztán remek ötletnek bizonyult. Üzletekkel teli utcákon haladtak, ahol kalapot és lampionokat árultak, aztán elérték az éttermi és szállodai negyed, majd keletnek fordultak. A követségi negyedben, a sima aszfalton megszűnt a kerekek kattogása. A francia, az angol, az orosz és a német követség sűrűn egymás mellett állt. Ekkor észak felé fordultak, és végighaladtak a Hátamén utcán, közben a kilátás egyre tágasabb lett, és érezni lehetett Peking mérhetetlen távolságait. A Hatamen utca húsz méter széles volt. Az úttest két oldalát nyitott kanálisok és kocsitak tagolták. Noha a hivatalos kínai neve Cungvenmen volt, az utca lakói a mongol Hatamen nevet használták. A riksásoknak fogalmuk sem volt, hol van a Cungvenmen utca. Baloldalt nemsokára feltűntek az októberi napban tündöklő császári palota sárga tetői, az alacsony épületek szélesen terültek el ott, ahol a Tiltott Város szíve volt.

A főutcán lévő „zsungtan pajlou”, vagyis díszített kapu mellett, mindössze néhány utcányira a Cungpu Hutungtól kelet felé elértek Meng-csia házához. Mint mindegyik kínai otthonnak, ennek is vörös körrel díszített kapuja volt. Liu-an és a kocsi már otthon várta őket, és a szakáccsal együtt üdvözlésükre siettek. Egy vizenyős tekintetű, fehér szakállú öregember volt a menfang, vagyis a kapus, akinek az volt a

feladata az előkelőbb házaknál, hogy fogadja és beengedje a látogatókat. Évek óta Meng-csia szolgálatában állt, és mivel nem törekedett hivatalra, senkire nem akart hatást gyakorolni. Ezenkívül egy rühes kutya is tartozott a házhoz, aki versenyt köhögött a kapussal. A kutya nagy farokcsóválással és felugrással üdvözölte hazatérő gazdáját, összenyaldosta, majd Jázmin legnagyobb rémületére az újonnan érkezőket is meg akarta szaglászni.

Meng-csia lakószobái hátul voltak. Mint minden belső udvarral rendelkező házban, nála is kolostori hangulat uralkodott. Meglepő, hogy Peking utcáin milyen csend honolt a házakban. A középső traktusban lévő szalonban szerény, fából készült székek voltak, és a falakon írástekercsek függtek. Egy hosszú és magas, diófából készült, intarziás asztalon képek álltak Meng-csia szüleiről. Hálószobája nyugatra nézett, a könyvtár kelet felé. Mindent összevéve, nem volt ez rossz kis lakás egy agglegénynek. Semmi hivalkodó nem volt benne. Meng-csia legszívesebben a könyvtárban tartózkodott, amely egyben dolgozószobául is szolgált. Egy nagy asztal állt az udvarra néző ablak alatt, rajta papírok és könyvek. A falakat könyvespolcok díszítették. Egy magas és keskeny, észak felé néző ablak alatt egy heverő volt, mellette kis teázóasztal két székkal. A szobát egy parázsló szenesedény tartotta melegen.

A nővéreknek megmutatták a szobájukat a könyvtár melletti, az egyik oldalsó traktusban. Meng-csia csak ritkán lépett be oda, amikor egyedül volt. Valószínűleg az előző tulajdonos családja lakott itt. Ennek is volt egy csinos belső udvara, amely zöld kockakövekkel volt kirakva. Az elmaradhatatlan aranyhalas tó sem hiányozhatott, és volt még egy kis kertecske is, amelyet pillanatnyilag ellepett a gaz. Pekingben minden ház csak egyemeletes lehetett, nehogy bárki is „lenézhessen” a császári palotára.

A szobát már előkészítették a két nővér számára, csak néhány bútor hiányzott. Liu-an azt mondta, meg akarja várni, amíg az ifjú hölgyek megérkeznek, és maguk választják ki a szükséges bútorokat.

- Hogy tetszik itt? - kérdezte Meng-csia. A nővérek el voltak ragadtatva. Peking és ez a hátsó udvar az újdonság varázsával hatott rájuk. Itt kényelmesen, magasabb életszínvonalon éltek az emberek,

mint odahaza, Hangcsouban, voltak szolgálók, szakácsok és saját kocsijuk is.

A következő napokban sok mindent vásároltak, és Csou-ma, egy negyvenéves asszony a Csingho körzetből mindennap takarított és mosott rájuk. A korábbi házvezetőnőn, Ting-mán kívül Meng-csiának nem volt női alkalmazottja. Úgy találta, a nők csak butaságokat fecsegnek és pletykálgodnak, akár van alapja, akár nincs.

Most, hogy az unokahúgai a házban voltak, Meng-csia élete megváltozott. Úgy érezte, más ember lett belőle. Evés közben olyan szokatlan könnyedséggel beszélt, ahogy Ting-ma jelenlétében soha. Megállapította, hogy tud beszélni, mert a nővérek készségesen hallgatták, Peónia szokás szerint némán, míg Jázmin kérdésekkel szakította félbe. Tudta, hogy figyelnek rá és szeretik. Otthon érezte magát, és csak most értette meg, mit jelent ez igazából. Gyakran volt rossz a lelkiismerete. Ez az egész dolog Peóniával szemben valahogy nem volt rendjén. De unokahúga nem nehezményezte a helyzetet. Meng-csia tudta, hogy bármibe kerüljön is, szüksége van rá, szeretetére, hangjának csengésére. Peónia kész volt felülemelkedni a társadalmi konvenciókon, hogy megossa vele tiltott, de csodálatos szerelmét. Nem tudta, hogyan keressen neki férjet, de azt sem, hogyan tudna nélküle élni. Egyedül ez árnyékolta be szerelmüket. De Meng-csia igyekezett nem gondolni kapcsolatuknak erre az árnyoldalára, inkább csodálattal adta át magát a szerelem mély tüzű, örök fényének. Micsoda véletlen tragédia tette lehetetlenné a házasságát! Ha unokahúgának más lenne a családneve, hitvestársakként elképzelhetetlen lelki boldogságban és harmóniában élhetnének. De bizonyos szempontból ez a titkolt kapcsolat a tiltott gyümölcs izgalmát lopta szenvedélyes öleléseikbe.

A szolgálók előtt azonban adtak a látszatra. Egy kézfogás, gyors pillantás, a szép szemekben felvillanó néma egyetértés, vagy amikor együtt olvastak egy könyvet vagy levelet, egy szándékos érintés néha úgy felizgatta Meng-csiát, mint amikor szellő lobbantja fel a lángot. Élvezte a kaland ízét.

Jázmin persze mindezt látta, de nem tartotta volna helyesnek, ha szót emel ellene. Emlékezett nővére és Csin Csu kapcsolatára, mint

ahogy arra is, hogy Peónia öngyilkosságot kísérelt meg, amikor Csin Csu egy másik nőt vett feleségül.

Peóniának volt egy hibája: hangulata gyakran változott. Egyszer azt mondta Meng-csiának: - Szörnyű a hajam, szeretném mindig máshogy fésülni.

Ahogy Paj-vej, ő is gyakran változtatta hajviseletét.

Meng-csia azonban nem törődött ezzel, női szeszélynek tartotta, amely kicsit sem zavarta, sőt olykor inkább szórakoztatta. Mindent együtt véve mérhetetlenül boldogok voltak így ketten.

Tizedik fejezet

Az első napokban Meng-csiának kevés ideje volt. Látogatásokat tett, maga is fogadott vendégeket, és leadta az udvarnál a beszámolóit. Csak ritkán volt otthon ebéd és vacsora idején. Nem fogadott rendszeresen vendégeket, ami a legjobb módszer lehetett volna az ismeretségek ápolására. Sikerült „hóbortos zseniként” távol tartania magát a társadalmi kötelezettségektől. De féléves távollét után elkerülhetetlenné váltak a fogadások és a barátságok felújítása. Korán elment otthonról, és csak délután háromkor vagy ötkor ért haza. Aztán este újra vacsorameghívásoknak kellett eleget tennie, és tízkor vagy tizenegykor tért haza. Néha mulatni ment a barátaival, és úgynevezett teakörökben vett részt barátnői házában, az örömtanyák környékén. Barátai észrevették, hogy unatkozik, és legszívesebben menne már haza. Amikor hazaért, Peónia a könyvtárban várta. A kanapén feküdt, és úgy tett, mintha olvasna. Csak ritkán találta ülve.

Anélkül, hogy ránézett volna, ennyit mondott: - Gyere! - és magához vonta. Csillogó szemekkel nézett rá, puha, meleg ujjával simogatta a haját, nyakát pedig macskamódra, játékosan csiklandozta. Meng-csia elmesélte, kikkel találkozott és mit csinált, közben Peónia hallgatott, és a férfi nem tudta, valóban figyelt-e szavaira. Ezután Meng-csia késő éjszakáig írt vagy olvasott, és nagyon élvezte, hogy Peónia ott van mellette. A szolga általában teát tett a bambuszból készült teamelegítőbe. Hideg estéken behúzta a súlyos, kék függönyöket. Az ablak feltekerhető maocsi papírból készült, és jobban védett a hideg ellen, mint az üveg. A maocsi papíron átderengett a fény, és Peónia gyakran eloltotta a lámpákat és elhúzta a függönyöket, hogy a halványan átszűrődő fényeket élvezze. Kis idő múlva Meng-csia azt mondta, mégiscsak dolgozni szeretne, és újra meggyújtotta a lámpát. Amikor későre járt már, Peónia a könyvszekrény mellett lévő kis oldalajtón át vonult vissza a szobájába.

Egyszer ezt mondta: - Mutatnom kell valamit. - Egy nagy maocsi papírból készült borítékot adott át, olyat, amelybe hivatalos dokumentumokat szoktak tenni. Vastag, kék vonalakkal írtak rá, és

baloldalt alul narancsvörös színű függőleges alakzatban a kajui sóadóhivatal pecsétje volt látható.

- Szeretném megmutatni, mit csinált a férjem. Sok mindent meg fogsz érteni, ha végigolvasod a női neveket, és hogy mennyi pénzt költött nőkre az uram.

Elmesélte, hogy odahaza, Tungluban találta meg ezt a levelet, amikor hazatért. Egy kiaszingi hajós adta neki. A boríték bal felső sarkára egy cédula volt ragasztva, és a következő állt rajta: Ting-jen asszonynak, személyesen. A „személyesen” szót kétszer is bekeretezték. Férje családja küldte utána Kiaszingból, mert azt hitték, fontos személyes dolgok vannak benne. Kiderült, hogy a férje magánlevelezése volt, valamint egy vaskos napló és egy kisebb, kiadásokról szóló könyvecske. A kajui hivatal néhány bőröndöt és kisebb bútort küldött az özvegynek, továbbá ezt az elhunyttól származó borítékot. Nem tudták, hogy közben elhagyta a férje családját.

- Számomra semmi új sincs benne. Általában értékes gyöngyöket, ezüstből készült barackot és kisebb összegeket adott nekik.

Meng-csia egykedvűen lapozgatta a számlakivonatokat. A vacsorák és az esti szórakozások nyolcvan-kilencven dollárba kerültek. Ez egy tisztviselő normális életvitelének felelt meg. Aztán felbukkant néhány feltűnő bejegyzés, nevekkal, dátumokkal és olyan összegekkel, melyek négyjegyűek voltak. Ting-jennek szép kézírása volt. Valóban a lehetőségeit messze meghaladóan élt.

A napló több felvilágosítással is szolgált. Néhány oldalra Ting-jen szerelmes leveleket ragasztott. Aztán összefüggéstelen beírások következtek, mint „sikertelen találkozás”, „a nő hihetetlenül ellenálló minden ajánlatom ellenére”. A kollégáiról és a főnökéről szóló bejegyzések nem voltak túl hízelgőek, aztán a jegyzetek között csempészésről és csúszópénzekről, zsarolásokról és fenyegetésekről szóló bejegyzések is előkerültek. Például: „Pontosan tudom, hogy Jang ezért fizetni fog. Tizenötezer alatt nem ússza meg, a nekem járó két és fél ezret nem számolva. Holnap beszélek róla Szuével.”

Hihetetlen, hogy Szué, a főnök, idegen kezekre bízott ilyen bizonyítékokat. Talán nem vette a fáradságot, hogy leellenőrizze a

tartalmát. Az egyik irodai alkalmazott találta meg ezt a jegyzetet és a leveleket Fej íróasztalának fiókjában.

- Tudod, mit jelent ez? - kérdezte Meng-csia. - Egy államügyész szemében ez a csúnya história azt jelentené, hogy az iroda teljes személyzete benne volt a dologban.

- Miért nem teszel feljelentést?

- Nem szeretted a féjvedet, de most már halott.

- Nem értelek titeket, pekingi tisztviselőket. Ha a törvényeket semmibe vették, nem kellene rendet teremteni?

Meng-csia azt hitte, valami forrongott Peónia lelkében. A rosszul sikerült házasság egy időre minden érzést és szenvedélyt kiölt belőle. Jól emlékezett még férje üres kacagására, a gátlástalan és sikerre vágyódó ember üres lelkére, aki a legkisebb zajra összereszt és a fénytől is rettegett. Egy csalódott fiatal nő undorának az utóbbi fél évben már-már kialvó lángja most újra fellobbant.

Meng-csia rágyújtott a szuijenre. Amikor otthon pihent, legszívesebben sárgaréz vízpipáját szívta. A pipa adagja csak pár szippantásra volt elég, aztán újra kellett tölteni a fejet. Munka közben inkább cigarettázott.

Kis idő múlva ezt mondta: - Csak nem akarsz pereskedésbe keveredni? Én sem. Amennyiben a dolog napvilágra kerül, neked is tanúvallomást kell tenned, mivel a fő bizonyíték a férjedtől származik. Talán Ji herceg tehet valamit, hogy téged hagyjanak ki a dologból. Attól függ, hogyan zajlik a nyomozás. Ha ezt az államügyész kezébe adom, akkor ráveti magát, egyrészt a saját karrierje miatt, vagy azért, hogy a milliomos jangcsoui sókereskedőket újra jóízűen megszarolja. A napló jó alap a nevekre, dátumokra és összegekre vonatkozóan, és ez utóbbiak változó tulajdonosaira is. Világra szóló botrány lenne, ha a sókereskedőknek nem sikerülne eltussolni az ügyet...

Peónia válasza igazán nőies volt: - Az anyósomnak megállna a szíve. Annyira korrekt volt, és annyira ügyelt a látszatra... Nekem teljesen mindegy, mi történik, ha nem kerül szóba a nevem.

- Természetesen a cenzor által kiküldött ügynökök titokban tartják majd a vizsgálatot. Megkérem őket, hogy téged hagyjanak ki a játékból. Te semmit sem tudsz az egészeztől. És ez igaz, ugye?

- Én csak a szoknyavadászatról tudtam. A nők neveit sem ismertem. De hogyan lehet valamit is bizonyítani a napló nélkül?

- Ezt bízd a hatóságokra. Megvannak a módszereik. Valaki odautazik, hotelpincérekkel és fodrászokkal barátkozik, neveket csíp fel. Még az irodai alkalmazottakkal is megpróbál ismerkedni. Hónapokig is eltarthat. Az ilyen eseteket általában az egész város ismeri, egészen a legmagasabb hivatalnokokig. Az értékes gyöngyök, ezüstbarackok és a kis pénzecskék sok mindent elárulnak.

- Gondolod, a lányok beszélni fognak?

- Attól ne félj, ráveszik őket. Vissza fogod kapni a dokumentumokat. Másolat is készül majd róla. - Kis idő múlva ezt mondta: - Egyelőre magamnál tartom ezeket, és újból átgondolom az egész ügyet. Semmi sem sürgős.

A nővéreknek időre volt szükségük, hogy megszokják a nagyvárosi életet és az új színeket, hangokat. Peking a hihetetlenül tiszta kék eget, a friss és száraz kora őszi napokat, a paloták pompáját, a kis utcák házainak nyugalmaát és zártságát, a verebek, szarkák és harkályok csivitelését, kopácsolását jelentette. Mivel délről jöttek, a várost tipikusan északnak tekintették, a maga tágasságával, világos és erős színeivel és az ott élők vidám humorával.

A nővérek szívesen utaztak kocsival az otthonukhoz közeli Tungan bazarhoz. Ott aztán bejárták a baldachinnal fedett, keskeny utcákat, melyekben mindent lehetett kapni a sanghaji gyümölcsöktől és édességektől kezdve a fehérneműig és ruhaanyagokig. Itt falatozhattak egy kis étteremben vagy elmehettek valamelyik híres színházba, ahol Tan Szing-pej, a színészek királya és később Mej Lang-fang lépett fel. Ütött-kopott és túlzásúfolt szabadtéri színház volt, de az ének csodálatosan zengett benne. Vagy ellátogattak a Lung-fo templom melletti piacra, ahol képeket vásárolhattak, valódiakat és hamisítottakat - de inkább hamisítottakat -, régi kalligráfiák tuskópiáit, régi fémeket, öreg ollókat, vadonatúj bőrcipőket, mindenféle művészeti tárgyat, például szokatlanul jól megmunkált jádéból készült csatot és

illatosító üvegcséket. Ha Meng-csia is velük volt, elmentek a Tienanmen térig is, egészen közel a Tiltott Városhoz.

Peking valóban a Menny fia sárkány trónjának lakhelye volt. Az emberek természete és fantáziája, a szegények és a gazdagok, a vidám lakosság fesztelen élete határozta meg a város arculatát. A legjobb szó a nagyság - az idő és a tér, valamint az emberi szellem nagysága. Érezhető volt ez az atmoszféra, amikor az ember a Hatamenen állt, ami két vagy három mérföld hosszú volt és igen széles, és ahol az északi és a déli tornyok úgy meredtek az ég felé, mint egy festményen. A Tienanmen téren akár százezer ember is összegyűlhetett. Hihetetlen hatása az arányaiból és nagy ívű vonalvezetéséből következett, mindez az óriási sivatagi távolságokhoz szokott ember tág szellemének eredménye. Peking inkább szélteben terjed és folyik szét, semmint hogy felfelé kényszerüljön terjeszkedni, mivel határok közé szorul. Dzsingisz kán hódította meg a fővárost, unokája, Kublaj kán építette fel, egy tizenötödik századi kínai Ming császár adta meg a mostani formáját, és Kangszi és Csienlung mandzsú császárok tették széppé. Ereje történelmi hatalmában volt, ez emelte óriássá és nagyvonalúvá.

Nagy hatással volt a nővérekre a város különös, fehér ragyogása, mert egészen más volt, mint a puha és párás déli levegő. A szerelem és a szigor itt összefonódott, a császári udvar ragyogása jól megfért a magánházak lágy nyugalmaival. Ha az ember megáll a Tungtan Pajlou közelében, onnan ráláthat a császári pavilonok kék, türkiz, zöld és mély levendulaszínű tetőire, melyek csillogó aranyba voltak foglalva, alatta a Tiltott Város lőrészekkel tarkított hosszú fala, amely hétméteres árok mögött magasodott és észak-keleten több egymás fölött elhelyezkedő, sárga és smaragdzöld oromzatban végződött.

A természet bőkezűen bánt adományaival, és az emberi fantázia a nagyság, a vidámság és a béke hangulatát árasztotta. De a lakosság természetesnek vette a természet ajándékait és az építészeti remekműveket. Az ember életvitele és ösztöne révén szeret egy várost. Peking türelmes anyához hasonlatos, vagy egy nagy banyanfához, amely hangyák, legyek és más rovarok hadának nyújt otthont. A vidám riksakulik, az udvarias pincérek és a templomi bazárok tömegei, a kereskedők, feleségeik és gyerekeik alapozták meg a város jó hangulatát és természetes szeretetreméltóságát. Néha hármásban ettek

mongol módra sült ürühúst a híres Cseng Jang-lunál. A húst nyitott udvarban sütötték. A vendégek a tűz mellett álltak, evőpálcikájukkal a tűz fölé tartottak egy darab ürühúst, és gyorsan elfogyasztották, amíg frissen illatozott. Amikor jóllaktak, hazatértek, leültek a könyvtárban, és könyvekkel, festőkkel, költőkkel foglalkoztak, híres tudósok szokásairól szóló anekdotákat meséltek, vagy Meng-csia és Peónia sakkozott, miközben Jázmin leveleket írt.

A hutungok esténként máshogy éltek. Az alkonyatban messzire hallatszott az utcai árusok kiáltása, akik tésztát, lisztgombócot és jebes szilvát árultak. A szirupban tállalt forró lisztgombóc finom éjféli nyálánkság volt, egészen különleges étel.

Egyik este azzal szórakoztak, hogy verseket rögtönöztek. Meng-csia megadott egy sort, és a nővéreknek folytatni kellett, de úgy, hogy az „ipanerh... ipanerh” (fele-fele) kifejezés benne legyen, és érzést vagy állapotot fejezzen ki. A vers témája egy őszi jelenet volt.

Amikor az őszi szellő frissebb lesz,

Jázmin: *és a levelek félig barnák, félig aranyszínűek lesznek,*
Peónia: *és az ágyban féligkényelmesen nyújtózik, féligfagyoskodik,*

Amikor a darvak magasan az égben rikoltanak, Jázmin: *a káka félig megdől, félig táncol a szélben,* Peónia: *és a lány félig vonzódik a kedveséhez, félig nem akarja észrevenni,*

És akkor éjjelkor kopognak az ajtón, Jázmin: *félig, mint hulló levél, félig, mint tört ág,* Peónia: *szíve félig félelemmel telt, félig örömtől repesett. De sehol ág és levél,*

Jázmin: *félig, mint virág, félig meghatározhatatlan alak, félig ismerős, félig elfeledett barát.*

- Most jön az igazi fantáziapróba - mondta Meng-csia - *A késői látogató az ajtóban,*

Jázmin: *félig bent áll, félig kint,*

Peónia: *félig eltakarja az arcát, félig lopott pillantást vet.* Jázmin duzzogó arcot vágott. - Nem csinálom tovább. Egyre illetlenebb a dolog.

- De hát ez romantikus költészet - mondta Meng-csia. - Csak a fantáziákat szerettem volna próbára tenni. Ha megbirkóztok vele...

- Jó, folytassuk.

Meng-csia kimondta a következő sort:

- *Hangja olyan, mint a tavaszi szél,*

Jázmin (hosszú gondolkozás után): *szeme félig nyitva, félig álmodozón lecsukva,*

Peónia: *félig üdvözlő szavakat sóhajt, a többit elhallgatja.*

Jázmin közbevág: - Ez nem tetszik! Egyre nevetlenebb lesz. Mindjárt az ágyban folytatódik. Inkább elmegyek.

- Akkor hagyjuk abba - mondta Meng-csia. - Úgy gondolom, a te álláspontod objektívebb, Jázmin. Te kívülről nézed a szerelmet, Peónia belülről.

Jázmin nem volt prúd. Elfogódottság nélkül magyarázta: - A szerelem már a költészet előtt is létezett. És a „Dalok könyve” szerelemmel van tele. Egy herceg és a felesége szerelmi ünnepségével kezdődik. Ahol élet van, ott szerelem is van. Attól függ, hogyan végződik.

A nővérek sokat tanultak a költészet és a próza titkairól, és egyre bizalmasabb kapcsolatba kerültek a Szung-idők szerelmi lírájával.

Meng-csia megállapította, nem képes rávenni Peóniát, hogy kiolvasson egy könyvet. Tehetséges volt, szép volt a kézírása, de nem volt kitartása. Saját eszméi voltak, és Meng-csia boldog volt, amikor ezt észrevette. Úgy érezte, ha elég tudást és tapasztalatot szerzett volna, sikerült volna az áttörés, és kiváló író válhatott volna belőle.

Egy napon Peónia így szólt: - Soha nem fogok végigolvasni egy könyvet, ha a felét is elolvashatom; soha egy fél könyvet, ha egy oldalnak vagy bekezdésnek örülhetek, soha egy bekezdést, ha egy sorban vagy egy mondatban örömet lelem.

- Vagyis nem jársz, ha tudsz állni is, nem állsz, ha leülhetsz, és nem ülsz, ha lefekhetsz.

- Lusta vagyok, tudom.

- De hát ez vagy te. Nem akarlak másnak tudni. Amióta ismerlek, minden más nő közömbös számomra. Nem hasonlítanak rád. Csak egy Peónia van. Nincs másik. Egyesek talán szépek annyira, mint te, de nem olyan a hangjuk, mint a tiéd, és ha olyan lenne, mint a tiéd, nem rendelkeznének a szellemeddel, a személyiségeddel.

- Miben nyilvánul meg a személyiségem? - kérdezte Peónia minden álszerénység nélkül.

- Abban, ahogyan ülsz, állsz, ahogy Ting-ma mondta egyszer - ahogy mozogsz, ahogy járás közben a karodat lógatod és hátraveted a fejed, ahogy az életet szemléled, ahogy szebb élet után vágyakozol... Szenvedélyes vagy, gátlásoktól mentes...

Peónia elgondolkodva válaszolt: - Nem tudom, mi történt velem. Amióta ismerlek, nem tudok írni. Amikor anyámnál voltam, és a leveleidre vártam, kezembe vettem a ceruzát és írni akartam, de újra letettem. Amikor beszélgettem valakivel, hirtelen úgy éreztem, el kell hallgatnom, mert gondolataim messzire kalandoztak, és azt kérdeztem magamtól, mit csinálsz éppen.

- Írd le mindezt úgy, ahogy most elmondtad. Biztos vagyok benne, hogy egy szép napon nagyon jó íróvá válik belőled.

- Nagyon szeretném.

Tizenegyedik fejezet

Ahogy a tavasz közeledett, Peónia egyre nyugtalanabb lett. Már-már szenvedett. Egyre gyakrabban akart egyedül lenni, és szívesen vonult vissza a szobájába. Vágyakozásának indái valami ismeretlen felé hajladoztak. Még mindig nagyon kedvelte Meng-csiát, de szerelme nem volt annyira spontán, gondtalan és teljes, mint Tungluban, vagy amikor először találkoztak a hajón. Gyakran ment el egyedül otthonról, és a teaszalonokban, borkimérésekben és egyéb szórakozóhelyeken örömmel vegyült el a férfiak között. Belső késztetés hajtotta, mintha keresne valamit. Húga kérdezte, hogy miért egyedül, miért nem Meng-csiával megy el otthonról, de ezt a választ adta: - Magam se tudom. Néha egészen egyedül szeretnék lenni. - Meng-csiával szeretett volna élni, és most teljesült ez a kívánsága. Nem volt boldogtalan, de tökéletesen boldognak se volt mondható. Talán a jóllakottság érzése töltötte el. A hold sugarait a hétköznapi együttélés napfénye váltotta fel. De mégsem erről volt szó. Mintha egy szavakkal le nem írható árny üldözte volna. Peónia annyira tisztelte Meng-csiát, ahogy egyetlen férfit sem. Valamit hiányolt benne, talán a fiatalságot, Csin Csu tüzét. Talán a nők házasságra és családi otthonra törekvő ősi ösztöne volt ez. Egy titkolt kapcsolat magától értetődően nem lehetett számára kielégítő. Az is lehet, hogy az álmodozó, érzékeny Peónia állandóan az ismeretlen után vágyakozott.

Valamiféle ellenállhatatlan és parancsoló új inspiráció hajtotta. Járt a várost, és felkereste a legnépszerűbb szórakozóhelyeket.

Mint lánykorában, egyszerű, viseltes pamutzakót és nagyon szűk, kopott, sötétkék nadrágot viselt. Így elveszhetett a kékbe öltözött embertömegben. Jól érezte magát, és biztonságban volt. A liftes fiúk elcsodálóztak, amikor kijött a szobájából. Jázmint ez egyáltalán nem lepte meg.

Peónia gyakran riksát fogadott és tienciaóba vitette magát, a szórakozónegyedbe, amely C sienmenen túl volt a régi városban. Hihetetlenül gyorsan felismerte, hol gyülekeznek az emberek, hol talál szívélyességet és vendégszeretetet, ahol nincsenek olyan konvenciók, melyek oly merevvé teszik a felsőbb osztályok társadalmi életét, ahol az

emberek beszélgethetnek, anélkül hogy formálisan be lennének mutatva egymásnak, és ahol öt percen belül a nevükön szólítják egymást. Tsienciaóban megtalálta azt, amit keresett. Teljesen feloldódott ebben a szenvedélyes világban. Fiatal párok csókolóztak, hajlott hátú öregek rágcsálták szezámos süteményeiket, vezették kézen fogva unokáikat, lányok kergetőztek, nevettek és kiáltoztak. És mindent átjárt a gongok zúgása és kis kézi dobok ütemes hangja. A közelben kisebb zűrzavar támadt, taps hallatszott, izom ért izomhoz, bokszolók mutogatták meztelen felsőtestüket, előadásukat „ó”-k és „á”-k kísérték aláfestve ritmikus lélegzésüket. Peónia nézte, ahogy az egyikük tapsolt, miközben az ellenfele egy jól irányzott rúgást akart bevinni neki. De ő még időben elkapta az ellenfél lábát, és egy könnyed mozdulattal kibillentette egyensúlyából. Az ügyesen és rugalmasan hanyatt esett, de a következő pillanatban a másik hasába rúgott, pont a közepébe. A nézők tapsoltak és kiabáltak, úgy, ahogy egy operaénekesnek tapsolnak az ária után, de kiáltásuk nem torokból, hanem rekeszizomból jött. A nézők gyűrűje egyre szorosabb lett. Az egyik bokszoló csörömpölő vasláncot kapott fel, amelyből akkora szögek álltak ki, mint egy szeneslapát nyele, és a közönség felé célzott. A tűhegyes vasdarabokat éppen a nézők orra előtt húzta vissza. A gyűrű újra kitágult.

Ekkor a két bokszoló tapsolt egyet, és ártatlan hangon így szóltak: - Bocsássatok meg, rokonok, testvérek. Mi, a folyók és tavak vendégei, orvosságokat árulunk. Nem akarunk a képességeinkkel dicsekedni. Közületek azok, akik ügyesebbek és erősebbek nálunk, bocsássák meg a mi nyomorúságos előadásunkat. Elnézéseketek kérjük. - Hangja nyugodt, zengzetes volt. A rövid beszéd a bokszolók előadásának befejezéséhez tartozott. Kisegítette őket azokból a nehézségekből, amelyek idegen városokban vártak rájuk.

A fiatalabbik megtetszett Peóniának. Szép haja volt, és amikor mosolygott, kivillantak fehér fogai. Az emberek között kifordított gonggal járt, amit tányérnak használt. - Fájdalomcsillapító tapasz! Tíz cent csomagja! - kiáltott, és látszott rajta, hogy élvezzi a dolgot. Mivel a gongban nem sok pénz gyűlt össze, és csak kevesen vettek a tapaszból, gúnyosan együttérzéséit esedezett. Behajlította a karját, megtáncoltatta az izmait, és kiáltott: - Ide nézzetek! Ne fuss el, te kutya kölke - erősen

a hasára csapott, felemelte a fejét és először az éghez, majd az emberekhez könyörgött: - Ca-men egy tál rizsért adja el az erejét - lehajtotta a fejét. - Ca-men kibírja evés nélkül? Ca-men eladja a lélegzetét, izzadságunkat egy tál rizsért!

A nézők, akiket az éhség emlegetése meghatott, rézpénzt dobtak az edénybe. - így már jobb, fiam. Így már jobb, bácsikám! - dicsérte őket.

Peónia egy tucat rézpénzt dobott neki. Rámeredt az izzadságtól ragyogó, izmos mellre. Nagyvonalúságán elcsodálkozva a bokszoló felpillantott. Peónia rögtön hátrább húzódott. De a bokszoló nem vette le róla tekintetét. A műveletlen emberek közvetlenségével kiáltott utána: - Hé, Kuniang, ne fuss el! Hé, Kuniang!

Peóniának tetszett, hogy így utána kiabálnak, és megfordult. A bokszoló mindenki örömeire egy népdalba kezdett.

*Kuniang, ne fuss el!
Viszed magaddal a szívemet.
Lang-ah-lang-ti-tang!
Kuniang, hova mész?
Ha visszajössz, hozd el a szívemet!
Lang-ah-lang-ti-tang!
Ha nem, én megyek érte!
Lang-ah-lang-ti-tang!
Kuniang, hol laksz?
Majd falzett hangon folytatta:
Szancsiacsungban
a mezők mögött
a legfelső emeleten.
Oh, Kuniang! Jau!*

Peónia mozdulatlanul nézte. Nagyon jól nézett ki a fiú. De már nem énekelt.

Peónia mosolyogva ment tovább.

Egy kicsivel arrébb egy bűvész egy tésztalevessel teli tálat varázsolt elő a levegőből. Nézők vették körül. Peónia kézi dobok dübörgését és turkesztáni fuvola fülsértő hangját hallotta. Odaszaladt. Egy nő a hátán

feküdt, és egy háromméteres létrát egyensúlyozott a lábain. Tíz év körüli kislány ügyeskedett fel és le a létra fokai között. Egy férfi, talán a gyerek apja, verte a dobot és alamizsnát kéregetett. Az ámuló közönség aprópénzt dobott a földre. Az anya leugrott az asztalról.

A kézi dob egyre gyorsabb lett. A kislány átvette a fuvolát és harsány dallamot játszott rajta. Az anya - vörös körökkel díszített, groteszk, fehér ruhában - énekelni és táncolni kezdett. Mindenki vele énekelt. A közönség jól ismerte a fengjang virág-dob dalát. Fengjang egy törzs neve volt, amelyik vándorolva akrobatamutatványokkal, dalokkal és bűvészkedéssel kereste a kenyerét. Peónia is együtt énekelt a többiekkel. Tapsoltak, lábukkal a földön dobogtak, de annyira, hogy sűrű porfelhő keletkezett, és a nők vad, ritmikus csípőmozdulatokat végeztek. A közönség nagyon meg volt elégedve, és még többet szeretett volna hallani. Nagy hangoskodás és zsvaj volt, és sok nevetés is.

Peónia nagyon élvezte ezt a kiruccanást. Itt volt igazán elemében. A kislány fuvolájának metsző hangja újra felcsapott, a mongol vadon egyik dalát szólaltatva meg:

*Votisin (kedvesem), szeretlek,
Votisin, imádlak...*

Ez a két sor ismétlődött minden versszakban. Peónia teste akaratlanul is alkalmazkodott a ritmushoz. A lágy és érzéki dallam érezhetően arab eredetű volt. A szakadatlan dobpergés vörös fonalként húzódott végig a dalon, és a fuvola töltötte ki az intervallumokat. A vége felé a dal gyorsabb, izgatóbb lett, és csillapíthatatlan vágyakat ébresztett a lelkekben. Peónia megrezzent, amikor egy hirtelen dobütéssel vége szakadt. Továbbállt, és egy nyitott teázóhoz érkezett, amelyet gyékénytakaró borított. Belépett és leült, kinyújtotta a lábait, elmerült a gondolataiban, szinte már könnyezett. Mit is keresett? Nem tudta. Csupán érezte, hogy valami nagyon hiányzik, valamit keresett. Fiatal volt és nagyon vonzó.

Férfiak mentek el mellette, szépek és csúnyák, kövérek és izmosak. Amikor egyedül ment el hazulról és beült egy teázóba, merengőn és semmi fontosra nem gondolva, mindig szóba elegyedett vele valaki.

Idősebb és fiatalabb pincérek is szívesen beszélgetnek egy lánnyal, aki annyira melegszívűen és ugyanakkor kifürkészhetetlenül tud mosolyogni. Mindenkivel szemben nyitott volt és fesztelen, bárki volt is az illető. Ismerte a férfiakat. Nem szexuálisan volt szüksége rájuk, hanem az őket körülvevő hangulatot kedvelte.

Ezen a tavaszon Meng-csia megtudta az egyik, a cenzurátusban dolgozó barátjától, hogy a sócsempészség ügye kifulladásban van. Egy ismert jangcsoui sókereskedő keveredett bele, aki egy követ fújt a kaujui sóadóhivatallal, állami hajón csempészett sót szállított, így kerülve el a magas adókat. Szué, a főnök és jó néhány vámos vett részt a csempészségben. Amikor sikeresen lezárták a vizsgálatokat, a sókereskedőnek magas pénzbüntetéssel és kitoloncolással kellett számolnia, Szuéra pedig börtön, esetleg halálbüntetés várt. Számos részletet a helyszínen tisztáztak. Szuét és a sókereskedőket azzal vádolták, hogy a törvények pontos ismerete ellenére az adófizetők pénzével megkárosították a kormányt. Attól függött, hogyan haladnak a tárgyalások. Ha bebizonyosodik, hogy ismétlődő bűnesetről van szó, Szuét ősszel lefejezhetik Pekingben.

Jang Szun-li („a mennyei értelemnek engedelmeskedő”) kereskedő úgy rohant körbe, mint hangya a forró edényben. Befolyásos ember volt, és úgy képzelte, majd a pénze beszél az érdekében. Küldöttet menesztett Pekingbe, akinek fel kellett térképeznie a vesztegetési lehetőségeket. De Liu Ceng, a jucusi, azaz a császári cenzor, akinek a törvény és az erkölcs védelme volt a feladata, komolyan vette a feladatát. Karakán jelleméről volt híres. Nem derült ki, hogy Liu a fémcsörgést jelentő „Ceng” nevet kinevezése előtt vagy után kapta-e.

Az ügyet nem lehetett vesztegetéssel megoldani, és a kereskedő képviselője, aki a legnagyobb tél idején érkezett, egy hónapon belül el is hagyta a várost.

Február közepén Szué irodafőnököt és Jang Szun-lit letartóztatták, és néhány kulcsfigurát és tanút, akiket ki kellett hallgatni, körözölevélben kerestettek. Akik együttműködtek a kormánnyal, mint

Értékes Gyöngy és Kis Pénzecske, azokat szabadon engedték, de megfigyelés alatt tartották őket.

Kis híján Peónia is belekeveredett az ügybe. A fő bizonyíték természetesen férjének naplója és kis számlatömbje volt. Noha a bizonyítékok minden kétséget kizártak, Szué és a többiek határozottan tagadták, hogy tudnának az esetről, a felelősséget beosztottjaikra hárították át, akik családjának a gazdag sókereskedő segítséget ígért.

Meng-csiánál voltak a könyvek. A cenzurátusban másolatot készítettek róluk. A cenzurátus az általános ügyészség szerepét játszotta, ha a nemzet ügyéről volt szó, de más, kellemetlen feladata is volt, a császárnak kellett tanácsot adnia személyes pénzügyi kérdésekben. Az eset először a kiangszui helyi bíróság kezébe került, de gyorsan továbbadták, majd végül a nankingi polgári kormányzóhoz és a talijuani fellebbviteli bírósághoz jutott. Meng-csia ismételten kérte a cenzort, hogy az esetet a vallomásokra építse, és ne hozza szóba a naplót. Peónia szolgálatot tett az államnak azzal, hogy elhunyt férje bizonyítékuul szolgáló tárgyait kiadta a kezéből. Noha Fej egyértelműen belekeveredett az ügybe, azzal nem lehetett semmire menni, ha a halott tisztességén foltot ejtenek. És mivel Peónia mit sem tudott az esetről, a cenzor megígérte, hogy nem említi meg.

Peónia egyszer csak bejelentette, hogy szeretné meglátogatni a szüleit Hangcsouban. Meng-csiát ez meglepte. Ha Peónia még mindig aggódott, hogy belekeveredhet a sóbotrányba, csupán Ji hercegnek kellene írnia, hogy a nankingi polgári kormányzónál szóljon egy jó szót az érdekében. Elvileg a polgári és a katonai kormányzó (cungtu és sünvu) egyenrangú volt, és noha hivatali köreik nem keresztezték egymást, általában a császári házi mandzsukhoz tartozó katonai kormányzó szavának nagyobb súlya volt a kínai polgári kormányzóénál. Semmi sem lehetett egyszerűbb ennél - egyetlen, étkezés közben elejtett szó megtette a maga hatását. Meng-csia személyes hangú levelet írt barátjának, Ji hercegnek.

Ezzel az ügy el volt intézve, és Meng-csia nem gondolt többé Peónia honvágyára.

Április elején, nem sokkal a cing-mingi tavaszi ünnep után, Peónia levelet kapott Paj-vejtől. Leveleik ugyanolyan bensőségesek és nyíltak

voltak, mint beszélgetéseik. Paj-vej mindent megírhatott Peóniának, anélkül hogy barátnője megsértődött volna. Többek között ezt írta:

Peónia, még mindig csodálom a függetlenségedet és a bátorságodat. Úgy élhatsz Pekingben, mint egy álomban. Mesélik, hogy néz ki az Ég temploma holdfényben, és már előre örülök annak, hogy egyszer együtt szemléljük majd - talán később, amikor már jobban megszoktad az ottani életet. Jó ok lesz, hogy felkeresselek... Nem tudod, mit tettél Csin Csuval. El voltam képedve, amikor pár napja láttam. Errefelé járt, hogy tiszteletét tegye ősei sírjánál. Fésületlen, sovány volt, és rosszul nézett ki. Talán még az arcvonásai is megváltoztak. Összetört a szíve. Azt mesélte, egy kurvával él Sanghajban. Szucsoutól Sanghajig egy óra a vonatút. Novemberben jött fel hozzánk, miután te elutaztál, és elment a folyóhoz arra a bizonyos helyre. Ott töltötte az éjszakát. Amikor reggel feljött hozzánk a házba, karikás volt a szeme, és zavartnak látszott. Viszont derekasan tartotta magát. Mintha kicserélték volna. Nem hinném, hogy újra sínre lehet őt tenni. Ki sem ejtette a nevedet. Nem lehet zokon venni tőle, hogy megkeseredett. Fájdalmas dolog ilyennek látni őt... De biztos vagyok benne, hogy idővel összeszedi magát, tudod, milyen erős jellem...

Peónia nem tudott tovább olvasni. Hol melege lett, hol fázott. A levélben nincs szó arról, hogy elhagyta volna a feleségét. Ez nyilvánvalóan nem történt meg. Mi mindent megtehet egy kurva, amit egy jó családból származó lány nem. Peónia meg volt győződve róla, hogy a férfi nem boldog mellette. A hír letaglózta, fájdalmat érzett. Ám önmagát mégsem hibáztatta. Miért nem tudott Csin Csu elválni a feleségétől? Peónia nem tudott volna szeretőként élni. Nem lenne értelme írni Csin Csunak, így még nehezebben tudná elfelejteni Peóniát. Talán a prostituált nyugalmat teremt számára, hogy könnyebben összeszedhesse magát.

Ezen az éjszakán Peónia felébredt éjfélkor, és nem tudott újra elaludni. Felkelt, és mivel a sötétben nem találta a papucsát, mezítláb ment az asztalhoz, meggyújtotta a lámpát és nekiült gondolkozni. A csillagok csendje arra az éjszakára emlékeztette, amelyet Csin Csuval

töltöttek együtt Tungluban. Ecsetet vett a kezébe, és levelet írt Paj-vejnek. Az ég ezer csillagtól volt ékes, és a Tejút ferdén kettészelte - az „ezüsfolyam”, amely a szerelmeseket elválasztja egymástól az égből, ahogy a mondában olvasható. Hallani vélte Csin Csu hangját, ahogy az égből lévő tehénpásztor és fonólányka csillapíthatatlan vágyakozásáról mesélt: „ahogy ők is, mint mi, csak egyszer találkoznak egy évben”. Szinte úgy érezte, hogy gyors lélegzését is hallja.

Kedves Paj-vej!

Fájdalmas volt olvasni a leveledet, és megtudni, mi lett Csin Csu-ból. Folyton azt kérdelem magamtól: valóban én vagyok a hibás? Nem írok neki. Azt hiszem, soha nem fog megbocsátani nekem. Azért sem szeretnék írni neki, mert akkor a régi sebek újra felszakadnának. Szívemet és lelkemet már régen zálogba adtam neki, és akárhogy is szerettem volna elfelejteni, nem igazán sikerült. Nem tudom, mi lett velem. Nem látok kiutat. Olyan vagyok, mint egy kormányos nélküli hajó a tengeren. Mit tegyek?

Paj-vej, Pekingben nem találtam meg azt a boldogságot, amit reméltem. A helyzet egyre nevetségesebb lesz. Tudom, hogy ez az én hibám. Unokatestvérem olyan tökéletes, amilyen csak lehet egy férfi az ő korában. A húsz év korkülönbség nem állna közénk, ha Csin Csu el tudnám feledni. Tudod, hogy nem vagyok rá képes. Szerelme a véremlen van, a hajamban, lényem legbensőbb titkai közt.

Mit tegyek? Mondd meg, mit tegyek! El kellett válnunk, mert nem bírtam elviselni, hogy évente csak egyszer-kétszer találkozhatunk. De hogyan tudnám elfeledni? Kapcsolatunk kezdettől fogva egyszerre volt fájdalmas és izgató, öleléseink örömet mindig az elválástól való félelem szorongató érzése kísért.

Miközben a fejét magamhoz öleltem, páni félelem fogott el, hogy vissza kell térnem gyűlölt férjemhez. Abban a tudatban adtam magam oda neki, hogy a test és a lélek tökéletes egyesülését ajándékozom neki, szenvedtem, hogy ezzel gyönyört fakasztok benne. Találkozásaink ritka pillanataiban annyira elöntött a szenvedély, hogy nem voltam hajlandó meglátni az igazat, és abba az eksztatikus érzésbe ringattam magam, hogy a felesége vagyok.

Titkos találkozásainknak az lett a következménye, hogy érzéseim szinte elviselhetetlen mértékben kiélesedtek. A nő teljesen felébredt bennem, éjszakánként a rám néző csillagokhoz beszéltem, és a holdhoz, aki megcsókolt, a szélhez, aki az ablakon bejutva szerelmeskedett a karommal és a hátammal, ahogy félmeztelenül a szobámban feküdtem - minden érzésem kielégülésre vágyott. A fejfájásom és a fénytől való félelmem testemben a megsebzett érzékiség kiszolgáltatott fonálává változott. Úgy éreztem, mindaz, ami körülvesz, valótlan, és nem bírtam rávenni magam, hogy visszatérjek utált férjemhez, hogy gépként teljesítsem a feleség és meny kötelességeit... Van értelme felmelegíteni a múltat? Össze vagyok zavarodva, és nem tudom, mit tegyek. Önmagamtól is félek, kétség és félelem mardos. A Csin Csu iránti szerelmem miatt nem adhatom Meng-csiának azt az osztatlan szerelmet, amire szüksége van és amit én már átéltem. Tudom, ez nehéz lehet Meng-csiának, mert annyira jó hozzám. Különös, de lélekben mindig a „mi hanlinunknak” látom őt, és nem a szeretőmnek. Közömbös lett számomra, hogy a testem mit cselekszik. Megértesz?..Ez a levél ugyanolyan zavaros, mint az érzelmeim.

Barátnőd: Peónia

Tizenkettedik fejezet

Az áprilisi levegőt a madarak szerelmes dala töltötte meg. A nyugati hegyek hívogattak. A kiszáradt füvekbe mindenhol visszatért az élet. A jade szökőkutak dombja és a Papacsu („négy nagy hely”), a sziangszani Csienlung császári szarvaspark és az Alvó Buddha temploma sokféle kirándulásra csábított.

Egyik este, vacsora után Meng-csia és Peónia a könyvtárban üldögéltek. Jázmin a konyhában utasításokat adott másnapra a szakácsnak. Utána a szobájába ment volna, hogy felfrissítse magát. Amikor nővére és unokabátyja kettesben voltak, szívesen visszahúzódott, noha szeretett a könyvtárban lenni. Amikor átment az udvaron, Meng-csia kiáltott utána:

- Szem ej, gyere, beszéljess velünk egy kicsit.
- Miről?
- Csak úgy.
- Mindjárt jövök.

Néhány perc múlva újra előkerült. Megfésülködött, a haját sima copfba fonta össze. Egyszerű, kék pamutzakót és nadrágot viselt, mint Peónia. A zakónak rövidebb és szűkebb karrésze volt, mint az akkori elegáns ruháknak általában, ujját széles hajtóka díszítette. A hatás nem volt kevésbé különös. Gyors pillantást vetett a nővéreire, aki bosszúságára igen zavartan viselkedett, és egy székre ült - maga volt az ifjúság. Peónia lábára vetette tekintetét, amely a hideg szenesedény karimáján nyugodott.

- Miért bámulsz így? - kérdezte Peónia.
- Nem bámullak - válaszolta barátságosan Jázmin. Ártatlanul Meng-csiára nézett, és mintha mi se történt volna, csendesen így szólt:
 - Miről beszéltetek éppen?
 - Rólad.
 - Rólam?
 - Igen, azt mondtam, nagyon elfoglaltnak látszol...

- Tudom, ti ketten a levegőből éltek. Egy ház mégiscsak egy ház, és valakinek gondját kell viselnie. Talán nem érzitek magatokat jól, amikor mindig tiszta törülközőt kaptok?

- Értékelem, hogy mindenre van gondod.

- Úgy tűnik, kezdünk kifogyni a törülközőkből. Vegyek egy párat?

- Nem kell kérdezned.

- Most komolyan, miről beszéltek?

- Két hét múlva elutazok. Láttátok a peking-tiencini vasutat? A császár beleegyezett, hogy meghosszabbítsák egészen Sanhai-kunáig. Lassan két éve dolgoznak rajta, és nemsokára kész lesz ez a szakasz. Többnyire a Nagy Fal mentén halad, és lehetővé teszi majd, hogy a csapatokat egyetlen nap alatt át lehessen csoportosítani, ami ezen a szakaszon eddig erőltetett menetben is körülbelül egy hétig tartott. Mivel a külföldi csapatok állandóan Tangkuban állomásoznak, nem engedhetjük meg, hogy bekerítsenek minket. Szükség esetén Mandzsúriából hozunk csapatokat. Angol és kínai mérnökök csoportjával felutazom, hogy felügyeljék a munkálatokat. Ófelsége annyira lelkesedik az ötletért, hogy talán egy másik szakasznak is nekivágunk, ami Pekinget Dzsehollal köti majd össze. A két angol mérnök szeretné, ha megmutatnám nekik a Ming-sírokat, a Ming császárok mauzóleumát. Arra gondoltam, hogy ha kedvetek lenne velem jönni, ez jó alkalom lenne.

- A Ming-sírok! - lelkesedett Jázmin.

- Két vagy három napig tart az út odafelé, és az időjárás mintha csak tavaszi utazásra lenne teremtve.

- Nem akarod megnézni, Peónia? - kérdezte Jázmin.

- Nem. Mit nézzek halott császárok sírjain? Inkább itthon maradok.

Meng-csia közbeszólt: - Éppen ezért gondoltam, hogy beszélünk kellene. Talán rá tudod beszélni a nővéredet. Ha most nem jöttök, ki tudja, mikor adódik ilyen alkalom. Egyébként soha nem lehet tudni - lehet, hogy onnan máshova is elhívják.

- Nagyon szívesen mennék - mondta Jázmin. - Talán a Nagy Falnál lévő Csujungkuan-hágóhoz is elmehetnénk. Régóta szerettem volna elmenni oda.

- Húgom, ha valóban ennyire szeretnél, hát utazz el.

- Nem. Ha te nem jössz, akkor én is maradok - mondta Jázmin határozottan.

- Menj, ha látni akarod a sírokat.

- Nem. Ha te itt maradsz.

- Szép, a dolog el van intézve - mondta Meng-csia. Hangjában csalódottság hallatszott.

Meng-csiának április közepén kellett utaznia. Előző este így szólt Peóniához:

- Most először válunk el, amióta nálam vagy. Remélem, vigyázni fogsz magadra. Sétálj, csinosítsd magad és légy vidám. Amikor idóm lesz, írok neked. Az egész körülbelül két hétig tart.

Amikor megölelték egymást, Meng-csia csodálkozva állapította meg, hogy Peónia szeme nedves.

- Miért sírsz?

- Nem tudom.

- Boldogtalan vagy?

- Ó, nem.

- Miért nem jössz velem? Nem érdekelnek a Ming-sírok és a Nagy Fal? Mindkettőt láthatod egy kalap alatt.

- Csak annyi, hogy én... mert néha egyedül szeretnék lenni.

- Miért?

- Nem tudom.

- Gondjaid vannak a húgoddal?

- Nem, tökéletesen megbízom benne.

- Joggal.

Valami kettejük közé állt, Meng-csia nem tudta, mi lehet az.

- Hamar elmúlik. Aludd ki magad jól, és reggelre jobban leszel. Bátran mondd el nekem, ha egyedül szeretnél lenni. Tiszteletben tartom a kívánságaidat.

A következő napon Meng-csia a brit mérnökök társaságában elutazott Nankouba. A nővérek két-három naponta jó hosszú levelet

kaptak tőle, melyet Peóniának címzett. Meng-csia vigyázott, hogy a levelek elején csak „vágyódást és honvágyat” említsen, és sorait a „remélem, jól vagytok” kifejezéssel zárja. Peónia olvasta először a leveleket, és aztán adta át a húgának. Meng-csia jó beleérzőképességének köszönhetően kevés szóval életteli képet tudott festeni arról, amit leír, mint például: „Hirtelen megnyílt az ég a hágó felett”, vagy: „Récék húztak át az égen”, vagy: „Éjjelente a mongol fuvolák panaszát hallom”. És mindez nagyon jól illett ahhoz, hogy „Rátok gondolok”.

Az egyik levélben vers is volt:

*Almomból veled ébrednek.
Egymás kezét fogjuk,
és nem hagyjuk el egymást.
A nap gazdagabb számomra.
Almomból veled ébrednek,
a válás fájdalma nélkül.
Ó, ha ez lenne a boldogság,
akkor soha fel nem ébredve aludnék.*

Meng-csia távollétében a cselédek fellelegeztek, az étkek egyszerűbbekké váltak, és nem volt sok tennivaló. A kocsi most egyedül a nővéreké volt, és a tavasz hívogatta őket. Egyszer egészen a Kék Felhő-templomig utaztak (Pijunsze), amely a nyugati hegyek lábánál van, ahol egy hindu eredetű Dagoba áll, ahonnan egész Pekinget be lehet látni, a közepén lévő Tiltott Város sárga tetőivel együtt. Mindketten élvezték a kirándulást, de Meng-csia hiányzott nekik. Csodálatos, tiszta nap volt, egyetlen felhő sem volt az égen. Jázmin nem tartotta illendőnek, hogy fiatalember után nézzen, mert konzervatív lány volt. Szülei és unokatestvére feladata volt, hogy találjanak neki egy rendes férjet. Erről soha nem esett szó, annyira egyértelműen a szülők kötelessége volt.

Egy ilyen délutánon Peónia újból elment Tienciaóba. Szívesen gondolt arra a napra, amikor a bokszoló megnézte és egy szerelmes dalt is énekelt neki. Egy nőnek mindig jólesik, ha egy fiatalember kedves

mosollyal csodálja, és flörtöl is vele, még ha menyasszony vagy éppen feleség is. Ez a férfi rendelkezett a fiatalság minden vonzerejével.

Abban a reményben ment oda, hogy újra láthatja. Nem gondolta, hogy komolyabb dolog történhet közöttük, de a férfi gyors, bátorító mozdulatai és izmos mellkasa tetszett neki. Szívesen hallgatta volna újból, ahogy énekl: „Lang-ah-lang-ti-tang!”.

Megnézte a bokszolok előadását. Csalódottan vette tudomásul, hogy a fiatal férfi nem volt köztük. Két, számára ismeretlen bokszoló produkálta magát, az egyik védekezett, míg a másik körbekergette. A kisebbik, aki fejét behúzva állandóan menekült, tapsot kapott, mert mindig sikerült váratlanul behúznia egyet a másiknak, vagy belerúgnia, amitől az elesett. Olyan macska-egér játék volt ez, amiben az egér volt a hős. A publikum nagyszerűen mulatott. Ugyanazt a „Hi-ho-ha!”-t kiáltották, amivel a kis ember a másikat csalogatta, hívogatta. Természetesen mindez be volt gyakorolva, de a közönségnek tetszett, mert a fiú nagyon mozgékony volt, és könnyörtelenül küzdött. Peónia együtt nevetett a többiekkel, és egy zsebkendőt tartott a szája elé, hogy a két férfi által felvert nagy port ne lélegezze be. Valaki gyengéden megérintette a vállát. Megfordult és megismerte a bokszolót. Őszinte örömmel mosolyogtak egymásra.

- Ön volt itt a két héttel ezelőtti előadáson, Kuniang?

Peónia bólintott. - Ma miért nem bokszol ön is? - Majd ártatlanul tette hozzá: - Azért jöttem, hogy láthassam önt újra bokszolni...

- Valóban? Ezek szerint nem bántottam meg a dalommal?

- Egyáltalán nem. Kifejezetten tetszett.

- Hogy hívják?

- Nincs nevem.

- Szép, szóval Ismeretlen kisasszony. Csak nem Szancsia-csungból, a mező mögötti legfelső emeletről tetszik lenni?

Behízelt ritmussal zümmögte a sorokat.

- Jöjjön - mondta és a keze után nyúlt, nem törődve azzal, hogy a nő akar-e menni vagy sem. Peónia örömmel tartott vele.

Tetszett neki a férfi közvetlensége.

Egy teázó belső udvarára vitte. Leültek egy őszibarackfa alá, és teát rendeltek. Távolról dobok és más ütőhangszerek hangja hallatszott, és egy közeli szabadtéri színpad felől énekhang szólt. Peónia figyelmesen szemlélte a férfit. Jó felépítésű volt, szép arccsontja és határozott álla volt. Arca keskeny és szögletes. A lombok alatt élesen rajzolódott ki profilja a fényben. Kócos haján egy fénysugár táncolt.

- Miért nem lép ma fel?

- Én csak amatőr vagyok. Akkoriban csak vendégszerepeltem náluk. Azok az emberek a barátaim. Tudja, mi bokszolok mindannyian testvérek vagyunk. Tanítgattak, és néha megengedik, hogy fellépjek. Nem rossz, ugye?

- Kiváló volt. Önt hogy hívják?

- Fu Nan-to. Itt lakom a városban. - Csodálattal nézte Peóniát. - Maga nagyon szép!

Még egyszer elmondta ugyanolyan közvetlenül, nyíltan.

- Nan-to, mi a foglalkozása?

- Kis üzletem és egy kis tanyám van vidéken. A bokszolás a kedvenc időtöltésem.

- És ezenkívül mivel foglalkozik?

- A szabadidőmben? Tollaslabdázom. Van a közelben egy tollaslabdaklubunk. Egyszer elviszem oda önt is. Azon kívül tajcisuannal, euritmiával is foglalkozom. Nem vagyok túl képzett, a könyvek nem nekem valók. - Lassan, hangsúlyozva beszélt. - De most meséljen magáról. Hol lakik?

- Inkább ne! - Peónia mosolyogva ingatta a fejét. Tudta, elijesztené a férfit, ha elmondaná, hogy a hanlin családjához tartozik.

- Ne legyen annyira titokzatos - kérte Nan-to. - Gazdag családból származik? Ahogy elnézem, igen. - Tetőtől talpig végigmérte Peóniát, aki úgy érezte, hogy a férfi a veséjébe lát.

- Nem, egyszerű családból származom.

- Férjnél van? Kérem, árulja el. Szeretnék tisztán látni.

- Nem. A férjemet elvesztettem.

- Akkor kicsoda ön?

- Ismeretlen kisasszony, ahogy ön mondta. Ön férfi, én meg nő vagyok, nem elég ez?

Ahogy kimondta, rájött, hogy óvatlan volt. Felállt és menni készült.

- Hol láthatom újra? - Nem azt kérdezte, hogy egyáltalán láthatja-e újra. Peónia észrevette a becsületes mosolyt és az őszinte pillantást.

- Nem tudom - válaszolta.

- Mikor látom újra?

- Nem tudom... Hosszú az út idáig. A város keleti felében lakom.

- Én nyugaton. Ha el akarja mondani, hol talállok önre...

- Mindenképp szeretné?

- Feltétlen. Jöjjön, elkísérem egy darabon.

Kellemes volt a férfi mellett lépdelni. Amikor a C sienmen sugárúthoz értek, járásuk könnyed andalgássá szelídült. A férfi belekarolt. Karja kemény és erős volt. Mindketten tudták, és mindketten úgy tettek, mintha nem vennék észre, hogy a férfi Peónia karján nyugvó keze a mellét érintette.

- Találkozóhelyként a tungtan pajloui borkimérést javaslom. Mikor tud eljönni?

- Bármikor. Holnap ötkor?

A férfi bólintott. Leszólított egy riksát, és figyelmeztetően mondta:

- Holnap ötkor.

A Fu Nan-tóval való találkozás felébresztette Peóniát tépelődéséből. Ártatlan, kedves flört volt. Fu Nan-tót szórakoztatónak és jólesően szabadnak találta. Vele másmilyen volt, mint amikor egy képzett emberrel beszélt. Nan-tónak nem voltak elvont eszméi és az emberi életre vonatkozó elméletei. Valószínűleg soha egyetlen könyvet sem olvasott el. Olyan volt, mint egy fiatal kutya, egészséges, erős és kész arra, hogy szembenézzen az élettel. Ugyanakkor érezte, hogy érzelmi szinten nem tudna kötődni hozzá. Meng-csia magának való világ volt, Nan-to meg egy másik. Ennek a két világnak semmi köze nem volt egymáshoz, és Peóniának önmagától sem kellett félnie.

Ezt az érzést csak megerősítették a következő találkozások. Öt órákor elment otthonról, beült a borkimérésbe, és figyelte az utcán zajló

eseményeket. Április vége volt, a napok hosszabbodtak, és még hatkor is világos volt.

A Hatamen utcán nagy volt a forgalom. Fiatalok vonultak szeneszsákokkal megrakodva, öszvér vontatta szekerekkel, és fekete arcukból szinte kivilágított fehér fogsoruk. Tevék jöttek himbálózva. Most érkeztek a mentoukoui bányából, és a hajcsárok fekete turbánt viseltek izzadt fejükön. Tibeti lámapapok húzták maguk után narancsszínű ruhájukat. Szerzetesek voltak egy északi város híres Junghokung-kolostorából, amelyet Csien Lung császár alapított. Vagy felbukkant egy olyan pazar, színes gyászszerartás, amely Pekingben nagyon népszerű volt. A menet kétszáz méter hosszú volt, és groteszk zöld és levendulaszínű egyenruhákban fizetett emberek napernyőket, dobokat, gongokat, arany feliratokkal díszített, nagy táblákat vittek, és több mint kétméteres tibeti kürtöket. A férfiak nagy távolságot tartottak egymás között, hogy a menet minél hosszabbnak tűnjön.

Még verekedéseket is megfigyelhetett, vagy azt, hogy egy nő mindenki szórakozására elcsúszott az utcán - Pekingben mindig volt alkalom egy kis nevetésre. Koldusok jöttek, papok, apácák, mandzsú nők magas, fekete fejfedővel és vastag talpú cipőben, kutyák vesztek össze egy csonton, és mindehhez a riksakulik elmaradhatatlan csacsogása és nevetése...

A város valódi élete a bor- és teakimérésekben zajlott. Szegények és gazdagok voltak ott együtt, és mindenkinek joga volt szórakozni.

A borkimérésben pekhan, frissen sütött sütemény és birkahús illata terjengett. Közvetlenül Pajlou mellett a riksakulisok csoportja várakozott az utasokra. Ők is benéztek a lokálba, lecsapkodták piszkos szövetcipőiket, és földlabdákat hagytak maguk után. Általában egy pohár pekhan (hetvenszázalékos alkoholt) rendeltek. Néhányan levették ütött-kopott kabátjukat, egy szék támlájára helyezték, kikapcsolták az övüket, és nadrágjukkal legyezték magukat. A többség fiatal, sovány férfi volt, és Peóniának nagyon tetszett, hogy olyan obszcén szavakat hallhat a szájukból, melyek egy részét nem is értette.

Általában egy tükörsimára törölt asztalkánál ült, és négy uncia sasingot rendelt. Ha Fun Nan-to nem volt ott, akkor másvalakivel, egy egyenruhába bújt katonával elegyedett beszédbe. Peónia fiatal, csinos és természetes volt. A flört hozzátartozott a fiatalsághoz. Rendesen

öltözött, és elképzelhető, hogy néhányan „félíg nyitott ajtajú” nőnek, kurtizánnak nézték, amikor egyedül üldögélt ott. Fu Nan-tónak tetszett, hogy együtt mulatnak az utcán. A férfi bizonyos értelemben uralta a környezetét. Az utca életét testesítette meg. Nem szenvedhette, ha olyasmi történt, ami nem felelt meg a pekingi szokásoknak. Mindent megfigyelt, ami az utcán történt. Egyszer az egyik riksakuli fizetsége körül robbant ki vita. Az utas sanghaji volt, és azt állította, hogy már eleget fizetett. A kuli elkapta a vállát, és azt kiabálta, hogy keveset kapott. Fu Nan-to jelentőségteljesen felemelkedett és az idegenhez fordult: - Hol bérelte ki a riksát? Mennyit fizetett? - A jóember szépen elmondott mindent. Nan-to szó nélkül lezavart a kulinak egyet, és értésére adta, hogy jobb lesz, ha eltűnik. A szerencsétlen szélvészfént futott el. Fu Nan-to visszajött, és elmesélte Peóniának, hogy a kuli be akarta csapni az idegent. - Ez egyáltalán nem vangfa volt! - mondta. Vangfa mindazt jelenti, ami helyes, becsületes és régi. Komolyan bosszankodott, mintha ez az ügy egész Peking számára lett volna sértés.

Egy délután elvitte Peóniát a tollaslabdaklubba, ahová férfiakat és nőket is beengedtek. Peóniának nagyon tetszett, amikor felütötte a tollaslabdát, az Nan-to homlokára szállt, ahonnan a férfi egy fejmozdulattal a levegőbe emelte, majd egy gyors mozdulattal újra elkapta. Olyan hajlékony volt, mint egy majom. Máskor meg felmásztak egy Pekingtől északra lévő, mongol város falára. Egyszer Peónia majdnem leesett, és egy darabon a férfi a karjaiban vitte. Amikor együtt voltak, Peónia soha nem unatkozott, és semmi sem járt a fejében. Feltételezte, hogy a férfi sem írni, sem olvasni nem tud, de a mosolya mindezt feledtette. Hősei a vörös képű Kuan-kung és a fekete arcú Csang Fej voltak a „Három királyságból”, ahogy a színpadról ismerte őket. Nan-to igen kellemes társaság volt, de hogy közelebbi kapcsolatba lépjen vele, vagy hogy szerelmes legyen belé, azt teljesen kizártnak tartotta.

Mégis úgy érezte, összetartoznak. Peóniának tetszett sugárzó szeme, fiús nevetése, amely egészen más volt, mint Meng-csia érett, elmerengő pillantása, és a haja is szép volt. Ahogy a férfiak pusztán testi vonzalmat éreznek egy fiatal lány iránt, úgy érezte magát Peónia a fiatal, izmos férfi társaságában. Mindez egészen természetes volt. Ha

valaki tréfát űzött Peónia szívével és érzéseivel, az maga a természet volt.

Fu Nan-to rendszeresen járt a borkimérésbe. Peónia néha ellenállt a kísértésnek, és otthon maradt a hűgával. Jázmin meg volt győződve róla, hogy valami történik. Peónia túlságosan szeszélyes volt ahhoz, hogy pusztán azért fejezzen be egy levelet, hogy pontban négy órakor elindulhasson. Vagy ásítózott és azt állította, hogy nem is akar elmenni, vagy hogy nincs mit csinálni. Vagy gondosabban szedte ki a szemöldökét, hosszabb időt töltött a tükör előtt, mint máskor, mielőtt elindult.

Peónia tudta, hogy bármilyen ártatlanul is kezdődött ez a kapcsolat, nem lesz képes uralni a helyzetet, ha elengedi magát. Egy héten keresztül elmaradt és küszködött magával. Óvatlan kijelentése: „ön férfi, én meg nő vagyok, ez nem elég?” felhívásnak is hangozhatott. Meg volt róla győződve, hogy Fu Nan-to félreértette. Naponta várt Peóniára, de meg kellett állapítania, hogy az Ismeretlen kisasszony elmarad. Az utcán minden lányt megnézett, aki kicsit is hasonlított rá. Végül kétségek közt hagyta el a helyet, de reménykedett és mentségeket keresett, miért nem tudott eljönni.

Egyik délelőtt, fél tizenegykor a Cungpu Hutung és a Hatamen utca kereszteződésében talált rá. Megismerte hátulról, és gyorsan megelőzte. - Ne fusson el, Kuniang! Ne fusson el! - Peónia megfordult és ránézett. A férfi ragyogó szemében esdeklést látott.

- Nan-to! - kiáltott fel hirtelen, és ez ezer dolgot jelenthetett a férfi számára.

- Hol bujkált? Mindennap a borkimérésünkben voltam. Miért nem jött el? Megsértettem talán? Már mindenhol kerestem!

- Haza kell mennem.

- Nem engedem el.

- Haza szeretnék menni, kérem!

- Akkor önnel tartok.

Peónia nem mozdult. Mintha földre gyökereztek volna a lábai. Szíve erősen vert, amikor a férfi megfogta a kezét és arra kényszerítette, hogy

forduljon meg, és kövesse őt. Akarata ellenére tetszett neki, hogy a férfi ráakaszkodott és karon fogta.

- Hová visz? - kérdezte.

- Ahová akarja.

Peónia szeretett volna elmenni.

Semmit se tudott a férfiről.

- Jöjjön el velem egy szállodába, ahol jól elbeszélgethetünk, és jobban megismerhetjük egymást - ajánlotta Fu Nan-to. - Megígérem, hogy nem fogom zaklatni.

- Hogyan hihetnék önnek?

- Az anyámra esküszöm és arra, hogy szeretem önt. Csak kérjen bármit, és én teljesítem.

- Ugorjon bele az árokba!

Fu Nan-to ugrott. A csatorna fél méter mély volt, az úttest és a kocsút között húzódott az utca mindkét oldalán. Felcsapott a piszkos víz. Ahogy Nan-to kilépett az árokból, csupa kosz volt.

Peónia nevetett. Zsebkendőjét vett elő, letörölte a férfi arcát és mosolyogva mondta: - Teljesen megbolondult. Csak vicc volt!

- Igen, magába bolondultam!

Peónia megnézte magának. Nagyon fiatal volt, talán éretlen, de a férfi szerette őt, a fiatalok szeretetével, ebben biztos volt.

- Ha megígéri, hogy rendesen viselkedik, barátok lehetünk. De csak barátok, megértette?

- Mindent, amit mondott. Miért olyan titokzatos?

Fu Nan-to meggyőződött róla, hogy a nő nem a „félíg nyitott kapujú” nők társaságához tartozott, és ez még titokzatosabbá tette.

- Megkérdezhetem, hogy ön házasember-e? - mondta Peónia.

- Fontos ez?

- Nem, ha barátok maradunk.

Nan-to elmesélte sikertelen házassága történetét. A felesége annyira féltékeny volt, hogy az utcán nem volt szabad más nőkre néznie.

- Fogadjunk fel egy riksát - mondta. - Ismerek egy szállodát, ahol nyugodtan beszélgethetünk.

A szálloda aprócska volt. A „Lampionok utcája” közelében volt, C sienmenen túl, ahol vándorkereskedők szoktak megszállni. Olcsó, de tiszta volt. Kéz a kézben mentek fel a homályos lépcsőn. Már ez is izgalomba hozta Peóniát, és arra gondolt, tiltott dolgot tesz.

Nan-to egy csésze teát rendelt. Amíg a teára vártak, letámadta Peóniát, megcsókolta a nyakán, majd bocsánatot kért. De a nő tudta, hogy ez következik.

Egy fiú teáskannát hozott. Amikor kiment, Fu Nan-to becsukta az ajtót és a kulcsot is ráfordította. Peónia zavarba jött. Rossz előérzete támadt. Leült az ágyra, és kezét összekulcsolta az ölében. Nan-to mellé akart telepedni, de a nő így szólt: - Nem! - Az ablaknál lévő székre mutatott.

- Egy kicsit szórakozni akartunk, nem?

Nan-to engedelmesen leült, de egyfolytában nézte a nőt. Ezután mindkettőjüknek töltött a teából. Az ital szemlátomást megnyugtatta a férfit. Aztán mesélt a feleségéről, aki nem is feleség, hanem valóságos börtönőr. Aztán azt is elmesélte, hogy az utóbbi pár napban már nem is volt önmaga, mert állandóan Peóniára gondolt. Ezen a reggelen különösen csúnya összetűzés volt közte és felesége között, mert az utóbbi héten Nan-to gyakorlatilag nem is volt otthon. Homlokára mutatott, ahonnan a felesége kitépett egy tincset.

- Még biztosan vörös - mondta.

Peónia előrehajolt. A férfi fejbőre bevarasodott. Felállt, és közelebb ment, hogy Peónia jobban megnézhesse. Leült mellé az ágyra, és kezét a nő combjára helyezte.

- Kérem, ne! - A férfi lábára mutatott. - Nézze a cipőjét! - Hirtelen hangos nevetésben tört ki. - Vegye le. Így soha nem szárad meg! Ha tudná, milyen vicces volt, ahogy az árokból kikecmergett.

Hisztérikus nevetésben tört ki.

Ekkor kopogtak az ajtón. Fu Nan-to elsápadt. Peónia nevetése elcsitult, csak suttoztak.

- Ez nem lehet a rendőrség - mormogta a férfi. - Ez csak a feleségem lehet. Követett bennünket.

Kint egy női hang sipítozott. - Kinyitni! Tudom, hogy itt vagytok! Kinyitni! - Ökölrel verte az ajtót.

- No, most majd láthat valamit - suttogta Nan-to nyugodtan. - Hirtelen felrántom az ajtót. Maga álljon az ajtó mögé. Ő be fog lőni, és mielőtt meglátja önt, meneküljön el mellette.

- Jövök - kiáltotta hangosan. Lábujjhegyen az ablakhoz ment, és leeresztette a zsalut. Szinte hangtalanul fordította el a kulcsot, miközben bal kezében Peóniát tartotta. Hirtelen felrántotta az ajtót, ekkor a felesége olyan lendülettel rontott a szobába, hogy a földre esett. Nan-to ezzel egy időben kitessékelte Peóniát a szobából.

Peónia lerohant a lépcsőn. Nem akarta hallani, mi történik a szobában. A hotelportás megbámulta, de sikerült biztonságban kijutnia az utcára. Szaladt pár lépést, és riksába ült.

Mire hazaért, nagyjából összeszedte magát.

- Ma korán értél haza - mondta a húga.

- Unatkoztam - válaszolt Peónia.

Tizenharmadik fejezet

Meng-csia a tervezettnél tovább maradt el. Csak május 10-én tért haza. Barnára sült, de kissé fáradtnak látszott, talán mert elkapta egy kiadós eső, ami ebben az évszakban igencsak szokatlan volt Pekingben. Hogy leadja a felesleges kilóit, négy napon át lovagolt, egészen a nyugati hegyekben lévő Tancsihszihig és Miaofengszanig is eljutott.

Miután visszatért, a Pekinget Dzsehollal összekötő vasúttal foglalkozó konferencián kellett részt vennie. Az ő alapos tudására mindenki bátran hagyatkozhatott.

A konferencia után egy egész álló napig otthon maradt, és azt javasolta, menjenek el a Földművelés templomához. A templom a C sienmen sugárút túlsó, déli végén állt, közel a külső város kapujához. A templom együtteshez csodálatos eperültetvény tartozott, és az volt a szokás, hogy a császár a téli napéjegyenlőség idején a C sienmen sugárút másik végén lévő Mennyei templomban mutatott be áldozatot, és hogy a császárné tavasszal szertartásosan eperpalántákat ültetett, a selyemhernyók fő táplálékát, ezzel szimbolizálva a nemzet életének jelentőségét a parasztok számára. Az oltár neve ez volt: „A paraszt mindenekelőtt”.

Jázmin nem jött el. Tapintatosan magukra hagyta őket. Mivel itt Pekingben senki sem ismerte, Peónia nem viselt özvegyi gyászt. Nagy, kék virágokkal díszített fehér ruhát viselt, és lélegzetelállítóan szép volt. A haját hátrafésülte. Egy gondosan elrendezett tincs lógott a homlokába.

Meng-csia utazásáról beszéltek, és a Nyugati szoba című regényről, amelyet Peónia tartott fontosnak megemlíteni.

- Tudod, hogy miért a Nyugati szoba a legkedveltebb szerelmes regény? - kérdezte Meng-csia. - Mert tiltott szerelemről szól. Senkinek sem volt bátorsága ilyesmiről írni, csak Ingingnek. A történetben van valami különleges. Mi van abban, hogy egy lány titkos szerelembe esik? A történet nem lenne annyira lebilincselő, ha Inging tisztességesen eljegyezné magát, majd törvényesen férjhez menne. A szerelem mindig határokat akar áttörni. Egyedül az a tarthatatlan benne, hogy Csang

Csen, vagy talán maga Jüan Csen költő elmenekül, és egy gazdag ember lányát veszi el. A regénynek ezt a részét „vezeklésnek” nevezik az ifjúkorban elkövetett csínytevések miatt. Az a legrosszabb, ha valaki összeáll egy lánnyal és később még moralizál is rajta. A könyvet megbánásból írták. Azt szerettem volna, ha nem moralizál önigazolásul.

- Egyetértesz Inging viselkedésével?

- Nem értek egyet és nem támogatom. Ez azt jelenti, hogy nem ítélek fölötte. Fiatal volt és virága teljében. Mivel özvegy anyjával élt a hegyekben, nem talált magának megfelelő partnert. Csang Csen jött, és megnyerte a fiatal lány szívét. Tegyük hozzá, hogy ez vonzalom volt, pusztán testi vonzalom. Fiatal, csinos volt, azt hiszem, tizenkilenc éves. Hogyan ítélnétek fölötte?

Hirtelen ötlettől vezérelve Peónia elmesélte találkozását Fu Nantóval. Hihetetlenül becsületes volt. Meng-csia figyelmesen hallgatta. Hosszan mesélt, hogy megfigyelhesse a reakciókat. A feleségről nem tett említést. Peónia teljesen elveszítette önuralmát. - Nem akartam, biztosan nem, de nem is tudtam tenni ellene semmit. Lenyűgözően kedves volt. Utána nyomorultul éreztem magam, de abban a pillanatban nem tudtam, mit cselekszem.

Meng-csia arca meg sem rezdült. Csak ennyit mondott: - Én is voltam fiatal. És én is csináltam butaságokat.

- Megbocsátasz?

- Nincs mit megbocsátanom. Tudom, mennyire szenvedélyes vagy - felelte és megcsókolta. - A legmesésebb lány vagy az életemben. Ha ezt a szeretetet elrabolnád az életemből, nem vagyok biztos benne, hogy túlélném.

- Azok után, amit elmeséltem, nem változtatod meg a véleményedet rólam?

- Nem. Képtelenség. Mindegy, mit teszel... Látod, annyira szükségem van rád, hogy erősnek kell lennem. Nagy köztünk a korkülönbség, így, őszintén megmondom, felvértezem magam.

- Mi ellen? Ellenem?

- Nem. A fiatalsággal, az impulzív, kiszámíthatatlan lényeddel szemben. A fiatalságnak kijár a kaland. Most már tudod, miért nem lepett meg a bokszoló története.

Kényszert érzett, hogy elárulja az igazságot, hogy nem csalta meg Fu Nan-tóval. De elhatározta, nem feszíti tovább a húrt. - Nem értelek - mondta Peónia. - Olyan jó vagy hozzám.

- Én se értem. Csupán a szeretet, amit adni és újra csak adni szeretnék. Boldoggá tesz, hogy téged boldognak tudlak... Megérted ezt?

- Igen.

Amikor délután hazaértek, Jázmin mesélte, hogy Meng-csia barátja, Ji herceg levelet küldött Hangcsouból. Nem, a levelet nem olvasta, ott van az íróasztalon. Küldönc hozta Tuan herceg palotájából. Természetesen nagyvonalú, húsz dolláros borraival adott neki. Meng-csia örömmel konstatálta, hogy Jázmin már alkalmazkodik a pekingi életstílushoz és szokásokhoz. Azt is elmesélte, hogy egy másik úr is járt itt, aki Meng-csiával szeretett volna beszélni, egy jól öltözött, bajuszos férfi. Úgy nézett ki, mint egy sziangszen, vagyis olyan szabad értelmiségi, aki mindenféle kétes üzemekben vesz részt vidéken. Nagyon ideges lett, amikor meghallotta, hogy a hanlin egész nap házon kívül lesz. Majd máskor újra eljön. Szemlátomást sürgős lehetett az ügye.

Meng-csia megnézte a névjegyét. Jang Szun-li küldte, a jang-csoui lecsukott milliárdos. Meng-csia meg volt róla győződve, hogy Jang azért küldte ezt az embert, hogy „összehozzon” vele valamit. Honnan tudhatott Jang a Peóniánál lévő bizonyítékról? Talán Szué titkára belelapozott a naplóba, mielőtt továbbküldte volna. Később, amikor kiderült a dolog, nagybátyjától, Szuétől hallhatott róla. Meng-csia megparancsolta a kapuőrnek, hogy ha az az ember újra eljönne, határozottan tessék eljelle ki, mondván, „az úr nincs idehaza”.

- És ha meg akarja várni? - kérdezte az öreg.

- Akkor mondd, hogy nem vagyok a városban, vagy valami hasonlót. Érteni fogja.

Meng-csia dühös lett. - Fogadni mernék, hogy egy zsák pénzzel jön, hogy megvesztegessen. Ismerem az ilyeneket. Ezek azok a szabadúszók, akiknek nincs rendes fizetésük, a befolyásukat teszik pénzzé peres

ügyekben. A bölcsek nyelvén szólnak, affektált visszafogottsággal, és pontosan tudják, mikor kell nevetni, mosolyogni és krákogni, hogy beszélgetőtársukban figyelmet és rokonszenvet keltsenek. Mások idejét rabolják. Egy elsőrangú prostituált hasonló fáradsággal száz dollárt keres egy éjszaka alatt. Egy rafinált értelmiségi ezret is. Mindketten magukat árulják, hol itt a különbség?

Jázmin idegesen húzogatta a ruháját. Peónia észrevette, milyen sápadt lett a húga.

- Beteg vagy? - kérdezte Peónia. - Fáradtnak látszol.

Jázmin azt válaszolta, jól érzi magát, de szeme nem csillogott. Megtanulta, hogyan rejtse el érzéseit.

Ezután feszélyezett hangulatban beszélgettek. Társalgásuk semmitmondó volt, és minduntalan kínos szünetek tarkították. Csak amikor a tea mellett ültek a könyvtárban, akkor nyerték vissza régi fesztelenségüket.

Meng-csia elolvasta Ji herceg levelét. Semmi fontos nem volt benne, csak annyi, hogy Meng-csia kérését még nem továbbította a polgári kormányzónak, de biztosan megteszi, amikor erre alkalom adódik, és hogy Meng-csia unokahúgának nincs oka aggódni. Ezután Meng-csia elolvasta a négyoldalas bírósági jelentést. Az állt benne, hogy a sóadóhivatal főnökét két kereskedővel együtt letartóztatták Jangcsouban. A hír Tao-tajtól származott. Amikor a kormányzó tudomást szerzett a vádlottak vétségeiről, megbízta Tao-tajt, hogy készítsen részletes jelentést. Ezt Meng-csia korábban is tudta. A jelentés minden valószínűség szerint a kormányzó hivatalából származott, és nyilvánosságra hozatala azt jelentette, hogy a cenzurátusnak keményen kellett fellépnie, mivel peren kívüli megegyezésnek nincs többé helye. Meng-csia személyesen is érintve volt az ügyben, ezért azt mondta, Liu cenzorral szeretne beszélni, hogy többet is megtudjon róla.

- Biztos vagy benne, hogy engem nem keverték bele a dologba? - kérdezte Peónia.

- Egészen biztos vagyok. Bízd csak rám. És ha személyesen tőled akarnak felvilágosítást kapni, akkor becsülettel válaszolhatod, hogy a férjed nem beszélt veled erről, és semmit sem tudsz.

Fu Nan-to nem jött el többé a borkimérésbe. Peónia többször is elment Tienciaóba, de sehol sem találta a férfit. Egyszer annyira merész volt, hogy az egyik bokszolót is megkérdezte, de az úgy tett, mintha semmiről sem tudna. Peónia szerette volna megtudni, mi lett vele. Annyira rosszindulatú volt a felesége, hogy bezárta vagy arra kényszerítette, hogy maradjon otthon?

Mint valami betörő, aki visszatér a tett színhelyére, elment a szállodához is, ahol utoljára látta a férfit, és a túloldalról figyelte az épületet. Elképzelte, hogy Fu Nan-to egyszer csak megjelenik a szálloda sötét bejáratában. Ha egy lány társaságában jelenne meg, akkor gyorsan az egyik gyümölcsboltba futna, hogy ott bújjon el. Pillantása az ajtókeret félhomályos négyszögére tapadt, ahol az üvegre ez volt írva girbegurba betűkkel: „Lien Seng Csian”, ami annyit tesz, hogy „Fogadó az állandó növekedéshez”, a legtriviálisabb név, amit ki lehet találni. A kereskedelmi utazók számára létesített fogadók két témát nem tudnak megkerülni: a soha ki nem apadó aranyforrást és az utánpótlás állandó reményét.

Képzletében kéz a kézben sétált végig Fu Nan-tóval a Hatamen utcán, és lépteit a férfi ruganyos járásához igazította. Percekig ábrándozott. Amikor a bejáratban egy arcot látott meg, feltehetően a portását, visszazökkent a jelenbe. Megijedt és elszaladt. „Épp jókor - gondolta. - Annyira azért nem érdekel.” De nem hagyta nyugodni a kérdés, mi is történt Fu Nan-tóval valójában. Nemsokára felfedezte, hogy más nyilvános szórakozási lehetőség is van, például Sisahajban, a Tiltott Város mögött. Részben unalomból, részben azért, mert szerette volna látni a férfit, odautazott.

Sisahaj nagy része gabonaföldekből állt, körülöttük öreg fűzfákkal övezett lóbusztavak. A neve elárulta, hogy „tíz kolostor” állt a „tavak” mellett, de mára csak egy szerény, agyagból épült templom maradt. Két nagy, kör alakú lyuk szolgált ablakként. A tavakat csatorna kötötte össze a Tiltott Város északi tavával. Az ott teijengő illat a legenda szerint a palota császári ágyasainak púdereiből és parfümjéből származott. De amikor a hűvös szellő a lóbuszvirágok édes illatát hozta arrafelé, a mendemonda igaznak tűnt. Sétutak voltak ott, és a fűzfák

alatt helyek, ahol fiatal férfiak és nők találkoztak nyári délutánokon. Nyáron nagyon sokan időztek a kék tavakkal ékes, tágas, árnyékos parkban. Italárusok fémtálcái csörögtek, és néhány mutatványos Tienciaóból átköltözött ide, mert arrafelé ilyenkor nagy volt a meleg. A parkot éjszakánként gyertyák és bambuszlampionok világították meg, valamint nagy olaj lámpák, melyekből fekete füst szállt felfelé, és visszatükröződött a víz felszínén. Vacsorázni se kellett hazamenni, mert egész délután és este csak úgy hemzsegték az árusok, akik éjfélig tésztát, hideg sültet, gombócokat és tucatnyi szokatlan csemegét kínáltak.

De Fu Nan-to nem volt sehol.

Jázmin észrevette, hogy nővére élete valamelyest megváltozott. Az utóbbi hónapokban már délelőtt elment hazulról. Néha még az ebédről is elkésett. Általában ötkor újra elment, de előtte fél órát a tükör előtt ült és a szemöldökét tépdeste, vagy a haját fésülte újra. Izgatott volt, amikor elment, és izgatott volt, amikor hazatért. Ha Meng-csia otthon volt, akkor zakóját a szék támlájára dobta és szentelt neki egy órácskát. Határozottan érezhető volt, hogy ezt csupán feladatnak tekinti. A szívével nem volt jelen.

Meng-csia észrevette a szeméből hiányzó melegséget, de nem szólt egy szót sem.

- Tudod te tulajdonképpen, mit művelsz vele? - kérdezte egyik este Jázmin.

Peónia felpillantott, de hallgatott. Észre lehet venni szavak nélkül is, amikor a szerelmes ember érzései kihűlnek. Látható az egykedvű szemekben, a részvétlen hangokban, hiányzik a korábbi melegség és a vágyakozás a kedves közelségére.

Egyszer, amikor Meng-csia újra egyedül volt Jázminnal a vacsoránál, megkérdezte tőle: - Hol van a nővéred?

- Elment. Nem tudom, hová.

- Korábban is ilyen volt?

- Néha.

Jázmin értésre adta, hogy nem kíván beszélni erről. Félelemmel tekintett a férfitra. Aki a harag legkisebb jelét se mutatta. „Szép -

gondolta -, ez Peónia dolga. Majd ő elmondja Meng-csiának, ha akarja.” De nem tudta, mi megy végbe a férfiban.

Peónia kapcsolata Meng-csiával nem lepte meg Jázmint, és ugyanígy mostani állhatatlanságán sem csodálkozott. Higgadtan vett tudomásul mindent, amit látott. Hetekkel ezelőtt Csang Szi-tung asszony egy férfit mutatott be neki, de visszautasította, noha tudta, hogy unokatestvére soha nem lehet a férje. Ezeket a dolgokat mélyen elásta magában. Meng-csia elmesélt neki néhány dolgot, amit Peóniával nem beszéltek meg. Még Nalan szerelmi története kapcsán is olyan egyetértésre jutottak, amely minden személyes érzelemtől mentes volt. Meng-csián mindent tökéletesnek látott, még az őszülő halántékát is. És amikor a férfi hazajövetelekor a szíve hevesebben vert, bebeszélte magának, hogy csak a tudóst tiszteli benne, az általános műveltségét, remek ötleteit és stílusának klasszikus jellegét. Elégedett volt az odaadó, imádó tanítvány szerepével, aki véletlenül unokahúg is volt egy személyben, és a reggelizőasztalnál, mielőtt Peónia felállt, néhány tudásmorzst csipegethetett fel.

Egy délután Peónia újra elment a tungtan-pajlui borkimérésbe. A pénztárosnő felismerte, és hokedlijéről felállva így szólt: - No, Kuniang, már jó régen járt nálunk. Azt hittük, elköltözött.

- En? Miért költöztem volna el?

Különösnek találta a nő kérdését. Kinyitotta a száját, de rögtön be is csukta. De a nő kitalálta a gondolatát. Valamit súgott Peónia fülébe.

Peónia rémülten tartotta kezét a szája elé. Mély megbánás hasított a szívébe. Milyen tragikus következménye lett egy ártatlan semmiségnek! Fu Nan-tót lecsukták, mert megölte a feleségét. A család jelentette fel. Senki sem tudja, mi játszódott le a sötét hotelszobában. Lehet, hogy a feleség a falba vagy az ágy éles díszébe verte bele a fejét, amikor nagy lendülettel berontott a szobába. Nan-tóra halálos ítélet várt.

A pénztárosnő Peónia értésére adta, hogy semmit nem tett hozzá a történethez, és nem akar tudni arról sem, mi zajlott le közte és Fu Nan-to között. Peónia egy székre rogyott. Néhány perc múlva felállt és kitámolygott az utcára.

Természetesen nem tudott segíteni a férfin. Távol kellett tartania magát a dologtól.

A következő napokban azzal vigasztalódott, hogy csak baleset történt, meg azzal, amit Fu Nan-to mesélt a feleségével való összetűzéseiről. Egyébként nem adta oda magát neki, jóllehet ez nagyon is könnyen megtörténhetett volna. Mindezek ellenére bűnösnek érezte magát. Az éjszaka kellős közepén rémülten riadt fel álmából, és az zakatolt a fejében, hogy ő idézte elő egy család pusztulását. Amikor újra képes volt világosan gondolkozni, megnyugtatta magát, hogy nem tehet semmiről.

Ezekben a napokban Meng-csia a peking-sanhajkuani vasút ünnepi megnyitásának előkészületeivel volt elfoglalva. Amikor észrevette, hogy Peónia mennyire szórakozott, és mennyit fáradozik azon, hogy ezt elrejtse, úgy érezte magát, mintha vékony jégen járna, amely ugyan tart még, de tele van látható repedésekkel. Meng-csia szeme felcsillant az örömtől, amikor Peónia hazaért, de reakciói mesterkéltek voltak. Gyakran vetett oda egy fátyolos, együtt érző pillantást, de az olyan volt, mint az állott víz, és nem egy forrás friss, életteli pezsgése.

Ahogy az ilyen kába pillanataiban is megismerte Peóniát, érzései nemhogy gyengültek volna, inkább megerősödtek. De kifelé mást mutatott: az első örömtelien ijesztő érzésből védelmező szeretet lett. Gondját viselte Peóniának, mert látta, hogy az érzékenység és a fantázia szárnyai a fellegekbe repítik. Peónia kereste fiatal hősét, az elérhetetlen aranybojút. Meng-csia önkéntelenül is arra gondolt, hogy egy évvel ezelőtt ugyanez a szenvedély még neki szólt. És most látta, hogy unokahúga valaki másnak tartja fenn ezt a már-már halálos vágyakozást. Meng-csia úgy érezte, mintha egy szakadékhoz közelítő alvajárót figyelne. Nem tehetett mást, mint hogy kinyújtja a kaiját, amikor a másiknak erre szüksége volt. Méltányolta, hogy Peónia nem akarta becsapni.

Jázmin nem értette Peóniát. A nővére iránti tántoríthatatlan lojalitás arra készítette, hogy amit tud, hallgasson el Meng-csia előtt. Pedig sokat tudott: meggondolatlan szavakat, melyek elárulták Peóniát: pillantások az étkezések alatt, elfojtott ásítások a férfi jelenlétében, a gyakori kimenők, nem beszélve az olyan kijelentésekről, melyektől egy tisztességes lány elpirult volna. Mindezt Jázmin tabuként kezelte,

egyrészt azért, mert védeni akarta a nővérét, akinek pekingi tartózkodását köszönhette, másrészt ilyen dolgokat egy lány nem beszél meg egy férfival. Ami Meng-csiát illeti, a Peónia iránti érzelmei annyira személyesek voltak, hogy nem volt képes mással beszélni róluk, még a lány nővérével sem. Meng-csia volt annyira büszke, hogy ne kémkedjen az általa szeretett nő után. Ezért aztán minden változást homály fedett. Olyan volt, mint amikor valaki színházban ül, és előadás közben nem fejezheti ki érzéseit és véleményét, amíg az utolsó felvonás után le nem ereszkedett a függöny.

Meng-csia mindenekelőtt azt a fiatalságot látta Peóniában, amelyet a szeretet tett színessé, ahogy az első hajnali napsugár telíti fénnel a rózsa szirmait. Huszonkét évével Peónia a maga teljességében virágzott, úgy, ahogyan más nők harmincévesen sem. De ugyanakkor valami éretlen is volt a szerelmében. Még keveset tudott a rejtett, esztétikus élvezet finomságairól. Szerelmi játék nélkül is tudott szeretni. Mint amikor egyszerre hajt fel az ember egy pohár bort, ahelyett, hogy lassú kortyokkal élvezné ki minden cseppjét. Amikor Pekingbe érkeztek, nem reagált Meng-csia javaslatára, hogy megnézze az udvartartást a palota kihallgatásokra szolgáló termében. Csak később, Meng-csia unszolására ismerte be büntudatosan: - Igazad volt, meg kellett volna néznem a palotát.

Meng-csia tudta, hogy Tienciaóban Peónia lényegesen jobban szórakozott. Ezt fiatalsága számlájára írta. De Peónia annyira szívéhez nőtt, hogy igyekezett minden cselekedetét az ő szemével látni. És azt sem akarta, hogy a lány másmilyen legyen.

Egyik este tíz körül érkezett haza. A belső udvaron át a szobájába igyekezett. Amikor fényt látott a könyvtárban, bement, hogy beszélgessenek egy kicsit. Kétségtelen, hogy mindig hatással volt a férfira. Némán nézték egymást. Meng-csia mosolyogva kérdezte: - Jól szórakoztál?

- Igen.

Peónia egy kanapéra ült és megkérdezte: - Miért dolgozol olyan sokat? Miért nem engeded el magad soha?

- Ó, nagyon sok mindennel tudok foglalkozni, amikor magamban vagyok.

- Bocsáss meg - mondta büntudatosan, amiért magára hagyta unokabátyját.

Meng-csia meg akarta csókolni, de Peónia elfordította a fejét. Felállt, levette a zakóját, majd újra leült, ahogy szokta, maga alá húzott lábakkal. Meng-csia kérdezte: - Nem csókolsz meg?

- Nem. Rosszulesik neked?

- Nem - hangzott a nem túl meggyőző válasz. - No, akkor menj aludni.

- Kívánsz nekem jó éjszakát?

- Jó éjszakát.

Az ajtóhoz lépett. Zakóját szokás szerint otffelejtette. Amikor észrevette, mosolyogva visszament érte, és futó csókot nyomott Meng-csia homlokára.

Ahogy kiment a szobából, Meng-csia álombéli, tragikus szépségű fantomnak látta. Számára az volt a legfájdalmasabb, hogy ha Peónia szerette volna őt, csak egyetlen akadálya lett volna a házasságuknak, de ezt a családnév megváltoztatásával meg tudták volna oldani. Nem volt szokatlan, hogy egy család ága egy másiktól fogadott fiút magához, ha nem volt más örökös. Az ősöknek bemutatott áldozathoz elengedhetetlen volt, hogy az „oltár tüze” továbbra is égjen. Ilyen unokafivéri-unokanővéri „kocsi” vagy az „ágak kereszteződése” révén Peónia másik családnevet kaphatott volna. Szu Ej-po bácsi örökbe fogadhatná. Szu néni édesanyja testvére volt, és így felvehetné a Szu nevet. Ilyen örökbefogadást kizárólag az ősök kultusza vagy az örökség kedvéért szoktak alkalmazni. Még sohasem történt meg, hogy az azonos nevet viselő unokatestvérek járták volna végig a hivatalos utat, hogy összeházasodhassanak. Ez ugyan szokatlan volt, de megoldható.

Ezt akkor találta ki, amikor elutazott, és szerette volna megbeszélni Peóniával. De miután unokahúga annyira elhidegült tőle az utóbbi időben, nem merte felvetni az ötletet. Elhessegette a gondolatot, és soha nem hozta szóba.

Tizennegyedik fejezet

Közben eljött a szeptember. Lehulló barna levelek jelezték a közelítő telet, emlékeztek azokra az évszakokra, amikor a fáknak még lüktetnek az erek, és figyelmeztették az élőlényeket, hogy gondoskodjanak visszahúzódásukról, takarékoskodjanak, amíg újra elérkezik a tavasz. A város parkjai a nyugati dombokon vörös, bíbor, arany és égett barna színekben izzottak. A fű és a levelek megkeményedtek. A tücskök a falak repedéseiben, a kövek között és az ágyasokban ciripeltek. A hegyekben a juhok vastag gyapjába burkolóztak, és elkezdődött Peónia életének talán legtragikusabb korszaka.

Meng-csiát naponta hívták az alkirályhoz. Szeptember tizenötödikére nagy ünnepségeket terveztek. A külföldi diplomáciai testületek képviselőit is meghívták a peking-sanhajkuani vasút felavatására.

Meng-csia hatkor elment egy fogadásra, amelyet az egyik angol mérnök adott. Mindenáron be akarta mutatni valamelyik barátját. Meng-csia a Ming-síroknál a múlt tavasszal tett közös látogatásuk idején ismerte meg az illetőt. A beszélgetés igencsak döcögött, mert a tolmács nem érkezett meg időben, és a két férfi nem tudott magasabb filozófiai fejtegetésekbe bocsátkozni, de annál inkább sikerült gesztusokkal, mosollyal és jóakarattal megerősíteni a kettejük között lévő kapcsolatot. Végül is Meng-csia megtanulta az angol „got it” (érteni) kifejezést, az angol meg a kínai „drungde” szót, ami ugyanazt jelenti. Kölcsönösen csodálták egymást. A mérnök névjegykártyája tanúsága szerint a Peter Cholmeley nevet Csa meng-lire, „Alomkörte Csa”-ra változtatta, ami hasonlított az eredetire. Cholmeley csodálta a mandarin intelligenciáját - fogalma sem volt, ki is az a „hanlin” -, mindenekelőtt Meng-csia tudásszomja, tanulás utáni vágya és gyors felfogóképessége lenyűgözte. A Sanghajból származó tolmácsnak nem volt meg a szókincse hozzá, hogy elmagyarázza az angolnak, mit jelent, ha valaki a császári akadémia tagja, de arról biztosította az illetőt, hogy a hanlin „big name, big name, number one topside”. Meng-csia el volt ragadtatva ettől az idegentől, akinek - kínaiak számára felfoghatatlan módon - bolyhos szőrzet ékítette a karját, keskeny, szomorú arcát pedig sok szeplő. Még soha nem került ennyire közel egy angolhoz sem.

Minden gesztusa, ajkának minden mozdulata kinyilatkoztatás volt Meng-csia számára. Jezsuita barátjának legalább fekete volt a haja. Kapcsolatuk akkor mélyült el, amikor a mérnökkel együtt rövid, khakiszínű nadrágban és csizmában megmásztak a Nagy Falat.

Az angol gyors mozdulatai, értelmiségire nem jellemző kivételes testi ereje, az a mód, ahogy a cigarettáját sodorta, és ahogy beszéd közben a szájában tartotta, a munkásoknak osztott nyers parancsai, és az a tény, hogy értelmiségi létére nem hosszú ruhát viselt - mindez gyönyörrel töltötte el Meng-csiát, mindent meg akart tudni a külföldi ördögökről, akik mozdonyokat, távcsöveket, kamerákat és hihetetlenül csodálatos térképeket készítettek.

Este, mielőtt az angol vacsorájára indult volna, Meng-csia így szólt Peóniához:

- Kedves volt tőled, hogy eljöttél velem Pekingbe. Nem volt jogom, hogy erre kérjelek. Viszont nagyon szerettük egymást. Ez volt a sorsunk. Úgy érzem, az utóbbi időben megváltoztak az érzéseid...

- Nem, mi még mindig szeretjük egymást, ugye?

- Bizonyosan. Tudom, hogy az ilyesmit nem lehet erőltetni. Nem illik bele abba a képbe, amit magunknak alkottunk... Miért nem beszéltél még soha nekem az első szerelmedről?

Meglepetésére Peónia elsápadt. Egész testében reszketett, és mozdulatai bénító kétségbeesést sugároztak. Amikor Meng-csia fölé hajolt, hogy megsimogassa a haját és az arcát, Peónia a nyaka köré fonta a karját, egész testével hozzásimult, és úgy zokogott, mint egy gyerek.

- Egymáshoz tartoztunk... Elvették tőlem... - Majd ezt mondta: - Bocsáss meg... Segíts!

Ebben a pillanatban megértette Peóniát, bármily fájdalmas volt is. Felfogta, hogy senki mást nem szerethet, még őt, Meng-csiát sem. Még közelebb került hozzá a lány.

Este tíz óra tájban Meng-csia elhozta angol barátját, de előtte meghagyta a nővéreknek, hogy jó lenne, ha együtt lennének, ahogy ezt a külföldi szokások megkívánják. Az idegen nagyon tetszett a nővéreknek, akik eddig csupán néhány fehér misszionáriust láttak Hangcsouban. Általában „jangkuejcének”, idegen ördögnek nevezték

őket, ugyanazzal a hangsúllyal, ahogy a gyerekeket „sziaokuejnek”, kis ördögnek hívják, csínytevőnek tartva őket, kedvesen, de rafináltan.

A vendégeket a szalonban fogadták. Kis idő múlva megjelentek a nővérek. Könnyedén fekete selyembe öltöztek, ékszert nem viseltek. Az egyik vendég már több mint tíz éve Kínában élt és szakértőnek számított a követségen. Kollégái előtt kínai tudásával kérkedett, és élénk beszélgetésbe kezdett a nővérekkel. Akcentussal, de folyékonyan beszélt. A tea után a könyvtárba vezették a vendégeket. A sinológus nagy tisztelettel beszélt Meng-csiával. A vendégek megcsodálták az íróecset-gyűjteményt, az antik festékkövet és azt a nagy könyvet, amely a leégett Junglo könyvtár kevés fennmaradt példányainak egyike volt. A könyv csodálatos volt: 22 x 45 centiméteres, egy centiméter vastag, kézzel írták suan-papírra a legjobb, fényes tintával, és sárga brokátba volt kötve.

Jázmin kerek arca és méltóságteljes tartása nagy hatással volt a vendégekre. „Álomkörte” Csa úr egyfolytában őt nézte, és nagyon sajnálta, hogy nem tud vele társalogni. Jázmin egy húszéves lány frissességét árasztotta. A sinológus az idősebb testvért is bevonta a társalgásba. Peónia szeme ragyogott, nagyon kedves volt, és egészen közvetlen. Mindent összevetve „Álomkörte” Csa úr el volt ragadtatva a nővérektől, és azt javasolta, menjenek el Sanhajkuanba, hogy részt vegyenek az ünnepi előkészületekben.

Peóniának nem volt kedve hozzá. Jázmin viszont Meng-csiával elutazott Sanhajkuanba, ahol a Nagy Fal kezdődik a Sárga-tengernél. Két csodálatos napot töltöttek ott, a parton sétáltak. Az angol nem találta hidegnek a tengert, és délután megfürdött benne. Jázmin nem volt prűd, szemlátomást nem jött zavarba. Az angol minduntalan elismerő megjegyzéseket tett tartására és viselkedésére.

Szép utazás volt ez Jázmin számára.

Négy nap múlva utaztak vissza Pekingbe, ahol Peóniát zaklatott állapotban találták.

Szeptember 8-án, tehát két nappal Jázmin és Meng-csia elutazása után Peónia táviratot kapott Paj-vejtől, amelyben ez a pár szó állt:

Betegség, gyere gyorsan.

Paj-vej

Semmi több. Az üzenet a maga rövidségével fémes robbanással vágódott belé. Biztos volt benne, hogy Csin Csuról van szó. Természetesen akár Jo-suj is lehetett volna, de akkor Paj-vej egyértelműbben fogalmazott volna. Biztosan fontosnak tartotta, mert különben nem küldött volna táviratot, ami akkoriban nem volt szokásban. Paj-vej kiolvasta Peónia leveleiből, hogy még mindig szereti Csin Csut, és kötelességének tartotta, hogy értesítse Peóniát. Peóniában ezernyi kínzó kérdés merült fel. Tényleg Csin Csuról van szó? Csak ő lehetett. Mennyire beteg, és mire van szüksége? Paj-vej magától küldte a táviratot, vagy a férfi kérte meg rá? Biztosan várja, különben Paj-vej nem küldött volna táviratot. Aztán az a mondat jutott az eszébe, amit Csin Csu elválásukkor mondott: „Lassan halok meg. Apránként...” Ez nem lehetett igaz. Ilyesmi csak regényekben fordul elő.

Könnyű meghozni a döntést, amikor a szív nem lát más lehetőséget. Rögtön írt Paj-vejnek, és maga dobta be a postaládába. Azt írta, hogy az első adandó alkalommal el fog utazni. Csin Csu számára is mellékelte egy levelet:

Kedvesem,

odamegyek, ahol éppen vagy, egészségesen vagy betegen. Szívem, vigasztaljon a tudat, hogy jövök és soha többé nem hagylak el. Félálomban élem itt a napjaimat. Beláttam a hibámat.

Gyorsan írok. Ahogy innen szabadulni tudok, megyek hozzád. Most csak három dolgot szeretnék neked mondani: először, mihamarabb gyógyulj meg a kedvemért. Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy újra egészséges légy. Másodszor, elmegyek hozzád. Soha nem térek vissza Pekingbe. Az a város legyen az otthonom, ahol te élsz. A legócskább kunvhóban is én lennék a legboldogabb ember a földön, ha tudom, hogy úgy szeretsz, ahogy én téged. A barátnőd, feleséged, szeretőd, ágyasod szeretnék lenni, tehát a mindened.

Harmadszor, ne kételkedj a szerelmemben, csak erre kérlek.

Örökké a te

Peóniád

Álomban teltek napjai, amíg várta, hogy Meng-csia hazajöjjön. El akarta mesélni a döntését, hogy hazatér, és segítséget akart kérni tőle.

Amikor Meng-csia és Jázmin megérkeztek, Peónia nagyon rosszul nézett ki. Megmutatta Jázminnak a táviratot.

- Mi van? - kérdezte Meng-csia, amikor megérezte, hogy valami komoly dolog történhetett.

Peónia tudta, hogy fájdalmat fog okozni neki.

- Nem tudok hazudni neked - mondta. - Beteg. El kell mennem. Az első hajóval elutazom. Segítesz nekem?

Meng-csia tudta, kié a nő szíve. Hirtelen mintha gyűlöletet érzett volna. Miért is állt össze ezzel a lánnyal? Miért akart Pekingbe jönni? Minden szava hazugság volt? Emlékezett rá, hogy egyszer azt mondta, a Pekingbe való költözése „menekülés” volt.

- Később beszélünk róla - mondta röviden, és a szobájába ment.

Jázmin elfelejtette az egész utazást, és mindazt, amit el szeretett volna mesélni nővérenek. Pontosan tudta, hogy Csin Csuról volt szó. Milyen hatással lehetne ez az ő életére! Ismerte nővére zabolátlan természetét. Minden kívánsága teljesült, és ismerte annyira Meng-csiát, hogy tudja, nem képes visszatartani Peóniát, ha valóban el akar menni. Megérezte, mi következik - nővére végérvényesen szakítani fog Meng-csiával, és soha többé nem tér vissza. Magánkívül volt, és Meng-csia is így érezhetett, amikor Peónia visszautasította a szerelmét. Amikor kipakolta a bőröndöket, Meng-csiáét és a sajátját, úgy érezte, mintha valami szerencsétlenség történt volna. Konok nővére olyasmit határozott el, ami egyszerűen helytelen. Amikor Jázmin szól az inasnak, hogy készítsen fürdőt Meng-csia részére, azt válaszolta, hogy az úr távozik.

- Elmegy? - kérdezte Peónia csodálkozva.

- Nővérem, bolondul viselkedsz - válaszolt Jázmin.

- Soha nem voltam annyira eszemnél, mint most. Most már tudom, hogy mit akarok.

- No, és mit akarsz?

- Megyek Csin Csuhoz. Beteg. Szüksége van rám.
- Tudatában vagy annak, hogy mit teszel Takóval?
- Sajnálom.
- És velem mi lesz?
- Mennyiben érint ez téged?

Ez után a semmitmondó, rövid mondatokból álló párbeszéd után mintha mély szakadék támadt volna a két nővér között. Mindketten elgondolkodtak. Végül Jázmin ezt kérdezte:

- Miért nem veszel egy fürdőt?

Peónia szúrósan nézett rá. - Hagyj békén!

- Most komolyan, egy fürdő után jobban érzed magad, és világosabban tudsz gondolkozni.

- Nem akarsz békén hagyni?

Jázmin tiszta alsóneműket hozott. Peónia uralkodott magán.

- Jázmin, nagyszerű teremtés vagy. Remek feleség lesz belőled.

- Tudom - válaszolta Jázmin olyan hangon, ami arra engedett következtetni, hogy ezt a kijelentést már vagy százszor hallotta. - Fogd!

- Sértett mozdulattal toltá oda nővéréhez az alsóneműket.

Egyedül Jázmin látta át a következményeket. Így vagy úgy, de a nővére szörnyen összezavarodott - először beleszeretett az unokatestvérébe, aztán máshogy döntött, és most visszamegy Csin Csuhoz. Mi lesz ebből? Mi lehet ebből? Saját könnyei is megglepték, amikor rájött, micsoda fájdalmat okozott Meng-csiának a nővére. Egész jól ismerte már a férfit, és csodálta lelki és jellembeli érettségét, amelyet nővére nem akart észrevenni. Érezte, hogy nővére minden bizonnyal a korkülönbség miatt hidegült el az unokatestvérétől. Peónia túlságosan impulzív volt. Csupán az érzések felszínén lavírozott. A férfi viszont nagyobb ember volt annál, hogy egy olyan lány játszhasson vele, aki a szenvedélyt összetévesztette a szerelemmel.

Meng-csia lelki nagyságát akkor lehetett igazán megtapasztalni, amikor hazajött vacsorázni, miután az egész napot az alkirálynál töltötte. Úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna.

Egyedül hagyták a könyvtárban, ahol hivatalos dokumentumokkal foglalkozott. A nővérek megkönnyebbültek, amikor látták, mennyire a munkára összpontosít. A megszokott boldog mosoly volt az arcán, és a szemében tükröződő gondolatokat nem lehetett félreérteni. Peónia lépett elsőként a könyvtárba, és leült a foteljába. Mivel látta, milyen elfoglalt Meng-csia, fogott egy könyvet és olvasni kezdett. Amikor Jázmin is bejött, Peónia ránézett és ujját az ajka elé tette. Meng-csia fogott egy ecsetet, néhány megjegyzést fűzött a dokumentumhoz, és mint aki jól végezte dolgát, hátratolta a székét.

- Menjünk enni - mondta. Peónia csodálta önuralmát. Meng-csia ugyanazzal a bizalmas, sugárzó pillantással nézett végig rajta, mint máskor. Peónia megkönnyebbült.

A beszélgetést Meng-csia irányította. Az utazásról mesélt Peóniának, de az angol férfiről Jázmin is hozzáfűzött ezt-azt.

- A leghihetlenebb ezen az idegen ördögön a szőrzete - mondta. - Szőrzet a mellén és a kajján! - A szőrzet szót hangsúlyozta. - A bőrük színe, az orruk, szemük színe, mind nagyon különös. Az arcukon mindig túl sok van valamiből. Egyébként teljesen olyanok, mint mi, amikor beszélnek vagy nevetnek. Az egyik mérnök feltúrta az inge ujját, és megmutatta göndör, fekete szőrzetét a karján. Nem hittem a szememnek! Aztán úgy nevetett, mint egy iskolásfiú. Úgy nézik meg a nőket, mint ahogy azt a Tungan-bazárban tapasztaljuk, de a mi férfiaink „jau”-t kiáltanak, a fehérek meg füttyentenek. Amikor a Nagy Falnál egy magasabb lépcsőről akartam leugrani, ketten is odaugrottak, hogy segítsenek nekem...

- Az egyik megpaskolta a hátsó felét - tette hozzá Meng-csia. - Hallottad volna, ahogy a másik helyreigazította! Természetesen nem értettük, mit mond, de a hanghordozásból ki lehetett következtetni.

Amikor újra a könyvtárban voltak, szinte mellékesen mondta Peóniának: - Kár, hogy elmulasztod Szué kivégzését. Szeptember 17-én lesz Tienciaóban. Épp most hallottam a hivatalban. Két sókereskedőt - a nevükre már nem emlékszem - számúznak. Meggyőződése, hogy megfizették szegény ördögöket, hogy mindent vállaljanak magukra. Az igazi bűnösök pedig elmenekültek a millióikkal. A cégeiknek természetesen nagy büntetéseket kell fizetniük, de ez nekik nem okoz különösebb fájdalmat.

- Szóba került a volt férjem? - kérdezte Peónia.

- Ahogy a tudósításokban olvasom, nem.

Szintén mellékesen tette hozzá: - Megvettem a hajójegyedet. A hajó pár nap múlva indul Tiencinből. El akarsz utazni, amilyen gyorsan csak lehet, igaz?

Peónia hiába kereste a férfi hangjában a szarkazmus nyomait. Meng-csia iránta érzett szeretete és szerelme határtalan volt. - Igen - nyögte ki, és hálásan tekintett rá. Meng-csia felállt, kotorászni kezdett a papírjai között, majd elővett egy borítékot és ezt mondta: - Itt egy csekk. Az egyik sanghaji bankból való. Szükséged lesz rá. Holnap veszek egy kis szarvasszarut és ginszenget. Nem tudom, mire van szüksége a barátodnak, de ezek biztosan segítenek. A legjobb áru északról érkezik. Ilyen minőséghez délen nem lehet hozzájutni.

Peónia a fotel karfájára hajtotta fejét. Meng-csia lágyan simogatta. Peónia szinte félve pillantott rá.

- Peónia, a te barátod az én barátom is - mondta röviden.

Könnyebben ment, mint gondolta. Ha nem Meng-csiáról lett volna szó, azt mondta volna, hogy csodálatos ember. De megszokta ezt a kedves pillantást, és nem szívesen vett tudomást arról, hogy az őt körülvevő varázslat még nem tört meg teljesen. Halkan mondta: - Nem tudom, hogyan köszönjem meg neked. Talán egyszer meghálálhatom mindazt, amit értem tétél...

Az volt az érzése, Meng-csia olyan láncsal kötötte mindörökre magához, amelyet sem idő, sem tér nem fog többé elszakítani.

Jázmin némán figyelt. Elfelejtette, hogyan vélekedett nővére és Meng-csia kapcsolatáról korábban, és szerette volna, ha Peónia még egyszer átgondolja a tervét, és marad, ahelyett hogy újabb kalandokba bocsátkozna. De képes volt elrejteni érzéseit, és csak hallgatott.

A következő nap vásárlással telt. Peónia összes barátja és rokona elvárta, hogy hozzon valamit Pekingből. Mindenekelőtt a szüleinek és unokaöccsének, Ren-Rennek szánt ajándék volt számára fontos. Paj-vejnek már korábban vett egy bonyolult mintázatú ékszeresládikát.

A déli pihenő után Meng-csia azt mondta, el akarja kísérni bevásárló körútjára, mert ismeri a legjobb üzleteket.

- Azt hittem, vissza kell menned az irodába.

- Nem, mára már mindent elintéztem. Az utolsó délutánt veled szeretném tölteni. Talán sokára látjuk egymást újra.

Peónia elégedetten mosolygott. Tudta, hogy barátságuk életük végéig fog tartani. Noha a szenvedély tüze kialudt, a szeretet megmaradt. Szíve felmelegedett, és fájt neki, hogy nem tudja viszonzni a férfi szerelmét.

Amikor hazaértek, a kocsi tele volt csomagokkal. Nyolc unciát sikerült felhajtaniuk a legjobb sangtungi ginszengből, és négy unciát a hejlungkiangi szarvasszaruból. A könyvtárban Meng-csia újra alaposan megvizsgálta a színüket és illatukat, és elégedett volt. Az utolsó pillanatban még elküldte Liu-ant, hogy lázra és emésztésre használatos szárított kígyóepét hozzon.

Ez bizony sok csomagolást jelentett, ami Jázmin segítségével is fél tizenkettőig tartott.

Peónia tudta, Meng-csia félig sejtette, hogy ez az utolsó közös éjszakájuk. Jázmin diszkréten visszahúzódott. Meng-csia egészen úgy beszélt, mint egy régi szerető, aki félreáll egy másik férfi érdekében. Amióta Peónia elmesélte neki a kalandját Fu Nan-tóval, többé nem háltak együtt. A férfi tiszta szerelme visszatartotta attól, hogy erőszakoskodjon. Tudta, hogy a szenvedély fizikai dolog, olyan, mint a víz: a régi medrében kiszárad, ha új utat szabnak neki. Még szájon sem csókolta Peóniát, mert már kétszer elutasításban volt része.

Amikor ezen az estén Peónia egy kanapén feküdt a könyvtárban, Meng-csia kihasználta az alkalmat, és kedvesen, szenvedély nélkül ezt mondta:

- Néha megértelek, néha meg nem. Vagy csak alig.

- Mire gondolsz?

- Nem mondtál el mindent nekem.

- Azt hiszed, csak színleltem, amikor azt mondtam, szeretlek?

- Sokat gondolkoztam ezen. Utcalányként viselkedtél.

Peónia hevesen tiltakozott.

- Őszinte akarok lenni. Azt mondtam, utcalányként viselkedtél, mert sokszor váltogattad a szeretőidet. Őszintén mondom, azt gondoltam, hogy rossz lány vagy, mégpedig abban az értelemben, ahogy ezt a szót használni szoktuk, férfiak számára hihetetlenül vonzó, de jellem nélkül lény.

- És még mindig így gondolod?

- Hadd mondjam tovább. Soha nem beszéltél velem Csin Csuról. Nemrégiben egyszer teljesen kétségbe voltál esve és sírtál, amikor az első szerelmed került szóba, nos, akkor kezdtem megérteni a dolgot. Csodálatos lehet az a szerelem, amit még mindig érzel az iránt a férfi iránt. Azóta nem tartalak utcalánynak. Csodálom ennek a szerelemnek a szépségét. Ez az első, amit mondani akartam. A második: noha a te érzéseid megváltoztak, az enyémekek ugyanolyanok maradtak. Mindegy, mit teszel, és hol vagy éppen, a lelkemben maradsz, lényem legtisztább és legfényesebb pántja maradsz. Nem tudom, hogyan mondjam el. De te megértesz. Elhagyhatsz, de nálam maradsz, itt benn a szívemben. Meg sem próbállak elfelejteni. Nem tudlak. Gondolatban mindig veled leszek. Beléptél az életembe, és olyan lángot gyújtottál fel bennem, amelyet előtte nem ismertem. Gyakran kérdezted, miért nem járok el hazulról és miért nem szórakozom. Azért, mert mindig rád gondoltam, amikor eljátszottam ezzel a gondolattal. Azt mondtam magamnak, hogy Peóniát nem lehet pótolni...

Hangja fátyolos volt. Egy pillanatra elhallgatott, és megpróbálta összeszedni magát. Amikor újra beszélni kezdett, remegett a hangja. Kiáltás volt, az örök vágyakozás dala. - Kedvesem, te a mennyekbe emeltél engem, és aztán letaszítottál onnan.

Ellenállhatatlan vágy fogta el, ahogy a nőt nézte, és ajkaival csókot kért. Peónia a férfi arcához hajolt és egy olyan szabad, odaadó csókot adott neki, amelynek nagymestere volt. Meng-csia megérezte az arcán végigfolyó könnyeket. Ebben a pillanatban lelkük egyesült, és egész múltjuk és jövőjük benne volt a percben, mindaz, ami korábban történt, és az is, ami még hátra van számukra. Az időnek nem volt többé jelentősége. Peónia hátradólt, Meng-csia fölé hajolt, és néhány csodálatos pillanatig kezük és ajkuk kereste egymást, majd összefonódtak.

- Mindörökre barátok maradunk - mondta Meng-csia.

- Igen. Azért ez egy kicsivel több barátságnál, nem gondolod?

És ezzel elváltak. Ezekben a percekben megpecsételt szeretetüknek nem volt szüksége semmi másra. Olyan szeretet volt, amely a szenvedélyt is legyőzte.

Peónia éppen azzal a vonattal utazott, amelyet nemrégiben avattak fel. Ezen utazott minden fontosabb miniszter, köztük két mandzsu herceg is és az egész diplomáciai testület. Noha Meng-csiának nem volt hivatalos szerepe az ünnepségen, kötelességének tartotta, hogy Csang Csi-tung főtanácsos mellett álljon, amikor az a követek jókívánságait fogadta. Felváltva ment oda a főtanácsoshoz és a nővérekhez, akik a vonat egyik kupéjában utaztak.

Az ünnepnek méltóságot kölcsönöztek a levendulaszínű brokátzakót és fehér talpú, fekete selyemcipőt viselő mandarinok. Felfelé szélesedő, fekete hivatali kalapjukat pávatoll ékesítette. Rangjukat a ruhájukat díszítő apró gomb árulta el, amely kristályból, korallból vagy értékes drágakőből készült. A sínek mellett szalagot húztak ki, a zöldben és vörösben pompázó császári őrség állt fontoskodva előtte, így aztán az ünnepség udvari ceremóniára hasonlított. A külföldi követek hosszú, vékonyan csíkozott nadrágjukkal tűntek ki, amely viselet a kínaiak szemében előnytelennek tűnt. Vicceltek és nevettek, de nagyjából-egészében sikerült annyira tartózkodóan viselkedniük, mint a mandarinoknak.

Csun herceg olvasta fel a hivatalos beszédet. Kürtök harsantak, és dobok peregtek. A kis zenekar, amelyben a fuvolák és szájharmonikák domináltak, napi slágereket játszott. Az idegen fülek számára a magasan és vékonyan szóló dallamok inkább esküvői, semmint katonai zenének tűntek.

Amikor a közönség meghallotta a csillogó mozdony füttyét, lelkesen tapsolni kezdett. A zenekar egy erre az alkalomra komponált művet játszott. Minden vadonatúj volt, a kalauzok és az ellenőrök uniformisa, de még az állomásfőnök vörös zászlója is. Miközben Csun herceg beszélt, Meng-csia elhagyta az ünnepséget, és a nővérek vagonjába ment.

- Jobb lesz, ha most leszálltak - mondta Peónia.

Meng-csia gyorsan elmondott pár dolgot Liu-annak, aki majd a hajóhoz viszi Peóniát. Csak hosszas lökdösődés után sikerült Jázminnal elhagyniuk a peront. Látták Peónia mosolygós arcát az ablakban. A mozdony egy rándulással nekilódult. Peónia integetett, aztán keze eltűnt a sok integető kéz és kendő között.

Liu-an három nap múlva érkezett vissza, és jelentette, hogy a fiatal úrnő épségben érkezett meg az S. S. Szinkiangra.

- Éjszakára a hotelben maradtunk, és reggel szállt be, amikor a hajó kész volt az utazásra. Igaz, hogy többé nem jön vissza? - kérdezte a szolga. - Soha? Azt hittem, csak látogatóba megy oda. - Meng-csia egy pillanatra lehunyta a szemét. Mintha arcon ütötték volna. Majd nyugodtan kérdezte: - Ezt mondta neked?

- Azt mondta, hogy viseljem gondját az úrnak és Jázmin úrnőnek.

- Jó kabint kapott a hajón? Minden rendben volt?

- Igen. Egy rendes fiatalember van a hajón. Megígérte, hogy az utazás során gondoskodik róla. Azt hiszem, tanuló.

Liu-an egy névjegyet vett elő a táskájából. Meng-csia elolvasta a nevet.

- Ó, Peónia! - mormogta halkán.

Második Könyv

Tizenötödik fejezet

Amikor Meng-csia és Jázmin hazatértek a pályaudvarról, magányosnak érezték magukat. A fekete, mohával benőtt tetőn ülő szarka rikoltása még nyomasztóbbá tette a házban uralkodó csendet. Amikor a tornácra léptek, éppen Csou-ma jött ki a szobából egy kosár mosnivalóval.

- Lehúztam az ágyneműt - mondta Jázminnak.

- Ha az úrnőnek nincs kifogása ellene, a függönyöket is leveszem. Nem akar átköltözni a nővére szobájába, igaz?

- Nem, már miért is akarnék? Maradok az enyémben.

Amikor a könyvtárba mentek, Jázmin az íróasztalon két levelet és egy csomagocskát talált. Rögtön megismerte Peónia kézírását. Az egyik levél neki szólt, a másik Meng-csiának.

Olyasmit akart tudatni vele, amit szóban nem tudott elmondani? Odaadta a levelet és a csomagot Meng-csiának. A férfi szemöldöke néhányszor megrándult, ez nála az összpontosítás jele volt. Mindketten némán foglalták el helyüket az ablak alatt lévő karosszékekben, kezükben a levéllel.

Kedves húgom,

soha többé nem jövök vissza. Útjaink elválnak. Talán nem érted meg a döntésemet, és tudom, Tako nagyon meg lesz bántva. Még mindig szeret engem, és végtelenül nehezemre esik elválni tőle. Talán segíteni tudsz neki, hogy eltereld a figyelmét az irántam érzett szeretetéről, akkor is, ha tudom, hogy soha nem fog egészen elfelejteni. Miért lett ez így? Sok mindennel tisztába jöttem az elmúlt év során, és most tudom, egyvalami nem tud változni bennem: a szerelmem Csin Csu iránt. Nem tudok harcolni ellene. Tako a legnagyobb megértést mutatta. Igaz, fájdalmat okoztam neki, de nem akarattal. Boldogtalan voltam. Az én hibám volt, hogy nem mentem Csin Csuhoz, és hogy az a szörnyű perszóna lett a felesége? Az én hibám volt, hogy azt a Meng-csiát szerettem, aki nem vehetett

feleségül? Nem tudom, miért írom ezt le neked. Talán igazolni szeretném magam.

Higgy nekem, nagyon sajnálom Takót. Törődj vele, ha távol vagyok. Boldoggá tesz, méghozzá nagyon, hogy visszatérhetek Csin Csuhoz. Mindegy, hogy a sors mit tartogat számomra. Nem lehet elválasztani egymástól a szerelmet és a szenvedést, a szerelmet és a gyászt. Te még fiatal vagy, de majd amikor a szerelem téged is megtalál, talán megérted mindezt.

Nővéred

Peónia

Jázmin letette a levelet. Meng-csiára nézett. Még senkit nem látott egyszerre ennyire levertnek és dühösnek. Meng-csia észrevette, hogy Jázmin figyel, ezért a földet bámulta. Önuralmat erőltetett magára, és összeprézelte ajkait. A halántékán kidudorodtak az erek. Amikor felemelte tekintetét, az ajka körüli ráncok kisimultak.

- Nos? - kérdezte.

Jázmin kérlelően nézett rá egy pillanatig. Aztán szinte hűvösen mondta: - Bocsánatot kérek a nővérem nevében. Sajnálja a tetteit... Itt van, el akarod olvasni?

Felállt, Meng-csia kezébe nyomta a levelet, még mielőtt az mondhatott volna valamit, és kiment a szobából.

Meng-csia örült, hogy magára maradt. Elolvasta Peónia levelét, amely hihetetlen ellentmondásban volt megfogalmazásának kellemes körülményeivel. Miért volt annyira kegyetlen, ha úgyis elutazott? Szavai jéghidegen és keményen csattantak, mint egy halálos csók.

Kedves Tako,

szívemben végtelen szomorúsággal írom ezt a levelet neked, mert nincs bátorságom a szemedbe mondani.

Tudom, hogy mélységes és megismételhetetlen megértésre vagy képes, ezért az égre kérlek, értsd meg boldogtalan unokahúgodat, Peóniát.

Nem tudok hazudni neked. Nem tudom megmondani, hogy a meztelen igazság miért és mikor jutott el a tudatomig, hatolt a lelkembe. Már nem szeretlek, és nem is akarlak viszontlátni.

Valamikor vakon, szívem minden szenvedélyével szerettelek, de azt hiszem, ez csak az ismeretlen csábítása volt. De amióta ismerlek, kiderült, hogy amit szerelemnek tartottam, csak egy olyan ember iránti csodálat volt, aki megváltoztatta az életemet és megtanított nevetni.

Férfiként és gondolkodóként tisztellek, mert áttörted a neokonfucialista puritanizmus határait és azokat tanítottad - férfiakat és nőket akik a szív természetes vágyait követik. Ezt köszönöm neked.

Megértem a bánatodat, én is ezt érzem. De én nem úgy szeretlek, ahogy te engem, és nem tudom rávenni magam, hogy olyasmit színleljek, amit nem érzek. Felejtsd el Peóniádat. Ne keress, ne akarj meglátogatni, mert visszavonhatatlanul eltűnök az életedből.

Szomorú húgod,

Peónia

Valami megmagyarázhatatlan pátosz volt a levélben. Olyan volt, mint amikor egy majom zavarja rettentő sivítózásával a szimfonikus zenekar játékát. Meng-csián keserűség vett erőt. Álma szertefoszlott, ő maga elkábulva, védtelenül magára maradt. Legjobban az utolsó mondat éle bántotta. Tudta, hogy unokahúga szerelme kihűlt az utóbbi hónapokban. De miért kellett távozása után mindezt még egyszer felmelegítenie? Meng-csia a legnagyobb megértést mutatta irányában, és azt hitte, képes megérteni Peóniát. De most kegyetlen őszinteséget kapott melegség nélkül, ámitást bocsánatkérés nélkül, válást könnyek nélkül. Arra az első szerelmére emlékezett, amikor egy lány visszautasította, aki ugyanilyen keményen határozta el, hogy gazdag emberhez megy feleségül. Ez csak megerősítette meggyőződésében, hogy a nő legfőbb célja, hogy a maga teljességében uralja a férfit - hozzámegy, vezeti, irányítja, és amikor úgy tetszik neki, ellöki magától. Peónia nem csak a férfi szerelmét törte össze. Olyan nőgyűlölő gondolatokat is ébresztett benne, hogy a nők csak azért simogatnak és

karmolnak, hogy biztonságos otthonhoz jussanak, ahol felnevelhetik kicsinyeiket, és ilyenkor ugyanannak az ösztönnek engedelmessé válnak, mint a fészeképítő madarak. Nem feltétlenül szívtelenek, csak a természet örök törvényeit követik. A ravasz agglegény olyan, mint a furfangos hal, amelyik mindent megeszik, ami elé kerül, de a szívó ajkak és a hipnotizáló szemek hálójából kibújik.

Pillantása az utóiratra tévedt, amit Peónia szemmel láthatóan gyorsan vetett papírra, és ez ellentétben állt a levél rendes és szabályos írásjeleivel.

Nyilvánvalóan kapkodva írta, talán előző este, izzó és mindkettőjük számára meglepő és árulkodó csókjuk után.

„Ui. Bocsáss meg. Bocsáss meg mindent. Amit leírtam, nem tudom visszavonni. Mellékelem a naplóm, legbelső titkaim egy részét. Talán segít, hogy jobban megérts.”

Meng-csia nem bontotta ki a csomagot, nem tulajdonított nagy jelentőséget neki. Ha valódi magyarázatot tartalmaz, akkor hideg szívvel és tárgyilagosan szeretné elolvasni, mintha történeti dokumentum lenne, vagy olyan valakinek a naplója, aki száz évvel ezelőtt élt, személyes érintettség nélkül, amire most nem lett volna képes. Miért írta ezt: „visszavonhatatlanul eltűnök az életedből”? Hidegen, kegyetlenül. Olyan volt, mintha egy tapasztalt kurtizán levelét olvasná, és úgy érezte, Peónia biztosan korábban is írt ilyen leveleket, amikor egy számára többé nem fontos kapcsolatnak akart véget vetni. A szakma eszközei. Azért hagyta el őt, mert másik szerelmet keresett, másik kapcsolatot akart felépíteni. Úgy határozott, hogy a naplót majd napok, talán egy hét múlva olvassa el. Össze kellett szednie magát, hogy újra rátaláljon könnyedségére.

- Miért nézel így rám? - kérdezte Jázmin másnap a vacsoránál.

- Hogy? Bocsáss meg - mondta Meng-csia. - Nem volt szándékomban.

Meng-csia pillantása olyan kutató és átható volt, hogy egy kevesebb önbizalommal rendelkező lány biztosan összerezzenett volna.

- A nővéremre gondolsz?

Jázmin megérezte, mennyire magányos lehet Meng-csia.

- Nem, a nőkre gondolok általánosságban. A nők jellemére. Nézlek, hogy rájöjjek...

- Mire?

- A csábító nő nyomait keresem benned.

- És találsz ilyesmit? - Meng-csia kitért Jázmin fénytelen és fáradt pillantása elől. - Talán, ha jobban megfigyeled...

- Megvallom, semmit se látok.

- Kérlek, ne a nővérem után ítéld rólam. - Jázmin lehajtotta a fejét, a hóna alól elővett egy zsebkendőt, és kifújta az orrát. Aztán úgy nézett a férfira, mintha mi sem történt volna.

- Szeretnéd, ha elutaznék? - kérdezte. - Tudod, hogy bármikor hazamehetek.

- El akarsz menni?

- Nem, inkább maradnék. Feltéve, ha te is úgy akarod. Olvastad a nővérem hozzám írt levelét. Reméli, hogy maradok. És jól érzem magam itt Pekingben. Ez a ház is tetszik nekem, és örülök, hogy olyan sok mindent tanulok tőled. Nem is kívánhatnék többet. Ha akarod, maradok. A nővérem... Olvastad a naplóját? Nem?... Tudom, hogy rendszeresen írt bele. Nem mintha kémkedtem volna utána... - tette hozzá büszkén.

Meng-csia úgy érezte, védekezésre kényszerül. - Akkor megkérlek, hogy maradj. Ne érts félre. Eltökéltem magam. Más lesz ezután...

Elhallgatott.

- Mi van?

- Azt hittem, az ő hangját hallom. Lehet, hogy megbolondultam.

- Természetes, hogy hallani véled, miután olyan sokáig itt élt a házban. Éjjel felébredtem és szólni akartam hozzá, és akkor jutott eszembe, hogy nincs itt... Miért nem olvastad el a naplóját?

- Nem akarom. Legalábbis most nem. Le akarok nyugodni addigra, amikor elolvasom.

Jázmin tovább evett. Hirtelen dühös lett: - A szakács egyre elviselhetetlenebb lesz! - Lenyomta a kilincset és kiszólt a szolganak: -

Vidd ki a levest! Mondd meg a szakácsnak, hogy ne mosogatóvizet szolgáljon fel. Nincs valami jobb ennivaló a házban?

A szakács egy perc múlva megjelent, és nem mert a fiatal úrnő szemébe nézni, aki nem hagyott időt a magyarázkodásra. - Csak nem gondolod, hogy romlott halat szolgálhatsz fel, amíg a házban vagyok, még ha olyan sok gyömbérral és ecettel fűszerezed is? Nézd meg ezt!...

- Ma reggel vettem a piacon - védekezett halkán a szakács. Jázmin nem figyelt rá. - Az úr a következő három-négy napon itthon ebédel és vacsorázik. Azonkívül a padlizsánostál üres. Küldess belőle többet, vagy vegyél a Tungan-bazárban. Az úr kedveli a padlizsánt.

Amikor a szakács kiment, Meng-csiához fordult: - Hihetetlen. Azért, mert nem voltunk itthon, és az utóbbi pár napban minden a feje tetejére állt, a szolgák elkanászodtak... kivéve Csou-mát, aki a régi. Elvégzi a munkáját, külön figyelmeztetés nélkül is. Tetszik nekem. Láttad a függönyöket, amiket kimosott és kivasalt, majd Peónia szobájában felakasztott?

Meng-csia feszültsége oldódott, anélkül hogy ez tudatosodott volna benne. Jólesett ilyen női semmiségeket hallania.

- A könyvtárban isszuk meg a teát - mondta.

Ez volt az első közös estéjük. A hangulat új volt, és mégis ismerős.

- Honnan tudod, hogy szeretem a padlizsánt?

Jázmin elégedetten mosolygott. - Egy nő megérzi az ilyesmit. Nem tudom elképzelni, hogyan élsz majd egyedül. Még azt se veszed majd észre, hogy mit eszel.

Meng-csiát beragyogta ez az asszonyi gondoskodás. Jázmin jelenléte a nyugalom érzésével töltötte el. Nagyon rendes dolognak találta, hogy a lány együtt van vele, lábai szépen egymás mellett, egyenes tartásban és szégyenlősen, egészen más volt, mint hanyag, nevetlen nővére. Hangja tiszta és csendes volt, de nem volt meg benne Peónia haragszerű tónusa. Néha kecsesen felemelte a kaját, hogy megvizsgálja, helyén van-e a hajtűje. Arcvonásai Peóniára emlékeztették, de hiányzott a nővére szemében bujkáló ábrándozás.

- Valami megváltozott ebben a szobában. De mi lehet az? - kérdezte.

Jázmin mosolygott. - Nem tűnt fel neked? Amikor ma reggel elutaztál, Csou-mával kicseréltük a függönyöket, és azt a kék selyemtakarót. - A kanapéra mutatott. - Ugye te is úgy gondolod, hogy a kék szín csinosabb? A régi lila takarót kimossuk. Tegyük majd vissza?

Meng-csiának eszébe jutott, Peónia mennyire kedvelte a kék színt. Különösen a pizsamái színét szerette.

- Nem. Így nagyon csinos. Világosabbnak tűnik a szoba.

Tea után Jázmin megkérdezte: - Dolgozni szeretnél? Ha egyedül akarsz maradni, átmehetek a szobámba.

Meng-csia először érezte meg azt a nyugalmat és békét, amit egy éve nem talált, mint egy hajó, amely végre csendes révbe ér egy viharos éjszaka után.

Megkeserítette a Peóniától elszenvedett megaláztatás. Észrevette, hogy egyfolytában Peóniára gondol, és számíthatja, mikor érhet Sanghajba, és mikor lesz Hangcsouban. Azzal vigasztalta magát, hogy soha többé nem hisz a nőknek, mert minden nő egyforma, és hogy mindazt, amit át kellett élnie, megsejthette volna előre. És mégis megdobbant a szíve, amikor elképzelte Peónia mosolyát és emlékezetébe idézte a hangját. És minden alkalommal, amikor hazaérkezett, átjárta Peónia hiánya, az üresség.

Jázmin észrevette a nyugtalanságát, de nem szólt semmit. A harmadik estén, vacsora után Meng-csia így szólt: - Elmegyek.

- Dolgozni?

- Nem, egy barátomhoz.

Meg akarta győzni magát, hogy a szerelem nem jelent semmit, és dühödten elindult Pata Hutungba, hogy egy örömlány karjai közt találjon vigaszt, és hogy lélekben bosszút álljon minden nőn. Érdekes lesz lefokozni a szerelmet a maga alacsony, állati szintjére, és levetkőztetni róla minden érzést. De a kísérlet nem volt meggyőző. Másnap újra odament. Bosszúságára emberi érzésre talált. A prostituált, akivel lefeküdt, szintén emberi lény volt, olyan, aki meleg vonzódást érzett iránta, és aki szoros kapcsolatra is képes volt. Meng-csia számára még a pénzen vett szerelem sem csak a testiséget jelentette. Állandóan Peóniára gondolt, arra, ahogy a hajón először meglátta - az őszinte fiatal nőre, aki fogékony volt a természet minden

szépségére, duzzadt az életörömtől, és olyan lélekkel volt megáldva, amely különbözött minden nőtől, akivel valaha is találkozott.

Nem látogatott többé Pata Hutungba. Amikor dolgozott vagy pihent, csak egy gondolata volt - Peónia. Elment otthonról, hogy emberekkel találkozzon, megpróbált politikával foglalkozni, de hiába. Peónia ott volt minden pillanatban. Megpróbált mindenféle rosszat elképzelni róla, hogy hideg, kegyetlen, szörnyűséges, de semmi sem használt. Törte a fejét, hogyan tudná elfelejteni, de a szíve nem engedelmeskedett. Vértett, mintha a szerelme szünni nem akaró, lüktető fájdalom lenne. Aztán felváltva próbálta meggyőzni magát arról, hogy szereti, és hogy nem szereti. Mind a kettőt el tudta képzelni, és mindkettőt lehetetlennek tartotta. Arra gondolt, hogy nem ismerjük legbensőbb rezdüléseinket, amíg válságba nem kerülünk. No igen, Peónia fiatal férfiak után fut. Mit jelent ez? A szenvedély és az igazi szerelem két különböző dolog. Ebben a bizonytalan lelkiállapotban nem tudott szabadulni tőle. Azt a képességet is sikerült kifejlesztenie magában, hogy párhuzamosan tudott gondolni valami fontos dologra és Peóniára. Éjszakánként éberem feküdt. Az örök gyász énekére gondolt: „a mennyekbe emeltél engem és aztán letaszítottál onnan”. A sötétben kinyújtotta a kaiját, és érezte, hogy senki sincs ott. Nevén szólította, és tudta, hogy nem érkezik válasz. Elborította a magány. Így volt az első éjszakán, és utána a többin is. Nem jött megváltás. Tudta, arra van kárhoytatva, hogy hátralévő életét így élje le. A magányosság kútjából nem volt menekvés. Nem volt értelme írni se neki. Mit használt volna?

Felismerte, hogy nem lesz képes eljutni odáig, hogy szenvedély nélkül olvassa a naplót, ahogy remélte. Jázmin női csalafintasága vitte rá mégis. Észrevette az érintetlen csomagocskát a Meng-csia íróasztala mögötti polcon.

- Nem mered elolvasni?

- Nem, csak arra gondoltam, egy kis ideig békén hagyom. Nem szívesen izgatom fel magam. Nem tudnám tárgyilagosan olvasni.

- Olvassam én? A húga vagyok, és furdal a kíváncsiság. Tárgyilagosabb tudok lenni, mint te, mert én jobban ismerem őt.

- No, akkor olvasd fel nekem.

Jázmin mélyen a szemébe nézett. - Azt akarta, hogy olvasd el. Nekem is jobb lenne. Nézz a szemébe, és akkor könnyebb lesz.

- Miért mondod ezt?

- Mert addig nem fogsz megszabadulni egy titoktól, amíg meg nem oldod. Biztos vagyok benne, hogy a nővérem nem rossz. Csak más a természete, mint nekem.

Levette a csomagot a polcról, és maga elé tette. - Egyedül hagylak vele. Ha olyasmire bukkannál, amit nem értesz a családkról vagy a múltból, kérdezd meg.

Néhány kivételtől eltekintve a bejegyzések mellett nem volt dátum, de az események ismeretében nem volt nehéz nagyjából elhelyezni őket. Néhány megjegyzés az első találkozásukkal foglalkozott, de ezek is a Pekingben töltött utóbbi egy évből származtak. Olyan gondolatok voltak, melyeket Peónia futtában vetett papírra, és amelyekkel nem tudott zöld ágra vergődni. Voltak olyanok, amelyek három-négy oldalasak voltak, aztán hetek múltak el anélkül, hogy hozzányúlt volna a naplóhoz. Az olyan kifejezések, mint a „kedvesem”, „ő” zavarba ejtők voltak, mert vonatkozhattak Csin Csura, Fu Nan-tóra, és őrá is. Az ilyen kifejezésekkel például nem tudott mit kezdeni: „egy csodálatos férfi” vagy „biztos vagyok benne, hogy soha az életben nem fogok mást szeretni”. Kiről beszélt? Meng-csia úgy érezte magát, mint aki négy vagy öt holdat képzel el magának egy idegen bolygón: nem tudhatta, ahogy Peónia sem, hogy az ablakon áthatoló ezüstös fény melyiknek a „csókja”. Néhány bejegyzés sokkolóan kitárulkozó volt, mások meg azt mutatták, hogy képes önmagát is kímélet nélkül elemezni.

„Amikor nagyobbacska lettem, sok mindent megtapasztaltam a felnőttekkel kapcsolatban, és elhatároztam, hogy minden pillanatban olyan intenzíven fogok élni, amíg el nem fáradok, vagy minden érzés el nem száll belőlem. Igen rebellis a természetem. Mindig is lázadó, önfejű voltam, és senki nem tudott rávenni arra, hogy olyat tegyek, amit nem akarok. ... Az egyik dolog, amit kitűztem magam elé, a totális és tökéletes szabadság. Attól lehet ez, hogy apám annyira szigorú és uralkodó természetű volt? ... A csillagok letekintenek rám, és nem találom a helyem. Érzem őket - ahogy a csodálatosan sugárzó szemeit is, aztán úgy tűnik, egészen közel van hozzám ... Nem tudom, miért

vagyok annyira fáradt ezen a tavaszon. Szellő leng be az ablakon, és ez olyan, mintha a szerelmem ölelne.”

A Meng-csiával való kapcsolatát meglepően hosszan és gyakran ellentmondásosan tárgyalta, mintha belső harcát vetítené ki rá. Ez a kijelentés például nagyon jellemző volt:

„Ma Tincsiaóban voltam vele. Azt hiszem, csak a kedvemért jött el. Csalódtam. Szép, én lelkileg igényes (sialiu) vagyok, ahogy mondja, de az a hely tetszik nekem. Megnéztük a varázslókat, a medvetáncolatokat és a kis csibészeket, amint körbeszaladgáltak. Láttunk egy apát, aki félmeztelenül állt a tizenkét vagy tizenhárom éves lánya hasán. Szegénykének egész teste úgy megfeszült, mint egy húr. Az arca és a nyaka eltorzult, és az anya körbejárva gyűjtötte a pénzt. Sírtam. Meng-csiát viszont mintha meg sem érintette volna a dolog. Öregszik? Nos, az ilyesmi hat rám. Szeretem az élet izgalmait, szeretem a nép tragikumát és vitalitását. Ő ezt nem vette észre? Aztán egy nyitott teaházba ültünk be. Az egyik fiatal pincérrel beszélgettem. Azt hiszem, a pincér Meng-csia ágyasának tartott, mert a leghíresebb »dobos-énekes« után érdeklődtem, majd izgatottan beszélgettem vele. A férfiak mindig kedvesek, amikor fiatal lányokkal beszélnek. Aztán elfutottam a fiatal pincérrel, amikor egy vak énekes jött oda hozzánk, és torokhangon kezdett énekelni, gitárkísérettel. Emberek álltak körül.

- Testvérek, bácsik és nénik, halljátok Lao-céteket, apácskákat énekelni - kiáltott. A tömeg morajlott és nevetett. Nagydarab, Mandzsúriából származó ember volt, kecskeszakállal. Arca ragyogott, mint a bronz. Tágra nyitott, vak szemeivel hősiesnek tűnt. Látni lehetett, hogyan emeli a hasát, amikor dalolni kezdett.

- Csao-csun elhagyja az erődítményt - énekelte. Az arca, a hangja és a vaksága tragikus volt, mély benyomást tett rám. Úgy néz ki, a vakok jobb zenészek. Talán igaz. Az ember úgy érzi, egy ilyen embert a világ végére is követni lehet. Hogyan vakult meg? Talán egy romantikus kaland közben? Ki tudja? Annyira lekötött, hogy vagy húsz percig álltam ott, és hallgattam az énekest, közben teljesen megfeledkeztem Meng-csiáról. Amikor visszatértem, egy kicsit beszélgettem a fiatal pincérrel. Gondoltam, Meng-csia féltékeny lesz. De nem lett... Mennyire nagyszerű ember! Takóra gondolok, nem a mandzsúriai énekesre.”

„Meng-csia mindene szeretnék lenni, és azt szeretném, ha Meng-csia minden lenne a számomra. Talán azt kérddheti magától, hogy a mi kapcsolatunk miért nem plátói, miért nem két lélek magasabb, szellemi szintű találkozása. Amióta együtt élünk, Jázminnal ellentétben, szándékosan kerülöm a könyvekről és a filozófiáról való értekezést. Attól félek, hogy a tanítványa leszek, hogy esetleg tanárdiák kapcsolat lép a szerelem helyére. Azt akarom, hogy egyenlőek legyünk, ő férfi, én meg nő. Szellemi szinten soha nem lehetünk egyenlők. ... Nem értem a szerelmet, a föld legnagyobb titkát, a finom és nevetséges, az állati és a szellemi dolgok keverékét. Ilyesmi előfordulhat? Lehet szerelem testi szenvedély nélkül is? Van olyan nő, aki ne akarná, hogy a férfi, akit szeret, összetörje, leigázza és széttépje? Lehet, hogy kurva vagyok? Talán. ... Nem vagyunk egy szinten. Beláttam a hibáimat. Nem azt akarom mondani, hogy ne lenne szenvedélyes. Éppen hogy az. De szívesen látjuk-e kedvesünket meztelenül az ágyban ülni, cigarettázni és beszélgetni, miközben belül égünk? Fu Nantóról az jut eszembe, hogy a szerelem fizikai dolog. Amikor az utcai árokba ugrott, és az arca meg a ruhája csupa kosz lett, azt láttam, benne ölt testet a fiatalság, csak úgy áradt belőle az ifjúság ereje. Nevettem az ostobaságán, hogy beugrott az árokba csak azért, mert megparancsoltam neki. Nem tudom elfelejteni könnyed lépteit, amikor Tungtan Pailouba mentünk. A gyors, ritmikus járását, miközben úgy fogta át a derekamat, hogy már szinte fájt. Ha nem állt volna közénk a felesége, biztosan odaadtam volna magam neki. Akaratom ellenére csábítottam el őt. Beszéltem erről Meng-csiával. Bizonyos értelemben egyetértett velem. Azt mondta, hogy egy nő varázsa a férfiakra fizikailag hat, és ugyanez vonatkozik a nőkre is. Mi lesz ebből? ... Úgy gondolom, hogy a szerelem, annak szépsége és a vágyódás áhítata, csak nagyobb lesz, ha a szerelmesek külön élnek vagy boldogtalanok, és a fantáziánk és érzékünk csak a bolondját járattja velünk, amikor a szerelem vízióját vetíti elénk. Szomorúság és vágy nélkül vajon létezhet-e szerelem? A vágy maga a szerelem, ahogy ezt a Csin Csu iránti érzelmeimből ismerem. Tudnám-e ennyire szeretni, ha mindennap együtt lennék vele? Valld be, Peónia, becsületesen! ... A szerelem a tragédia anyja vagy csak sekélyes színjáték, megszokás dolga. Hogy miért van ez így, nem tudom. Meg kell kérdeznem Meng-csiát. Talán újra fogom tudni szeretni, ha elválunk, ha egyszer elveszítem őt. ... Ki akar olvasni a

törvényes szerelemről? Minden nagy szerelmi történetben van valamilyen tiltott elem. Abban a pillanatban, amikor a menyasszony beszáll abba a hintóba, amely a vőlegény házába viszi, a regénynek vége, és ez így van rendjén, mert ekkor az olvasó érdeklődésének is vége van. Az igazi halászt egyetlen hal érdekli, az, amelyik elszökött tőle, a többi, már fogságban lévővel nem törődik annyira.”

Egy filozofikus eszemefuttatásnak Peónia még címet is adott: „A fél oldalára dőlő univerzum”.

„Igaz, hogy az univerzum lényege a jin és jang, a pozitív és a negatív ellentétpáron nyugszik. De az is igaz, hogy az univerzum soha nincs egyensúlyban. Vagy a jin uralja a jangot, vagy fordítva. Minden aktivitás a hiányzó egyensúly következménye, az egy irányba való haladásé. Azért jelent gondot a szerelem, mert a szerelem valójában egy másik lény felé irányuló vonzódás. Tudom, hogy Meng-csia mélységes szenvedéllyel szeret, ahogy én Csin Csut. Így lesz ebből tragédia. Csak ritkán uralkodik tökéletes egyensúly egy családban vagy államban. Ezért van vita, hűtlenség, gyűlölet, háború és lázadások. A természetben az évszakok váltakozása, a felhők és az esők, a viharok és a havazások létüket annak a kiegyensúlyozatlan állapotnak köszönhetik, amelyben az egyik erő legyőzi a másikat. Ezért semmi sem tartós. Ugyanez vonatkozik a szerelemre is. Kár!”

Az egyik legutolsó bejegyzésben visszatér ehhez a témához:

„Szörnyen szomorú vagyok amiatt, ami Fu Nan-tóval történt. Az eset borzalmáért egyedül én vagyok felelős. Be kell vallanom, hogy kibillentettem Fu Nan-tót az egyensúlyából. Nem akartam eljuttatni odáig, hogy megölje a feleségét. És most börtönben van. De ő is kimozdított engem az egyensúlyból, mert a vele való találkozás megölte bennem a szerelmet Meng-csia iránti. És most nagy bánatomban kibillentem Meng-csia életét az egyensúlyából, ahogy korábban Csin Csutét. Meng-csia annyi mindent tett értem. Miért alakult ez így?”

Ó, ha mindkettőnk vágyódása egyesülne;

Ha álmaink egyszer megvalósulnának;

Ha az egész teremtés ránk áldozna mindent;

Ha az esti és a hajnali szürkületben kezeink megtalálnák egymást;

*Ha esőben járva átnedvesedne a ruhánk;
Ha a Földre fényt sugárzó Hold láthatná egyesülésünket;
Ha pillantásaink nem az ürességbe irányulnának, hanem te az
enyémbe, én a tiedbe;
Létezik nagyobb boldogság, mint amikor két lény szereti egymást? “*

Kihez szóltak ezek a minduntalan előtörő kérdések? Csin Csuhoz? Fu Nan-tóhoz? Vagy Meng-csiához? Biztosan nem, mert együtt éltek. Viszont a napló elején lévő bejegyzés arról ad számot, mennyire boldog, hogy rátalált Meng-csiára.

„Arra tanítottál, hogy csodáljam a teremtett szép dolgokat;

Hogy észrevegyem a legédesebb zajt, a szél legcsendesebb ölelését is.

A gondok idején nevetni tanítottál, magányomban vigaszom voltál, és elzavartad a sivárságot tőlem.

Kedvességed, biztatásod és szerelmed betölti lelkemet.

Úgy érzem, lelkünk időn és téren túl egyesül, és minden érzésed és impulzusod olyan hatalomtól származik, amely szerelmet közvetít és kapcsol egybe, noha nem ismer bennünket, és tudomást sem vesz rólunk.

Tudom, hogy nincs olyan erő, ami szerelmünket képes lenne szétszakítani, és a minket egyesítő szerelem egész életre szól és halálunkat is túl fogja élni.

Semmi el nem választhat bennünket egymástól. Egymáshoz tartozunk. A lélek az anyag minden változását képes túlélni.”

Egy másik bejegyzés a barátnőjéről szólt, és ez olyasmit árult el Jázminról, ami meglepte Meng-csiát. Leleplezés volt! A férfi nem sejtette, hogy Jázmin szereti őt, olyan jól elrejtette az érzelmeit.

„A világ minden lénye közül Paj-vejt szeretem a legjobban. Mivel nők vagyunk, nagyon jól megértjük egymást, ilyesmi férfi és nő kapcsolatában elképzelhetetlen. Csodálom az intelligenciáját, az érzékenységét és az életszemléletét, amely annyira közel áll az enyémhez. Semmi nem állhat közénk. Mindent megtenne az értem, ahogy én is érte. Amikor Jo-sujjal egymásba szerettek, nem árultam el

neki, hogy én is szerettem őt. Örülök, hogy nem tettem, mert mérhetetlen fájdalmat okoztam volna. Paj-vej több, mint egy testvér. Emlékszem az esős napra, amikor együtt ültünk és nézegettük az esőcseppeket, ahogy az ablakon csordogálnak lefelé. Ezt mondta: Ez vagy te, az vagyok én. Kíváncsi vagyok, melyikünk győz. A cseppek összeolvadtak, mielőtt leérkeztek volna, és mi nevtünk. Ha valaki figyelt volna, nem értette volna, mi van velünk. Igen, mi két esőcsepp vagyunk. Jázmint egyszerre szeretem és utálok is. Nagyon különbözőek vagyunk. Nem szenvedhetem a néma szemrehányásait. Legalább elmondaná, hogy mire gondol! De nem teszi. Noha annyira különbözőek vagyunk, mégis csodálom őt. Egy napon ezt mondtam neki: - Ne tagadd, tudom, hogy szereted Takót. - És aztán? Hozzád tartozik! - Ugyanazért hallgat, amiért annak idején én sem mondtam meg Paj-vejnek, hogy szerelmes vagyok Jo-sujba, vagy más miatt? Csak egyszer beszéltünk a Meng-csia iránti érzelmeimről. - Nővérem - mondta Jázmín -, valamit mondani akarok neked, de ne érts félre. Nem vagyok puritán, legalábbis úgy gondolom, hogy nem vagyok az. De egy lány számára a legfontosabb dolog egy férj és a család kell hogy legyen. Becsapod önmagad. Csak vesztegeted az időd. Nem látod be, hogy amíg Meng-csiával tovább folytatod ezt a kapcsolatot, addig senki máshoz nem fogsz hozzámenni? - Csak egyetérthettem vele.”

Peónia csodás képzelőerővel, érzékenységgel és szenvedéllyel volt megáldva, de a könnyelműsége, a szilaj sága ellenére ő is csak azt kereste, amit minden nő - férjet. Mint minden asszony, ő is otthont szeretett volna teremteni. Elege lett az olyan szenvedélyből, ami nem kecsegtetett házassággal. Kalandjai olyanok voltak, mint:

*A madár esőben és viharban,
ahogy megszállottan fészket építgeti.
Pedig szomszédaim nevetnek és gúnyolódnak
és mondják, hogy nincs otthonom és házam.*

„Anyá akarok lenni, és sok gyereket szeretnék szülni - írta. - Nem lehet gyerekem tőle úgy, hogy ez mindkettőnkre ne hozna szégyent. Pedig szívem leghőbb vágya, hogy felnevelhessek egy kis Meng-csiát.”

Lényének minden sejtje vágyott rá, hogy megtermékenyüljön. Virágként szórta a szélbe bódító illatát, hogy a méheket odacsalogassa, és hogy ne kelljen a saját, steril virágporában elpusztulnia. A peóniavirág ragyogása az önsajnálát kiáltása:

*Irigyli a súlyos terheket viselő őszibarackágot,
szebben próbál mosolyogni, de ez a mosoly kárba vész.*

Talán még nem volt érett rá, hogy fészket építsen. Talán sohase lesz rá kész. Szerette a szabadságot, és ez űzte őt egyik csukott ajtótól a másikig - ajtókhöz, amelyek mind belülről voltak bezárva. Csin Csu, Meng-csia, Fu Nan-to: férfiak, akik nem vehették feleségül. És a naplójában fájdalmas hang lelhető fel: „Ó, tíz Fu Nan-tót adnék egy gyerekért, és akkor boldogan élnék, míg meg nem halok!”

- Bonyolult dolog az asszonysors - mondta egyszer Jázminnak.

Tizenhatodik fejezet

Ahogy elbódítja a méheket a virágillat, úgy bódította el Peónia érzéseinek szépsége és ereje Meng-csiát, miután elolvasta a naplóját. Mindegy, mit mondanak a cinikusok a szerelemről, Meng-csia másképp látta a világot: a színek is átalakultak számára, mert megismerte egy nő szerelmét. Nem ítélné meg mindazt, amit rögtön Peónia távozása után tett, de nem tudjuk megmagyarázni vagy értékelni sem. Csak elmondjuk. Számára ugyan elnémult Peónia szenvedélyének zenéje, de a visszhangja megmaradt. Egész lénye mintha nyílt seb lett volna, amely a legkisebb érintésre is fájdalmat okoz, ezért keresett valamit, ami a lüktető fájdalmat enyhíthetné. A Peónia iránt érzett gyöngédsége megmaradt, és ez átszínezte gondolatait és érzéseit. Azt remélte, hogy az utolsó együtt töltött éjszakájukon Peónia felé fordul, olyan szenvedéllyel, ahogyan korábban, Tingluban. De a nő szerelme halott volt. Búcsúzáskor könnyek sem voltak, csak egy barát mosolya. A szenvedély lángja felemésztette magát. És mégis - ha Peónia úgy döntött volna abban a pillanatban, hogy nála marad, akkor szívének húrjai sosem hallott harmóniával rezdültek volna, mint egy ideiglenesen megszakított, ám később befejezett szimfónia. Lényének minden pórusa kinyílt volna Peónia hangjának minden rezdülésére, arcának, testének megpillantására válaszolva, és talán utoljára elmondhatatlan boldogságban egyesültek volna.

Egy valamit bizonyított a napló: Peónia őszintén szomorkodott, miután rájött, hogy szerelme meghalt. Meng-csia számára, ahogy a naplót olvasta, Peónia rettenetesen távolinak tűnt. Nem mint érző, szenvedélyes asszonyra gondolt rá, hanem mint mérgező illatú virágra, aki elpusztíthatná őt is, és minden férfit, ha úgy akarná.

Egy héttel később Meng-csia azt mondta Jázminnak, hogy a városba megy. Aztán másképp döntött és lefeküdt. Jázmin nem tudott erről, amíg Csou-ma haza nem jött és el nem mondta, hogy „az úr a szobájában van”. Jázmin rögtön az ajtajához lépett és bekopogott. Résnyire nyitotta az ajtót. Bent sötét volt. Meng-csia becsukta a déli ablakot, és csak egy halvány fénysugár derengett a szemben lévő

ablakon át. Másodpercekig tartott, amíg szeme megszokta a sötétséget. Ekkor meglátta, hogy ruhástól fekszik az ágyban.

- Beteg vagy? - kérdezte gondterhelten.

- Nem. Csak pihenni szeretnék.

Jázmin a homlokára tette a kezét. Forrónak bizonyult. Megnézte a pulzusát. Erősen, de rendszertelenül vert.

- Orvost kell hívnunk - mondta.

- Nem szükséges.

- Beteg vagy. Láзад van.

- Butaság, soha életemben nem voltam beteg. Hamarosan jobban leszek.

- Ahogy gondolod: de legalább vetkőzz le, húzd le a cipődet meg a zoknidat és takarózz be. Én meg hozok egy kanna kanho-teát.

- Rendben.

Meng-csia felült. Ideges volt. Gyorsan és nehezen lélegzett. Elkezdte kigombolni a ruháját, de ujjai nem engedelmeskedtek neki, ezért Jázmin segített. Ezután a lány lehúzta a cipőjét és a zokniját is. Betakarta, és miután még egyszer megtapintotta a homlokát, kiment a szobából. Izzadságcseppeket törölt le a férfi homlokáról.

Egy percre megállt, hogy összeszedje magát, majd kiment a konyhába, hogy Csou-mával megbeszélje a dolgot.

- Az úr nem érzi jól magát. Menj haza, és hozd el az ágyneműdet. Néhány éjszakára itt kell maradnod, hogy ápolhasd.

Az orvos egy óra múlva érkezett. A kocsis azt az utasítást kapta, mondja azt, hogy a dolog sürgős, és hogy megvárja az orvost.

Cseng, egy ismerős doktor, útközben megtudta a kocsistól a házban történetet, és azt gyanította, betege az unokahúga elutazása miatt billent ki egyensúlyából.

Amikor Cseng doktor a betegszobába lépett, Jázmin egy függöny mögé állt, ahogy ezt az illem megkívánta. Az orvos felnyitotta a beteg pilláit, és megvizsgálta a szemét. Aztán Meng-csia csuklóját a párnára helyezte, és hosszasan figyelte a pulzusát. Meng-csia fáradtan válaszolt a kérdésekre. Az orvos biztosította a hanlint, hogy hamarosan

meggyógyul, de pihennie kell, és szellemileg sem szabad megerőltetnie magát.

Ecsetet és papírt kért, aztán a könyvtárba ment. Jázmin követte az orvost. - Az unokahúga vagyok - mondta. - Nem szeretném az ápolást a szolgára bízni. Mondja el, mire van szüksége a betegnek.

Az orvos jólnevelten az asztalra nézett, miközben hallgatta a lányt. Aztán röviden Jázminra pillantott, és megnyugtatóan mondta: - Ne aggódjon. De meg kell mondanom, hogy a betegség a testi szellemek zavarából ered. A szellem eltévedésének esetével állunk szemben. A „hun”, vagy a lélek, összezavarodott, és a „p’o”, az alacsonyabb szellemek vették át az irányítást. Érzelmi izgalom lehetett az oka mindennek. A szemem látom. Pulzusa szabálytalan, és ez a sok jang-tűz és a kevés jin következménye. Láttam, hogy kanho-teát adott neki. Maradjunk ennél. Enyhe hashajtót írok fel neki, hogy oltsuk a máj tüzet, ami megzavarta az egész szervezetet, és a rendetlen pulzust is ez okozta. Erősíteni kell a jin vizet és elnyomni a jang tüzet. Ezenkívül felírok még valamit neki, ami megnyugtató a lelkét és visszaadja életerejét.

Tizenkét-tizenhárom összetevőből álló receptet írt fel, Jázmin szinte mindegyiket ismerte, majd utasításokkal is ellátta. Vizsgálódva nézte a lányt, és az intelligens szemek megnyugtatták. A betegnek megfelelő ápolásra van szüksége.

- Figyelni kell valamire az étkezésében? - kérdezte.

- Igen, nem ehetsz semmi olajban kisütöttet. Csak megzavarná az emésztését. Amennyiben izzad, márpedig fog, ha bevette az orvosságot, akkor alaposan dörzsölje át egy törülközővel és jól takarja be. Holnap újra eljövök. Sok alvásra van szüksége. Állapota talán még rosszabbodni fog, mielőtt meggyógyul, de ne izgassa fel magát emiatt.

Az orvos észrevette, hogy a lány elpirult, miközben az utasításokat hallgatta. Végül ezt mondta: - Gondoljon arra, hogy a nyugalom a legjobb orvosság.

Bizakodó szavakkal búcsúzott el. Jázmin az ajtóig kísérte.

Rögtön kezébe vette az irányítást. A kocsis azt az utasítást kapta, hogy álljon készenlétben. Csou-ma elhozta az ágyneműjét, és a hálószoza melletti szalonban egy heverőt helyeztek el. Jázmin

megparancsolta Csou-mának, hogy ne foglalkozzon a házimunkával, mert minden idejét a betegápolás fogja igénybe venni. Jázmin az orvosság elkészítését is ellenőrizte. Egyébiránt a félig nyitott betegszoba előtt egy fotelt helyezett el. Onnan meghallhatta, ha Meng-csiának szüksége lenne valamire, ugyanakkor szemmel tarthatta, mi történik a házban.

A következő napon az orvos megállapította, hogy a pulzus rendszeresebbé vált. Elégedett volt a diagnózissal. Elgondolkozva ment a könyvtárba, hogy újabb receptet írjon fel. Ránézett Jázminra és ezt mondta:

- Siaocsie, a segítségére van szükségem. Készíttesse el ezt a gyógyszert. Ne ijedjen meg a hatástól, ami igencsak drasztikus lesz. Tombolni fog, ide-oda veti majd magát és a fájdalomtól kiabálni fog, még az is előfordulhat, hogy agresszívvá válik. De ne csináljon semmit, csak tartsa szemmel. Amikor majd magához tér, adja be neki a másik szert, és utána meggyógyul.

- Megbízhat bennem - felelte Jázmin komolyan.

Amikor eljött a vacsora ideje, megparancsolta Csou-mának, hogy az ajtó előtt várakozzon. Az ágyhoz lépett, és megfogta Meng-csia karját. Felpillantott és meglátta, hogy Jázmin egy csészét tart a szája elé. Bátorítóan mosolygott.

- Tako, idd ki ezt! Az orvos azt mondta, hogy talán nagy fájdalmaid lesznek, de nem tart sokáig. Azután nyugodtan fogsz aludni.

Mozdulatlanul nézett a csészére. Meng-csia belekóstolt és elfrntorodott. Nem akarta kiinni, de Jázmin nem tágított.

- Félsz?

- Nem, csak szörnyű íze van!

Engedelmesen kézbe vette a csészét és kiitta. Arcára mérhetetlen undor ült ki, ahogy becsukta a szemét. A folyadék egy része kicsordult a száján. Jázmin letörölte.

- Ettől meghalok! - kiáltott fel hirtelen Meng-csia. - Meghalok! - Szemgolyói kidülledtek a borzalomtól és a bénító fájdalomtól. Egyik oldaláról a másikra vetette magát, és csapkodott maga körül. Belekapaszkodott az ágy szélébe, aztán felemelkedett és olyan erővel

vágta magát az ágyhoz, hogy elsodorta a közelben álló Jázmint, aki a földre esett, és keze belenyomódott a padlóra esett és összetört porceláncserépbe. Csou-ma megijedt a szörnyű zaj hallatán, és dörömbölni kezdett az ajtón. De Jázmin a földön maradt, és némán figyelte Meng-csiát, aki összegörnyedt a fájdalomtól. Nem vette le róla a szemét. Ordítása szörnyűséges volt. Mintha égett volna az egész teste.

Körülbelül tíz perc múlva a kiabálás halkabb lett, és a görcs is alábbhagyott. Kimerülten hunyta le a szemét. Kiabálása lassan nyögéssé változott, és nyugodtabban, rendszeresebben lélegzett.

Jázmin felállt és megkérdezte: - Tako, hogy érzed magad? - De a férfi nem hallotta meg. Csukott szemmel, halottsápadtan feküdt az ágyban.

Jázmin az ajtóhoz ment.

- Elaludt - súgta Csou-mának.

- Vérzik a keze - kiáltott ijedten Csou-ma. - Az arca, a keze, mindene véres! Mi történt?

Jázmin csak most vette észre, hogy vérzik a keze. - Nem érdekes - mondta. - Figyelje Meng-csiát, és maradjon csendben.

Néhány perc múlva visszajött. Evett valamit, bár nem volt semmi étvágya. A tornácon és a hálósobában égve maradtak a lámpák, és a könyvtárból áthozták a nagy faszenes fűtőedényt, hogy a hálósobában helyezték el. Jázmin megparancsolta Csou-mának, hogy az éjszaka első felében maradjon ébren. Ő maga könyvvel a kezében leült egy fotelbe a hálósoba ajtaja előtt. A beteg nyugodtan aludt. De Jázmin azt akarta, hogy Csou-ma kéznél legyen, ha inni akarna.

Éjfélkor elküldte Csou-mát, és maga vette át az őrseget. Bevitte a fotelt a hálósobába, és tovább olvasott. Néha-néha elszunnyadt, de amikor felébredt, megbizonyosodott róla, hogy Meng-csia még mindig alszik, és egyenletesen lélegzik.

Meng-csia önkívülete másnap reggelig tartott. Tíz órakor eljött az orvos, hogy meggyőződjön róla, minden rendben van-e. A hanlin talán huszonnégy óra hosszat fog aludni, ameddig a gyógyszer hatása alábbhagy. Akkor aztán be kell adni neki a másik orvosságot, amely megerősíti a szívét és új erőt ad neki.

Csou-ma és Jázmin a következő éjjelen is virrasztottak, és egy percre sem hagyták egyedül. A második gyógyszer készenlétben állt, hogy ha Meng-csia felébredne az álomból, rögtön beadhassák neki. Egy-két alkalommal köhögött, és álmában mormogott valamit.

Amikor a harmadik nap hajnalán Csou-ma a szobába ment, Meng-csia még mindig aludt, Jázmin meg könyvvel a kezében szunyókált.

- Most már nyugodtan lefeküdhetsz, Siaocsie - mondta Csou-ma. Jázmin ellenkezett. - Látni szeretném, amikor felébred. Be kell adnom neked az orvosságot.

- Én is megtehetem. Nézzen magára! Már két napja ugyanazt a ruhát hordja. Ki kell pihennie magát, különben még összeesik.

- Hogyan tudnék aludni, amikor ő beteg? Nem, itt maradok. Reggelizzen meg, és tegye rendbe a szobát.

Meng-csia köhögött. A két nő elhallgatott.

Csou-ma lábujjhegyen kiment a szobából. Néhány perc múlva Meng-csia megmozdult, és újra köhintett. Jázmin felállt, és csendben odament hozzá. A férfi kinyitotta a szemét.

Jázmin végtelen szeretettel nézett rá.

- Hány óra van? - kérdezte.

- Nemsokára feljön a nap.

- Egész éjjel aludtam.

- Nem - válaszolta Jázmin boldogan -, átaludtál egy teljes napot és két éjszakát. - Meng-csia meglepetten nézett körül a szobában. Az olajlámpa égett. Kint még sötét volt.

Jázmin megkönnyebbülve mosolygott. - Nagyon rossz volt? Hihetetlen fájdalmaid voltak.

- Tényleg? Semmire sem emlékszem.

Jázmin forró vizet hozatott Csou-mával. Aztán felmelegítette az orvosságot. Amikor Csou-ma megérkezett az edénnyel és a törülközővel, Jázmin átvette tőle. Ő akarta megmosdatni. Meng-csia észrevette az arcára kiülő boldog mosolyt. Amikor Meng-csia azt mondta, szeretné lecserélni az alsónadrágját, Jázmin azonnal kiment a szobából és meghagyta Csou-mának: - Segíts neki átöltözni!

- Ajaj! - hallotta, ahogy Csou-ma odabent panaszkodik. - Laoje, az unokahúga két napja le sem hunyta a szemét. Folyton mondtam neki, hogy menjen lefeküdni, de hallani sem akart róla. Láta a sebet a kezén? Maga lökte fel. Úgy tetszett kiabálni, mintha a ház dőlne össze.

Amikor Jázmin bejött az orvossággal, Meng-csia olyan áthatóan nézett rá, hogy el kellett fordítania a fejét. - Mi történt a kezeddal? - kérdezte.

- Ó, semmiség - mondta. - Csak gyógyulj meg gyorsan. Az orvos tízkor újra eljön. Szokás szerint elhozzatjuk a kocsival.

Meng-csia még egyszer röviden a szemébe nézett, mire Jázmin zavarában elpirult.

Jött az orvos, meghallgatta a beszámolót, és gratulált Meng-csiának a kedves unokahúgához.

- Mikor kelhetek fel? - kérdezte.

- Néhány napig még maradjon ágyban. A kúra nagyon legyengítette. Feküdjön és pihentesse a lelkét. Majd én értesítem a főtanácsost, hogy néhány napig gyengélkedik.

- Én már megtettem - mondta Jázmin.

Meng-csia és az orvos elismerően néztek rá.

- Igaza van, doktor - mondta Meng-csia. - Amikor az előbb fel akartam kelni, annyira remegett a lábam, hogy meg kellett kapaszkodnom az ágy szélébe.

Az orvos megnézte a pulzusát. - Egy kicsit még rendetlenkedik - magyarázta. - De ha szót fogad és ágyban marad, egy hét múlva kutya baja sem lesz.

A napok gyorsan teltek. Jázmin mindig mellette volt, és rögtön ott termett, ha Meng-csiának szüksége volt valamire. Egyikük sem említette Peóniát, Meng-csia azért, mert azt hitte, sikerült legyőznie magában azt, amit el akart felejteni, Jázmin pedig félt, hogy nővére említése újabb rohamot válthat ki. Jázmin mintha lefogyott volna, és arcára szomorúság ült. De kettőjük között egészen új kapcsolat alakult ki, gyakran előfordult, hogy kerülték egymás tekintetét. Egyszer Meng-csia megfogta Jázmin kezét, hogy lássa a sebet. A lány gyorsan elrántotta a kezét és kiment a szobából. Meng-csiának eszébe jutott

Peónia naplója: „- Ne tagadd, szereted Takót! - És a válasza: - Na és? Tehozzád tartozik!” És arra is emlékezett, hogy amikor magához tért, ezt hallotta: „Hogyan tudnék aludni, amikor ő beteg?”

A hatodik napon Meng-csia felkelt. Késő délután, amikor Jázmin a kertbe indult, Meng-csia egy kőpadon üldögélt. Annyira elmerült gondolataiban, hogy szinte észre sem vette a lányt. Ismerte azt az arckifejezését, amikor nagyon koncentrált valamire. Nem akarta megzavarni, ezért indulni készült, de Meng-csia, anélkül hogy felemelte volna fejét, megszólalt: - Maradj, szeretnék megbeszélni veled valamit.

Percek múltak el, de egy szót sem szólt. Jázmin attól tartott, hogy a nővéréről kérdez majd valamit. Végül ránézett, és ezt mondta: - Jázmin, gyere, ülj ide mellém.

A lány kissé elpirult, amikor leült mellé.

Meng-csia a padlót nézte.

- Jázmin, hozzám jössz feleségül?

Elakadt a lélegzete.

- Mit mondtál? De hát ez nem lehetséges!

- De, lehetséges - felelte, de még mindig nem nézett rá.

- De hát mindkettőnknek ugyanaz a családi neve!

- Meg lehet változtatni.

- Hogyan?

- Nagyszerű ötletem támadt. Az azonos családnévvel rendelkező unokatestvérek között lehetetlen a házasság, de az anyai ágon lévő rokonok között, akiknek más a családi nevük, lehetséges. Szu Ej-po néni nagyon szeret téged. Megkérhetjük, hogy fogadjon örökbe. Ez csak formáság. Természetesen szükség van a szüleid beleegyezésére is, de gondolom, szívesen megadják.

Jázmin teljesen megzavarodott. Névváltoztatásra még sohasem gondolt. Másodpercek múltak el.

- Komolyan gondolod? - kérdezte végül.

- Igen. Szükségem van rád. Az utóbbi pár napban elgondolkoztam ezen. A nővéred és én meddő harcot folytattunk önmagunk ellen.

A meglepetés után Jázmin váratlan boldogságot érzett.

- Még nem válaszoltad meg a kérdésemet - mondta Meng-csia.

Jázmin megfogta a férfi kezét. - Tako, ez igaz? A világ legboldogabb és legbüszkébb asszonyává teszel. Most már akkor sem tudsz elzavarni, ha akarnád. - Egy könnycseppet törölt le az arcáról, és fejét a férfi vállára hajtotta.

- Nem tudtam, hogy ennyire fontos vagy számomra - mondta Meng-csia. - Úgy értem, ennyire. Amikor Peónia naplóját olvastam, akkor derült ki, hogy szeretlek. Kinyílt a szemem. És most sokkal inkább szükségem van rád.

Megcsókolta - egy röpke csókot lehelt a hajára -, és érezte, hogy a lány a hátára teszi a kezét. Gyengéden a szemébe nézett. A lány figyelmesen nézte az arcát, mintha homlokának, ajkának, szájának, állának minden részletét magába akarná szívni és szeretni.

- Nem akarsz megcsókolni? - kérdezte Meng-csia.

- Szégyellem magam. - Egy pillanatig habozott, majd gyorsan szájon csókolta a férfit és beszaladt a házba.

Peóniától nem érkezett hír. De nem is reménykedtek benne, mert Peónia nem szeretett levelet írni. Házassága idején néha fél év is elmúlt anélkül, hogy az anyja vagy Paj-vej hírt kaptak volna felőle. Ha nem volt hozzá kedve, nem írt.

Az októberi égen fehér, habos felhők úsztak, a mongol síkságról az északi szél hideget hozott Pekingre, és a nyugati dombok ezüst nyárfáinak lombja szellemként remegett. Fehér darvak húztak el az égen ék alakban, a szél vitte őket minden évben dél felé. A nyár folyamán jól meghízott csörgő- és vadrécék nyüzsögtek a külső város északnyugati felén lévő mongol város nádasában és a lápvidéken. Sisahaj igencsak elhagyatottnak látszott. A limonádéárusok már elmentek, a tavakban a lótusz összezsugorodott levelei a nyár végét hirdették. De az őszi levegő friss és élénk volt. Meng-csia kertjében a Jázmin ültette apró virágú őszirózsa és krizantém készült élete első telére. A levegőt egy szomszédban lévő hatalmas magnólia illata töltötte be, amibe kellemesen száraz és pikáns füstszag keveredett minduntalan. Sok kertben már elkezdték elégetni a lehullott őszi

leveleket. Meng-csia házában a kertet mintha kicserélték volna. Friss kavics került a kerti utakra. Ahol azelőtt gaz és száraz ágak voltak, ott most mohatelep keletkezett, mindenféle színárnyalatban, a sötétzöldtől a fagyos kékig. Az ablak elé egy lamej, sötét szilvafa került. Amikor Meng-csia az íróasztalánál ült és nézegette az ágakat, szinte érezte a hideg levegőn is áttörő finom virágillatot.

Meng-csia örült ennek a változásnak. Februárban a szobájában fehér cserépben krizantémok voltak, és az egész házban is mindenhol krizantémokat lehetett látni. Az öreg kutyát eltávolították, és feltűnt, hogy az a kutya, amelyik érkezésekor mindig ugatott, nem volt sehol.

- Hova lett a kutya? - kérdezte.

- Az úrnő megmérgezte. Azt mondta, túl sokat köhögött, ezért megrövidítette a szenvedését.

Meng-csia gyógyulása jobban elhúzódott, mint ahogy remélték. A csengcsung nevű betegség, vagyis az erős szívveréssel járó pulzusegyenetlenség nem múlt el olyan könnyedén, mint egy megfázás.

Az orvos azt mondta, ezt nem is lehet elvárni.

- Mindegy, milyen gondjai vannak, ne foglalkozzon velük. A „hun szétszóródása miatt szenved, ami a lelket és a testet irányítja. Ha ez hiányzik, akkor a hat érzelem nem tudja, mitévő legyen. Erős gyógyszer nélkül akár évekig is eltarthatott volna. De örülök, hogy sikeresen állta a sarat.

Jázminhoz fordult és mellékesen ezt mondta: - Örülök, hogy annyi mindent megváltoztatott a kertben. Semmi sem gyógyítja jobban az embert, mint az, ami boldoggá és elégedetté teszi. Sok időbe telik, de biztos vagyok benne, pár hónap múlva újra teljesen egészséges lesz.

- Őt boldoggá tenni? - Jázmin elpirult.

- Igen. Ahogy mondani szokták, „a szívet szívvel kell gyógyítani”. A boldog ember hamarabb gyógyul, különösen ilyen esetben.

Jelentőségtelem pillantással húzta alá a kijelentést, hogy meggyőződjön róla, Jázmin megértette-e, amit mondott.

Erre a lány még jobban elpirult, miközben ezt kérdezte: - És mi legyen a munkával?

- Egy kevés nem árthat. A lélek eltéved, ha a szív nincs a helyén. Jót tesz majd, ha a lélek meghatározott irányt szab. Amikor a sihun, vagyis a szív szelleme átveszi az irányítást, a lélek újra működni fog.

Jázmin ismerte a homeopátia elvét - „Mérget méreggel, szívet szívvel gyógyítani”. Egy régi, elhomokosodott csatorna helyébe egy új csatornát kell nyitni.

Az aranyszínű őszi délutánokon sokat voltak együtt a kertben. Mindig akadt valami tennivaló. Néha Jázmin összegyűjtötte a száraz leveleket, és tüzet gyújtott. A még mindig gyengécske Meng-csia fonott karosszékben ült, és magába szívta a lány októberi napfényt. Elnézte, ahogy Jázmin gyűjti a leveleket és tüzet gyújt, jólesett neki a lány kiegyensúlyozottsága, és ahogy önfeledten dolgozott.

Amikor hűvös lett, bement a házba, egy kanapéra feküdt és megkérte a lányt, hogy üljön mellé. Néha megnézte a pulzusát, és elégedetten mondta: - A pulzusod egyre erősebb lesz.

- De soha nem lesz teljesen egyenletes, mert amikor megérinted a kezemet, mindig gyorsabban ver ám a szívem.

- Ne beszélj butaságokat - mondta határozottan Jázmin.

- De, te vagy a legjobb orvosom.

Megcsókolta a lányt, aki veszélyt szimatolt, felállt és luncsing teát töltött neki.

Körülbelül két hétig tartott, amíg megérkezett Szu Ej-po bácsi és Jázmin szüleinek válasza. Meng-csia és Jázmin nem mindenről számoltak be leveleikben. Indoklás nélkül azt kérték, hogy Szeuj-po bácsi fogadja örökbe Jázmint, hogy Szu kisasszony lehessen belőle Liang kisasszony helyett. A hanlin csak ritkán írt anyja nővérének, de amikor ezt tette, tudták, hogy komoly dolgról van szó. Jázmin rendszeresen levelezett a nénikéjével. Egy levelet írt neki, és egyet a szüleinek.

Vacsora előtt Meng-csia általában egy korty likórt ivott, amit az orvos ajánlott a szívére, Jázmin pedig egy csésze teát. Csou-ma a konyhában tett-vett. Meng-csia a kanapén hevert és fogta Jázmin kezét, miközben erről-arról beszéltek, csak éppen Peóniáról nem, mert mindketten tudatosan kerülték ezt a témát. Néha Meng-csia odasimult a lányhoz, fejét a keblére tette, és kérte, szorítsa erősen magához.

A lány simogatta a fejét, és úgy cirógatta, mint egy gyereket.

- Kíváncsi vagyok, mikor válaszol Szu Ej-po bácsi a levelünkre - mondta Jázmin.

- Csak türelem.

- Tudom, hogy a szüleim egyetértenek, ha kitalálják, mire készülünk.

- Akkor aztán megkérem a kezéd, és az én kicsi feleségem leszel.

- Igaz? Ez tényleg igaz lehet? Azt szeretném, ha minél előbb meggyógyulnál - csakis az én kedvemért. Almomban sem gondoltam volna, hogy egyszer olyan boldogság ér majd, hogy te szeretsz és szükséged van rám.

Meghallották, amint Csou-ma diszkréten köhintett. Mindig így tett, amikor jött előkészíteni a vacsorát. Jázmin bizalmasan elmesélte neki, hogy hamarosan eljegyzés lesz, és Csou-ma nagyon örült, mert Jázmint jobban szerette a nővérénél.

Tehát Csou-ma jött, Jázmin felállt és jólnevelten megigazította a haját. Ez még rendben is lett volna, ha a jó Csou-ma nem viselkedett volna zavarba ejtően a köhögésével, mintha azt akarta volna mondani:

- Tudom, hogy rosszban sántikáltok, de csak én vagyok az.

Így esett, hogy Jázmin három nappal azelőtt, hogy Szu Ej-po bácsi hivatalos levele megérkezett volna, odaadta magát Meng-csiának. Egy délután kérte meg rá Jázmint, amikor a rózsaszínű keleti ég finom fénnel árasztotta el a szobát. Hallotta a férfi gyors lélegzését, amikor fejét a lány mellére hajtotta.

- Kellesz nekem!

Hallgatott, mert tudta, egy napon ennek is meg kell történnie. Szerelmesen csókolta.

- Boldog leszel?

- Igen.

Elpirult és megengedte, hogy a férfi szeresse. Eljött az a pillanat, amikor már nem tudta, mi történik. Csak annyit érzett, hogy őt is eltöltötte az odaadás, és hogy mindez a fájdalom és a boldogság, az egyesülés és a valakihez tartozás eksztázisa. Boldog volt és büszke, hogy egy férfi asszonya lehet, hogy a kajában tarthatja és birtokolhatja, ahogy a férfi is birtokba veheti őt.

- Fájdalmat okoztam neked?

- Nem. Nagyon boldoggá tettél. De hozzátartozik a fájdalom is. Mintha egy új lény született volna bennem, a szerelem ébredt fel. Most váltam asszonnyá. Fájnania kell.

Később, egy másik alkalommal, mosolyogva mondta: - Néhány tapasztalt nő azt állítja, hogy csak ő képes a szenvedélyre, és egy tisztességes lány mindig hideg marad. De ez nem igaz. A legerényesebb nők képesek a legszenvedélyesebb szerelemre, csupán a megfelelő férfit várják, ahogy én téged. Persze nem minden lány talál olyan férfit, mint te.

Ezután Meng-csia megengedte Jázminnak, hogy belenézzen a nővére naplójába. Megmutatta azt a helyet, ahol Peónia az iránta megnyilvánuló szerelmét írja le:

- Olvasd ezt. Ez volt életem fordulópontja. Nem tudtam, hogy ezt hozod ki majd belőlem - és így. Nagyon tisztességesen viselkedtél. Soha nem mutattad.

Jázmin tekintetével átfutotta a napló oldalait, és az alsó ajkába harapott. Ezután felpillantott a férfira, és mosolygott.

- Tulajdonképpen igaz, hogy a nővéred féltékeny volt és arra kényseri tett, hogy valld be az irántam érzett szerelmedet?

- Nem volt féltékeny. Ez akkor volt, amikor összeállt Fu Nan-tóval. Cudarul viselkedett, esténként elment és egyedül hagyott téged. Ezt a szemére vettem, és ő a szemembe mondta: „Tudom, hogy szereted Takót. Ne is tagadd.” Erre azt válaszoltam: „Miért? Hozzád tartozik.” De nem voltam a vetélytársa, semmi oka nem volt akkoriban féltékenykedni.

Ez volt az első alkalom, hogy Meng-csia Peóniáról beszélt. A feléje irányuló vágyakozás lecsengett, és úgy érezte, Jázminban egy letisztult Peóniát, az igazi Peóniát, azt a Peóniát látja, akit szeretett, és nem azt az eltorzult változatot, akit megismert.

- Olvasd el a naplót, és mondd el a véleményedet.

Jázmin szívesen vállalkozott rá. - Azt hiszem, többet tudok róla, és ezért jobban meg is tudom érteni, mint te - mondta Meng-csiának, majd fogta a naplót, befeküdt az ágyába, és olvasni kezdett. Nagyon

élvezetes olvasmány volt számára. Néha elpirult, néha a takarójára nézett, hogy valamit az emlékezetébe idézzen, néha hunyorgott, amikor nem tudott kiolvasni egy-egy szót, vagy közelebb hajolt az irományhoz, amikor próbált megfejteni valamit, amit nem értett. Peónia mesélt neki Fu Nan-tóról. De a hotelbeli esemény új volt számára. A tollaslabdaklubról sem hallott soha.

- És itt a végén kiderül, hogy miért nem akart velünk jönni Sanhajkuanba. Egyfolytában Csin Csu után kajtatott. Most már világos.

Késő este, amikor Jázmin kiolvasta a naplót, Meng-csia így szólt:

- Mit gondolsz? Te tárgyilagosabban látod, mert én nagyon bele voltam ám gabalyodva.

- Nem vagyok biztos benne, hogy tárgyilagosabb tudok lenni nálad. Ha valakit olyan alaposan ismerünk, mint én a nővéremet, akkor nem mondhatjuk meg, hogy jó-e vagy rossz. Sok mindenből áll össze ez a dolog. Odahaza mindig ő volt a felbujtó. Én nyugodtabb voltam. Három évvel idősebb nálam, és egyetlen lányra se hasonlít, akit eddig ismertem. Mindig élénk volt, rendkívül okos, tele ötletekkel és szeszélyekkel. Annyira csinos és vonzó volt, hogy a szüleim elrontották. Berobogott a házba, összevissza csapkodott, és amikor anyánk megszidta, akkor meg kinyújtotta a nyelvét. Makrancos volt és nyugtalan, és mindig keresztülvitte az akaratát. Addig vitázott, amíg az övé nem lett az utolsó szó. Papa és mama nem tudott mit kezdeni vele. Amikor meglátogattál bennünket, és a bácsik és nénik előtt az egekig magasztaltad, akkor valami különöset láttak benne. Maga a hanlin áldotta meg! Sokkal érdekesebb és csinosabb volt nálam. Én tudtam ezt.

- Azt mondom, hogy mindketten csinosak vagytok - mindegyikőtök a maga módján.

- Nem - mondta Jázmin -, ő sokkal csinosabb nálam. Az orrának egyenes vonala van, és szép az ajka. Az én szám túl nagy.

Meng-csia jól szórakozott ezen az önkritikán. Peónia szája, különös mosolya és szép ajka kétségkívül igencsak csábító volt. Jázmin arcából hiányoztak Peónia tökéletességének vonásai. Arca kerekesebb, és az álla is erősebb. Azonban Meng-csiának tetszett Jázmin önmagával szembeni feltétlen nyíltsága.

- Később, amikor Peónia tizenhat vagy tizenhét éves volt, és beleszeretett Csin Csuba, apánk megtiltotta neki, hogy elhagyja a házat. De minél szigorúbb volt apánk, Peónia annál jobban fellázadt. Csak azért is elment otthonról, és anyánk, aki együtt érzett vele, megvédte, sőt kiruccanásait is segítette eltitkolni apánk előtt. Még arra is képes volt, hogy évente két-három alkalommal találkozzon Csin Csuval akkor is, amikor már férjnél volt. Az emberek rossz asszonynak nevezték. A hasonló helyzetben lévő lányok elfelejtik a szeretőjüket. Ő nem volt rá képes. El nem tudod képzelni, mennyit sírt éjszakánként - annyira szenvedett. Egyszer, amikor egy Csin Csuval való találkozás után hazajött, zokogott, sírt és nem volt képes megnyugodni. Másnap reggelre teljesen bedagadt a szeme. Ha Csin Csuhoz mehetett volna feleségül, biztosan jó feleség vált volna belőle. Akkoriban minden mindegy volt neki. Talán nimfomániásnak lehetne nevezni, mert az elveszett szerelmét kutatja, akit nem képes megtalálni. Mindennek az volt az oka, hogy nem mehetett hozzá a valódi szerelméhez. Csin Csu más nőt vett el. Nem az ő hibájából - a szülei akarták. Peónia intelligensebb, mint a legtöbb lány. Emlékszem, tizenhárom évesen a „Moutanting, Peónia-pavilon”-t olvasta. Lehet, hogy ez az olvasmány ártott meg neki, mert korán kinyitotta szívét a szerelemre. De hát arra teremtett... Rendes volt, nyitott, jóhiszemű és fogékony a természet szépségeire. Valójában nem különbözik a többiektől, csak benne mindenből több van.

- Elolvastad már a búcsúlevelet, amit nekem írt?

- Igen.

- Na és mi a véleményed? Nekem olyan volt, mintha fejbe rúgtak volna. Hogyan lehetett ennyire... durva? Mintha szándékosan akart volna megsérteni.

Jázmin elgondolkozott, igyekezett megválogatni a szavait. - Hálátlannak tűnik. Talán szubjektíven ítélem meg. Egészen más alkat, mint én. Ő intelligensebb... tapintatlanabb... hevesebb, agresszívabb. Természetesen felesleges volt veled végérvényesen szakítania. Nem kellett volna azt írnia: „visszavonhatatlanul eltűnök az életedből”. Végül is mindig a nagybátyja maradsz.

- Talán te nőként jobban megérted az álláspontját. Ahogy te is tudod, nagyon szeretett engem. Hogyan halhatott meg benne ez a

szenvedélyes szerelem, anélkül hogy az érzésnek egy morzsája is megmaradt volna - mert a búcsúleveléből ez érződik ki.

Rövid csönd állt be. Utána Jázmin így szólt: - Ez engem is meglepett. Tudtam, hogy megváltozott, amióta azt a bokszolót megismerte - hogy is hívják?... De van egy bejegyzés a naplóban, ami sok mindent megmagyaráz. - Rövid ideig lapozott, amíg megtalálta a helyet:

„Mostanában nyugtalan vagyok. Szerelmünk teher lett számomra, talán számára is. Nem tudom, szeretőként hogyan alakul az életem mellette. Beszélgettünk erről. Természetesen megadtam neki azt a szerelmet, amire egy asszony képes. De soha nem adtam fel a reményt, hogy mindennek ellenére összeházasodhatunk. Milyen boldog lettem volna/ Azt javasoltam, utazzunk el Hongkongba, ahol más nevet vehetnénk fel. Miért is ne? A szerelem nem erősebb, mint bármi más? De belátom, hogy túlságosan nagy áldozatot kértem volna, fel kellett volna adnia annak a tudósnek a státuszát, akit az udvarnál és másutt is szeretnek és tisztelnek. “

- Látod - mondta Jázmin, és a füle mögé simított egy hajtincset. - Férfiként nagyszerű lettél volna számára, de szeretőként - durván szólva - nem tudott használni téged. Férfiként az a bokszoló többet ért, akivel együtt hált. Nem azt mondom, hogy tudatosan élt volna vissza a szerelmeddel. De tény, ahogy mondja is, hogy nem szeretné az élete hátralévő részét törvénytelen kapcsolatban leélni. Teherré váltál a számára. Ilyen pillanatokban kezdett el kiszeregni belőled. Meg akart szabadulni tőled, hogy egy másik férfit kereshessen magának. Természetesen mindez nem tudatosan történt... Most féltém őt. Még képes és valami meggondolatlanságot csinál. - Kis idő múlva ezt mondta: - Mit fog gondolni, ha megtudja, hogy összeházasodtunk?

- Ne félj, nem lesz féltékeny. Szerelme irántam halott, annyira halott, mint egy darab kő.

- Úgy értem, mit fog gondolni, ha megtudja, milyen megoldást találtál ki? Addig nem jutott eszedbe, amíg ő itt volt?

- Ja, úgy. - Meng-csia hangosan felnevetett, talán egy kissé túl hangosan is. Nem akarta elmondani, hogy az a csel, amit már

Peóniával kapcsolatban kigondolt, ilyen könnyen átvihető Jázminra is. Nem volt képes megmondani az igazat. - Hirtelen, ösztönösen jött az ötlet. Mint amikor a munkám során a főtanácsos számára valami újat és szokatlant szeretnék kitalálni. A legnehezebb egy valóban új gondolatot továbbfejleszteni. A legtöbb bürokrata a saját rutinjának foglya.

- Biztos vagy benne, hogy az örökbefogadás megoldja a problémánkat?

- Természetesen. Alaposan áttanulmányoztam a „Rítusok könyvét” és mindent tudok a hatféle kapcsolatról - első fokú rokon, második fokú rokon, az ősök tiszteletének rítusa stb. Ennek a családneves dolognak pedig semmi értelme. Egyetlen lányt sem tudnék elvenni Kvejsouból, akinek ugyanez a családi neve, noha családjaink ötszáz éve nincsenek rokonságban. Szu Ej-po bácsi lányaként sokkal közelebbi rokonságban leszel velem. Elsőfokú unokatestvérem leszel, de nem tesz semmit, mert Szu lesz a neved. A hagyomány azt kívánja meg, hogy a házassági levélben Szu Ej-po apádként szerepeljen. Minden a legnagyobb rendben lesz, és megkérem a főtanácsost, hogy ő tartsa majd a szertartást.

Minden formalitás úgy zajlott le, ahogy várták. Tudatták házassági szándékukat Jázmin szüleivel és Szu Ej-po bácsival, és ők beleegyeztek. Jázmin szülei meglepődtek, főleg mert az idősebbik lányuk visszatért. Jázmin esküvőjét a következő év januárjára tervezték, Pekingben.

Tizenhetedik fejezet

Peónia október elején érkezett meg Hangcsouba, a szülei házához, egy kocsirakomány barna, polírozott bambuszkofferrel. Elegáns, a kor divatja szerinti bő ujjú, fekete selyemmel bélelt zakót viselt, és fekete hálóval fedett fehér szoknyát, amit Sanghajban, a Nanking úton vásárolt. Művészi hajviselete volt, a halántékán loknikkal. Úgy festett, mint egy elegáns sanghaji úri dáma.

Bekopogott szülei házának kis fekete kapuján. Bejelentés nélkül érkezett, és úgy érezte, sok kérdés vár rá. De hát mit is mesélhetett volna? Hogy szakított a nagybátyjával? Vagy hogy csak azért jött vissza, hogy Csin Csuval találkozzon és tovább folytassa reménytelen szerelmi kalandját?

Anyja nyitott ajtót, és egy pillanatig csak nézett, mire az elegáns hölgyben felismerte a lányát. Láthatóan megöregedett, mióta gyerekei Pekingbe költöztek.

- Anyám, hazajöttem - mondta Peónia. Fáradtan rogyott le egy székre. Anyját megrémítette lánya elcsigázott arca, de váratlan hazajövele is.

- Mi történt? - kérdezte félénken. Peónia mindig is a kedvence volt, mivel annyi gondot okozott neki. Az utóbbi négy vagy öt évben egy pillanatra sem hagyta nyugodni. És most úgy tűnt, nagyobb szüksége van az anyja szeretetére, mint valaha. - Mi történt? - kérdezte. - És hol a húgod?

- Pekingben. Jól megy a sora. Semmi sem történt. Tíz nappal ezelőtt otthagytam Pekinget, és Sanghajba hajóztam. Elhatároztam, hogy hazajövök.

Az utolsó szavakat nyomatékkal ejtette ki, hogy értésre adja, elhatározása komoly. Anyja már megszokta a szeszélyeit.

- Csin Csu beteg. El kellett jönnöm. Nem megyek vissza Pekingbe.

Az anyja hallgatott. Szeme elsötétült a rémülettől. Aztán ezt mondta:

- Jobb, ha apád nem tudja meg.

Kiment a konyhába teát készíteni, Peónia pedig a kocsisnak mutatta meg, hová tegye a csomagokat. Ezután asztalhoz ültek, és megbeszéltek az elmúlt hónapok családi eseményeit.

- Még sohasem hagytál cserben - mondta Peónia kedvesen, és megszorította anyja ráncos kezét.

- Apád és anyád egyre csak öregszik. Minden csontomban érzem. Amióta elmentél, nagyon magányos ez a ház.

- Most azonban itt vagyok, és itt is maradok. Nem is örülsz neki? - és megölelte az anyját.

Peónia és az anyja megállapodtak, hogy amikor apja hazaérkezik délután, nem mondják el, miért jött haza. Apja üdvözlő szavaiba felháborodás keveredett lánya kiszámíthatatlan viselkedése miatt. Peónia ingerült és egyáltalán nem megnyugtató magyarázatot adott arra, miért nem maradt Pekingben. Az apja kiselőadást tartott arról, hogy a lánya képtelen kitartani amellet, amit egyszer elhatározott, mire Peónia felállt és a szobájába ment.

Égett a vágytól, hogy találkozhasson végre Paj-vejjel, hogy megtudja, milyen komoly Csin Csu betegsége, és hogy hol talál rá. Már másnap elhajózott Fucsungkiangba. Tizenöt-tizenhat utas volt a hajón, többen nem is fértek volna el rajta. Peónia elkülönült a többiektől, felhúzott térdét átfogta a karjával, és senkire sem figyelt. Vajon Csin Csu ott lesz Paj-vej házában? Ez ugyan valószínűtlen volt, de már a gondolattól is hevesebben vert a szíve. Mit mondana neki, ha ott találná? Annyira elmerült a gondolataiban, hogy szinte elrepült a hosszú tunglui hajóút. Szemhéja idegesen remegett. Az ég felhős volt, és amikor a partra lépett, vastag köd gomolygott a víz felett. Esett, és a levegő párás volt. Permet borította a teaház asztalait és székeit. Kuttyák mászkáltak behúzott farokkal, és minduntalan rázták magukról a vizet.

Még csak öt óra volt, de már sötétedni kezdett. Peónia csak nehezen talált olyan gyaloghintósokat, akik a kétmérföldnyire lévő hegyhez vinnék. Arra hivatkoztak, hogy mire lejönnek, teljesen sötét lesz, és olyankor már veszélyes a hegy. Kiderült, hogy az egyik fülbevalóját elveszítette a hajón. Meg félt is, mert ruházata elegáns volt, ezért nem

bízott az öt szállító emberekben. Viszont annyira elfogta a türelmetlenség, hogy mégiscsak megpróbálkozott az utazással. Kifizette a szerinte túlságosan sok pénzt, és kibérelt egy gyaloghintót. Minden mást a gondviselésre bízott. Behunyta a szemét, amikor az emberek az esőtől csúszós úton vitték felfelé. Sípoló szél és daloló eső volt a kísérete. Háromnegyed óra múlva kivilágosodott az ég, noha a hegy lábánál még mindig köd ült. A szél megerősödött, és a hintó linóleumból készült tetejét csapkodta. Peónia reszketett, részben a hidegtől, részben az izgalomtól, hogy végre megtud valamit Csin Csuról. Újabb tíz perc elteltével meglátta barátai házának fényeit. Amikor kiszállt a gyaloghintóból, Jo-suj jelent meg az ajtóban, rögtön utána Paj-vej is.

- Peónia! - kiáltott Paj-vej.

Megölelték egymást. Nagyon boldogok voltak, hogy olyan hosszú idő után újra látják egymást.

- Nem gondoltam, hogy ilyen hamar eljössz.

- Hol van?

- Kórházban. Gyere be.

Peónia feszültsége oldódott valamelyest Paj-vej társaságában. Jót tett neki, hogy beszélhetett vele Csin Csuról és Meng-csiáról. Paj-vejnek nem kellett magyarázkodnia vagy az igazát bizonygatnia. Paj-vej ugyanolyan volt, mint ő: gyógyíthatatlanul romantikus.

- A missziós kórházban fekszik a Liuhot pagodában. Azt mondták, gyomor- vagy bélfertőzése van. Hat vagy hét hete beteg, és nagyon rosszul néz ki. Az orvos nem tudja eldönteni, hogy megoperálja-e. Annyira örülök, hogy eljöttél. A hanlin elengedett?

- Amikor megkaptam a táviratodat, senki nem tudott visszatartani. Nagyon beteg Csin Csu?

- Két héttel ezelőtt aggodalmat keltő volt az állapota. Úgy éreztem, soha nem bocsátanád meg nekem, ha nem értesítelek róla. Ő nem tudja, hogy jössz. A saját szakállamra intézkedtem. Nem meséltem el neki, mert nem akartam reményt ébreszteni benne, nem voltam benne biztos, hogy eljössz.

- Paj-vej, nagyon köszönöm. Az unokatestvéremmel szakítottam. Nem megyek vissza többé hozzá. - A szolga forró vizet és törülközőket hozott. Peónia tovább mesélt, miközben levette vastag zakóját, ékszereit és megmosta az arcát. - Akkor is elhagytam volna az unokatestvéremet, ha te nem írsz nekem. - Fülbevalóját az asztalra tette. - Látod, a párját elhagytam a hajón. - Paj-vej szigorúan nézett rá. - Miért? - Nem vett tudomást a fülbevalóról.

- Nem jött össze.

- Veszekedések?

- Nem.

- Mást szeret?

- em.

- Akkor mi a gond?

- Nem tudom. Egyszerűen rájöttem, hogy nem szeretem.

Leültek a márványasztalhoz. Paj-vej egy kannában teát hozott.

- Tehát egyszer csak rájöttél, hogy nem is isten, akinek tartottad, és most csalódtok vagy? Senki sem tökéletes. Azt hittem, örülten szereted.

Paj-vej tökéletes szerelmespárnak tartotta őket. Úgy érintette a dolog, mintha saját szerelme ment volna tönkre. Nem számolt azzal, hogy Meng-csia elveszi Peóniát - ez nyilvánvalóan lehetetlen volt -, de azt sem hitte, hogy valaki mással lép házasságra, és ugyan mit számított, hogy össze vannak-e házasodva vagy nem? Úgyis egy életre együtt maradtak volna. A tudós és az ő legkedvesebb barátnője.

- Mondani akarok neked valamit. Amikor te és a hanlin nálunk voltatok és az estét odalent a folyónál töltöttétek, Jo-sujjal rólatok beszélgettünk. Arra gondoltunk, hogy olyan szerelem kezdődik közöttetek, mint Cso Ven-csun és Szema Siang-jü között, mert Ven-csun egy fiatal özvegy volt, Siang-jü költő, mint Liang hanlin. Ezt az álmunkat törted össze.

Peónia nem tudta szavakba önteni érzéseit. - Néhány dolgot majd később elmesélek. - Mosolygott. - Az a jó benne, hogy nem ismeri a féltékenységet. Megismerkedtem egy Fu Nan-to nevű fiatalemberrel. Meng-csia tudott róla. Elmeséltem neki, és azt mondta, hogy örömmel látna engem boldog házasként, ha találok magamnak egy rendes férfit.

Ha dühbe gurult volna, és megerőszkolt volna, akkor azt hiszem, újra tudtam volna szeretni. Meg tudod ezt érteni? Miután mindent elmeséltem neki, azt mondta: tökéletesen megértett engem, és nem akaija magát rám tukmálni. Meg voltam lepődve, ezt ugyan nem kellett volna, de azt hiszem, itt van a kutya elásva. Ő a legtürelemesebb és a legmegértőbb ember, akit ismerek. Ez pedig szertefoszlatta az iránta érzett szerelmemet. Abszurdnak tűnik, ugye?

Jo-suj mosolygott. Letette a csészéjét és ironikusan így szólt: - Azt hiszem, értem. Nektek, nőknek szükségetek van egy kis erőszakra. Minél jobban veri a férj a feleségét, annál inkább lesz rabszolgája a nő.

- Butaság! - fortyant fel Paj-vej. - A nők nem akarnak rabszolgák lenni.

- De! Szeretik, ha időnként elfenekelik őket. Akkor úgy érzik, képesek dühbe gurítani az embert, és ettől lesznek valakik.

- Ne vedd komolyan, Peónia, Jo-suj csak viccel - mondta Paj-vej.

- Tökéletes szellemi megértésnek kell uralkodnia az egymást szerető férfi és nő között.

- Ez csak barátság lenne - mondta Jo-suj -, nem szerelem. Melyik nő tartja fontosnak a szellemet aktus közben? Akkor elég lenne egy torzó is.

- Nem akarsz tisztességesen beszélni?! - rótta meg kedvesen Paj-vej.

- Jo-sujnak valahol igaza van - mondta Peónia. - Csak talán nem kellene ennyire kíméletlenül kifejeznie magát.

Kis időre elhallgattak. Jo-suj meghunyászkodott, Paj-vej pedig duzzogott. Mindig is igen romantikus elképzelése volt a szerelemről - földöntúli, poétikus, amilyen az ő szerelmük volt Jo-sujjal. Peónia a „torzóra” gondolt, és mondani szeretett volna valamit, de Jo-suj előtt nem akarta feszegetni a dolgot. Jo-suj éppen olyasvalamit magyarázott el neki az imént, amit eddig nem értett, hogy szívesebben feküdt volna le egy bokszolóval, mint az akadémia tagjával. Végül megszólalt: - Jo-sujnak igaza van. Egy nőnek inkább szüksége van egy derék, fiatal fajankóra, mint egy költőre.

- Mindketten lehetetlenek vagytok! - kelt ki magából Paj-vej. - Kissé össze vagy zavarodva, Peónia.

- Kinek van szüksége a szerelemben szellemre? A nők szenvedélyt és izmokat szeretnek érezni...

- Peónia! - tiltakozott Paj-vej.

- Mindenesetre hagytam egy levelet az unokatestvéremnek, amelyben megírtam, hogy nem szeretem, nem térek vissza hozzá többé, és hogy visszavonhatatlanul eltűnök az életéből.

- Hogy tudtál ilyet tenni? - Paj-vej fel volt háborodva. - Már nem szeret téged? Miért voltál hozzá ennyire kíméletlen?

- Nem tudom. - Egy kicsit elhallgatott, majd így folytatta: - Azt hiszem, még mindig jó barátok vagyunk. Az utolsó esténken nagyon szomorúan nézett rám. Megcsókoltam, amit az utóbbi hónapokban nem tettem. Igen, még szeret engem. A csókján éreztem. De hozzám se nyúlt. Pedig jó lett volna. Tetőtől talpig úriember volt és az is maradt. Ezért aztán nem jó szeretőnek. Megmondtam neki. Azt mondtam, hogy csodálom őt mint férfit és költőt, de szeretőként nincs rá szükségem. Egészen őszinte voltam.

- Ezt mondtad neki?

- Ne nézz már annyira ijedten rám!

- Mit válaszolt?

- Azt mondta, nincs mit tenni. Meng-csia már csak ilyen: nem mutatja ki az érzéseit. Azt mondta, nem olyanra van szüksége, aki csodálja őt, hanem rám és a szerelmemre. És mivel én már nem szerettem őt, minden további beszéd feleslegessé vált.

- Valóban így történt? Még pontosan emlékszem, amikor azt mondtad, inkább meghalsz, ha nélküle kell élned! Miért pont... - nem folytatta. Olyan érzése volt, mintha valaki kést ragadva egy értékes képet szabdalna szét vagy földhöz vágna egy finom porcelánt. - Olyan szép lett volna... - Félig elgondolkozva, félig szemrehányón nézett Peóniára.

- Azt hiszem, csak a glóriáját veszítette el a szemedben. Nem volt helyes olyan hirtelen hátat fordítani neki.

-De Paj-vej!

Ez volt az első eset, hogy megharagudott a barátnőjére, talán azért, mert szerencsétlennek érezte magát ezen a napon.

- Bocsáss meg! - mondta Paj-vej, amikor észrevette, hogy megbántotta Peóniát. Egymás szemébe nézve mosolyogtak. - Ne játszd a lelkiismeretemet - mondta Peónia vádlón.

Felkavarta ez a beszélgetés. Inkább témát váltott, és Pekingről meg az új peking-sanhajkuani vasútról mesélt.

- És biztos láttad a Nagy Falat is, ugye?

- Nem. De Jázmin és Meng-csia kirándult Sanhajkuanba. Nem mentem velük.

- De legalább valamelyik nagy festmény gyűjteményt láttad?!

- Egyiket se.

- Végül is mit csináltál annyi ideig Pekingben? Múzeumot se látogattál, semmit?

Peónia a fejét rázta.

Ezen az estén minden félresikerült. A rossz ómen beteljesedett - a szemhéj remegés és az elvesztett fülbevaló... Senki nem állt annyira közel hozzá, mint Paj-vej, és ő se értette meg, és a szerelemről is egészen máshogy vélekedett.

Éjszakára Jo-suj átrendezte Peónia kedvéért a hálószobát, mert úgy gondolta, a barátnőknek sok megbeszélnivalójuk van. - Én majd kint alszom, ti meg egész éjjel beszélgethettek.

- Nagyon kedves tőled - mondta hálásan Peónia. Ahogy korábban is, most is hajnalig beszélgettek.

Peónia senkit nem szeretett annyira, mint Paj-vejt, és amikor a karjába dőlve sírt, barátságuk és az egymás iránti bizalmuk újraéledt.

- Na és te boldog vagy? - kérdezte Peónia.

- Természetesen.

- Úgy értem, hogy távol a várostól, egyetlen férfi társaságában élsz.

- Szerelmünk tökéletes. Boldog és elégedett vagyok, hogy olyan férfi szeret engem, akit tisztetek.

- Nem érzed néha, hogy jó lenne elmenni a városba egy borkimérésbe, hogy megnézd az embereket, és hogy ők is lássanak téged? Bizonyos értelemben boldog voltam Pekingben. Tökéletesen szabad voltam. Életemben először nem volt semmilyen

kötelezettségem, és élvezhettem a tökéletes szabadságot. Ez a dolog valahogy kielégített. Még nem meséltem Fu Nan-tóról. A férjed előtt nem akartam erről beszélni. Nem tudom, mi lesz vele. Börtönben van, mert megölte a feleségét...

Elmesélte Paj-vejnek az egész történetet.

- És arról a diákról se meséltem még, akit a sanghaji hajón ismertem meg. Meghatóan gondoskodott rólam. Még nem járt jegyben és házas sem volt, és nemes vonalú arcéle volt. Tetszett nekem. Annyira unatkoztam, hogy minden mindegy volt. Mindjárt az első éjszakán velem akart aludni, de visszautasítottam. A másodikon már mindegy volt. A szívem Csin Csuhoz tartozik, a testem közömbös. Mit tartasz most rólam?

-Egy kö...

- Igen, könnyűvérű vagyok, mondd csak ki nyugodtan. Pedig nem vagyok az, hidd el. Mindig egy ideált kerestem, valami jelentőségtelit.

- Tudom, hogy amióta Csin Csut elveszítetted, csak a saját árnyékodat üldözted.

Tizennyolcadik fejezet

Peónia szíve hevesen dobogott, amikor Hangsou elővárosában, a Cientang folyó partján meglátta a háromemeletes, vörös téglás Liuhota kórház épületét. Meg kellett állnia, hogy levegőt tudjon venni. Nyugodt és boldog benyomást akart kelteni, amikor kedveséhez visszatér. Nem tudta, mit fog mondani neki. Az elmúlt évben nagyon hiányzott neki a férfi. Ráeszmélt, hogy Csin Csu lett életének középpontja. Igaz, egy évvel azelőtt azt mondta neki, hogy közöttük vége mindennek. De mégis visszatért. El akarta mesélni, hogy soha többé nem megy vissza az unokatestvéréhez. Minden büszkeségét félretette, mert tudta, hogy Csin Csuhoz tartozik. Csin Csu nem haragudhat rá, és ha mégis, majd biztos sikerül lecsillapítania. Megkérdezte Paj-vejt, beszélt-e róla Csin Csuval. Nem volt rá mód, mert a nővér mindig a szobában volt. Paj-vej személyesen adta át Peónia levelét Csin Csunak, nem akarta senkire sem rábízni. Csin Csu nem gondolta, hogy Peónia visszatér. Régen feladta a reményt. Paj-vej megrémült, hogy mennyire lesoványodott. Az volt a benyomása, hogy már nem is hasonlít korábbi önmagára, és hogy sokat szenved. Csin Csu egész testében reszketett, amikor Tungluban meghallotta, hogy Peónia az unokatestvérével ott járt, és elutazott vele Pekingbe, mert beleszeretett a hanlinba.

Peónia egyre izgatottabb lett, ahogy a magas, fehér fallal körülvett, vörös épülethez közeledett. Már-már szédült. A bejárat mellett néhány bambuszborok ringatózott a szélben - mélyzöld ágvégeikkel, finom leveleikkel nyugtalan szilvetteket képeztek a téli ég előtt. Peónia fejében csak egy mondat keringett: - Újra itt vagyok, és soha többé nem hagylak el.

Amikor belépett, a nyugati kórházakra jellemző jód- és orvosságzag csapta meg az orrát. Ambuláns betegek ültek a padokon, néhánynak gyerek az ölében. Sokan sorban álltak. Egy asztal mögött néhány fehérbe öltözött nővér és külföldi orvos tevékenykedett üvegekkel, ollókkal és kötszerekkel.

Peónia azt mondta, hogy Pekingből érkezett, és Csin Csu úrral szeretne beszélni.

A nővér elmagyarázta, hogy Csin Csu nevű betegük nincs, de egy bizonyos Csin Csu-tang úr Szucsouból náluk fekszik.

- Ó az!

- De hát azt mondta, hogy Csin Csut szeretné meglátogatni.

- A Csu-tang a művészneve - dühödött meg a fontoskodó nő miatt, aki modernnek és mindentudónak tartotta magát csak azért, mert egy külföldi kórházban dolgozott. A szemében minden kínai tudatlan és babonás volt. Talán még a klasszikus kínai irodalmat sem olvasta, mert missziós iskolában nevelkedett.

- Leírná a nevét? - kérdezte a nővér.

Peónia uralkodott magán. Ezt írta: - Csin Csu, művészneve Csu-tang.

- A nő megnézte magának a szép írást, és mosolygott.

- A tizenegyes szobában fekszik. Odavezetem.

A szoba az első emeleten, a folyosó végén volt. A nővér kopogott az ajtón.

- Látogatója van - közölte, majd gyorsan távozott.

Magányos vaságy volt a falnál. Csin Csu aludt. A haja már régen láthatott ollót, arca borotvátlan és beesett, és annyira sápadt volt, hogy már-már zöldnek látszott. Egyik karja élettelenül nyugodott a takarón, a csuklósontja élesen kidudorodott.

Peónia toroka elszorult. Szemébe könnyek gyűltek. Végigsimított a férfi sűrű, fekete haján. Figyelte az általa szeretett fiatalember sima homlokát és a beesett, de így is szép arcvonásait. Mennyit szenvedhetett amiatt, hogy elhagyta.

Föléje hajolt. - Visszajöttem - suttozta -, újra itt vagyok. Peóniád újra itt van.

Hallotta az egyenletes lélegzést. Megcsókolta a férfi szemhéját. Csin Csu kinyitotta a szemét, előbb csak félig, majd hirtelen tágra nyílt szemekkel, elcsigázottan nézett Peóniára. Arckifejezése nem árult el semmiféle érzelmet. Halkan, de érthetően kérdezte:

- Mit akarsz itt?

- Csu-tang, én vagyok. Nagyon beteg vagyok? - Megsimogatta az arcát.

A férfi nem mosolygott, és nem fogta meg Peónia kezét.

- Mit akarsz itt? - kérdezte rekedten, hangjában keserűség volt.

- De Csu-tang, mi van veled? Amikor megtudtam, hogy beteg vagy, azonnal elhagytam Pekinget.

- Igen?

- Csu-tang, én vagyok, Peónia. A te Peóniád. Soha nem megyek el többé. Melletted maradok.

- Igen?

A meglepetéstől Peónia elhallgatott. Korábban is ismerte Csin Csu haragját. Dühödt és türelmetlen tudott lenni, és ha elvesztette az önuralmát, vég nélkül tudott káromkodni szucsoui tájszólásban. Milyen dühös lehetett, amikor megtudta, hogy elhagyja őt a hanlin miatt. De amennyire felmérgezhette magát akkoriban, most annyival fáradtabbnak és erőtlenebbnek tűnt a hangja.

Peónia egy széket húzott az ágyhoz, és a fejét a takaróra hajtotta. Megcsókolta a férfi ujjait, de annak keze nem mozdult. A megbántott büszkeség meghatározhatatlan érzése vett erőt rajta. Peónia könnyei a kinyújtott, jéghideg kézre csöppentek.

- Szeretlek, szeretlek, Csu-tang. Nem is tudod, mennyire szeretlek.

Fékeveszetten sírt. - Csak téged szeretlek.

A férfi lassan visszahúzta a kezét, és a mennyezetre meredt.

- Hogyan lehetnék még neked? - kérdezte halkán.

Peónia felemelte a fejét és ránézett a férfira. - Hogy mondhatasz ilyet azok után, hogy visszajöttem hozzád Pekingből? Szeretlek. Te vagy a szívem, az életem, mindenem. Higgy nekem. Most már biztos vagyok benne.

- Ezt már egyszer mondtad nekem, és neki is mondod majd. - Anélkül, hogy megmozdította volna a fejét, ránézett.

- Kinek?

- Az unokatestvérednek. - Nyugalma ijesztő volt.

- Beláttam a hibámat. Már tudom, hogy csak téged szeretlek és senki mást.

- Nem lehetek neked többé.

Peónia megsértődött, de nem mutatta.

- De hát megírtam neked. Végérvényesen elhagytam őt.

- Mi a biztosíték arra, hogy nem fogsz újra elhagyni engem? - Fel akart ülni. Peónia segített neki, és felpaskolta a párnáját. Eközben futó csókot nyomott az arcára. Korábban ilyen esetben a férfi átölelte volna őt. Peónia visszaült.

- Miért jöttél, és miért veszed el a nyugalmaidat? Túltettem magam a butaságomon. Megtaláltam a nyugalmaidat, olyat, amit eddig soha nem éreztem. Magamon kívül voltam, amikor meghallottam, micsoda hülyeséget csináltál. Feltétlenül újabb kapcsolatra volt szükséged. Aztán megértettelek, tökéletesen megértettelek. Elismerem, valamikor szerettelek. Szerettük egymást. De most nem tudom, mit is gondoljak - Kifogyott a levegőből.

- Megírtam Pekingből, hogy újra eljövök, és veled akarok maradni, a feleséged akarok lenni, vagy a szeretőd, mindegy. Nem kaptad meg a leveleimet?

- Megkaptam, de nem bontottam fel. Bedobtam a papírkosárba. Ha érdekel, múlt tavasz óta minden leveledet elégettem, amikor Tungluból visszatértem.

- Nézz rám. Nézz a szemembe. Itt vagyok.

- És akkor mi van? Semmi, csak kínszenvedés, vágyakozás és talán egy évre szóló kapcsolat. Nem tudod? - Hirtelen félelmes tűz gyulladt a szemeiben. - Nem látod be, hogy jobb lenne, ha többé nem is gondolnánk egymásra?

Dühének ereje abból a szenvedésből táplálkozott, amit akkor érzett, amikor Peónia eldobta magától, mint egy pár elhasznált cipőt. Többé nem volt önmaga, olyan volt, mintha a szívét tépték volna ki a testéből.

Peóniát elbűvölte a jelenet. Ajkába visszatért a vörös szín. Csin Csu mindig is nagy hatással volt rá, amikor dühöngött, amikor papucsokat és párnákat vágott a falhoz, vagy csészéket a földhöz. Szerette a szemében villogó tüzet, a haragos száját, az obszcén kifejezéseit. Brutális lakott benne. És olyankor nagyon jóképű volt.

Hirtelen ötlettől vezérelve két kezével megfogta a férfi arcát, és csókokkal borította be. - Csu-tang, én Csu-tangom! - Csin Csu elfordította a fejét, és előrebökött az ujjával. - Menj innen! Soha ne gyere vissza, és ne merd megzavarni a nyugalmaidat!

Peónia arca szinte égett, mintha megpofozták volna. Leroskadt a székre, kezébe temette arcát, úgy zokogott.

- Ne bőgj, hanem töröld le a könnyeidet és menj. Néhány nap múlva eljön a feleségem. Többé ne próbálj meglátogatni engem.

Peónia lehajtott fővel ment ki a szobából. Nyitva hagyta maga mögött az ajtót.

Kint a Cientang ragyogott a déli napsütésben. A parton a teaházak és a kisebb éttermek tele voltak vendégekkel. Peónia nemigen tudta, hol jár. Nem is tudott másra gondolni, mint hogy Csin Csu eltaszította, és hogy nem hitt neki. Ismerte a dühkitöréseit, de nem értette, most miért volt ennyire kemény.

Az egyik komp kikötőjében, ahol néhány evezőscsónak volt kikötve, leült egy deszkára, és nézte a folyót, ahogy a napfényben csillog. Nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy Csin Csu visszautasította a szerelmét. Nem érzett keserúséget, csupán megbánást, hogy ilyen szenvedést okozott a férfinak, és nyugtalan volt az egészségi állapota miatt. Most nem számított, hogy nem akarta őt látni, vagy hogy nem hitt neki. Most az volt a kérdés, hogyan tudna segíteni rajta.

Fáradtan érkezett haza. Ezer mérföldet utazott, hogy láthassa az egyetlen szerelmét, és vissza lett utasítva. Megszállottként foglalkoztatta a gondolat, hogyan tudna segíteni Csin Csun. Másnap, amikor az apja elment a hivatalba, elővette azokat a gyógyszereket, amiket Pekingből hozott magával, és ginszengitalt készített. Nem tudta, mit kezdjen a szarvasagancsral és a szárított kígyóepével. Ezért aztán elment egy gyógyszertárba, hogy tanácsot kérjen. Az agancs gyökerét vékony szeletekre kell vágni és tűz fölött melegíteni. Ez nem volt egyszerű, ezért megkérte az eladót, hogy másnapra készítse el neki.

Nem sokkal dél előtt egy bambuszkosárba tette az erősítő teát, és elindult a kórházba. Tudta, hogy nehéz lesz oda gyógyszert bevinni. Ezért a kapuban várta meg, hogy ebédszünetre kijöjjenek az ápolók. Kis idő múlva látta, hogy néhány nővér elhagyja a kórházat. A legszeretreméltóbb mosolyát felvéve ezt kérdezte: - Ki ápolja közületek a tizenegyes szoba betegeit?

- Én. Mit óhajt? - A nővért Maónak hívták, és úgy huszonöt éves lehetett. Szeme körül árkok látszódtak, ami ebben a korban szokatlan.

- Ginszengitalt hoztam Csin úrnak a tizenegyed szobába.

- De hát ezt nem szabad - mondta Mao kisasszony.

- Kérem, én külön ezért utaztam ide Pekingből. Talán ez megmentheti az életét.

Mao kisasszony fürkészőn nézett a fiatal nőre, akinek zavarából arra következtetett, hogy a látogató Csin úr szeretője. Együttérzően mondta:

- Élelmiszert természetesen bevihet. De a főnővérnek tudnia kell róla. Menjen be, és kérdezze meg őt.

A nővér bekísérte az épületbe.

- Ön a felesége? - kérdezte.

Peónia elvörösödött, és alig hallhatóan mondta: - Nem, régi jó barátok vagyunk.

Amikor a főnővér meglátta, elmosolyodott.

- A, ön már tegnap is járt itt. - Most nem volt annyira elutasító, mint egy nappal korábban.

Peónia megpróbálta levenni a lábáról. - Tudja, ginszeng hozok neki. A legjobb pekingi minőség. A gyökeret kellett volna látnia, vastag és sötéten áttetsző volt! A legjobb santangi ginszeng. Egy uncia ötven dollár, el tudja ezt képzelni? És holnap meg szarvasagancsot és kígyóepét is hozok.

Kétségbeesettnek látszott. Amint befejezte mondókáját, egyre inkább bolondnak érezte magát.

A főnővér szigorúan nézett rá. - A ginszenggel nincs bajom. De szarvasagancsról meg kígyóepéről nem akarok hallani. Azt nem engedélyezhetem.

- Pedig talán az életét mentheti meg.

- Kicsoda ön? Rokona a betegnek?

- Barátok vagyunk. Nagyon régi barátok.

- Ez világos. Az ön tegnapi látogatása után felszökött a láza. Nem javasolom, hogy bemenjen hozzá. Nem tesz jót neki. És ami ezeket itt illeti, természetesen hiszek a régi gyógyszereinkben, de ki kell kérnem

az orvos engedélyét. - Kinyitotta az edényt, és megszagolta a sötétbarna folyadékot. Aztán mosolyogva pillantott fel. - Szólok egy jó szót az ön érdekében. Fey doktort nagyon érdeklik a kínai gyógyszerek. Talán engedélyezi. Jó lenne, ha néhány próbaadagot hozna még.

Peónia köszönetet mondott.

- Miért nincs nála a felesége? - kérdezte elmenőben Peónia Mao kisasszonyt.

- Nemrég tudtuk meg, hogy mostanában szült. Azt mondják, pár nap múlva bejön.

Peónia arckifejezése szorongást árult el. Erre felébredt Mao kisasszony kíváncsisága.

- Ismeri a feleségét?

- Igen, ismerem. Őszintén megmondom, nem szeretnék találkozni vele.

-Aha.

Mao kisasszony azonnal kitalálta, hogy itt bizony valami titkos kapcsolat van. - Volna még egy perc ideje? - kérdezte Peónia.

- Természetesen. - Mao kisasszony együtt érző volt, talán kíváncsiságból, vagy mert ő is átélt már hasonlót. Peóniát egy üvegverandához vezette, ahol padok és néhány betegkocsi állt. A lábadozók itt üldögélhettek a napon, és nézegethették az aranyhalakkal teli tavacskát a kertben. Most senki nem volt itt. A nővér egy kényelmes széket választott, és ezt mondta: - Üljön le. Most nincs más dolgom. Honnan való?

- A szülőházam itt van a városban. De most éppen Pekingből érkeztem. Mondja el, mire van szüksége a betegnek.

Mao kisasszony elmesélte, hogy hat héttel ezelőtt lázzal és szórványosan visszatérő testi fájdalmakkal hozták be Csin Csut a kórházba. - Belső láz, az orvos valamiféle keleti betegséget sejt, amit belső fertőzés okozhatott. Nem biztos, hogy operációra lesz szükség. Mindenesetre... - Meglátta Peónia ijedt arckifejezését és az arcán lecsorgó könnyeket. Megérintette a karját.

- Ne vegye annyira a szívére.

Peónia kifújta az orrát, majd anélkül hogy felemelte volna a fejét, így szólt:

- Ha meghal, én velem halok. Feleségül akart venni. De elvették tőlem.

- Megértem. Szóljon, ha valamit tehetek önért. Holnap hozza el a kínai gyógyszereket, aztán meglátjuk, mit mond az orvos.

- Örökké hálás leszek önnek.

Mao kisasszonyt láthatóan megérintette a dolog. Talán ő is boldogtalan szerelemtől szenvedett?

- Tehetek még valamit önért? - kérdezte.

- Mondja meg neki, hogy elhoztam a kínai gyógyszereket. Mondja meg, hogy Peónia hozta.

A nővér az ajtóig kísérte.

A következő hetekben mindennap látni lehetett Peóniát a folyó melletti utcán, ahol az üzletek szinte a földből nőttek ki. A kórház mellett az utcát fiatal akácfák keretezték, néhány datolyaszilvafa vetett árnyékot a folyó partjára. Néhány száz méterrel arrébb állt a régi Lihota pagoda. Viszonylag csendes külvárosi negyed volt, ahol egy egész délutánt is eltölthettek a turisták és a kirándulók.

A fűrge, sovány és bajuszos amerikai Fey doktor azt kérte, hogy mutassák meg neki az őzagancsot. Elmagyarázták neki, hogy ez egy fiatal szarvas agancsa. Hajtóvadászat után vágták le a fiatal állatról, rögtön, ahogy elfogták. Az agancs tövében lévő porcszerű anyag olyan összetevőt tartalmaz, amely elősegíti az agancs növekedését. Az amerikai orvos kész volt kísérletezni ezzel a régi szerrel, hogy megtudja, milyen a hatása, különösen akkor, amikor más szerek felmondták a szolgálatot. A szárított kígyóepéről tudta, hogy koncentrált epefolyadékot tartalmaz, de még nem volt lehetősége kipróbálni. A betegnek nem árthat, csak az emésztését serkentheti. Fey doktor meglepetésére az epe kivonat csökkentette a beteg lázát.

Fey doktor valójában már feladta a reményt, és ezt megosztotta a nővérral is. Rákot gyanított, de Mao kisasszony nem vállalta, hogy

elmondja Peóniának. Láta, ahogy Peónia arcát pír öntötte el, ajka mosolyra állt, amikor elmesélte, hogy megszűnt a férfi láza.

Néhány nap múlva megjelent Csin Csu felesége. Minden reggel meglátogatta Csin Csut. Peónia tudta, hogy mikor tartózkodik a kórházban, mert a kocsija a ház előtt állt. Korán szokott jönni, és Peónia, ha meglátta a kocsiját, átment a kikötőhöz.

Ez mindennapi szokásává vált. Ült a kikötőben, és a folyó csendes mormolását figyelte. Gyakran olyan hajókat lehetett látni, melyek a tenger felé igyekeztek, és vitorlájuk ragyogott a napsütésben. Meg volt róla győződve, hogy hála a szarvasagancsoknak és a kígyóépének, Csin Csu jobban érzi magát.

Két órakor szokott átmenni a kórházba, amikor biztos volt abban, hogy Csin Csu felesége már otthon gondozza az újszülöttet. Csin Csu az első emeleti sarokszobában feküdt, Peónia leült egy kőre a bambusz árnyékában, és várta, hogy Mao kisasszony intsen neki. Ezzel jelezte, hogy beadta Csin Csunak az altatóinjekciót. A nővér ötlete volt, hogy álmában látogassa meg a férfit. Mivel nem akarta felizgatni Csin Csut, Peónia belegyezett. Meg akarta várni azt az időt, amikor már nem jelent veszélyt a vele való beszélgetés. Ilyenkor, ebéd utáni pihenőidőben csend volt a kórházban. A főnővér az irodájában ült, mindjárt a bejárat mellett. Peónia egy mellékajtón át lépett be, felment egy csikorgó hátsó lépcsőn, és megjelent a tizenegyes szobában, ahol Mao kisasszony már várta őt. Tíz-tizenöt percig maradhatott a betegszobában. Leült az ágy szélére, és őrizte Csin Csu álmát. A férfi halántékán lüktettek az erek, sovány arca nyugodt volt, arccsontjai és egyenes orra éles ellentétben állt bajuszával és kócos, fekete hajával. Suttogva kérdezte a nővért, hogy milyen volt Csin Csu álma, és hogy vannak-e jelei a javulásnak. Néha egyik oldaláról a másikra fordult álmában, miközben kinyújtotta sovány karját, amire Peónia futó csókot nyomott. Ezután boldogan és elégedetten hagyta el a szobát.

Nem tudott szabadulni a kórháztól. Valami arra kényszerítette, hogy annak a háznak a közelében maradjon, amelyikben Csin Csu feküdt. Semmit sem akart tőle, csak a közelében lenni, egyedül a szomorúságával. Késő délutánonként általában valamelyik teaházban üldögélt és a folyót nézegette. Öt óra körül orvostanhallgatók és

nővérek jöttek ki a kórházból, és a teaház megtelt. A nővérek „a tizenegyes szoba barátnőjeként” ismerték őt.

Szerencsére minden jól ment. Csin Csu felesége mindig kocsival jött, és az ablakból nézte az utcát. Egyszer olyankor érkezett, amikor Peónia még Csin Csu szobájában volt. Mao kisasszony nagy zajt csapott a folyosón, így Peónia egy hátsó lépcsőn el tudott menekülni. Máskor látta, hogy Csin Csu az ablaknál áll, és mintha feléje nézett volna. Peónia a bambuszfák árnyékában üldögélt egy kövön, és nem volt biztos benne, vajon Csin Csu meglátta-e őt, valószínűleg nem, mert a következő pillanatban el is fordult az ablaktól.

Egyik nap feltűnt neki, hogy a kórház falánál lévő juharfák levelei megritkultak. Hozzá volt szokva a fehér falon lévő kusza árnyékokhoz. De a táncoló árnyékok megváltoztak, és egyszer csak azt vette észre, hogy a levelek lehullottak.

Nem számlálta a napokat, minden nap az őszi esti ének ritka békéjét és nyugalját árasztotta, a különös gyászét és szépségét. Mao kisasszony beszámolóit bátorítónak tűntek, mindenesetre nem voltak rémisztőek - amíg gyanút nem fogott. A szarvasagancs és a kígyóepe nem tette meg az általa remélt hatást. Buzgó reményei és bizakodása a kétségnek és a félelemnek adták át helyüket. Aztán egy délután Mao kisasszony közölte vele, hogy a barátja kómában fekszik, méghozzá már egy hete. Korábban nem mertte megmondani az igazat.

Tizenkilencedik fejezet

Utóbb Peónia nem tudta elmesélni sem Paj-vejnek, sem a szüleinek, hogy mi történt valójában. Egy késő délutánon azt látta, hogy a zsaluk Csin Csu szobájában csukva vannak. Mintha évekig tartott volna, amíg a nővér előkerült és közölte vele, hogy Csin Csu meghalt. Peónia ajka száraz lett, arcából kifutott a vér. Szemében nem voltak könnyek. Mao kisasszony élettelen bábunak látta, ahogy elindult a part mentén.

Másnap reggel egy szerzetes talált rá a Hupao felé vezető úton, egy templom mögött, amely vagy három mérföldre volt a kórháztól. A bokrok sűrűjében aludt, egy nagy szikla mellett. A szerzetes először azt hitte, hogy valaki megerőszakolta a nőt. De a haja nem volt kócos, és fekete selyemzakója be volt gombolva. Harc nyomai sem látszódtak rajta. Az éjszaka során két sekély folyón is át kellett hágnia, mert nincs közvetlen út a Liuhato pagodától Hupao felé, valószínűleg a tó mellől indult, de a holdfény nélküli éjben hat mérföldet tett meg alvajáróként.

Peónia nem tudta, hogy álmodik-e, vagy ébren van, amikor valaki megrázta. Az árokban lévő utat a Tiencsu árnyékolta be. A hegycsúcs felett átszüremlő fénysugarak egy érintetlen fenyőerdővel borított vidéket világították meg. A halk madáracsicsergéstől eltekintve csend volt.

- De hát mit csinál itt? - kérdezte a szerzetes, amikor Peónia csodálkozva felült. Ámulva nézte a szürke köpönyegbe öltözött, fiatal, sovány szerzetest. Kopaszra nyírt fejen kilenc égésfolt volt, három sorban.

A szerzetes pillantása összezavarta. Megpróbált felállni, de szúró fájdalom nyilallt a lábába, erre felkiáltott. A szerzetes belékarolt, és ő rátámaszkodott. A szerzetes ámulatára lelkesen mosolygott, és ezt mondta: - Csodálatos. Megbocsátott nekem. Kibékültünk. Csodálatos, áldott érzés! - Finoman ingatta a fejét, és mintha magához beszélt volna. - Ismeri ön a szerelmet? Az valami csodálatos dolog.

A reggeli harmatban megcsillantak a hegyi juhar és a datolyaszilvafák levelei, amikor a reggeli napsugarak a völgybe érkeztek. A völgy mélyebben fekvő részei még mindig gőzölgő

ködtakaró alá bújtak. A környék idegen volt számára, és a férfi is, akivel előrehaladt. Mintha egyedül lettek volna a földön.

A szerzetesnek elege lett ebből a különös teherből, egy nagy, lapos kőhöz vezette és leültette. - Most mesélje el nekem, kicsoda ön, és hogy került ide - mondta.

- Nem tudom.

- Szedje össze magát.

- Hogy ki vagyok, az nem érdekes. Nagyon boldog vagyok. Ő az enyém, többé senki sem veheti el tőlem. Mindörökké az enyém.

A szerzetes meg volt győződve arról, hogy valami szörnyűség érhetette, amitől elborult az elméje.

- Ki az az „ő”?

- Természetesen Csin Csu. Maga nem Csin Csu, azt látom. Maga nagyobb, és nincs olyan sugárzó szeme és a keze sem annyira puha. Kibékültünk. Megbocsátottunk egymásnak. Többé nem veszekszünk, mert ő teljesen és egészen bennem van.

A távolba nézett, majd lecsukta szemeit és tovább aludt. Nyugtalanul dobálta magát álmában. Egyszer egy hirtelen rándulás után majdnem bevete a fejét egy sziklába, de a szerzetes még időben visszahúzta. Elszaladt a húsz méterre lévő templom felé, közben félve pillantott vissza párszor, mintha egy női rossz szellem, egy jaksa elől menekülne. Pár perc múlva egy idősebb pappal együtt tért vissza. Megrázta Peónia kezét, de a nő mélyen aludt tovább.

- Na, most mit tegyünk? - kérdezte tanácstalanul. - Ilyesmit még nem éltem át. Nem hagyhatjuk itt, és nem is vihetjük be a templomba, mert még megvádolnak bennünket, hogy erkölcstelen célból rejtegetünk nőt.

- Be kell vinnünk. Beszéltem hozzá. Izgatott volt. Önkívületben járkált összevissza. A kedveséről beszélt. Talán őt keresi.

A szerzetes bevitte a templomba Peóniát, és lefektette a földre, egy matracra.

- Egy ideig még aludni fog - mondta az idősebb pap. A nő homlokára tette a kezét, és megállapította, hogy nincs láza. Felgyúrta a zakója ujját, és egy pompás jade karkötőt látott. - Gazdag családból származik - jegyezte meg, és átkutatta a zakót, hogy papírokat vagy valami

kiindulási pontot leljen, de csak egy zsebkendőt és néhány pénzdarabot talált. Peónia kezét horzsolások borították. Csupa rejtély. Az egyik világi testvért elküldte párnáért, kigombolta a zakó felső részét, és párnát helyezett a nő feje alá. A templomszolga és egy másik világi testvér közeliről figyelte az alvó nőt. A pap néhány utasítást adott, és gondoskodott róla, hogy mindig legyen valaki a nő közelében, és hogy egy jó erős ginszengteával kínálják meg, amikor felébred.

Peónia az esti szürkületben tért magához, és igencsak csodálkozott, hogy egy templomban találja magát. Hitetlenkedve nézett a szerzetesre, amikor az elmesélte, hogy reggel a fűben lelt rá, és hogy miket mondott neki. Még mindig össze volt zavarodva. Néhány másodperc után összeszedte magát, és emlékezetébe idézte Mao kisasszonyt és azt, hogy Csin Csu meghalt. Az álma véget ért. Egyedül maradt. Ekkor sírógörcs fogta el. A szerzetes próbálta nyugtatni, és gyömbérteát kínált neki, amit visszautasított. A szerzetes nyomatékosabban ismét megkérdezte, mi történt vele.

- Meghalt Csin Csu. Az én Csin Csum halott. - És újabb fullasztó zokogásban tört ki.

A szerzetes egy csésze gyömbérteát töltött neki. Végre fenékiig kiitta.

- Hány óra van? Hol vagyok? - kérdezte.

A szerzetes megmondta.

- Milyen messze van ide a város?

- Három-négy mérföld.

- Hogy kerültem ide?

- Azt mi sem tudjuk.

Lassan megnyugodott, de még mindig önkívületben volt egy kissé. Alomképek és a valóság húzott el a szeme előtt, a maradéktalan boldogságé és a mélységes kétségbeesésé. Hirtelen eszébe jutott, hogy haza sem ment, és hogy a szülei biztosan aggódnak miatta.

Peónia gyaloghintón érkezett haza jóval vacsora után. A szülei magukon kívül voltak, amikor előző este nem ért haza. Apja délelőtt szabadságot vett ki, hogy elmehessen a kórházba megtudakolni, mi van vele. Mao kisasszony kétségbeesett, amikor megtudta, hogy Peónia eltűnt. Apja megtudta, hogy Csin Csu meghalt, és hogy a felesége a

szobában sír. Mao kisasszony suttogva beszélt, így a feleség semmit sem tudott meg Peóniáról. Elmesélte, hogy Peónia némán tudomásul vette a hírt, majd a város felé indult.

Az apa türelme véget ért. Amikor Peónia végre hazaért, szemrehányást akart neki tenni mindazért, amit az utóbbi időben elkövetett. Rosszallón vett tudomást Peónia feldagadt szemeiről és apatikus arcáról, ahogy kiszállt a gyaloghintóból. Zavarodott lánya tehát hazaérkezett. Szinte forrt a dühtől, és valószínűleg rákiabált volna, ha a felesége meg nem húzkodja a karját és nem mondja:

- Újra itt van! - Ezzel értésre adta, hogy nem kell tovább beszélni.

Az anyjának az volt a legfontosabb, hogy Peónia újra egészségesen hazakerült. Minden noszogatás ellenére azt mondta, nem éhes. Éppen csak kavart egyet a kásán, amelyet az anyja adott neki, és ment lefeküdni.

Amikor másnap felébredt, nem tudta megkülönböztetni a tökéletes egyesülés fantáziaképeit attól a ténytől, hogy Csin Csu meghalt. Apja reggeli után elment hazulról. Előtte ezt mondta a feleségének: - Nem értem a gyereket. Még szerencse, hogy mi itt vagyunk neki, és ide haza tud jönni. Először a féjje családjával való szakítás, aztán elutazás Pekingből, most meg ez...

- Még nagyon fiatal. Te is voltál egyszer fiatal - érvelt az anya.

- De ez még nem jelenti azt, hogy meg kell bolondulnia! Mi jön még ezután?

Egyre többet tudott meg a Csin Csuval való kapcsolatáról, hogy egy házas embernek volt korábban a szeretője, ahogy hallotta. Igencsak rosszallotta, hogy Peónia az elmúlt hetekben mindennap meglátogatta a kórházban. Micsoda botrány lesz, ha a felesége megtudja! De minden alkalommal, amikor szemrehányást akart tenni neki, Peónia a szavába vágott, hogy ő már felnőtt és különben is özvegy, és pontosan tudja, mit tesz. Peóniát nem kellett féltetni: megvolt hozzá a tehetsége, hogy megvédje magát. Apja csak azzal tudott vigasztalódni, hogy most már legalább a szeretője halott.

Az anyja ágyban találta Peóniát. Odavitte neki a vagdalt húst és a rizskását, amit előző este nem akart megenni.

- Egyél végre - mondta, és leült az ágy szélére.

Peónia megfogta az anyja kezét. - Anyám, te vagy a legjobb ember a világon.

- Gyermezem, tegnap annyira megijesztettél bennünket. Most egyél, aztán jobban leszel.

Peónia átölelte az anyját és sírt, anyja meg úgy simogatta, mint gyerekkorában.

Peónia két napig ágyban maradt. Kimondhatatlanul fáradt volt, mint aki hosszú utazásról tért meg. Néha papucsban körbejárta a házat, aztán becsukdosta maga után az ajtókat, és újra lefeküdt. Legszívesebben egyedül volt, merengett, olvasott vagy nem csinált semmit. Órákon át képes volt rágódni a gondolatain, emlékein és álmain. Annyira átadta magát a fantáziájának, annyira valóságosnak tűntek az emlékei, hogy szinte Csin Csu testi jelenlétét látta. Néha úgy érezte, hogy Csin Csu holtában közelebb került hozzá. Nem emlékezett azokra a jelenetekre, melyeket önkívületi állapotban látott, de élénken átélte a zenéjüket és a hangulatukat. Csin Csu és ő súlytalanul suhantak valami ködszerű világban, csak ők ketten, senki más, boldogan és egyesülve, szabadon, a holdfény világában, és ezt mondták: - Most már minden bajtól megszabadultunk. - Az egymás iránti szerelem határtalan szabadságának ez a homályos, kábító érzése állandó visszhangként élt benne.

Csin Csu halála volt életének legfontosabb fordulata. Érzéseit másfelé kellett irányítania, és új életet kellett kezdenie. Lelkének sebei gyógyulni akartak. Szinte fizikai fájdalmat érzett a legkisebb zaj és a puha és meleg dolgok érintése nyomán. Gyógyulása lassú volt, mintha súlyos betegségből lábadozna.

Órák hosszat ágyban maradt és gondolkozott. Ha Csin Csu élne, akkor váltakozva lenne izgatott és kedves, mogorva és szeretetre méltó, szívet tipró és szívet melengető, és idősebb korára valószínűleg megváltozott volna. De halálával a múlhatatlan szerelem példaképe lett. Szentségként őrizte, s mint valami mártír, az idő érintésétől mentesen, minden változás, sőt a halál fölött állt.

Amikor Peónia jobban érezte magát, Csin Csu leveleit, feljegyzéseit és költeményeit, sőt a borítékjait is lapokra ragasztotta és selyemzsinórral könyvbe kötötte, majd egy szép, fekete-arany brokátba

burkolta. Egy másik könyvet is összeállított, amelyben saját jegyzeteit és verseit helyezte el, válogatás nélküli rendetlenségben, mint amilyenek a gondolatai voltak, kiérleletlenek és befejezetlenek, fellengzősek és szenvedélyesek, tele olyan kifejezésekkel, mint „a sötét-édes szunnyadás a keblében”, vagy „ujjának fehér fénye a csillagos éjben”.

Párbeszédet folytatott önmagával és Csin Csu leveleivel, mintha a férfi ott lenne a szobában. Anyja néha égett papír szagát érezte. Peónia számos áldozati imát írt és mondott a férfi szellemének, és gyertyát is gyújtott, hogy így jusson szellemének közelébe. Különösen megnyugtató volt ez számára. Lassan kezdte megszeretni a szobája magányát, mert a férfi közelségét érezte. Peónia lelke békére talált.

Peónia apja boldog volt, hogy a lánya nem szaladgál a városban, mint egy nőtény kutya. Egyik este a vacsoránál megkérdezte:

- Mihez kezdesz most?
- Nem tudom.

Körülbelül ebben az időben kapták meg Peónia szülei Jázmin levelét, amelyben beleegyezésüket kéri, hogy Szu Ej-po bácsi örökbe fogadhassa - különös kérés, aminek csak egyetlen oka lehet. Nővére hazatérését is figyelembe véve ez csak egyet jelenthetett. A szülők ellenálltak a kísértésnek, és a gyász első napjaiban nem tettek fel kérdéseket Peóniának, mert nem akarták felizgatni. Mivel azonban néhány nap után ő maga érdeklődött a húga iránt, aki rendszeresen levelezett a szülőkkel, az anyja elmesélte a dolgot, és ezt fűzte hozzá: - Csak egy oka lehet. Jázmin hozzá akar menni a takódhoz. Ez Szu Ej-po bácsi vagyont nem érinti, mert akkor ő kezdeményezte volna a dolgot.

Peónia elsápadt.

- Mi történt? - kérdezte az anyja. - Soha nem mesélted el nekünk, hogy mi zajlott köztetek, nővérek és az unokatestvéretek között.

Peónia a szavakat kereste. Dadogni kezdett. - Jázmin!... Igen, tudom, hogy szereti őt. De csakis az elutazásom után történhetett.

A szobájába ment. Ez a fordulat váratlanul érte. Ha sikerült volna megoldást találni, ő is férjhez ment volna Meng-csiához. Nem tudta, hogyan vélekedjen a dologról, csak azt érezte, valami undok féltékenység születik a lelkében, de nem volt képes a hűgát vádolni.

Kinek az ötlete volt ez: Meng-csiáé vagy az övé? Ha Jázminnak jutott az eszébe, miért nem mondta akkor, amikor még ő szerette Meng-csiát? Most tehát tako a sógora lesz, noha a férje is lehetett volna.

Aztán világos lett előtte - nem tudta, mikor jutott el a bizonyossághoz -, hogy Meng-csia még mindig szereti. Ahogy az ő Csin Csu iránti szerelme sem halt meg, ugyanúgy Meng-csia is még mindig őt szereti. Csin Csu ugyanolyan kegyetlenül utasította el, ahogy ő hagyta el Meng-csiát. Most megtapasztalta, hogy mindez semmit sem jelent. Biztos volt benne, hogy Meng-csia megbocsátott volna neki, ha igazán szerette volna, ahogy ő is megbocsátotta Csin Csu szörnyűségeit. Visszaemlékezett Meng-csia utolsó napon mondott szavaira: - Mindegy, hogy mit teszel, és hol vagy éppen, a lelkemben maradsz, lényem legtisztább és legfényesebb pántja maradsz. - Egészen pontosan tudta, hogy ez a színtiszta igazság. Csodálatos dolog lenne, ha nem házasodna meg soha, vagy Meng-csia többé nem hallana róla, és ezt a szentséges képet őrizhetné továbbra is a szívébe zárva, ahogy ő is Csin Csu képét hordozza magában.

Eljátszott a gondolattal, hogy elhagyja a várost, mert ahogy a búcsúlevelében megírta, el kellett tűnnie az életéből - nem Jázmin miatt, hanem önmaga érdekében.

November 26-án volt a gyászszertartás Csin Csu hangcsoui házában. Az értesítés egy szép írással készült, hajtogatott gyászlevélben érkezett. Ebben kiemelték a fiatalember sokat ígérő karrierjét, aki egy feleséget, egy fiút és két kislányt hagyott hátra, a legkisebbik alig pár hetes csupán. Hangsúlyozták, milyen jó fiú és férj volt. A bejárati ajtót fehér krizantémából és örökzöldekből font girlandok díszítették. Az udvaron is álltak vendégek, halk beszédjükbe a családtagok nem szűnő panaszáradata és a kürtök és dobok hangja keveredett.

A Csinek ősi hangcsoui család voltak. Mivel az elhunyt csuren volt, akik különleges kaszthoz, az állami szolgálatban álló tisztviselők és tudósok társadalmi rangjába tartoztak, értelmiségi címüket császári vizsgákon szerezték, ez szoros kapcsolatot teremtett közöttük. A nagyszülők és a szülők barátai is eljöttek - bankárok, tehetős kereskedők, nagy cégek tulajdonosai -, az ő kocsijaik szinte ellepték a környéket, egészen a főutcaig. Néha megszólalt egy zenekar, közben a férfiak, de főleg a nők siránkozó hangját lehetett hallani. A férfi

rokonok fehér homlokpántot viseltek és a vendégekkel beszélgettek. A másik oldalon, ahol a nők álltak, jade és arany csilingelt, és suttogó beszéd hallatszott.

A koporsó a terem közepén állt. A nők árgus szemekkel figyelték, hogy kijön végső tisztességet adni a halottnak, csípős megjegyzéseket tettek, hogy melyik néni melyik unokanővérrel van rokonságban. Az olyan városban, mint Hangcsou, a felsőbb társaság tagjai szinte mind ismerték egymást, és biztosan akadt valaki, aki felismerte a rokont. Peónia az egyik barátnője házában olvasta a gyászszertartásról szóló hirdetést és a hosszú nekrológot. A Csin család komoly társadalmi eseményt csinált a temetésből, és az újságok két napon keresztül tájékoztattak a közlő eseményről. Egy temetés előkészületei általában több hónapot vettek igénybe. De a Csin családnak a Főnix-hegyen saját temetkezési helye volt. A gyászszertartás két napig tartott, hogy az összes barát és ismerős megadhassa a végső tisztességet az elhunytaknak. A harmadik napra, vagyis november huszonnyolcadikára volt kitűzve a temetés.

Peónia számára elképzelhetetlen volt, hogy ne vegyen részt kedvese temetésén. Ott kellett lennie. Észrevétlenül akart bejutni a vendégek közé.

Belépett a zsúfolt házba. A koporsó mögött az elhunyt fényképe volt látható. Peónia szíve kalapálni kezdett. Odament a koporsóhoz, és kővé meredt, miután elvégezte a három meghajlást. Zsebkendőjét vett elő, és megpróbálta visszatartani a zokogását. De minél inkább próbált uralkodni magán, annál hangosabb lett a zokogása. A koporsó mellett térdre omlott, és fékevesztett sírása betöltötte a teret. A gyászoló vendégek elnémultak. Ez nem a ceremóniához tartozó panasz volt. Szinte a lelkét is kisírta, miközben összefüggéstelen szavakat mondott, melyeket elfojtottak a könnyei.

- Ki ez a nő? - suttozták többen.

Senki sem tudta.

Csin Csu felesége szoborként állt a koporsó mellett. Először csodálkozva nézte a fiatal nőt, majd egyre gyanúsabbá vált számára a dolog, mivel nem ismerte, és a férje sem beszélt róla soha. Azt feltételezte, hogy ez lehet az a rossz nő, akivel a férje Sanghajban élt

együtt. Kérdezgette a többieket. Senki sem tudta, ki lehet. A szeretője veszi a bátorságot, hogy nyilvánosan sírjon a férje koporsójánál!

Szikrázó szemekkel lépett a síró nő mellé, aki a földön fetrengett és átfogta a koporsót.

- Maga kicsoda? - rivallt rá.

Peónia felnézett. Nem tudta, mit mondjon. Zavartan nézett a fehérre púderezett, dühödtt női arcra. Mielőtt válaszolhatott volna, a nő az arcába vágott. Peónia felemelte a kezét, hogy elhárítsa a következő ütést.

- Hogy merészeli?! - vicsorgott a nő. - Zavarják el innen!

Férfiak és nők fogták közre őket. Peónia felállt és menekülni próbált, de a nő elkapta a gallérját, és a belőle áradó primitív düh tökéletes ellentmondásban volt előkelő külsejével. Az egyik rokon unszolására végre elengedte Peóniát, de még utána is tombolt és rikácsolt, szucsoui dialektusban szórta az átkait: - Disznó! Kurva! A tizennyolcadik pokolba veled, te átkozott nőszemély!

Még a haját is kitepte volna, ha egy férfi nem vezeti ki az udvarra az ismeretlen nőt. A feleség dobbantott a lábával, arra a helyre köpött, ahol Peónia állt, és ahol a férje koporsóját megérintette. Peónia befogta a fülét, és kiszaladt az utcára.

A gyászünnepséget húsz percre megszakították. Az asszonyt nem lehetett rávenni, hogy továbbra is részt vegyen a ceremónián, ezért egy rokon állt a koporsó mellett.

Így aztán ettől a pillanattól fogva a feleség nem gyászolta tovább a férjét, és ezen a délutánon nem is mutatkozott többé.

Huszdik fejezet

Mindenki Peóniáról beszélt a városban. Ez a produkciója párját ritkította a hangcsoui események sorában. A férfiak lelkesedtek. Sikamlós vicceket gyártottak, és azt kívánták, hogy az ő koporsójuk mellett is egy ilyen csinos hölgy jelenjen meg. A társaság nőtagjai megbotránkoztak. A feleségek ferde szemmel kezdtek nézni férjeikre. Néhány fiatalabb asszony és lány irigyelte Peónia bátorságát. Ha Peóniának sikerült volna megőriznie hidegvérét, a három meghajlás után észrevétlenül elhagyhatta volna a házat, így azonban botrányt okozott saját magának, a kedvesének és a családnak is.

Az ilyen esemény véget nem érő beszédtema lesz. Akik korábban távoztak, sajnálták, hogy nem lehettek jelen, amikor a férfi koporsójánál a két nő egymásnak esett. Akik később érkeztek, azt sajnálták, hogy nem korábban tették tiszteletüket. A történet szájról szájra, családról családra, teaházról teaházra szállt, jól ki cifrázva, amit persze tényként adtak tovább. Azt mesélték, hogy titokban mindennap felkereste a kórházban, és mialatt példás férjként tartották számon, végig a nő volt a szeretője. Az is elterjedt, hogy a Liangok híres szanmeje lenne, aki nem bírta ki „magányosan az ágyban”, és már három hónappal féije halála után elhagyta annak családját. Szerencsére kapcsolata Meng-csiával nem került nyilvánosságra, és az a körülmény, hogy a két nővér Pekingbe utazott, nem váltott ki megütközést.

Csin Csu feleségét annyira megviselte az eset, hogy rögtön a temetés után Szucsouba ment a szülei házába, mert elvesztette tekintélyét.

Peónia sajnálta, hogy ekkora galibát okozott, ugyanakkor bizonyos diadalittas érzés is hatalmába kerítette. Nem tudta, hogyan maradhatott volna távol a gyászszertartástól, és ha már egyszer ott volt, hogy kerülhette volna el az összeroppanást.

- Nézd meg, mit csináltál! - jajveszékelt az apja másnap reggel. - Három nap múlva az egész város tud róla. Hogy lehet más férj koporsójánál sírni! Botrány! És éppen te csinálsz ilyesmit... Tudod egyáltalán, hogy mit tettél a családdal, magaddal és velem?

Peónia hallgatott.

- Gondoltál valaha is az apádra? Már gyerekkorodban is önfejű voltál, és mindig keresztül kellett vinned az akaratotod. Épp egy nősférfira kellett rácsimpaszkodnod?

- Az akarata ellenére házasították meg. Engem szeretett, nem a feleségét.

- Tehát az esküvő után is találkoztál vele! Helyetted is szégyellem magam...

Peónia úgy érezte, mindjárt megfullad. Az apja sosem értette meg őt. Becsapta maga mögött az ajtót. Kint a ház előtt megkönnyebbülten sóhajtott fel. Keresztülment a vásárlókkal teli piacon, aztán az utca egyik görbülete után a tóhoz vezető keskeny utcácskába ért. Ez volt a város szegény negyede. Egy korhadt, recsegő horgászpalló vezetett a vízhez, amelyben zöldségmaradékok és gyümölcshéjak úszkáltak. Kóbor kutya lefetyelt a vízből. Peónia a part mentén haladt, és egy harmadosztályú szálloda mellett ment el, ahol néhány prostituált bérelt szobát. A vékony mészréteg lepergett a falról, és a csupasz fal olyan szabálytalan foltokban bukkant ki, mint egy térképen a szigetek. Az egyik cégtáblán ez állt: „Vangsanlou” (Hegyi kilátás). Aztán néhány olcsó étterem és teaház következett. Bement az egyik teaházba. Ebben az órában üres volt, csak néhány pincér rendezgette az asztalokat. Peónia annyira letört, hogy rögtön sarkon fordult. Újra a part mentén haladt, amíg el nem érte Ciengvangmiaót, a tizedik században élő Cien király tiszteletére felszentelt templomot. A döngölt vörösgyag udvart ciprusok szegélyezték. Igazi madárparadicsom volt ez, mert vadászati tilalom alatt állt. Peónia elment mellette, majd leült az egyik parti kőpadra.

Egy hónap óta először látta újra a nyugati tavat, a nyugalom megtettesítőjét, és a legnagyobb hegycsúcsokat is eltakaró, nehéz, szürke fellegetet. Két csónak volt a vízen. Peónia ellátott egészen a Paiti-gátig. Sehol egy lélek. Csupán néhány szórakoztatásra berendezett hajó volt kikötve.

Magányosnak érezte magát a mindent felörlő hónap után, amely elillanó reménységgel és széttört álommal végződött. Kimerült volt, és a szíve üres, mint az előtte elterülő téli táj. Úgy érezte, elment mellette az élet. Senki sem értette meg, csak Paj-vej. Mindent értelmetlennek és jelentéktelennek látott.

Múltak a napok. Peónia továbbra is ebben a belső ürességben élt, az emlékeibe kapaszkodott, és amikor az elveszett szerelemre gondolt, fájdalmat érzett.

Mivel Peónia nem válaszolt, az apja minden korábbi tettét is a szemére hányta, nem hallgatva el azt sem, hogy a kollégái gúnyolódásainak lett a célpontja.

Peónia botránya mellett egy másik esemény is izgalomban tartotta a családot. Jázmin és Meng-csia megírták, hogy szeretnének összeházasodni, és kérték az engedélyt az egybekelésükhöz. Az esküvőt Pekingben tartják, de remélik, hogy utána tavasszal vagy nyáron illendő módon a szülőket is fel tudják keresni.

Ez jót tett a szülők hangulatának. Örültek, hogy Pekingben lesz az esküvő, mert az idősebb lányok botránya után biztosan újabb szóbeszéd tárgya lett volna az, hogy Jázmin az unokatestvérével köt házasságot. Jázminnak ugyan más lett a neve, de mindenki tudta, hogy egy Liang vesz el egy másik Liangot.

Peónia is megkönnyebbült, hogy Meng-csiáék nem jöttek rögtön Hangcsouba. Azok után, ami közte és az unokatestvére között történt, kellemetlen lett volna a vele való találkozás. Most már úgy gondolt Meng-csiára, mint egy kedves öregemberre, akivel a múltban szerelmi kapcsolata volt. Korábban a Meng-csia név varázsszóként csengett a számára, ami jót, szépet és csodálatos dolgokat jelentett. Mostanra csupán halvány visszhang maradt belőle, saját régi szenvedélyének iróniája. Ennek vége, és le kellett csillapodnia. A Pekingből érkező levelek a Tiencsiaóban és Sisahajban eltöltött csodálatos napokra emlékeztették, a vidám népségekre és a szórakozóhelyekre. Ehhez hasonlót nem találni Hangcsouban. Hangcsout költői, csendes szépség jellemezte. Túl csendes volt Peónia számára. Sem Jázmin, sem Meng-csia nem említették meg a nevét leveleikben. Meng-csia részéről ez szándékos volt, mert értelmetlennek találta a kialudt tűz parazsát újraéleszteni.

A helyi újságok természetesen kitárgyalták a megzavart gyászszertartás eseményeit, de igen visszafogottan. Peónia nem tudott arról, hogy a városban pletykálnak róla. Magányos sétái alkalmával felkereste egyik vagy másik teaházat, és mindenféle emberek

társaságában jól érezte magát, pontosan úgy, ahogy korábban Pekingben is.

Egyik délután egy jól öltözött férfi lépett be abba a teaházba, ahol Peónia is üldögélt. Piros gombbal ellátott fekete selyemsapka volt rajta, kezében hosszú szárú pipa. Törzsvendég volt itt, teát rendelt, majd az egyik közelben lévő fodrászért küldetett, mert itt szeretne volna magát borotváltatni, és nem a szűk, fullasztó üzletben. A nagyhangú, szemüveges fodrász egy ötvenéves agglegény volt, őszintétlen mosollyal az arcán. Szórakoztató csevegésével számos vendéget szerzett, és mindennap könnyedén megtölthetett volna egy újsághasábot „Amit az emberek csinálnak” címmel. Kevés hajért cserébe a vendég jó adag újdonságot és történetet kapott, meg a legújabb vicceket, természetesen zamatos kifejezésekkel fűszerezve. Magasan az embertársait fojtogató nehézségek fölött állt. Attól a pillanattól kezdve, hogy a vendég leült, addig, amíg egy pár vállra helyezett paskolással nem jelezte a munka végét, nagy adag hírrel látta el az illetőt, élvezettel kerekítve ki, trágár módon, de igen szórakoztatóan.

Peónia a sarokban ült és hallotta, amint a jó beszélőkével megáldott borbély ezt mondja: - Ön szerint lehetséges ez? A minap egy nő eltévesztette a koporsót! Másik nő férjének a koporsójánál sírdogált! A Csin-házban történt! A feleség könnyei egyből kiapadtak, amikor a férj szeretője a koporsóra borulva kisírta a lelkét. Miközben az elhunyt példás férj hírében állott! Hahaha! A két nő a gyászoló vendégek szeme láttára egymásnak esett. Képzelve el, micsoda botrány volt! És mindez az egyik legjobb és legrégebb hangcsoui családban! Tudja, mit tettem volna az elhunyt helyében?

-Mit?

- Kopogtam volna a koporsón, hogy „Csendet kérek!”

A teaházban az emberek dőltek a nevetéstől.

Peónia a feje búbjáig elvörösödött. Néhány rézpénzt dobott az asztalra, és kiment a teaházból. Remélte, hogy senki sem ismerte fel.

Máskor meg kibérelt egy hajót. Egyedül akart lenni. A téli napéjegyenlőség előtti napon történt, amikor az emberek a tóhoz mentek ünnepelni. Megkérte a csónakost, hogy a belső tó felé evezzen, majd elnyúlt egy nyugágyban. Gondolatai kóboroltak, ahogy a hajó

tovasiklott. Tuancsiaóban egy másik hajóról fiatal emberek hangja ütötte meg a fülét. Élénken tárgyalták a gyászszertartáson történeteket. A beszélgetést harsány nevetés tarkította. Egy férfi megvédte a nőt, és úgy vélte, az volt a helyes, mert egy szerető nem is tehet másként, amikor meglátja a koporsót. Peónia gyors pillantást vetett a másik hajóra, majd szemét lecsukva úgy tett, mintha aludna. A hajó többi utasa elítélte a nőt, mert szégyenbe hozta kedvese családját. Egy jó ballada minden kelléke megvolt Peónia és Csin Csu románcában - szerelem, merészség és kaland.

Alig két héttel később egy elbeszélő valamelyik teaházban jól kiszínezve összefüggő történeté varázsolta az esetet. Innen már csak egy lépés volt, hogy a történet balladává fejlődjön, amit egy vak énekes szansuan, egy háromhúrú hangszer kíséretében ad elő. Mint a népszerű „Ingtai és Szanpo” ballada esetében, ezen is jól szórakozott a közönség, ugyanakkor csodálták is, micsoda szenvedélyre képesek a szerelmesek.

Peónia legszívesebben otthon maradt, mert úgy érezte, az emberek összedugják a fejüket, ahol csak megjelenik. Szívesen kereste fel a Hupin téren lévő teaházat, ahol az emberek egy elbeszélőre figyeltek, aki naplemente idején a „Három királyság”, vagy a „Tó hósei” ciklusból adott elő. De amikor suttogó embereket látott, mindig azt képzelte, hogy róla beszélnek, elvörösödött és elmenekült. Legfeljebb a kikötőben lévő egyik lokált kereste fel, ahol nagy volt a jövés-menés, és az embereknek sem idejük, sem kedvük nem volt megnézni őt.

A Vörös Peóniáról szóló balladát mindenki ismerte.

*Volt egy hölgy, alig huszonkét éves,
Nem tudom, hol született, és hogy hívták.
Isten szerelemre teremtette, kizárólag szerelemre,
És ha jobban belegondolunk, nem lehet haragudni rá.
Nyaka egy hattyúé, hangja csalogányé,
Mosolya a szélhez hasonló, haja vízesés.
Szíve folyton ingadozott, nem tudta, mit akar,
Csapongó volt, mint az áprilisi szél.
Talán kobold volt, vagy mesebeli tündér,
Tény, hogy soha szebb nő nem jött a világra.
A férfiak dicséretét és a nők rosszallását vívta ki.*

*Aki megismerte varázsát, arra szerencsétlenséget hozott.
Alig volt huszonkét éves, és a férje meghalt,
Kétlem, hogy valaki ilyen veszteséggel ennyit nyert.
Mert szíve szerelemmel teli, alakja istennőé,
„ Gyors fregatta ” névre keresztelték.*

Peóniát a balladában, ahogy az ismeretlen szerző általában szokta, femme fatale-nak nevezte, és ez megfelelt a kispolgárok előítéletének és erkölcsi felháborodásának is. Egyébként a gyászszertartás résztvevői között sokan voltak, akiket megérintett a jelenet, és a tragikus sorsú szerelmesekkel szimpatizáltak. Többen éreztek együtt a szeretővel, mint ahányan a feleséggel. A szerelembe bonyolódó lány tragédiája mindig együttérzést kelt, különösen a költők körében. Semmi sem izgatja annyira a fantáziát, mint a zátonyra futott vagy tiltott szerelem, vagy egy szenvedély vezette bűntett.

A szilingklubban sok romantikus költő volt. A legtöbben ismerték Csin Csut, és nem volt titok többé, hogy a szerelmesek szenvedélyes kapcsolatban voltak. Gyakran, amikor már éhségüket csillapították, a klubban bedobtak egy olyan témát, amin költészetben jártasságukat bizonyíthatták a tagok. Tízből kilenc vers foglalkozott a nehéz helyzetbe került szerelmesekkel, a könnyeikkel, bánatukkal, mert gyakorlatilag lehetetlen verset írni a tajtékozó, féltékeny feleségről. Ezek a költemények ugyanolyan gyorsan terjedtek az irodalmárok között, mint ahogy az utcán adták szájról szájra a pletykáikat az asszonyok. Peónia neve komoly irodalmi ismertségre tett szert, ami még kellemetlenebb volt számára.

Lassan nem maradhatott tovább a szülővárosában. Amikor otthon húzta meg magát, akkor a megértőnek egyáltalán nem mondható apja kínozta, börtönnek érezte ezt az életet, és olyan helyre vágott, ahol senki sem ismeri, ahol nyugalmat talál.

Paj-vej és a férje az újévi ünnepekre eljöttek a városba. Nem ismertek rá Peóniára. Kimerült volt. Melankóliája, csendes hangja és nyugodt beszéde olyan tartást kölcsönzött neki, amit Paj-vej eddig nem ismert. Paj-vej és Jo-suj annyira el voltak zárva a külvilágtól, hogy nem is tudtak Csin Csú haláláról. Peóniától hallottak róla először. Amikor Peónia megmutatta Paj-vejnek Csin Csú brokátba kötött

leveleit, és szeme közben szinte földöntúli lelkesültségben ragyogott, Paj-vej megérezte, hogy abban a kötetben az egész életét megváltoztató szenvedélyes szerelem álma van eltemetve. Így nem mehet tovább. Peónia nem süppedhet bele a bánatába.

- Nem bújhatsz el egész nap a szobádban. Rendbe kell jönnöd. Mit fogsz tenni?

- Semmit. Boldog vagyok.

Peónia mosolya szinte fájt Paj-vejnek.

- Már semmi nem fontos - mondta Peónia. - A temetés napján szinte ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy kövessem a koporsót. Anyám tartott vissza, mert félt, hogy újra botrányt okozok. Bezárt engem, és igaza volt. Még magamban sem bíztam. Folyton az volt az érzésem, hogy nem is élek. Meghaltam, és eltemettek velem együtt.

Egyórányi beszélgetés után Peónia összeszedettebbnek látszott.

Huszzonegyedik fejezet

Elmúltak az újév napjai. A családi ünnepség után Szu néni azt mondta az anyjának, hogy úgy vette észre, Peónia felnőtt, és elgondolkozó vonást fedezett fel a szeme körül. Nem volt morcos, sem közömbös, hanem egykedvű arccal, csendben üldögélve figyelte a többiek beszélgetését. A következő két hétben Peónia mindennap találkozott Paj-vejjel, és ez jótékonyan elterelte figyelmét. Közös ismerősöket kerestek fel, vagy hajókázni mentek, vagy ellátogattak a Jåde-forrás templomához és megnézték a csaknem egyméteres pontyot, amelyet a szerzetesek gondoztak a forrás vizében. Hosszú sétákat tettek az új folyókhoz és a tizennyolc vízeséshez, meg elutaztak a forrásvizéről híres Hupaóba.

A sangjüan, vagyis a lampionünnep idejére Peónia mintha kezdett volna némileg magához térni. Esténként Paj-vejjel és Jo-sujjal elmentek megnézni a lampionkiállítást, amelynek az volt a lényege, ki készíti a legszebb és legeredetibb darabot. A Hupin téren a leggazdagabb családok bódékat állítottak fel - ez a hagyomány még abból az időből származott, amikor Hangcsou volt a főváros. A fiatal nőket - legyenek hajadonok vagy házasok - az sem zavarta, ha látják őket éjjel az utcán. Vagy a bódékban ültek, vagy nézték a kínálatot, miközben cseverészttek. A fiatal nők művirágokat tettek a hajukba, és a lampionok vöröses fényében jól érvényesültek vonásaik. Semmilyen korlátozás nem volt érvényben, és a város kapui egész éjjel nyitva voltak. A téren csak úgy hemzsegttek a fiatalok. A parton gyerekek eregettek tűzijátékot és rakétákat, melyek sisteregve szálltak az égre, szórták a szikrákat és kialudtak, mielőtt a vízbe hullottak volna.

Ez volt az utolsó estéjük, mielőtt Paj-vej és Jo-suj visszautaztak volna Tungluba. Miután megszemléltek a lampionokat, Peóniával együtt elsétáltak a tóhoz, egy horgászhelyen leültek és figyelték, ahogy a kivilágított csónakok a zöld levelek fészkeiben lévő lótosz-lampionok között úsztak.

- Azt hiszem, el akarok menni innen - mondta Peónia elgondolkozva.
- Hová - kérdezte Jo-suj. - Pekingbe?

-Nem.

- Akkor hová?

- Nem tudom. Nem maradhatok itt. Megfulladok. Valahová, ahol senki sem ismer, ahol újra önmagam lehetek... Talán Sanghajba vagy Hongkongba.

- És miből akarsz élni?

- Végül is dolgozhatok, akár szolgálóként vagy konyhán - igazán mindegy.

- Igen, aztán majd aggódhatunk érted - jegyezte meg Jo-suj.

- Én nem félek. Nézzétek!

A gátról öt vagy hat rakéta repült az ég felé. Fénycsóvákat vontak maguk után, és sárga meg lila sziporkázó csillagocskákká robbantak szét. Egy pillanatra az egész tó világos lett. Paj-vej meglátta Peónia fehér profilját a sötét vízfelület előtt. Halvány mosoly bujkált az arcán. Paj-vej érezte, hogy Peónia újra a régi önmaga, temperamentumos és nyughatatlan.

- Ki van zárva! - kiáltott vehemensen Jo-suj. - Egy hét után elegend lesz belőle.

- Miből?

- A konyhai munkából, vagy amit éppen csinálsz.

- Nem hiszel nekem? - kérdezte tüzesen Peónia.

- Nem. Egy férfira van szükséged.

- Szép, akkor keress egyet, aki úgy imád engem, ahogy te Paj-vejt.

- Volt már ilyened. A hanlin, aki imádott. De neked nem kellett.

Peónia hallgatott. Jo-suj érzékeny pontra tapintott. A Meng-csia iránti szerelme olyan volt, mint az a rakéta, amit ugyan fellöttek, de nem működött. Vaklármának is lehetne nevezni, de mindegy, minek hívjuk, az egészet beárnyékolta Jázmin sikere. Néha furdalta a kíváncsiság, hogy Meng-csia a névváltoztatást már korábban is kitalálta-e, amikor még ott élt Pekingben. -Tudjátok, mi a legtragikusabb az életben? - kérdezte sóhajtván. - Nem a kedves halála, hanem a szerelem halála. Nagy kár, hogy még a szerelemnek is meg kell halnia.

Paj-vej arany szandálja szinte világított a sötétben, amint a lábait lóbálta. Karját Jo-suj vállára tette. Peóniának eszébe jutottak azok az idők, amikor tizenhat vagy tizenhét évesen megismerték Jo-sujt, és hajója a fűzfákkal benőtt Tuancsiao partján kikötött. Kapcsolatukat a házasság nem változtatta meg. Paj-vej szétterpesztett lábbal ült, amit egy tisztességes nő a nyilvánosság előtt sohasem tenne, még sötétben sem. Megengedhette magának, továbbra is önmaga lehetett, mert Jo-sujnak nem volt ellenvetése, sőt éppen ezt szerette benne. Ritka és irigylésre méltó harmónia bizonyítéka volt ez.

- Mióta vagytok házasok?

- Négy éve és hét hónapja - válaszolt Paj-vej, és félig kitalálta, mire gondolhat Peónia.

- És még mindig szerelmesek vagytok.

- Igen, még mindig. - Paj-vej rápillantott Jo-sujra. Mókásan megpaskolta Paj-vejt és azt mondta: - Menjünk! Holnap az első hajóval utazunk.

- De miért ilyen korán? - tiltakozott Paj-vej.

- Korán kell kelniük. A hajónk hétkor indul.

- Lampionünnepség csak egyszer van egy évben! Még nem megyek haza.

Paj-vej emlékezett a napra, amikor Csin Csuval együtt éjfélkor jöttek ki a színházból, és tiltakozása ellenére haza kellett kísérniük Peóniát. Emlékezetébe idézte azokat az éjszakákat is, melyeket jóízű beszélgetésekkel töltöttek együtt útban Jüchienbe. Peónia mindig is éjszakai bagoly volt, és ezekben a napokban nem kellett magyarázatokkal szolgálnia, ha későn ment haza, mert szülei tudták, hogy Paj-vejjel tölti az idejét.

- Menjetek nyugodtan haza - mondta Peónia.

Jo-suj és Paj-vej kéz a kézben indultak el.

- Különösen nyugtalan, nem igaz? - mondta Jo-suj, amikor a kivilágított térről egy szűk utcába fordultak. Paj-vej ugyanerre gondolt, de hallgatott. - Jót teszünk a szüleivel - folytatta Jo-suj -, ha költőt vagy festőt találunk neki férjnek. Szerelemre van szüksége.

- Azt hiszed, hogy mindez az olvasmányai miatt van?

- Nem, ez a lényéből fakad. Hajlama van rá. Amit a kórházban tett, megható - a titkos látogatásai Csin Csunál, azok után, hogy olyan brutális visszautasításban volt része. Csin Csu természetesen soha nem tudta túltenni magát azon, hogy Peónia elhagyta. Talán most megtörted a varázst. Kirántottad az éber álmaiból. Már attól félttem, hogy sosem fogja túltenni magát a dolgon, de azt hiszem, ez most sikerült. Azonban a változás túl gyorsan történt. Fejemet rá, hogy már ma este készen áll a szerelemre - tűzre lobban az első ember iránt, aki az útjába akad. Láttam a szemében azt a bizonyos izzást.

- Igen - erősítette meg Paj-vej.

Jo-suj nevetése halk sóhajban végződött.

- Miért sóhajtozol? - kérdezte Paj-vej.

- Peónia miatt. Nem tudok eligazodni rajta. Hogyan tudott olyan hirtelen kiszeregni Meng-csiából? Azután, hogy a bokszolót megismerte, már nem szerette? Vagy beleszeretett Fu Nan-tóba, miután észrevette, hogy nem szereti a hanlint? És a többi dolog, amit elmesélt neked.

Paj-vej védelmezni próbálta Peóniát. - A férfiak futnak utána. Nem az ő bűne. Szép lány.

- Szép és neveletlen. Szébb, mint sokan, de neveletlenebb, mint a legtöbben, akikben nincs annyi bátorság, mint benne.

A lampionmulatság véget ért. A legtöbb bódé sötéten és üresen állt már. Fiatalokkal volt tele a tér. Viccelődtek és nevetgéltek, de egyre több embert nyelt el a sötét. Az egyik hajókikötőben egy két méter magas, pagoda formájú, óriási lampiont állítottak fel. A benne égő gyertyák nagy része már ki is aludt, ezért a lampion úgy nézett ki, mint egy smink nélküli, züllött nő. A vízen itt-ott kigyulladtak a fények, a lótuszlampionokat elsodorta az ár. A túlparton lévő villák fényei ezüst szalagokként tükröződtek a víz felszínén. A hold felhőfoszlányok mögé bújt, és csak halványan világította meg a hegyek körüli felhőket.

A Paiti teraszos elrendezésű tornyai, körülbelül háromszáz méter távolságban, a Louvajlou éles fényei csalfa módon közelinek látszottak

a sötét vízen, és a szilingklub teraszán a lampionok mozgó alakokat világítottak meg. Peónia arra a délutánra gondolt, amikor Meng-csia felhozta oda, és a szerelem első izgalmában kéz a kézben mentek. Minden, ami időközben történt közöttük, valótlán álomnak tűnt, amit az értelem nem tudott megmagyarázni. Halk zene és éneklés hallatszott onnan. A klubban még volt élet. Hirtelen ötlettől vezetve Peónia elhatározta, hogy odamegy.

Megállt az étterem előtt. Odabentről nevetés hallatszott. Két kivilágított sárkány huzigálta egymást a teraszon egy gyöngyöt jelképező nagy labdát fogva közre. Egy énekesnő hangját nyikorgó húros hangszer kísérte. A klubhoz vezető kőlépcsőn egy sor holdutánzat világított, néhány lomb mögé rejtve.

Senki sem állt őrt az kapunál. Peónia belépett. Egy párocska jött lefelé a lépcsőn.

- Felmehetek? - kérdezte Peónia. Mivel a férfi könnyű nőcskének vélte, ezt mondta: - Természetesen.

Férfiak és nők párokban álltak a gyéren megvilágított lugasokban és a kerti teraszon. Peónia egy kőpadra ült, a terasz beszögellésében. Megmagyarázhatatlan erőtlenséget érzett, amikor meghallotta a férfiak és a nők vidám hangját. A tóban háromszor tükröződő holdfényt nézte, amely csodálatos, elmosódó szigetként nyúlt el.

Peónia pontosan tudta, hogy egy lány, aki ezen az éjszakán egyedül van, sokak figyelmét vonhatja magára. Párocska haladt el előtte, megfordultak és jobban megnézték maguknak. A férfi kivonta magát a barátnője karjából, Peónia elé lépett és bátortalanul kérdezte: - Bocsánat, ön nem Vörös Peónia véletlenül? Tévedhetek, de én voltam az, aki a gyászszertartáson kivezettem önt a teremből.

Peónia elpirult. Nem érzett sértődöttséget, de bizalmaskodásnak sem vette a dolgot, ezért csak bólintott.

Az idegen elment.

Néhány perc múlva négy férfi jött le hozzá, és körberajzolták, mint a darazsak. Arra kérték, menjen fel, és töltsse velük az estét. Nagyon barátságosak voltak, és értésére adták, hogy megtiszteltetésnek vennék, ha velük tartana.

A klub tele volt. A kártyaasztaloknál jól öltözött, selyemruhás urak és fiatal hölgyek álltak hajukban csillogó gyöngyökkel, a nyitott teraszon pedig csoportokba verődtek. Fehér- és vörösbor volt az asztalokon, jóízű beszélgetés és nevetés hallatszott mindenhol. Feleségek természetesen nem voltak jelen.

A négy barát az asztalukhoz vezette Peóniát. Tetszett neki a közvetlenségük, és élvezte, hogy csodálok veszik körül. Elterjedt a hír, hogy itt van a „Vörös Peónia”. Mindenekelőtt a kurtizánok nézték meg maguknak, ahogy ez egy híres személyiségnek kijár. Bort adtak körbe, és Peónia úgy tett, mintha kortyolna belőle. Mindenhol évődés és viccelődés. Néhány kurtizán csendben ült a barátja mögött, mások átölelték párjuk nyakát. Néhányuk Szucsouból vagy Jangcsouból jött, és a lány, nőies szucsoui nyelvjárásban beszéltek.

Peónia figyelmét egy harmincas éveinek elején lévő fiatalember vonta magára, aki az asztal másik oldalán ült. Furcsa arca volt. Szája körül pajkos mosoly bujkált, a bőre szokatlanul fehér és sima volt. Álla úgy nézett ki, mint amit még soha nem érintett borotva. Noha vastag szemüvege volt, szempillantása boldog életörömet sugárzott. Jól megnézte magának Peóniát. A mellette ülő férfi Peónia fülébe súgta, hogy az illető egy híres költő, An To-nien. Peónia éppen csak egy pillanatra nézte meg An To-nient, majd rögtön asztaltársához fordult, de közben azért a szeme sarkából figyelte a költőt. Szóval ő lenne a híres poéta. Meng-csia csupa jót mesélt róla. Peóniának eszébe jutott az An To-nien rímpárosaival teleírt másfél méter magas írásos tekercs, ami a Ciantangról és a Főnix-hegyről szólt.

Egy vele szemben ülő fiatalember hangosan néven szólította: „Vörös Peónia”. An To-nien meghökkent, felugrott és elkiáltotta magát: - Hé! - Mindenki nevetve fordult oda. Barátai már megszokták a zabolátlan kitöréseket. An To-nien fogta a székét, és Peónia meg a mellette ülő férfi közé furakodott. Majd leült.

- Szóval ön lenne Vörös Peónia! - kiáltott lelkesen. Mosolya gyermekien nyitott volt. Peónia elvörösödött. Végül is nem kiáltjuk oda egy csinos nőnek azt, hogy „Hé!”, mint valami lóversenyen. De Peónia nem érezte magát sértve. An To-nien jól szórakozott. Ivott Peónia poharából, majd olyan lendülettel csapta az asztalra, hogy kiloccsant a bor.

- To-nien, ez itt a hölgy pohara! - tiltakozott valaki, de An To-nien nem figyelt rá. Peóniának feltűnt a szokatlanul fehér és sovány kéz, amely akár nőé is lehetett volna. - Szóval maga a Vörös Peónia - ismételte.

- Bocsásson meg, hogy bemerészkedtem ide - mondta Peónia. Nem igazán tudta, hogyan kell viselkedni ezzel a különös emberrel.

- Ma van a sangjüan ünnep, és nagy megtiszteltetés számunkra az ön látogatása.

- Tetszik nekem itt.

- Ennek örülök. Megmondom őszintén, kissé unatkoztam, amíg ön meg nem érkezett.

- Úgy?

Komolyan nézett Peóniára. Hangja hirtelen védelmezővé vált, mintha egy törékeny virágszál lenne előtte. Peónia magával ragadó szépség volt, ahogy merengő és kissé fátyolos pillantását feléje fordította, miközben gondolatai a saját világában keringtek, távol mindattól, ami körülvette őt. An To-nien el volt ragadtatva a nő titokzatos mosolyától, amely annyi mindent palástolt.

Lelki szemei előtt egy félig nyílt peónia képe jelent meg, és ezek a sorok jutottak eszébe:

*Félig nyílt a bimbó, félig fennakad,
És félénk habozással visszafogja magát.
Mosolyt ültet álmodozó ajkaira,
És elrejtí a benne lévő szerelmet.*

An To-nien elképzelte, hogyan sírhatott Peónia a koporsó mellett. Pillantása elidőzött a mély, barna szemeken, melyeket néha nevetés derített fel.

- Jöjjön - mondta. - Körbevezetem.

Felállt. Peónia követte.

- To-nien, ez így nem lesz jó! Nem szöktetheted meg tőlünk ilyen egyszerűen!

- Nem vagytok méltók rá.

- To-nien! To-nien! - tiltakoztak a többiek. Nyilvánvalóan nagy szeretetnek örvendett. Hangcsou legjobb poétájának számított, de a prózája ugyanolyan költői volt, mint a lírája. Azért jött a világra, hogy csodálja annak szépségét, és hogy gyermekként lássa a világot. Senkiről sem tudott rosszat mondani. Ezért aztán mindenki szerette. Dicsősége ellenére nem ismert hiúságot.

Peóniával végigjárták a termeket. Kortárs költők tekerceit mutatta meg neki, köztük a sajátjait is. Az egyik teremben néhányan egy asztal körül álltak és két sakkjátékost figyeltek. Áthaladtak a termen, és egy kis teraszon találták magukat. Kis ideig ott maradtak és lenéztek a tóra, mely fölött az állhatatlan holdfény vándorolt. Peónia arra gondolt, hogy két évvel ezelőtt ugyanezen a helyen állt Meng-csiával, amikor a messzi Cientang fehér szalagként csillogott a késő délutáni napfényben.

- Szokott verseket írni? - kérdezte An To-nien.

- Ritkán, To-nien - válaszolt Peónia. Szívesen szólította a férfiakat nevükön, még akkor is, ha csak futólag ismerte őket.

- Csak olyankor írok, amikor izgatott vagy melankolikus vagyok.

Kanyargós ösvényen mentek le a kertbe. An To-nien olyan helyre vezette Peóniát, ahol sok gyümölcs és virágzó fa volt és kőpadok, valamint fehér meg kék porcelándobok, melyek egyúttal kerti ülőkéknek is szolgáltak. A fák hajladoztak a könnyű szélben, de nem volt hideg ebben a városban, ahol nem ismerik a havat.

- Egyedül van? - kérdezte An To-nien.

- Igen.

- Korán otthon kell lennie?

- Csak a szüleim várnak. De ma mégiscsak sanjüan ünnep van. Miért kérdi?

- Azt szerettem volna tudni, hogy volna-e kedve végigkocsikázni velem a folyó mentén? A kocsim lent vár.

- Kedves ötlet.

Peónia örült a meghívásnak, és boldog volt, hogy ezen az éjszakán nem kell egyedül lennie. Éppen erre volt szüksége. Megállapította, hogy mindig is könnyen barátkozott férfiakkal, de ez alkalommal különösen

örvendett, mert tudta, hogy festő-poétaként An To-nien nagy ismertségre tett szert. Peóniának tetszett, milyen tisztelettel bánt vele a költő. Daliás termetű volt, talán egy kicsivel magasabb is, mint Mengcsia. Kalandot megelőlegező hangulatban szálltak be a kocsiba.

A gáton elhaladtak egy évszázadokkal azelőtt élt híres szépség, Szu Siao-siao sírja mellett, majd elkanyarodtak a nyugati part felé.

- Ha jók az információim, az ön férje évekkal ezelőtt meghalt.

- Igen.

- És senki sincs, aki gondoskodna önről?

- Csak a szüleim.

A kocsi élesen elfordult balra, a belső tó partja felé. Peónia és An To-nien egymásra borultak.

- Bocsánat - mondta a költő.

An To-nien viselkedése csodálattal töltötte el. A tanultabb emberek különösek, a költők szintén furcsák, szentimentálisak, átlagtól eltérőek és romantikusak. Amikor a klub előtt beszálltak a kocsiba, Peónia egy különleges kalandra készült fel, valami bolondságra, egyszeri szórakozásra, elillanó illúzióra az éjszakák éjszakáján, ami gyorsan elmúlik és feledhető. De An To-nien annyira tisztességes volt, mint egy iskolamester.

A belső tó fényes tükörként nyugodott a bal oldalon, és fűzfák fehér ágai keretezték. Az éjszaka csendjét csak a kerekek zörgése és a lovak trappolása zavarta meg. Az éjszaka varázsától a férfi hangja megremegett, amikor megkérdezte Peóniától, valóban szabad és magányos-e? Peóniában is izgatottság feszült, valamint ellentmondó érzések, amiket nem tudott szavakba foglalni. Bárcsak meg tudná törni tartózkodásának jegét, hogy odasimulva a férfihoz mindent elfelejthessen. Ugyanakkor bizonytalanság lett úrrá rajta, mintha szakadék szélén ülne. Ez lenne az a szerelem, amit régóta keres? De miért volt annyira tartózkodó a költő? Vagy ahogy ezt Csin Csu is tette első találkozásuk idején, magas emelvényre helyezte, dicsfényvel övezte, közben meg elfelejtette, hogy ő végül is egy nő? An To-nien mostani nyugalma éles ellentétben állt a klubbeli harsány lelkesedésével.

- Boldog vagyok, hogy elszöktettem a klubból - mondta végül. - Nem volt önhöz méltó környezet, ott a sok kifestett nő között.

- Miért?

- Amikor megláttam, rögtön tudtam, hogy ön nem odavaló, és a férfiaknak nem volt joguk úgy beszélni önnel, mintha ön is csak egy lenne a bábuk közül.

- Mit gondol, mi vagyok én?

- Ön egyszeri jelenség. Csodálatos, csodálatos!

Újra belelkesedett, de a hangja megfontoltnak tűnt, mintha önmagával beszélgetne.

- Miért?

- Nem tudom. Hallottam, mit tett a gyászszertartás alatt. Sajnáltam, hogy korábban voltam ott. Valami nagyszerűt cselekedett!

- Nem tartja arcátlanságnak?

- Nem! Ön nagy volt, nagyobb az összes többinél. Ön egy Tu Li-niang.

Peónia nevetett. Jólesett neki, hogy a „Moutanting” hősnőjéhez hasonlították. Ez a történet, a halált legyőző szerelem története volt a kedvenc olvasmánya. - Sokan szentimentálisnak tartják Tu Li-niangot - mondta.

- Ez nem igaz. Férfiak is, nők is kedvelik ezt a történetet fiatalok és öregek egyaránt.

Amikor a Szuti-gáthoz értek, arra kérte An To-nient, menjenek el a Juncsinmenhez is. Azt mondta, ott ki szeretne szállni.

Amikor a kocs mellett álltak, a költő így szólt: - Ha szépen kérem, elküldene nekem egy párat a költeményeiből és a prózai műveiből?

- Természetesen.

- A klubba küldje, ne a lakásomra. Egyszerűen An To-niennek címezze. Talán lesz szerencsém újra találkozni önnel.

- Holnap Tungluba utazom. Tudatom önnel, amikor visszatérek.

An To-nien a kocs mellett maradt mindaddig, amíg Peónia el nem tűnt a sötétségben.

Huszonkettedik fejezet

A Tungluban töltött két hét alatt Peónia egyfolytában An To-nienre gondolt. Tetszett neki, hogy amit mások botrányosnak tartottak, azt ő „nagyszerűnek” nevezte. Olyan férfi benyomását keltette, aki az ő életvezetését helyeselte és meg is értette szándékait. Peónia mihamarabb igyekezett visszatérni Hangcsouba. Nem kereste a románcot, az jött elébe, és bár inkább plátói, mint testi volt, mégsem volt kevésbé csodálatos.

Jo-suj el volt ragadtatva. Sokat hallott An To-nienről - ki ne hallott volna róla? -, mert An To-nien olyan személyiség volt, aki a gyermeki érzékenységet egyesítette egy érettebb tollforgató adottságaival. Mesélnek egy történetet, ami akkor történt, amikor An To-nien Tokióban tanult. Néhány barátja akarta felkeresni, de a japán szolgálólány azt mondta, elment otthonról. Az esernyőjét is vitte, mert úgy látszott, heves zivatar közeleg. Mivel tényleg esni kezdett, a barátok úgy határoztak, hogy megvárják. Nem sokkal később An To-nien hazaért. Tetőtől talpig csuromvizes volt. Sugárzó arccal mesélte, milyen mesés volt a vihar, a dörgés, a villámlás, a felhők váltakozása, és utána a csodálatos szivárvány. - De hát mitől lettél csupa víz? Hiszen magaddal vitted az esernyődet.

An To-nien csodálkozva válaszolt: - Tényleg! - Az esernyő még mindig a hóna alatt volt.

An To-nien igencsak kedvelte a szép nőket, mesélte Jo-suj, és néhány könnyűvérű lánykát híressé is tett soraival. Rajongott a természet és a nők szépségéért. Különös jellem volt, könnyedén barátkozott idősebb értelmiségiekkel is, mint például Lin Csin-nannal vagy Jen Jü-linggel. Természetesnek, közvetlennek és teljesen öntörvényűnek mutatkozott. Jo-suj elárulta Peóniának, hogy An To-nien együtt él egy nővel, akitől egy fia is van. Meg volt győződve róla, hogy Peónia és An To-nien barátsága az utóbbi számára nem egyéb romantikus kikapcsolódásnál, és hogy Peónia a szerelmét Csin Csuról egy másik férfira irányította át. Jo-suj nem hitt Peóniának, amikor azt mondta, hogy az éjszakán, amikor a tóhoz utaztak, nem történt köztük semmi. Paj-vej nem tudta, mit tanácsoljon.

- Légy óvatos, Peónia - mondta. - Nem szeretnék újra megbezettnek látni. - Rossz előérzetei voltak, de ismerte forróvérű barátnőjét, aki minden józan érvet és baráti tanácsot elvetett, ha hajtotta a szerelem tüze.

Peónia egyik délután a klubban találkozott An To-niennel. Megbeszélte találka volt ez, mivel Peónia tudatta a férfival, hogy visszatért. Mindketten bizonytalan érzéssel várták a második találkozást, mert most a napfényben is megláthatták, ami a lampionünnepség éjszakáján illúzió is lehetett.

An To-nien felállt, és ugyanazzal a fiatalos izgalommal üdvözölte Peóniát, mint az első alkalommal. Mozdulatai tétovázó félenkségét árultak el. Első kérdései és válaszai tapogatózó kísérletnek látszottak, és jelentéktelen dolgok körül forogtak. A szavak nem jelentettek semmit, a hangszín mindent. - Bocsásson meg, hogy elkéstem - mondta Peónia.

- Nem tesz semmit. Micsoda gyönyörű napunk van ma!

- Elég erős volt a szél, ahogy idejöttem.

- Igaz. Ma igen szeles az idő.

- De mégiscsak csodálatos nap van.

Nézték egymást, és mindketten jót szórakoztak azon, hogy az időjárást azonosan ítélték meg.

- Azt mondta, néhány versét is elhozza magával.

- Nem tudom, kiállják-e az ön kritikáját. - Peónia nem érzett semmi veszélyeztettségét, és egészen természetesen beszélt. - Arra szerettem volna kérni, hogy írjon nekem valamit. Majd bekereteztem és kiakasztom a falra. Megteszi nekem?

- Nagyon szívesen.

- Megtisztel.

Az egyik kisebb mellékszobában leültek egy alacsony teázó-asztalhoz. An To-nien rágyújtott. Peónia vele szemben ült egyenes tartásban, élénken, mosoly ült az arcán, egy kicsit idegesen. Ő is szeretett volna rágyújtani.

Végül összeszedte a bátorságát, és ezt kérdezte: - Kaphatnék én is egy cigarettát? - Az asztalon lévő dobozra mutatott.

- Ó, bocsásson meg. Nem tudtam, hogy dohányzik. - Felkapta a dobozt, és Peónia elé tartotta.

- Zavarja?

An To-nien nevetett. - Már miért zavarna? - Észrevette, milyen mélyen szívja le Peónia a füstöt. - Ugye nem tart tolakodónak, mert a minap meghívtam egy éjszakai sétakocsizásra?

- Egyáltalán nem! - Peónia mosolygott. Ez váratlanul érte. Csak nem tartja őt valami szentnek? „Szállj le a földre”, gondolta.

A szolga teát és egy tányér szezámmagos süteményt hozott. An To-nien még egy csomag cigarettát rendelt.

A szolga néhány perc múlva visszajött, és letette a cigarettát az asztalra. An To-nien mindentudó mosolyt vélt felfedezni a szolga arcán, és szúrósan ránézett.

„Miért ennyire félénk?” tűnődött Peónia. „Nem lehet igaz, hogy ő lenne az a költő, aki annyi erővel és érzékenységgel ír.” An To-nien kétségtelenül idealista volt, és azt a nőt tisztelte benne, aki egy olyan koporsó mellett sírt, amely mellett nem illett volna. Valószínűleg jobban csodálta a szerelmet, mint a szerelmezt. - Úgy szeretném elolvasni az ön verseit, Liang kisasszony - mondta, miközben a második cigarettát nyújtotta feléje.

- Hívjon csak Peóniának.

- Rendben, Peónia. Hozott valamit?

Táskájából egy borítékot vett elő. A férfi helyesléssel szemlélte a világos, könnyed kézírást.

Esti felhők borítják az eget, a szél legyezi szívemet.

Magányosan ülök az alkonyatban és nézek, ő nem ismer engem.

Nyugtalan árnyak táncoltak az ablakában, amikor eljöttem;

Most a levelek a földön, az árnyak meztelenek, és még mindig nem gyógyult meg.

An To-nien elolvasta a másik verset is, ami a bonyolult Szung-ce-féle lírai versmértékben volt írva.

*Arca annyira sápadt,
Korábban kerek volt.
Vonásai oly nyugodtak,
Korábban szerelmi hévben virult
-Eő visszautasított.
Ezer mérföldeket utaztam,
Hogy halljam a hangját.
Még egyszer ezer mérföldet is megteszek,
Hogy láthassam,
Az arcát, a szerelmi hévben keletkezett
- Ahogy visszautasít.*

- Ez már valami! - kiáltott lelkesen An To-nien. - Ez az ismétlés hihetetlenül nehéz. De önnél egészen természetesen hat.

- Óh, To-nien! Tetszik önnek? Kérem, hogy tanítson!

- Nagyon szívesen. Egészen biztos vagyok benne, hogy az unokatestvérétől, Liang hanlintól sokat tanult.

- Egy keveset. - Peónia nem tudta, mitől pirult el. - Szeretném, ha oktatna engem.

- Ő a próza mestere, és talán abban jobb is, mint a lírában. Szerencsésnek mondhatja magát, hogy vele élhetett. Tudat alatt sokat tanult tőle. A költészet igencsak nehéz művészet. Megrendelésre nem lehet verset írni. Azt hiszem, résen kell lenni, és várni a pillanatot, amikor a semmiből előbukkan az ember fejében egy sor, ahogy a zeneszerző hall éjjel egy-egy dallamot. Nem könnyű. És az ilyen pillanatok nem teremődnek maguktól. A szépségben kell felolvadni, érezni kell a szépséget, a szépségben kell élni. Az ember egész lényét arra kell szoktatnia, hogy a lélek finom dolgai emelkedetten, jelentőségteljesen szólalhassanak meg. Ehhez bizony kemény munka és komoly fegyelem szükséges. És ha a sok fájdalom után az ember a munkáját szemléli, gyakran kiderül, hogy másodrendű vagy középszerű, mint az én esetemben. Azt hiszem, négy vagy öt költeményem van, ami kiállja a klasszikusokkal való összehasonlítás próbáját. A tökéletes akaratnélküliséget a legnehezebb elérni. Az összes

többi hitványság, annak felmelegítése, amit mások ezerszer jobban elmondtak.

- Ön túlságosan szerény.

- Nem, az igazat mondom.

- De hát önt tartják egész Hangcsouban a legjobb költőnek!

An To-nien megvetően húzta el a száját. - Én is szívesen hinném. Amit az emberek mondanak, nem érdekes. Mit értenek azok? A költészetben sok minden csak szócséplés, semmi valódi sincs benne. Talán ezért adott ki az unokatestvére olyan kevés verset. Azok viszont mind hitelesek és emelkedett hangulatúak, de nem értik és nem is értékelik az emberek.

- Meng-csia azt mondta, a költészet a szív hangja, és forrása a szenvedély, az igazi szenvedély.

- Teljesen egyetérték! - An To-nien szeme csillogott. - Szendvedély vagy szerelem, vagy ahogy nevezni akarja. Olyan absztrakt dologgal foglalkozunk, amit eddig senki sem tudott elmagyarázni. A szerelemnek annyi árnyalata, színe és hangja van, ahány szerelmes van a világon. Néha ez nem több, mint egy hentesasszonnyal folytatott titkos kapcsolat. Az igazi szenvedély olyan ritka, mint a szentek felbukkanása, gondoljon csak Ven-csun románcára, Tang Ming-huang bűnhődésére és a szerelem kvintesszenciájára, amit a Csien-niang történet fejez ki. A szerelem olyan, mint annak a madárnak az éneke, amelyiket nem lehet kalitkába zárni. A dal elhalványul, és a színe, hangja is megváltozik, amikor a szerelmesek egyesülnek. Egy módon lehet színüket és szépségüket megtartani, és ez a halál és a gyász. Ezért annyira tragikus a szerelem.

Peónia bátortalanul próbált ellenkezni. - Biztos vagyok benne, hogy igaz szerelem bárhol, bármikor található, nem csak ötszáz évenként. Talán nem mindig éneklik meg. És mi baja van a hentesasszonnyal? Ő is képes valódi szerelemre.

- Talán igaza van. A szivárvány sem annyira ritka, mint gondoljuk. De én a szerelem lényegéről beszélek, a szellemnek azon rövid életű áhítatáról, amely csak a fantáziában létezhet, a szerelem esszenciájáról, amit csak a költészetben lehet kifejezni. Ven-csun, aki egy étteremben pincérnőként szította a tüzet, miután kedvesével megszökött - akkor

rendelkezett a szerelem ilyen isteni esszenciájával. Aztán, amikor Vencsun udvari dámának öltözött, megtapasztalta, hogy az imádott férfi más lányra vetett szemet, ahogy ön is ismeri a történetet. A mennyei mámort széttörte a valóság, ahogy ez gyakran megesik. - Peóniára mosolygott. - Semmi kifogásom sincs egy hentesasszony szerelme ellen. Más rendbe tartozik. Az igazi szerelem valami nagy dolog, valami hatalmas, valami pusztító, ami megváltoztatja az embert. Úgy hiszem, csak kevesek alkalmasak erre... Ön közéjük tartozik.

Olyan imádattal nézett Peóniára, hogy az szinte megijedt. „Micsoda idealista!”, gondolta. Nem csoda, hogy azon az estén elszöktette a könnyű nők társaságából. Mit látott benne? Peónia rátette kezét a férfi kájára, és halkán megszólalt: - Nagy örömet szerezne nekem, ha barátok lehetnénk, és újra láthatnánk egymást.

- Tudja, én is így szeretném. - Hogy érzelmeit palástolja, egy kortyintással kiitta kihűlt teáját, majd újratöltötte csészéjét. - Untattam önt?

- Ellenkezőleg.

- Önnel szívesebben beszélgetek, mint bárki mással. Hányan értik meg itt Hangcsouban, amit beszélek?

- Azt hiszem, ki kell ábrándítsam.

- Ki van zárva. Érzem.

- Mit csinál ön a verselésen kívül?

- Irodába járok. A kormányzati titkárságra. Feleségem van és egy csodás kisfiam, boldog otthonom, ha úgy értelmezi ezt, ahogy a többi ember.

- Miért mondja azt, hogy „ahogy a többi ember”?

- Azt akarom ezzel mondani, hogy jó és gondoskodó férj vagyok, fizetem az adómat és a többi.

- És a többi - ismételte Peónia.

- Ne értsen félre. Tisztelem a feleségemet. Nem kívánhatnék jobbat magamnak. És ahogy már mondtam, van egy aranyos tízéves fiam.

- Szívesen megismerném.

- Lesz rá lehetősége.

Peónia megkönnyebbült, hogy An To-nien mesélt a feleségéről, és nem akarta megtéveszteni.

Peónia izgatottan és kétségekkel telve ment haza a találkozóról. An To-nien másképp izgatta, mint a többi férfi. Hasonló alkattal rendelkezett, mint Meng-csia, de jóval fiatalabb volt, s ezért csodálatos ifjú szenvedély izzott benne, amit gyönyörű szavak füzérében vetett papírra. Viselkedéséből és mindabból, amit mondott, Peónia arra következtetett, hogy a férfi csodálja és tökéletesnek tartja. A gyászszerartáson történt incidens a férfi számára egy nagy szerelem dicsőséges pillanatát jelentette, amely megérdemelte, hogy dalban örökítsék meg. Ugyanakkor egy ujjal sem nyúlt Peóniához, ami azt jelentette, hogy szerelme a költészet világában született és élt. A próza és a vers megformálásáról nem úgy beszélt vele, mint férfi a nővel, hanem mint költő a tisztelőjével. És nem hagyott kétséget afelől, hogy boldog családi életet él.

Ezért is volt meglepő, hogy levelet kapott tőle, benne egy hajtogatott tekerccsel. Levele részben az irodalomról szólt, majd néhány szerzőt ajánlott a figyelmébe, akiket olvasnia kell, részben a saját életéről írt - mindez udvarias, korrekt hangnemben, majd néhány kifejezetten rá vonatkozó személyes megjegyzést is tett. „Az ön hangja lágy, és a frizurája nagyon jól illik az arcához.” Ezek a mondatok arra utaltak, hogy szavai mögött mély érzelmeket rejtegetett iránta. Miért nem hívta újabb találkozásra?

Rövid választ írt, és megköszönte a tekerccset, amit bekeretezve az ágya fölé akart felakasztani. Utóiratban fűzte hozzá: „Hiányolom az ön társaságát, és egy kicsit magányosnak érzem magam. Ahogy önnek, nekem is rossz a kedvem. Hogyan nevezzem azt az érzést, ami semmi korábbihoz nem hasonlítható?”

Egy hét múlva megérkezett a második levél, és ebben sem volt szó meghívásról. Szándékosan kerülte, hogy összezavaija őt? Önmagától félt vagy a feleségétől? Hanghordozása most is személytelen volt, semmi fontosat sem érintett, csupán egy sor közömbös dolgot írt, és kerülte azt az egyet, amit mondani szeretett volna. Egyébiránt értésére

adta, mennyire várja a válaszát, és két portrét küldött, „ahogy ön az első találkozásunk óta az emlékezetemben él”. Ez érthetőbb volt a szavaknál. Peónia meg volt győződve róla, hogy a férfi szereti őt, de fél is. Szóval ez csak amolyan levelekbe zárt szerelem lesz? Ezt írta válaszul:

„Kedves barátom, köszönöm önnek, To-nien. Tehát igaz. Levele olyan álomba ringatott, amiből nem szeretnék felébredni. Ha lesz rá lehetőség, hogy önnel találkozzak, minden pillanatát élvezni fogom.

Örömmel tölt el, hogy ön várja a leveleimet, ahogy én is naponta az önéit. Türelmetlenségünk azonos, vágyaink azonosak.

Remegő kézzel szemléltem a portrét, amit rólam készített, ahogy a rajzon követtem minden szeretettel teli vonalát. Kezem akkor is remeg, valahányszor kapok öntől valamit.

El kell mesélnie, miket gondol, érez, és el kell mondania mindent, amit szeret. Miért tartóztassuk meg magunkat, amikor az idő gyorsan halad, és annyira vágyunk arra, hogy lássuk egymást?”

Ezután kiadós levelet írt magáról, gyerekkoráról, házasságáról és az ideál kereséséről. „Ha van valami gyónnivalója, ne habozzon, én is ugyanazt teszem majd.”

A következő válaszában An To-nien arra kérte Peóniát, hogy a következő estén jöjjön el az egyik csatorna menti szállodába. Onnan elmennek valahová enni és beszélgetni egy jót. A levél most igen hosszú volt, nyíltan írt benne, és tele volt az önmagáról mint férfiról és mint költőről szóló, nyugtalanságát tükröző vallomásokkal, egy új élet iránti vágyakozásról, amit az a megmagyarázhatatlan, kényszerítő szerelem hoz el, amely őt a „kétségbeesés poklának és szépségének magasságába” emelte. Azt írta, hogy egy olyan „esemény” történt vele, amelyet eddig sosem tapasztalt, és ez megváltoztatta számára a világot. Ebben a levélben már nem lehetett érezni a korábbi visszafogottságot.

Peónia megijedt a levéltől, noha a férfi érzéseivel többé-kevésbé tisztában volt. Most végérvényesen bezárult közöttük a mesterséges szakadék.

Dobogó szívvel ment a megbeszélte találkozóra. Végre olyan férfit talált, aki ugyanúgy vélekedett a szerelemről, mint ő, és olyan ideális életet ígért, amelyet Paj-vej és Jo-suj élt. Meg volt róla győződve, hogy

szeretni tudja, de azzal is tisztában volt, hogy egy nőс férfival találkozik. Ez olyan keserédes ízt adott a szerelmének, amit nem hagyhatott figyelmen kívül. A Fu Nan-tóval való kapcsolat óta tudja, hogy a fiatalabb férfiak éretlenebbek. Egy huszonkét éves fiatalember, mint például Fu Nan-to, hogyan érthetné meg a felnőtt női szerelmet? An To-nien mindazt nyújtani tudta, amit Peónia keresett: jóképű volt, fiatal, mégis érett, olyan férfi, aki azért csodálta őt, mert valami szokatlant cselekedett.

An To-nien az egyik csatorna melletti szállodát választotta, mert azt feltételezte, hogy ott nem ismerik őket. Ez a diszkréció tetszett Peóniának. Meglehetősen izgatott volt, amikor a sötét folyosón To-nien szobájához vezették.

Óvatosan bekopogott. An To-nien nyitott ajtót. Ahogy üdvözölte, tele fiatal szenvedéllyel, Peónia szívéig hatolt. Kicsit zavarbajött, amikor azt suttogta: - Peónia -, de aztán magához húzta és hosszan csókolta. Peónia remegett az izgalomtól. Felemelte a fejét, és könnyű, szerelmes csókokkal borította el a férfi arcát.

- To-nien, nem is tudod, mennyire boldoggá teszel! - Erezte a férfi kajjának erejét és szájának éhségét. A fellobbanó szenvedély egészen elváltoztatta a férfit, már nem a tartózkodó költő volt.

- Bocsáss meg - mondta és megsimogatta Peónia haját.

- Miért kellene megbocsátanom?

- Tudod, mit látok benned.

Egy székhez húzta a nőt, és az ölébe ültette.

- To-nien, teljesíted a kívánságomat? Nagy kérdés, hogy nagyon szeress és soha ne felejts el?

- Miért mondasz ilyesmit?

- Mert félek.

Kiszabadította magát, és az ablakhoz ment. To-nien követte. Átölelte, maga felé fordította és szenvedéllyel csókolta. - De hát mitől félsz? - kérdezte.

- Attól, hogy elveszíthetlek. Egy út végére értem. Amikor az imént megcsókoltál, azt éreztem, hogy a szerelmed, a szerelmünk segítségével talán meg tudok szabadulni az iránta érzett szerelemtől. - An To-nien

nyaka köré fonta a kaijait és megcsókolta. Azután hirtelen ezt kérte: - Mondd, hogy nagyon szeretsz... Még egyszer... Nagyon?... Soha sem fogsz elfelejteni?

To-nien gyengéd csókkal válaszolt. Ahogy ölelte Peóniát, szinte önkívületi állapotban volt. Látszott a szemén. Azért jött, hogy megbizonyosodjon róla, Peónia szereti, és most ezt a túlradó, feltétel nélküli szerelmet kapja.

Elvezette az ablaktól, és leültette az ágyra. Magának egy széket hozott. Peónia kényelmesen befészkelődött, felhúzta a lábait és a háta mögé tett egy párnát. Nagyon szép volt. „Isten szerelemre teremtette, kizárólag szerelemre” - jutott eszébe a vers, amikor hátradólt, miközben a férfit figyelte félig lehunyt, világosbarna szemével, melyben holdsugár tükröződött. Az ilyen pillanatokban hallgatása még varázslatosabbá tette szépségét. To-nien megfogta a kezét és így szólt: - Peónia, szeretlek. Hogyan foglalhatnám szavakba a feléd áradó érzelmeimet? Két napra volt szükségem, hogy írni tudjak neked. Nem mertem elhinni, hogy viszontszeretsz. Azt kellett írnom, amit éreztem, és reméltem, nem sértlek meg vele. Egész életemben egy ideált kerestem. Azt mondják, híresség vagyok, nincs okom panaszra. Sok barátom van, szép otthonom, rendes foglalkozásom. De mindig is a nagy, emésztő szerelemre vágytam. Érted, amit mondok? Tudod, hogy egy pillantásod, egy szó az ajkaidról a város színét és hangját is képes megváltoztatni számomra? Hogy az a szoba, ahol azon a bizonyos délutánon együtt voltunk, azóta megváltozott? Amikor bemegyek a klubba, vágyat érzek, hogy abba a szobába is benézzek, és hogy megnézzem a széket, amin ültél. - Peónia halkán felnevetett. To-nien folytatta: - Te már nem voltál ott, de a jelenléted ott maradt. Két személy számára rendeltem teát. A szolgálta vigyorgott. Világoskék csészéből ittunk, és még most is tudom, melyik volt a tiéd. Pontosan emlékszem rá, mert egy picike repedés volt rajta. Ne, ne ne vess. Olyan nehéz szavakba önteni. Nem abból a csészéből ittam, mert azt az ajkad felszentelte. Meg azt is tudom, hol volt a lábad a teásasztal alatt. Látod, milyen ügyetlenül próbálom kimondani a kimondhatatlant? Bolond vagyok, nem igaz?

Elhallgatott. Peónia elkomolyodott. To-nien folytatta: - Nem mertem remélni. És most úgy érzem magam, mintha olyan régiókba

emelkednék, melyeket nem ismerek. Elég sok balgaságot csináltam már, és buta is voltam. Most bolond vagyok. Bolondnak lenni jobb, mint butának.

Peónia megölelte és ezt mondta: - Én To-nienem!

Az egyik legtökéletesebb egyesülés volt, amit eddig átélt, és ez kioltotta a múltat és a Csin Csuval kapcsolatos gondolatait.

Huszonharmadik fejezet

A hotelbeli titkos találkák nemsokára megszokottá váltak, és ez komoly indulatokat keltett Peónia családjában. Peónia pedig, ahogy jobban megismerte An To-nient, egyre felszabadultabb lett. Lenyűgözte a férfi lelkének varázslatos egyszerűsége, és az, ahogy mindenben talált örömet. Apja nem tudott a kapcsolatról, de látta a tekercsét a falon, és feltűnt neki, hogy Peónia gyakran hiányzik a vacsoráról. Már nem is tudott máshogy beszélni a lányával, csak vádaskodott, de mielőtt kinyitotta volna a száját, Peónia rögtön dühösen védelmezte magát, mondván, hogy ő már felnőtt és tudja, mit csinál. Úgyesen, lelkifurdalás nélkül hazudott, és a nyelvét is jól felvágták.

- Előfordult valaha is, hogy a nagyobbik lányunk ne vitte volna véghez, amit akar? - mondta az apja a feleségének.

Most már az anyja is aggódni kezdett. Peónia órákra a szobájába zárkózott vagy sétálni ment. Érzékeny és ideges volt. Ez azokra az időkre hasonlított, amikor Csin Csuval találkozgatott még a házassága előtt.

- Tudom, hogy szereted azt a férfit. Anyádat nem csapod be. És ma este újra vele találkozol. Házasember! Mi lesz ebből? Fejezd be ezt a dolgot. Tönkreteszed magad.

- De, anyám, szeretem. Nincs olyan hatalom a földön, ami bennünket elválasztana. Hallod: szeretem! - kiabált, és a hangja annyira éles volt, hogy a szomszédok is biztosan meghallhatták. Szerencsére az apja nem volt otthon. - Ne próbálj meg visszatartani! Ha mégis, akkor elhagyom ezt a házat!

Az anyja csak sóhajtott. Könny szökött a szemébe. Szerette Peóniát, és mindig engedett neki. Ez volt a gyenge pontja. A Csin Csu-féle epizódot még támogatta is azzal, hogy segített eltitkolni. Mindent feláldozott volna a gyermeke boldogságáért. Zakója ujjával letörölte a könnyeit. Amióta a lányai Pekingbe utaztak, állandó feszültségben élt. Kétségbeesése csak nőtt, amikor ezt az új kalandot is el kellett titkolnia a férje előtt.

Peónia átölelte az anyját, és megpróbálta nyugtatgatni.

- Ne keseregj miattam. Nem látod, hogy pontosan úgy szeretem őt, ahogy téged? Ne engedd, hogy valami közénk álljon. Nem tudnám elviselni.

Anyja felemelte a fejét. - Felesége és gyereke van. Mit fogsz tenni?

- Nem tudom.

- Nem tudod! Nem szeretném, hogy újabb sebet kapj.

- Vele maradéktalanul boldog vagyok. Különös. Amióta ismerem, nem gyászolom Csin Csut. Örülj velem együtt.

- Szívesen tenném, ha ez téged boldoggá tenne. De ő nem vehet feleségül. Én is voltam fiatal, és hibáztam is.

- Beszélek vele. De apának ne szólj erről.

- Rendben. De apád nem annyira buta, hogy ne tudná kiolvasni a szemedből.

Peónia a konyhába ment, egy edényből forró vizet öntött egy törülközőre, kicsavarta, és visszament az anyjához. Kedvesen megtörölte a szemét és az arcát, és közben próbálta megnyugtatni: - Te vagy a legjobb anya a világon.

- Szívből szereted ezt az embert, igaz?

- Igen, és ő is engem. Rá van szükségem, tudom. Hogyan írhatnám le a szerelmét? Álomvilágba ringat. Elhiteti velem, hogy fontos vagyok. - Nevetett. - Egy Cso Ven-csunt lát bennem.

- Igen, de Szema Siang-jü nem volt házas, és gyerekei sem voltak. Valamelyikötök nagy árat fizet még ezért. Féltelek, ezért remélem, nem te leszel az.

- Ne aggódj, anya. Tudom, mit akarok.

A hotel személyzete ismerte már a szerelmespárt. Hozzászoktak az olyan párokhoz, akik szobát béreltek egy röpke órácskára, majd távoztak. Régi vendégként üdvözölték őket, és nem kérdeztek semmit. An To-nien busás borraivalókat osztogatott.

Az újabb találka alkalmával Peónia így szólt: - Mit fogunk csinálni? Ez így nem mehet tovább. Gyűlölöm a titkolózást.

- Én is ugyanezt gondoltam.

To-nien megfogta a kezét. - Hozzám jönnél?

- Komolyan kérdezed?

- Igen, döntésre jutottam. Meg kell lennie, még ha fájdalmas is. Szeretem a feleségemet és a fiamat. De ez nem ugyanaz, mint veled. Kész vagyok szabaddá tenni magamat. Gondoskodni fogok róluk. De rád szükségem van. Te vagy a legszebb az életemben. Ez az első eset, hogy egy nővel egynek érzem magam. Azt hiszem, ezt hívják szerelemnek. Ezért mindent kész vagyok feladni, feláldozni. Sanghajba fogunk menni. Mondd, hogy te is akarsz.

- To-nien! - Megcsókolta. - A feleséged leszek!

- Te leszel a legjobban szeretett és tisztelt feleség a világon.

- Mikor? - kérdezte Peónia.

- Egy ideig eltarthat. Az irodában tavasszal jó sok beszámolót és dokumentumot kell feldolgozni, melyeknek Tuanvu idejére, vagyis az ötödik hónap ötödik napjára kész kell lenniük. Nem hagyhatok ott csapat-papot. Aztán meg valószínűleg el kell adnom a házat és a kertet is. Három hónapra lesz szükségem. Nem hiszem, hogy a feleségem ugyanabban a házban akar majd lakni.

- Még nem mondtad meg neki?

- Nem. Előbb el akarok tervezni mindent. Azért is nehéz a dolog, mert a feleségem annyira odaadó. De az elhatározásom végleges.

Peónia hallgatott. Kis idő múlva ezt mondta: - Biztos vagy benne, hogy mindezt fel akarsz áldozni értem? Természetesen hozzád akarsz menni, de csak akkor, ha ez szabad akaratodból történik. Mi lesz a fiaddal?

- Ez nehéz kérdés. Úgy érzem, hogy a fiúnak az anyjánál kell maradnia, különben kétszer olyan nehéz lenne a feleségem számára. De tudom, hogy mégis a fiam marad. A feleségem nem olyan nő, aki másik férjet keres magának és újra megházasodik. Ha ilyen lenne, akkor harcolnék a fiamért. De erre nem fog sor kerülni.

Peónia nem tudott napirendre térni. An To-nien tényleg mindent végiggondolt, mindent, a legapróbb részleteket is.

- Tehát elmegyünk innen, és Sanghajban telepedünk le? Biztosan nem fogod megbánni, hogy a szerelmünk ekkora teherrel nehezedik a válladra?

An To-nien megnyugtatta.

- Úgy félek - mondta Peónia. - Félek, hogy elveszíthetlek. Mindenképp olyan sokat kell várnunk?

- Légy türellemmel, már csak két vagy három hónap az egész.

- De hát bármi közbejöhet, és máshogy döntesz majd. Mindig is nagyon türelmetlen voltam, de most vagyok csak igazán az, amikor minden percben és minden pillanatban vágyódom utánad.

- Talán el tudom intézni, hogy hamarabb elutazhassunk. De azt is meg kell értened, hogy idő kell ahhoz, hogy minden gyökeret kihúzzak. A legjelentéktelenebb apróságra is figyelniem kell.

- Apróság! - válaszolt Peónia, és megvetően nevetett.

- Peónia! Nagyszerű híreim vannak! - Peónia megszokta a férfi túláradó lelkesedését. Szerinte mindig valami nagyszerű történt.

- Micsoda?

An To-nien egyik lábával az ágyra térdelt, és magához húzta a nőt.

- Beszéltem a feleségemmel. Úgy döntöttünk, hogy felvesszünk valakit a mi Lulunk mellé. Mindennap látni fogjuk egymást...

- Csak nem azt akarod mondani, hogy a házádba megyek, és valami ürüggyel takarózva együtt élünk majd? - Elképzелhetetlen volt számára az ötlet.

- Nem úgy van az. Figyelj, délután hazamehetsz. Csak azt szeretném, hogy az ebédnél ott legyél. Ugye, milyen remek ötlet? A fiamat Lulunak hívják, és még nincs mellette nevelőnő. Eljársz hozzánk, és foglalkozol vele. Tízéves a gyerek. Magunk között Paopejnek, „kincs”-nek nevezzük. Nagy segítség lenne a feleségemnek. Délelőtt jössz, és négyig-ötig maradsz. A feleségemnek tetszik az ötlet. Napközben nem vagyok otthon, csak étkezni járok haza.

- Nekem nem tetszik.

- Peónia, csak azt akarom, hogy ebédnél ott legyél. Így mindennap láthatjuk egymást. Te nem akarod ezt?

- Dehogynem, nagyon is szívesen, de ezt a dolgot nem találom helyénvalónak.

- De hát ez még mindig jobb, mint bujdokolni ebben a félhomályos környezetben. Megígérem, hogy tisztességesen fogok viselkedni. Jó lesz, ha naponta láthatlak téged, minden gond nélkül. Megteszed addig, amíg a feleségemnek elmondok mindent?

An To-niennek használhatatlan ötletei voltak, de lelkesen és meggyőzően tudta előadni őket. Meggyőződése ellenére Peónia engedett, és megállapodtak, hogy rendszeren és a szokásoknak megfelelően fognak viselkedni a lakásban. Peóniát vonzotta a lehetőség, hogy mindennap láthatja a férfit, de úgy érezte, mintha ártatlan, gyerekes és kalandos játékban venne részt.

Azon a napon, mielőtt betöltötte volna az állást, azt mondta To-niennek: - Nem tudom, hogy rendben van-e ez így. Jobb, mint a semmi, de nem tetszik az egész. Biztos vagy benne, hogy kibírjuk?

- Teljesen. A feleségem megbízik bennem.

- Annál nehezebb. Senkinek nem akarok fájdalmat okozni. Semmi bajom a feleségeddel.

- Ha ez megnyugtatja a lelkiismeretedet, akkor egyszer s mindenkorra kijelentem: nem tudok lemondani rólad, és a döntésem nem volt elhamarkodott.

Amikor másnap To-nien érte ment a kocsival, jót mulatott Peónia öltözékén. Egyszerű pamutzakót és -nadrágot viselt, haját lófarokba fonta, és ékszer sem volt rajta. Igazi gyereklánynak tűnt.

- Te leszel Jao kisasszony - súgta To-nien. - Lulu már nagyon kíváncsi a nevelőjére. Szereted a gyerekeket?

- Nagyon. A Fej családban egyedül az jelentett örömet, hogy a sógornóm gyerekeivel játszhattam. Mindent szeretek rajtuk, a nevetésüket, a könnyeiket, a huncutságaikat és a bánatukat, a hangjukat és az ártatlan szemeiket. Az egyik pillanatban sírnak, a másokban meg nevetnek. A leghőbb vágyam, hogy sok gyereknek lehessen az anyja.

- Akkor tetszeni fog neked az én Lulum.

A kocsi a Paoszuta pagoda mellett vezető széles úton haladt. Egy fehér fallal körülvett ház fekete kis kapujánál szálltak ki. A fal fölé

barackfa emelkedett, ágain rózsaszín bimbókkal. Peónia egy pillanatra megállt és megcsodálta a harminc méter mélyen lévő belső tavat.

- Jöjjön csak, Jao kisasszony - mondta To-nien.

A gyerek az ajtónál állt. Az egyik ujja a szájában volt, és nagy, komoly szemekkel nézte az idegent.

- Lulu, ezt itt Jao kisasszony.

A fiú lassan közelebb jött, és szégyenlősen mosolygott. Arca sápadt volt. Peóniának nehezebb esett, hogy ne ölelje magához. Kezét Lulu felé nyújtotta és így szólt: - Gyere velem!

Lulu hagyta, hogy a fiatal nő, aki a tanítója és a játszópajtása lesz, megfogja a kezét. Vagy egy tucat lépcsőt kellett megmászniuk, amíg felértek a hegyoldalba épített házhoz. An asszony a konyhában volt. - Lisa! - kiáltott a férje. - Itt van a nevelőnő!

Lisa figyelmesen nézte Peóniát, akit Jao kisasszonyként mutattak be neki. Lisa harmincas éveinek elején járt. Fekete ruhát viselt, és a haját simán hátrafésülve kontyba fonta. - Bocsásson meg - mondta Peóniának. - Nem hallottam, hogy megérkezett. Ön nagyon csinos. Biztos vagyok benne, hogy a munka örömet szerez majd önnek. Lulu, tetszik neked Jao kisasszony?

A fiúcska bólintott. Még mindig Peónia kezét fogta.

An To-nien elnézést kért, és azt mondta, siet az irodába. Peónia szíve felmelegedett a nő iránt, amikor beszélgetés közben megmutatta neki a házukat. A konyhában Peónia megismerte a szakácsnőt, egy kövér asszonyt, aki az egyik szemére vak volt. Amikor kijöttek a konyhából, An asszony így szólt: - Olyan boldog vagyok, hogy végre van valaki, akivel elbeszélgethetek. A féljem egész nap nincs itthon. Hogyan ismerik egymást? Tudom, hogy a férjem kedveli a csinos lányokat. De tapasztalni fogja, hogy barátságos és figyelmes. Nem kell tőle félnie. Hazajön ebédelni, egy kicsit szunyókál és újra elmegy. Kedvelni fogja Lulut. Olyan aranyos gyerek.

- Minden bizsonnyal - mondta gyorsan Peónia.

- Annyira csendes. Talán túlságosan is magának való. Ritkán játszik más gyerekekkel. Talán önző vagyok. Ő a mindenem. Nem tudom, mi

hiányozhat neki. Errefelé csodálatos a levegő, és mégis mindig sápadt. Sokat fognak együtt sétálni, és sokat játszanak majd a szabadban.

Peóniának hevesen dobogott a szíve, ahogy An asszonyt hallgatta. A nő fiatal volt, középmagas, és visszafogottan öltözött. Orcái egy kicsit beesettek voltak. Peónia észrevette, hogy nagy gondot fordít rá, hogy tetsszen. Folyamatos locsogása belső ürességet rejtett.

- Látja - mondta An asszony -, csendes kis otthonunk van. Amint biztosan ön is jól tudja, a férjem igen híres költő. Szívesen maradok idehaza. Ez nem olyan, mint az anyám családjá, ahol három nagybácsi és nagynéni lakott együtt az összes gyerekkel. A nagynénéim mindig irigyelnek, hogy kis családom van, és csak hárman vagyunk a házban.

Minden remekül ment. Peónia megállapította, hogy An To-niennek komoly volt a szándéka. Amikor hazajött ebédelni, mindig élénk volt, boldogan csevegett a feleségével és Peóniával, és a leghihetlenebb kalandos történeteket mesélte a fiának. Peónia a gyerek fürdetése után hazament. Néha feltartották. Néha találkozott An To-niennel, amikor este hazajött. A férfi remekül játszotta a szerepét, és soha nem mutatta ki szerelmét.

Peónia munkája kellemes volt. A közeli parkba jártak játszani, dalokat énekelt a gyereknek, vagy mesélt neki. Egy idő után elválaszthatatlanok lettek. Minden reggel megjelent Peónia, és Lulu a kertben várta. Egy kövön állt, ahonnan az utcára látott. Peónia megölelte a fiúcskát, és kezdődhetett a nap.

Néhanapján An To-nien korábban jött haza, és mindannyiukat elvitte sétakocsikázni. Amikor Peónia ezt a családi idillt figyelte, az a különösen szomorú érzés fogta el, hogy mindez pár hónap múlva darabokra törik. Peónia olykor úgy érezte, hogy a családhoz tartozik, miközben azt is érezte, hogy nem tartozik hozzájuk. Olyan volt, mint egy egzotikus hal, amelyet akváriumba tettek. Néha annyira elmerült a gondolataiban, hogy az egész kocsiút alatt egy szót sem szólt.

- Nem érzi jól magát nálunk? - kérdezte An To-nien.

- Dehogynem, csak elgondolkoztam. Bocsásson meg.

- Nagyon jó társalkodónóm - mondta An asszony. - És Lulu is annyira szereti.

Peónia nyelt egyet. An asszony észrevette, és megsimogatta a haját. Erre Peónia sírva fakadt.

- Ne síjjon - mondta An asszony, valódi melegséggel a hangjában. - Ha valami nem tetszik önnek, csak bátran mondja meg.

- Önök olyan kedvesek.

- Megértem önt. Ön még fiatal. Az ön korában egy lány már önálló otthont szeretne. Csodálom, hogy még nem ment férjhez. De az olyan csinos lányok, mint ön, néha válogatósak. - A férjéhez fordult és elmesélte neki mindazt a hazugságot, amit Peónia mesélt neki magáról - hogy hány fiatal férfi akarta elvenni, és hányan akartak várni, amíg megtalálja az igazit. - Menjen hozzá valakihez, aki illik önhöz, és neveljen fel jó pár gyereket. Ne éljen fantáziavilágban. És ha már saját otthona és gyerekei vannak, már nem érdekes, hogy a férje szép vagy csúnya. Végül is mire vár? - Újra a féjéhez fordult. - Azt hiszem, túlságosan romantikus.

- Igen, én is úgy gondolom - toldotta meg An To-nien. - De még annyira fiatal. Ezt nem szabad elfelejtened.

A következő szállodai randevún An To-nien megkérdezte: - Nos, hogy tetszik a családom?

- Valamit megtanultam - mondta Peónia. - Minden házasság olyan, mint a tiéd?

- Mit értesz ezalatt?

- Megpróbáltam elképzelni az életedet a feleségeddel. Biztos akarok lenni abban, hogy nem teszek rosszat, ha elveszlek tőle. Nagyon sok időt fordít az ételeid elkészítésére. És annyira szívszorító volt hallani, amikor múltkoriban a házasságról beszélt. Úgy képzelné az ember, hogy kellemes otthonod van, és boldog házasságban élsz. És mégis úgy beszél a házasságról, mint egy mindkét fél számára hasznos üzleti kapcsolatról.

- A mi házasságunk másmilyen lesz. Ne hagyd magad elbátortalanítani. Elegem van ebből az életből.

Peónia sokáig némán feküdt. Az élet nagyon összekuszálódott. Miért kellett éppen egy házasemberbe beleszeretnie? Már jó ideje nem csókolóztak és ölelkeztek, így a múlt összes vágyakozása felgyülemlett bennük. Peónia azokra a férfiakra gondolt, akiket szeretett: Csin Csura, Meng-csiára, Fu Nan-tóra és An To-nienre. - To-nien, csókolj meg! - mondta, és ebben a csókban mindent elfelejtett, és olyan szenvedélyes szerelem töltötte el, amely egész lényét átjárta. - Ugye sosem hagysz el? - kérdezte. - Azt nem tudnám elviselni. Ölelj erősen, To-nien!

Később ezt mondta: - Ti, férfiak, erősebbek vagytok. Már nincs saját akaratom.

An To-nien tudta, hogy Peónia számára túl nagy volt az idegfeszültség, és a titkolózással teli életet már nem tudta elviselni. - Biztos vagyok benne, hogy minden jobbra fordul, ha együtt élünk majd. Talán már a jövő hónapban elutazhatunk. Azt hiszem, nem lesz bátorságom elmondani a dolgot a feleségemnek. Azt mondom neki, hogy hivatalos ügyben Sanghajba kell utaznom, és onnan írok majd levelet. A legjobban a Lulutól való elszakadás fog fájni. - Minden nyugtatgatás ellenére ez a találkozás nagyon fájdalmas volt mindkettőjüknek. Peónia végül álomba sírta magát.

Huszonnegyedik fejezet

Néhány hét múlva Lulu beteg lett és belázasodott. Az anyja először azt hitte, megfázhatott, ami elő szokott fordulni, ha változékonyra fordult az időjárás. A kisfiú homloka szinte égetett, és Peónia legalább annyira aggódott, mint az édesanyja. Az első napon a vacsora után hazament. A következő napon, amikor a láz nem akart csökkenni, kérte, hogy ott maradhasson éjszakára. An asszony szinte el sem mozdult a gyerek mellől. Elhívták az orvost, aki az ilyenkor szokásos izzasztószereket írta fel. De a fiú láza nem csökkent. Az ablakokat becsukták, és a gyerek szinte órákon keresztül feküdt mozdulatlanul. Nem panaszkodott és engedelmesen bevette a gyógyszerét, mert tudta, hogy jót tesz neki. A köhögése erősödött, és panaszkodott, hogy nehezebbre esik a légzés.

Amikor az állapota kritikussá vált, An To-nien szabadságot vett ki, és otthon maradt. Az egész házban gyógyfűillat teijengett. Az anya kábultan ült az ágynál, és éjszakára sem hagyta el a szobát. Csak néha szunyókált egy kicsit a szobába helyezett heverőn. Néha mind a hárman ott ültek, és figyelték a nehezen lélegző gyereket. Az orvos naponta kétszer jött, és ugyanúgy aggódott, mint ők. Lulunak tüdőgyulladása volt, s nem sok kellett hozzá, hogy feleméssze kis életét. Lulu alig nyitotta ki a szemét, csak aludt, és a saját köhögésére ébredt fel.

Peónia három nap múlva ment haza. An asszony és a férje megígértették vele, hogy átalussza az éjszakát, és megköszönték a segítségét. Peónia másnap későn ébredt. An To-nienék házához sietett. A betegszoba ajtaját zárva találta. Halkan kopogott, majd belépett. Az anya az ágy mellett térdelt, és hangosan, szívszaggatóan zokogott. A férje tehetetlenül állt mellette. Intett Peóniának, és halkan elmondta, hogy a gyerek egy fél órával ezelőtt elaludt. An asszony teljesen összetört.

Peónia is letérdelt az ágy mellé, és a könnyei a gyerek kezére csorogtak. Ekkor eszébe jutott az anya. Úgy tűnt, belepusztul a gyerek halálába. Végül Peónia és An To-nien felemelték, és a heverőhöz vitték.

Peónia szeme An To-nienét kereste. A kezét az arca elé tartva kiment a szobából. Leült a ház előtti lépcsőre, és próbált uralkodni magán. Úgy érezte, menekülnie kell innen, de a lábai nem engedelmeskedtek.

Peónia tudatára ébredt, hogy nem házasodhatnak össze An To-niennel. Nem tudta volna elviselni, ha a férfi most hagyja el a feleségét, mindegy, hogy mit jelentett neki korábban.

An To-nien kijött a házból. Peónia felpillantott. - Mit csinál? - kérdezte.

- Alszik. Sokára fogja ezt feldolgozni.

Hirtelen visszatért Peónia ereje. Felállt. - Gyere - mondta, és lement a lépcsőn. - Döntöttem, To-nien. Hagyd, hogy elmenjek. Maradj a feleségednél, és légy jó hozzá. Szüksége van rád.

- De Peónia!

- Ne vitatkozz, kérlek! Nem tudnám elviselni. Engedj az utamra. Ez a vég.

Peónia tétován pillantott a férfira, aztán határozott léptekkel elindult lefelé. An To-nien addig nézett utána, amíg el nem tűnt a szeme elől.

Peónia nem mutatkozott. Még a gyerek temetésére se ment el, mert tudta, hogy könnyen elgyengülhet, és másképp dönt. Lulu halála több volt, mint egy gyermek elvesztése. Lemondást jelentett a boldogságról, amely már-már kézzelfogható volt számára. Peónia mégis határozottan érezte, hogy álmát nem válthatja valóra. An To-nien most nem hagyhatta el a feleségét. Peónia nem ölhetette meg azt a nőt.

„Talán ez az egyetlen jó cselekedet az életemben”, gondolta.

An To-nien felismerte, hogy Peónia döntése helyes volt, és ezért csodálta őt. Most már ő is kétségbe volna, hogy az eredeti tervet meg lehetett volna valósítani. A fiú iránti gyász megmutatta, hogy az együtt töltött több mint tíz év alatt mennyire jó volt hozzá a felesége. Azt mondta magának, hogy igazán szerette őt, és kapcsolatát Peóniával kész volt kalandnak tekinteni, amely nem érintette a házasságát. Most, hogy meghalt a fia, kénytelen volt beismerni, hogy ostobaságot csinált, az utóbbi hetek eseményei pedig könyörtelenül szembesítették

cselekedeteinek következményeivel. Nem próbált kapcsolatba lépni Peóniával. A szerelem, melyet iránta érzett, mély tiszteletté alakult át. Nem csalódott benne, mert mindabban, amit a nő tett, volt valami hősies. An To-nien pont úgy viselkedett, ahogy az egy gyászoló apától és kötelessége tudatában lévő férjtől elvárható. Peónia olyan virág volt, mint amilyen a néphit szerint nem terem magot, mert az általánosan elfogadott nézet szerint egy szép lány rossz anyává válik. Édesanyja észrevette rajta a szomorú belenyugvást. Kényszerűen tudomásul vette, de nem helyeselte lányának azt a tervét, hogy megszökik egy nős férfival, miközben tönkretesz egy családot. Megkönnyebbült, hogy végül másként döntött.

- Anya, ha soha nem láttam volna a feleségét, biztosan hozzámentem volna feleségül. De ez már a múlt. Nem lennék képes megölni őt.

Ez érthető volt, de hogyan tovább?

- Számomra az a legfontosabb, hogy Peónia észre tért - mondta az apja Peónia anyjának. - Már nagyon elegendő volt a kicsapongásaiból. Szívesen hallgatnád, ahogy a kollégák a lányodról beszélnek? „Nem képes egyedül a párnájával ágyba bújni.” Ha nem szerez férjet magának, prostituált lesz belőle.

Hasonló gondolatok kavaroztak Peónia fejében is. Amikor feküdt az ágyában, úgy érezte, mintha irányt vesztetten zuhanna valami fekete lyukba, minden horgonyt elszakítva. Két érzés között vergődött: egyfelől gyászolta a kisfiút, akit tiszta szívből megszeretett, másfelől elmondhatatlanul vágyott An To-nienre. Minduntalan arra gondolt, amit An asszony ellen követett volna el. Lelki szemei előtt látta, ahogy megkapja Sanghajból a féije levelét, és megtudja, hogy nem sokkal a gyerek halála után magára hagyta. Peónia tudta, hogy ilyen körülmények között nem lehet boldog, és attól tartott, hogy An To-nien szemrehányásokat tenne neki vagy meg is gyűlölné. És mégis úgy élte meg az elválást, mintha a szívét tépték volna ki. Legmélyebb vágyait tagadta meg. Mikor talál magának egy ilyen férfit, mikor tapasztal meg újból ilyen harmóniát?

Bár legalább tíz éjszakán át nem aludt, nem látszott rajta. Arcára mély, melankolikus kifejezés ült ki, ami még jobban kiemelte a szépségét. Megállapította, hogy a legtöbb férfi egy intésére négykézláb követte őt. Ő azonban férjhez akart menni, mégpedig olyan férfihoz,

akit ideálként teremtett meg a képzeletében. Most már nem érdekelte, amikor egyedül üldögélt egy borkimérésben, hogy a férfiak mind róla beszélgettek. Azt is tudta, hogy a férfiak annál inkább szerették őt, minél hírhedtebb volt. Néha pár szót váltott azokkal, akik beszédbe elegyedtek vele. Minden férfinak kocsányon lógtak a szemei, és ez szórakoztatta. Bizonyos értelemben mindannyian halványak és kiábrándítóak voltak. Csak néhány férfi kötötte le a figyelmét, és élvezte a fölényét, hogy egy mosollyal, egyetlen pillantással mindet varázslatának rabszolgájává tehetné, ha akarná.

Nem örült a hírnek, hogy Jázmin és Meng-csia Hangcsouba jönnek a nyáron. Ha csak rágondolt erre, szorongás fogta el. Jázmin minden levelében üdvözetét küldte Peóniának. Peónia személyesen még nem írt neki, és nem tudta, hogy a szülei vagy Szu Ej-po néni miket írtak róla Pekingbe. Talán megemlégették az An To-niennel való viszonyát. Boldog lehetne, ha hozzámehetett volna a költőhöz, de ismét eltört valami. Tudatában volt, hogy búcsúlevelében szükségtelenül sértőn bánt Meng-csiával, amikor azt írta, hogy „visszavonhatatlanul eltűnök az életedből”. Nem számolt azzal, hogy egyszer még a sógora lesz. Meg volt róla győződve, hogy olyan mély és erős szerelem, mint az övé, nem halhat meg. Jázmin és Meng-csia számára kellemesebb lenne, ha ő nem lenne itt, amikor jönnek, különösen Jázminnak, mert ő mindent tudott róla és Meng-csiáról. Semmiképpen nem akart útjába állni húga boldogságának. „Az lesz életem második jó cselekedete, ha nem találunk itt” - gondolta.

Nagyon vágyott arra, hogy elmenjen Hangcsouból, és kiszabaduljon a Csin Csu, An To-nien és a családja emlékeinek folyondárjaiból, hogy újra önmaga lehessen. Mintha büntetni is szeretne volna önmagát, bár ezt még önmaga előtt is titkolta. El akarta hagyni mindazt, ami számára drága volt, hogy visszataláljon önmagához és hogy szabad lehessen. Egy távoli szigeten vagy a hegyekben, egy eldugott faluban látta magát, egyszerű, elégedett parasztasszonyként. Tudta, hogy fiatal és egészséges, és képes lenne egyszerű életet élni.

Peóniánál az álom egyet jelentett a kívánsággal, és a kívánság megteremtette a döntést, hogy tegyen valamit, még hozzá azonnal. De hova mehetne? Sanghajtól félt. Úgy érezte, ott talán még mélyebbre süllyedne a kalandokba. Sanghaj a népek olvasztótégelye volt, a gazdag

élvezethajhászok vadászterülete, az otthonukból elűzött nyugdíjas tisztviselők, kereskedők, katonai kormányzók, gengszterek, „fehér galambok” és „pácolt húsok” paradicsoma (ahogy a prostituáltakat nevezik a szlengben). Peónia azonban tiszta szerelemre, nyugalomra és csendre vágyott. Még mindig gyógyíthatatlanul romantikus volt, és az utolsó, ami eszébe jutott, hogy csak a pénz miatt menjen férjhez. Sanghaj nem neki való hely. Peking sem jöhetett számításba, noha más körülmények között talán odaköltözött volna. Szívesen gondolt a Pekingben töltött időkre. Peking tágasságot, napfényt, kék eget és sugárzó, örömteli embereket jelentett. Az ősi kultúra ellenére az egész városra jellemző volt ez az tiszta, romlatlan őserő.

De persze Pekinget is el fogja kerülni. Aztán eszébe jutott, hogy Vang iskolamesternél és feleségénél élhetne Kaujuban. Szeretettel emlékezett Vang asszonyra, aki jószívűen, egy anya melegségével viseltetett iránta, és a férje halála után önzetlenül segített rajta. A gyerekeit is szívesen idézte emlékezetébe. Talán taníthatna az iskolában Vang úr mellett, vagy rosszabb esetben segíthetne Vang asszonynak odahaza. Minél tovább játszott a gondolattal, annál vonzóbbnak találta. A szülei minden bizonnyal elleneznék, hogy idegenben élje az életét. Nem értenék meg, miért döntött így. Miért akarja örökre elhagyni a szüleit és a barátait? Alapjában véve ez volt a terve.

Elhatározását egy hosszú levélben írta meg Paj-vejnek.

Fordulóponthoz érkeztem. Az An To-niennel való viszonyom sok mindent világossá tett. Te tudod, hogy egész életemben egy ideált kerestem. Megváltoztam, és mégis a régi vagyok. Jázmin és Mengcsia eljön hozzánk, és ahogy most élek, nem szeretnék találkozni velük. Nem tudnám elviselni, ha boldognak látnám őket, márpedig minden bizonnyal boldogok. És ha nem azok, akkor még inkább kerülném őket, mert félek magamtól, vagy - te tudod, mire gondolok... Ami a szerelmet illeti, egy kicsit belefáradtam. Azt hiszem, Csin Csu és az utóbbi évek eseményei után sokat már nem tudnék elviselni. De nem adtam fel a küzdelmet. Még mindig azt látom ideálisnak, ahogy ti szeretitek egymást Jo-sujjal. Annyira vágyom a szerelemre. Azt mondod, a pusztá ürességben úszom? Remélem, hogy soha többé nem

leszek házasemberbe szerelmes. Van valahol egyszerű szerelem, tiszta életöröm, csapdák és tragédiák nélkül?

A Vang házaspár nagyon rendes, kedves emberek, és aranyosak a gyerekeik. Ez is szeretet. Paj-vej, visszatérek a földre. Anyám azt mondja, megváltoztam. Talán igaza van.

Szeretettel

Peóniád

Huszonötödik fejezet

Amikor Peónia tudatta, hogy elhagyja Hangcsout, apja egykedvűen fogadta a hírt. Fantáziátlan lelke az utóbbi idők történései miatt annyira megviselődött, hogy nyugodtabb pillanataiban azt kérdezte magától, hogyan volt képes ilyen gyereket nemzeni. Sokat szenvedett Peónia botrányai miatt. A tapasztalat azt mutatta, hogy a lánya szavai gyorsabbak voltak, mint az övéi, és kárba veszett próbálkozás volt lebeszélni arról, amit elhatározott. Most azonban mintha végre megjött volna az esze.

- Eletem könyvében új lapot nyitok - mondta Peónia. Apja megborzongott e szavak hallatán, mert nem volt benne biztos, hogy ez az átmeneti megbánás jele volt-e, csak egy tiszta pillanat. De hajlandó volt komolyan venni. Annak alapján, amit Peónia mesélt róluk, Vang és felesége rendes embereknek látszottak.

Paj-vej és Jo-suj eljöttek Hangcsouba, hogy elbúcsúzzanak tőle. Megállapították, hogy Peónia ugyanaz az élénk, csinos lány, aki korábban volt. Paj-vej jelenlétében fel szabadultnak érezte magát, és többet beszélt, mint a barátnője. Búcsúzásként ezt mondta: - Paj-vej, egy ideig nem látsz engem, és amikor legközelebb találkozunk, pamutruhát viselek, napbarnított lesz az arcom, kérges a kezem, korpás a hajam, és egy baba lesz a mellemen. Miért ne lehetne végre egyszerű, tisztességes férjem és néhány gyerekem?

Kaujuból rendszeresen írt Paj-vejnek és a szüleinek. Egy napon az apja levelet kapott Vang úrtól, az iskolamestertől, amelyben arról tájékoztatta, hogy Peónia nyomtalanul eltűnt, és arra gyanakszik, hogy amikor hazafelé jött az iskolából, egy banda elrabolta. Nem volt szándékában elmenni, mert a szobája pont olyan volt, mint minden reggel. A leveleiben sem tett ilyesmire célzást, inkább olyasmiket írt, hogy nagyon elégedett az új életével és a munkájával. Vang úr arra gondolt, hogy talán ellenségei voltak. Egy alkalommal Peónia szüleinek röviden beszámolt a csempész- és vesztegetési botrányról, amibe a férje is belekeveredett, és a sóadóhivatal főnökének kivégzését is említette, amit a múlt szeptemberi elutazása után hajtottak végre Pekingben. Azt is elmesélte, hogy sokan vettek részt ebben a csúnya ügyben, de

részleteket és neveket nem említett. Csupán mellékesen szólt az esetről, mintha csak valami múltbeli, teljesen jelentéktelen dologról lenne szó.

A szülők magukon kívül voltak. Nem volt értelme feltételezéseket gyártani ilyen messziről. Apja azt mondta, jó ideje érzi, hogy valaminek történnie kell, és hogy Peónia biztosan nem marad tanárnő, ahogy ígérte. Kész csoda lenne, ha a lánya mostantól normális, tisztességes életet élne, ahogy a többiek. Mi minden történne vele, ha egyedül élne egy idegen városban, ő, aki ilyen fiatal, vonzó és temperamentumos? Nagyon csinos volt, olyan, mint egy pompás pillangó, melynek rikító színei okozzák a vesztét. Egy kevésbé feltűnő pillangó könnyebben menekül üldözői elől. Ez tökéletesen illik Peóniára: mindegy, milyen ruha volt rajta, régi vagy új, fekete, bézs vagy lila, hogy a haját kontyba fésülte vagy leengedte - különleges vonzerőt sugárzott. Az is lehet, hogy lánykereskedők figyeltek fel rá. Miután fogságba ejtik, ágyasként lehetne árusítani, méghozzá nem hétköznapi összegért. Akár néhány ezer dollárt is el lehet kérni, mert a „természet adottságának” lehetne tekinteni, olyan nő, akiért egy férfi az életét és vagyonát teszi kockára.

Vang úr tudatta, hogy a rendőrség az okokat kutatja, és bár átkutatták a tavakat, csatornákat is a tetemét keresve, mégis abból indulnak ki, hogy elszöktették.

Vang úr megígérte, hogy azonnal ír a szülőknek, amint bármiféle hírt hall.

Vang úr második levele még lehangolóbb volt. Nem találják Peóniát. Semmi nyomot nem hagyott maga után. Vang úr meg volt győződve arról, hogy Peóniát elrabolták, mivel az emberrablás akkoriban egyáltalán nem volt ritka jelenség.

A szülők legszörnyűbb félelme beigazolódni látszott. Minden gondolatukat lebénította, hogy a lányukat talán prostituálnak adták el. Ez a sors rosszabb, mint a halál. Várták a jó híreket. Az apa néha arra gondolt, hogy maga a lánya hívta ki maga ellen a sorsot, de ezt meg se említette a feleségének. Enélkül is rettenetesnek találta, hogy idős korára ilyen csapások érték. Láta, ahogy a felesége némán éli a napjait. Megbeszélték Szu Ej-po bácsival a dolgot, és ő rögtön azt tanácsolta, írják meg Meng-csiának, mi történt, és kérjék meg, hogy azonnal induljon Kaujuba, és helyben kezdjen kutatásokat.

Apja mindent elkövetett, hogy az eset családon belül maradjon, és hogy az újabb botrány ne legyen tárgya a hangcsoui pletykáknak. Anyja meglepően bizakodó volt. - Érzem, hogy Peónia előkerül - mondta a férjének. Szíve mélyén úgy érezte, hogy ez Peónia újabb csínytevése. Ismerte a lányát. Minden valószínűség szerint Peónia újra összeszúrte valakivel a levét. Képes volt ilyesmire, és azt is mondta, hogy bárkivel elmenekülne. Az anya arra is emlékezett, hogy An To-niennel is meg akart szökni. Nem lehet kizárni a lehetőséget, hogy a férfi is kapcsolatba hozható az eltűnésével.

- Miből gondolod, hogy Peónia előkerül? - tudakolta az apa.

- A Paoszuta-templom jósdáját kérdeztem. Az előjelek kedvezőek.

- Nem hiszel abban, hogy gengszterek rabolták el?

- Nem. Azok árvákat és otthontalan lányokat visznek el. Egy nő nem kerül a csapdájukba, ha nem akar. Peónia nem akart. Tud vigyázni magára. Ha a rablók férfiak, az ujjá köré tekeri őket.

- Nem ismered a vörös-sárga bandát. Bosszúból vagy pénzért vagy valami hasonló okból cselekednek.

- Te meg nem ismered a lányodat. Ha eltűnik, akkor azért, mert ő maga akarta így.

Az apa ingerülten sóhajtott. - Jellemző lenne rá, hogy nem gondol a szüleire, és újabb gondokat okoz nekünk. Amikor majd előkerül, ezt mondja teljesen ártatlanul: „Miért aggódtatok? Tudom, hogy mit csinállok.”

- Természetesen nem vagyok biztos a dologban - mondta az anya.

- Lehet, hogy odébbállt egy fiatalemberrel, aki pillanatnyilag tetszik neki. Nem tudok szabadulni az An To-nien féle történettől sem. A Sangjüan ünnep óta minduntalan hotelekben találkoztak... és együtt akartak megszökni...

Most kiderült a dolog. Amit az apa most megtudott, minden képzeletét felülmúlta.

- És te tudtál erről, és támogattad is? - kiáltott. - Rám persze soha nem gondolsz! A családom tisztességére! Én vagyok az apja, és mindenki azon igyekszik, hogy mindent eltitkoljon előlem. Tudod te,

micsoda botrány lett volna, ha valóban lelépett volna egy házasséberrel, te bolond vénasszony!

- Most persze engem okolsz! - védte magát az anya. - Valaha is megértéssel voltál iránta? Próbáltál vele beszélni akár egyszer is? Ki akartad házásítani mihamarabb, hogy megszabadulj tőle. Te és az erényed!

Az apa keserűen felnevetett. - Szégyellem, hogy ezt kell mondanom, de a nőknek nem sok közük van az erényhez. Már lassan abban is kételkedem, hogy egyáltalán az én gyerekem.

Még soha senki nem bántotta meg ennyire a feleségét. Az arca elé emelte a kezét, és sírni kezdett. - Semmi mást nem akarok, csak visszkapni a lányomat - nyögte.

Az apa elvonult otthonról.

Meddő házastársi vita volt ez, perpatvar, amely sehová sem vezetett, mert mind a ketten idegesek és türelmetlenek voltak. Másnap reggel az anya azt mondta, könnyű lenne kideríteni, hogy még mindig a városban van-e An To-nien. És objektíven nézve a dolgokat, valaki bosszúból is elkövethet ilyesmit - például a sócsempészek, a Fej vagy a Csin Csu családból valaki, vagy akit Peónia megsértett valamikor, és most szégyent akar hozni a fejére.

Jázmin egy nappal azelőtt kapta meg a szülei levelét, hogy Meng-csia hazatért egy üzleti útjáról. Már korábban elhatározták, hogy a közeli napokban hazalátogatnak. Jázmin az esküvő óta már nagyon vágyott rá, hogy meglátogassa szüleit, mert sok mindent hallott a nővéréről, de nem tudta, hogy pontosan mi történt. Azonkívíl terhes volt, és nem akart addig várni az utazással, amíg kellemetlen lesz számára. Azonban Meng-csiát májusban Hankouba hívták, így a hazalátogatást el kellett halasztani.

A levél nyugtalanította, mert utoljára azt hallotta otthonról, hogy Peónia szakított An To-niennel. Fogalma sem volt, hogy került a nővére hirtelen Kaujuba. Meng-csia azt írta neki, legyen készenlétben, hogy elutazhassanak, mikor újra Pekingben lesz, és kérte, hogy szerezzé be a barátoknak és rokonoknak szánt ajándékokat. Mindet megvette. Örült,

hogy büszke, boldog feleségként térhet vissza a hazájába, olyan nőként, aki a férjétől nem szenvedett hiányt szeretetben, és akit a férje az esküvőjük óta még jobban csodált. Az, hogy egy hanlin felesége lehet, olyan kitüntetés, amit csak néhány asszony mondhat el magáról. Azonban a nővéréről érkező hírek megzavarták örömét, hogy a szüleit viszontláthatja.

- Peónia eltűnt - újságolta Meng-csiának rögtön, miután üdvözölte. - Amilyen gyorsan csak lehet, el kell utaznunk. A szüleim azt szeretnék, ha útközben megállnánk Kaujuban és tudakozódnánk.

Meng-csia nagy lélegzetet vett. - Mit keresett Kaujuban?

- Itt a levél.

Meng-csia átfutotta. - De hát mit keresett Kaujuban? - ismételte meg a kérdést.

- Fogalmam sincs róla. A levélben az áll, hogy az iskolamester, akinél lakott, úgy gondolja, bosszúból rabolták el.

Meng-csia idegesen rágyújtott. Tenyerével lassan az állát simogatta, fogott egy levélnehezéket, és elmerülten kopogni kezdett az asztalon.

- Mire gondolsz? - kérdezte Jázmin.

Meng-csia az asztalra dobta a nehezéket. - Nem akarom elhinni, hogy annyira buta lett volna, hogy éppen Kaujuba térjen vissza. Az a csempészek és a vörös-sárga bandák rejtekhelye. Emlékszel a múlt évi sóbotrányra? Jó páran belekeveredtek. Valaki emlékezhetett rá, és törbe csalta.

- Valóban azt hiszed, hogy elszöktették? Mi történhet vele?

- Az ég tudja! - Újabb cigarettára gyújtott, párat szívott belőle, majd elnyomta. - Miért kellett ezt tennie? - tört ki belőle, majd kissé lenyugodva így szólt: - Mindig is impulzív volt. Soha nem lehetett tudni, hogy mit csinál a következő pillanatban.

- Tehetünk valamit, mielőtt késő lesz? - Jázmin észrevette, hogy Meng-csia, miután túl volt az első sokkon, komolyan aggódik.

- Amennyiben szokásos szöktetésről van szó, akkor van esélyünk. A vörös-sárga bandák jól működő szervezetek, csupán a csúcsra kell nyomást gyakorolni. Ha egy jangcsoui sókereskedőről van szó, akkor

bonyolultabb a dolog. Ezt kell mielőbb megtudnom. Azonnal elmegyek a cenzurátusra. Az étellel ne legyen gondod.

Ezzel Meng-csia felállt, és kiment a szobából.

Már dél is elmúlt, amikor visszaért. Leültek az ebédlőasztalhoz.

- Átnéztem a sócsempészaffér dokumentumait, és felírtam magamnak az illetők neveit. Az adóhivatal egész személyzetét lecserélték, és azt hiszem, Szué családja is elhagyta a várost. Lehetséges, hogy Peónia eltűnésének nincs köze az esethez, mert az jobban nyugtalanítana. De a jangcsoui sókereskedők is megérik a pénzüket. Csempészhálózatot építettek ki a tengeren, és uralják a kikötőket és a partközeli szigeteket... Az egyik ügynök, Li Cso, akit Kaujuba küldtek, amikor az eset beindult, ma délután érkezik. Ő adni fog néhány tanácsot.

Li Cso négy órakor érkezett. Körülbelül negyvenéves volt, és igen zárkózott. Nyugodtan és kiegyensúlyozottan beszélt, soha nem emelte fel a hangját. Olyan ember volt, aki sokat tudott, önálló következtetésekre jutott, és éppen csak annyit beszélt, amennyi szükséges volt. A cenzurátus nem csak az eddigi kau-jui tevékenysége miatt küldte, hanem azért is, mert Jangcsouból származott. Li rendkívül udvariasan megkérdezte, miben lehet Meng-csia szolgálatára. Érdeklődve hallgatta, ahogy Meng-csia felvázolta az esetet és a véleményét kérte.

Li lehajtotta a fejét, és elgondolkozva simogatta az állát.

- Hogy milyen lépéseket kell tennie, az attól függ, hogy ki van az ügy mögött. Nem hiszem - hangsúlyozott ki minden egyes szót -, hogy a vörös-sárga banda állna az ügy mögött. A főhadiszállásuk körülbelül három mérföldre van Jangcsoutól. Ne ítéljen elhamarkodottan erről a bandáról. Ilyesmit azok az emberek nem tesznek. A vezetőjük emberbarát. A szervezet nem a nyereségre koncentrál, ha szabad így mondanom. Rabolnak, ölnek és börtönökbe törnek be, ha megtudják, hogy valakivel igazságtalanság történt. Természetesen a csőcselékkel is együttműködnek, és sokan kisebb tolvajlásokat, zsebmetészeket is elkövetnek. Efölött szemet hunynak vezetőik, és arra az álláspontra helyezkednek, hogy az embereiknek végül is élniük kell valamiből. Viszont szigorú szervezettségben élnek, megvan a maguk

becsületkódexe, és rigorózus fegyelem jellemző rájuk. Nőket nem szöktetnek meg. Ez ellenkező az elveikkel. Megadom önnek a főnökeik nevét és címét. Jü Su-csuan „Csobogó Forrás”, de Jü Takónak, „Nagy Testvérnek” is nevezik. Jü egy csodálatos birtokon él, nem messze Jangcsoutól, és meg lesz tisztelve, amennyiben ön barátként és nem hivatalnokként látogatja meg őt. Először őt keresse fel. Látni fogja, hogy nagyvonalú és segítőkész, és mindenféle tanáccsal fogja önt ellátni.

- És ha a bandának nincs köze a dologhoz?

Li az ajkába harapott. Röviden ránézett Meng-csiára és mosolygott.

- Emlékszik Jang Sun-lira, a milliomosra, aki százötvenezer dollár büntetést kapott? Lefizetett két embert, hogy helyette menjenek a börtönbe. Úgy tudom, a családjuk öt-ötezer dollárt kapott, és tízezret, ha az embereknek baja esnék. - Rekedten felnevetett. - Talán Jang megtudta, hogy a végzetes dokumentumok az ön unokatestvére kezében voltak. Igen érzéki alkat. Már az is előfordult, hogy mások feleségeit és menyasszonyait fogva tartotta, majd amikor elege lett belőlük, elengedte őket. Valami ilyesmit mondhatott magában: „Miért ne lehetne egy kis örömöm azokban a nőkben, akik százötvenezer dollárba kerültek nekem?” ...Meggyőződése, hogy akkor tett volna ilyet, ha tudná, hogy az unokatestvére az ő felségterületére került.

- Ön mit tenne ebben az esetben?

- Adjon pár napnyi időt a Nagy Testvérnek. Ki fogja deríteni. Ugye az ön unokatestvére nemrégén tűnt el?

- Körülbelül egy hónapja.

- Akkor Jü kideríti. Csak adjon neki néhány napot. Ha Jang a mi emberünk, akkor ezt meg fogja mondani önnek. Egyébként nem hiszem, hogy ebben az ügyben segítene önnek. A sókereskedőkkel való kapcsolata kényes és bonyolult ügy. Nem fog belekeveredni.

- Úgy érti, hogy Janggal kesztyűs kézzel kell báni?

Li Cso egy cigarettáért nyúlt. Elemében volt.

- Ellenkezőleg. Vele szemben csak a páncélököl hatásos. Halálra lehet ijeszteni, térdre lehet kényszeríteni, ha valaki barátilag közli vele, hogy a cenzurátus újra felgöngyölíti az ügyet. Többet nem is kell

mondani. A lehető legnagyobb nyomást gyakorolja rá. Fogadok, hogy gyaloghinton fogja elküldeni önnek a kuzinját.

Meng-csia köszönetet mondott. Li megígérte, hogy elküldi azoknak a címét, akikhez Meng-csia fordulhat, és akiktől értékes információkat kaphat.

Jázmin a könyvtár ajtaja mögött állt és hallgatózott.

Amikor Meng-csia kivezette a látogatót és visszatért, félve fogadta.

- Van remény? - kérdezte.

- Igen - és elgyötört hangon tette hozzá: - Nem értem, miért épp Kaujuba ment Peónia. Sokkal okosabbnak kellett volna lennie.

- Mindig is kiszámíthatatlan volt.

- Tudom, tudom.

- Mikor utazunk? Azonnal írnom kell anyámnak, és meg kell őt nyugtatnom.

- Egy vagy két napot vesz igénybe, amíg a szükséges információkat beszerezem. Két napon belül biztosan nem tudunk indulni.

Meng-csia Li szavain rágódott. Gondolataiba merülve dobolt az asztalon. - A legnagyobb nyomás - mondta. - írd meg anyádnak, hogy holnapután indulunk. Írd meg azt is, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk... Ó, Peónia!

Meng-csia és Jázmin úgy beszéltek Peóniáról, mint szerető és aggódó rokonok. Meng-csia még mindig nem mindennapi lánynak látta Peóniát. Tudta, hogy szenvedélyes fiatalasszony, aki szeszélyes, impulzív és kiszámíthatatlan, és aki az elveszett szerelem keresése közben nagyon összezavarodott. Tapasztalatból tudta, hogy a fiatalabb férfiakat részesítette előnyben, mindenekelőtt az izmos férfiakat, és hogy őt elsősorban a kora miatt hagyta el, még ha önmagának nem is vallotta be ezt a tényt. Meng-csia magáról is tudta, hogy ő is inkább fiatal lánnyal feküdt le, mint egy idősebbel. Ennél a pontnál Jázmin ellenkezett, és kijelentette, hogy Meng-csia és a nővére összekeverték a szenvedélyt a szerelemmel. Jázmin olyan jól megértette a férj ét, hogy képes volt még a féltékenységen is felülemelkedni. Most nagyobb gondot okozott neki Peónia, mint Meng-csia, mert a férje haragudott a nővérére.

- Ne haragudj rá - mondta.

- Nem haragszom. Amennyiben nem követett el valami meggondolatlanságot, biztos vagyok benne, hogy a milliárdos visszaadja.

- Úgy beszélsz, mintha a milliárdos lenne a tettes.

- Li Cso szinte meg van róla győződve. Ismeri a várost és ismeri Jangot. Levelet írok Ji hercegnek.

- A hangcsoui katonai kormányzónak?

- Igen. Es holnap megkérem Csang főtanácsost, hogy a nankingi kormányzónak is írjon. Ha egyszer Jangra nyomást kell gyakorolni, akkor meg fogja kapni ezt a nyomást.

Este írt Ji hercegnek. Baráti hangvétellű levél volt, félig hivatalos, félig személyes. Megkérte, hogy tegyen meg mindent, és hogy lépjen kapcsolatba a nankingi polgári kormányzóval. Gyakoroljon rá minél nagyobb nyomást, tegye hozzá, hogy az elszöktetett lány az ő unokahúga, és hajók az értesülései, akkor Ji herceg fogadott lánya. Ez biztosan hatni fog.

Másnap reggel Szu Ej-po bácsi második levele is megérkezett, amelyben újabb részletek voltak. Szu Ej-po bácsi támogatta az apa kérését, hogy álljanak meg Kaujuban. Megemlítette, hogy An To-nien a városban van, tehát nem lehet köze Peónia eltűnéséhez. Igaz, hogy Peónia el akart szökni a költővel, da kapcsolatuk időközben zátonyra futott. Mindazonáltal ez a tény talán összefüggésben lehet az eltűnésével. Levert és ideges volt, és azt mondta a szüleinek, hogy el akar menni, hogy „új lapot nyisson élete könyvében”. Meng-csia úgy érezte, ez igaz lehet. Ez volt az oka, hogy Kaujuba utazott, és ezért határozta el, hogy Vangéknál fog lakni, és Vang magániskolájában vállal tanítást. Egészében véve a levél elképzelhető magyarázatát adta Peónia viselkedésének, és mérsékelte Meng-csia dühét.

- Miért nem jött hozzánk, ha már Hangcsouból el akart jönni? - kérdezte Jázmin.

- Tudod, hogy miért - mondta Meng-csia.

-Nem.

- Büszkeségből. Mit fog tenni, ha rábukkanunk?

- Természetesen eljön hozzánk.

Meng-csia lebiggyesztette az ajkát. Csodálkozott a felesége naivitásán.

- Csak nem félsz tőle? - kérdezte Jázmin.

- Nem, nem félek. De egyszerűbb lenne, ha nem jönne. Ahogy mondtad, ő bizony kiszámíthatatlan.

Jázmin hallgatott. Nem akarta megsérteni Meng-csia érzelmeit.

- Jázmin, én szerettem Peóniát, de túltettem magam rajta. Tudod, hogy bennünket másfajta szerelem köt össze. Semmi sem állhat közénk. Ez az első, amit mondani akartam. Másodszor: ha már felelősséget vállaltunk érte, akkor amilyen gyorsan csak lehet, férjet kell szerezni számára, hogy ne bonyolódjon többé kellemetlenségekbe. Ha igaz, amit Szu Ej-po bácsi ír, akkor Peónia mostanra meggyógyult.

Jázmin valami keserűséget vélt felfedezni Meng-csia hangjában.

- A nővérem nem annyira rossz, mint ahogy gondolod. Nem érted őt.

- Nem? Azt mondom, hogy keresünk számára egy szép, izmos testű férfit, bekötjük a szemét és gyaloghintón elküldjük neki. Természetesen fiatal emberről beszélek. Egy év múlva gyereke lesz, és minden hóbortjától megszabadul.

- Szörnyű vagy.

- Nem gondolod, hogy alapjában véve erre van szüksége?

- Van benne valami. Csak hát nem kellene ilyen durván beszélni róla. Ha nem szeretnéd, hogy idejöjjön Pekingbe, akkor hagyjuk a dolgot. Kérlek, Meng-csia.

Meng-csia megbékélt. Jázmin kedves szavai sohasem tévesztették el a hatást. Meng-csia szeretettel csókolta meg.

- Haragszol rá, nem igaz?

- Természetesen. Tőlem ide is hozhatod. Én csak annyit mondtam, hogy kötelességünk egy fiatalembert keresni neki.

-No, ez már jobban hangzik. Tudom, hogy csak jót akarsz.

- Alapjában véve hálásnak kell lennem Peóniának - mondta.

- Miért?

- Mert általa ismertelek meg téged.

Jázmin kedvesen megcsókolta, de nem olyan szenvedélyesen, mint Peónia. - Menjünk aludni - mondta. - Holnap sok dolgunk lesz.

Bizonyos értelemben ideálisnak volt mondható a házasságuk, valamelyest hasonlított Paj-vej és Jo-suj kapcsolatára. Természetesen a nemiség is szerepet játszott benne. De a szerelmük annyira természetes volt, hogy minden egymásnak intézett szóban, kezük minden érintésében, hangjuk hullámozásában, sőt még az összezőrdüléseikben is kifejezésre jutott. Mit szalasztott el Peónia!

Huszonhatodik fejezet

Kaujuban iszonyatos volt a meleg. Csomagjaikat Jangesouban a Ride Stork Hotelben hagyták, az egyik legelegánsabb szállodában, amelyet nagy kert vett körül. Alvásra gondolni se lehetett a forróság és a kertből egész éjjel hallatszó fuvola- és hegedűszó miatt. Hajóval utaztak Kaujuba, mert Meng-csia úgy gondolta, ez kényelmesebb a felesége számára, mint kocsin vagy gyaloghintón. Jázmin is vele utazott, mert ő is szeretett volna Vangékkal beszélni, és a saját szemével akarta látni, hol élt a nővére. Azelőtt nem volt tudatában, mennyire fontos számára a nővére. A legrosszabb félelem és remény között ingadozott, de bízott benne, hogy mire odaérnek, találkozhat Peóniával.

- Mi lenne, ha ma találkoznánk Vangéknál Peóniával? - kérdezte ismételtelen Meng-csiától.

- Szép lenne, de nem hinném, hogy így lenne.

- Mit szólnánk, ha egyszer csak ott lenne? Lehet, hogy önszántából tűnt el, és újra előkerül.

- Nem valószínű.

Egy úgynevezett kuajcsuannal, gyorshajóval utaztak, amely óránként több mint három mérföldet volt képes megtenni. Lapos, könnyű hajó volt, négy erős ember evezett benne. Meng-csia külön borraivalót ígért az embereknek, ha naplemente előtt Kaujuba érnek. Minden hajót megelőztek, és néha már úgy tűnt, hogy a nagy forgalomban összeütköznek egy másik hajóval. Az evezők csobbantak, és a hajó megremegett, amikor az evezősök a lábukkal dobantottak. Rövidnadrágban voltak, és meztelen felsőtestük szinte ragyogott a napfényben. Jázmin felsikoltott, amikor egy másik hajó közeledett feléjük, de minden alkalommal baleset nélkül kerültk el egymást.

- Vigyázat! - kiáltott Jázmin, amikor hajszálnyira haladt el mellettük egy szampan.

- Ne tessék félni - nyugtatta meg az egyik fiatal evezős. - Azt mondták, hogy naplemente előtt Kaujuban szeretnének lenni, igaz?

Meng-csia szomorú és gondterhelt volt, és az utazás alatt egy szót sem szólt. A lehetőség, hogy újra találkozhat Peóniával, újra eszébe

juttatta elválásukat. Emlékezett arra az első napra, amikor Peóniával a Szaj-hu-tónál hajóztak, hogy hirtelen új színben tűnt fel előtte a világ, és hogy belement a játékba, de rajtavesztett. Az élete azóta nem olyan, mint korábban volt. Ahogy az evezősök meztelen hátát nézte, Fu Nantóra gondolt és arra, milyen vonzó lehetett Peónia számára a bokszoló. Jázmin észrevette szórakozottságát. Ilyen hangulatban nem szokta megzavarni.

A hajó szinte repült, és hullámnyilat vágott a nagy sodrású folyóban. Hamar elhagyták Jangcsout, és elértek a Fangcsia hídhöz, ahol tóvá szélesül a csatorna. A vidék kaleidoszkópszerűen változott - kék hegyek, majd erdővel borított szigetek, melyek mögött újabb és újabb tó tűnt fel. Fából készült hidak feszültek a folyó felett, a falvakban itt és ott kisebb árbcok hívták fel a figyelmet borkimérésekre vagy vendéglőkre. Gazdag, jól kiépített vidék volt ez, pompás búvóhelyet nyújtott a csempészeknek, és menekülési útvonalat, amikor a vízi rendőrség követte őket.

Ragyogó fehér ég volt fölöttük, és ez a tavakat fehéren izzó felületekké változtatta. Meng-csia napernyőt tartott Jázmin fölé. A hegyek felől érkező friss szellő enyhítette a forróságot. Az evezők ritmikus mozgása elálmosította Jázmint. Előző éjjel szinte alig aludt, és ötkor már fel is kelt. Egyenesen ült, keze az ölében pihent, álla pedig a mellére esett. Meng-csiának tetszett, hogy a felesége még alvás közben is ilyen finom tartást vesz fel. Profilja élesen elvált a víz felett. Megdöbbentő volt a hasonlóság közte és a nővére között. Ugyanaz az ovális arc, ugyanaz a hegyes orr, ugyanazok a szép ajkak, ugyanaz az áll. Megint úgy tűnt, hogy ő Peónia édesebb változata, Peónia, aki megszabadult a túlzásoktól és a hirtelen szeszélyektől. Mennyire hasonlóak és mégis mennyire különbözőek! A barackszínű zakó nyakig be volt gombolva, és Jázmin gondosan elsimította a szoknyáját, mielőtt leült volna. Egy hanlin felesége volt, és igyekezett ennek megfelelően megjelenni. Nem akarta kompromittálni a férjét. Még otthon sem heverészett a kanapén, meg szétterpesztett lábbal sem ült, ahogy Peónia szokott. Kiegyensúlyozottabb volt nővérénél, és soha nem volt rosszkedvű vagy tapintatlan. Az esküvőn vidámságát és csendes természetét dicsérte mindenki, és nem csodálkoztak azon, hogy a megrögzött agglegény beleszeretett. Így álmában is tetőtől talpig

„hanlinné” volt. Úgy tűnt, egyetlen életcélja van: „őt boldoggá és büszkévé tenni”.

Meng-csiát megdöbbenette a nővérek profiljának hasonlósága, még ahogy a nyakukat előre hajtották, az is hasonlított. Jázmin az volt Meng-csia számára, aki Peónia kellett volna hogy legyen - egy hűséges Peónia. Meng-csia nem tudta eldönteni, hogy valóban aludt-e, vagy csak színlelt. Könnyedén megérintette a vállát, mire Jázmin mosolyogva felnyitotta a szemeit.

- Mire gondolsz? - kérdezte.

- Hogy oldalról nézve mennyire hasonlítasz a nővéredre.

- Ó, Peónia, vajon hol lehet most?

- Nem tudjuk, és mindaddig nem is fogjuk tudni, amíg nem beszéltem a Nagy Testvérrel.

Örömükre már délután megérkeztek Kaujuba. Megkérték az evezősöket, hogy várjanak, mert másnap vissza szerettek volna utazni Jangcsouba. Azonnal felkeresték a Vang házaspárt.

A házuk olyan régi vályogból készült, hogy szinte az örökkévalóságig állni fog. Nemzedékek óta a család tulajdona volt. A ház mögötti kis kertecskében Vang asszony zöldséget termesztett. Az emeleti kis ablakból aranyszínű gabonamezőre lehetett látni. Vang asszony éppen kész lett a házimunkával, és legyezte magát. A konyhaajtó előtt ült egy széken, hogy jobban érje a szél, ha fújni kezd. Nyári vászonzakója félig ki volt gombolva. Néha letörölte az izzadságot a homlokáról. A két idősebb lánya férjnél volt már, így egyedül rá maradt a háztartás. Két gyereke - egy fiú és egy lányka - iskolában volt, a legkisebbik, egy nyolcéves fiú pedig otthon maradt az anyjával. Hirtelen Ah-pao szaladt be az ajtón, és teli torokból kiáltotta: - Peónia visszajött! - Vang asszony felállt és kisántikált a kerti kapuhoz. A fiúcska egész arca ragyogott, amikor ezt kiáltotta: - Peónia! -, és meg akarta fogni a fiatalasszony kezét.

Jázmin azt mondta: - Én nem Peónia vagyok, hanem a húga.

A gyerek lassan leengedte a kezét. - De hát te pont úgy nézel ki, mint ő. Azt hittem, feleségként jöttél vissza hozzánk.

Meng-csia bemutatkozott Vang asszonynak.

A tanítóné elnézést kért az öltözetéért. - Lépjenek beljebb - mondta. - Borzasztó meleg van ma. - A fiúnak ezt mondta: - Gyorsan szaladj az iskolába, és mondd meg apádnak, hogy jöjjön haza. Mondd, hogy Peónia húga és a hanlin van nálunk Pekingből.

Törülközőket és vizet hozott, hogy a vendégek felfrissülhessenek. Hamarosan befutott Vang úr is, levegő után kapkodva és kicsit zavartan. A vendégek felálltak és meghajoltak.

- Bocsásson meg, hogy zavarunk - mondta Meng-csia. - A feleségem nővéréről van szó. Voltak olyan kedvesek és befogadták őt.

- Almomban sem gondoltam volna, hogy akkora szerencsém lesz, hogy az ön látogatását megélhetem - válaszolta Vang. - Peónia sokat mesélt nekünk önről, és volt szerencsém néhány könyvét olvasni.

Leültek, és Meng-csia elmesélte, azért jöttek, hogy részleteket tudjanak meg az esetről.

A tanító lassan és választékosan beszélt, ahogy ezt a helyzet megkívánta. - Május 28-án történt. Peónia nem tért vissza a szokott időben az iskolából. Egész este vártuk. A szobáját ugyanúgy hagyta, mint máskor. Soha nem beszélt arról, hogy el akarna menni. A következő nap hallottuk, hogy valaki a folyó partján látta őt. A külső kerületek felől jött a városba. Csak néhány üzlet van a folyó partján. Később valaki azt mesélte, hogy az utcán valami incidens történt. Egy vízhordó beleszaladt és fellökte. Egy fiatalember felsegítette, és látták, ahogy elvezeti. Lehet, hogy az egész jelenetet ez az ismeretlen fiatalember rendezte meg. Azóta senki sem látta Peóniát. Az esetet jelentettük a hatóságoknak, de semmit nem derítettek ki. Azóta egy hónap telt el. Számos levelet írtam Hangcsouba.

Vang asszony szomorúan mondta: - Olyan kedves lány volt. Mintha a lányom lett volna. Minden este pontosan jött haza, és soha nem ment el fiatalemberekkel. És most ennek kellett történnie! Felelősséggel tartozom a szüleinek.

- Ne aggódjon emiatt - mondta Jázmin. - A szüleim megírták nekem, hogy ön nagyon kedves volt hozzá. A szüleink nevében is köszönetet szeretnék mondani önnek.

- Egy kérdés - szólt közbe Meng-csia. - Emlékeznek még a tavalyi csempészbotrányra. A Szué család még a városban van?

- Nem, Anhuejbe költöztek.

- Ismer olyanokat, akik szintén belekeveredtek abba a dologba?

- Ó, igen, a sóadóhivatal számos tisztviselőjét letartóztatták vagy kihallgatták. Néhány rosszlányt is. Ahogy hallom, Peónia férjének is volt köze hozzá. De szerintem Peónia nem tudott a dologról. Mindannyiunk számára rejtély.

- Mostanában más lányokat is elszöktettek?

- Nem, egy éve senkit se.

Jázmin megragadta ezt a témát, mert aggasztotta ez a lehetőség. - Úgy értjük, bizonyos célból.

- Nem, miért is tenne valaki ilyesmit? Az éhezés idején elég sok lányt leadtak a szülei. Jangcsouban szabályos piac működik ezen a téren.

Jázmin egy kicsit megnyugodott. Talán megkönnyebbült.

Meng-csia meghívta vacsorára Vangékat egy étterembe. Azután szívből megköszönte a segítségüket, és elbúcsúztak. Másnap reggel igen korán akartak visszatérni Jangcsouba.

Minél közelebb voltak ahhoz, hogy megtalálják Peóniát, Meng-csia annál idegesebb lett. Kaujuban nyugodt volt. De a vörös-sárga banda fejével, Jüvel való találkozás igen biztató volt. Az első találkozás Jü házában Jangcsoutól nem messze esett meg, és jobbára udvariaskodással telt. Csak keveseknek adatott meg a lehetőség, hogy szemtől szemben legyenek ezzel a legendás alakkal. Meng-csia egy nyílt, egyenes, körülbelül hatvanöt éves embert látott maga előtt, aki ingujjban ült a papírokkal teli íróasztal mögött. Szájában két aranyfog villogott. A társadalmi érintkezés legcsiszoltabb formáját művelte. Az előszobát ismert költők versestekercsei díszítették, a kertben egy kőtábla állt, melyre becsületességét és polgári erényeit dicsőítő szavakat véstek a hatvanegyedik születésnapja alkalmából. Üzletemberek és a társadalom prominensei támogatták a tábla létrejöttét. Érthető volt, mert mindig is az általános jólétre és az éhínség enyhítésére törekedett. A vörös-sárga banda tagjai talán nem igazán a Sujhuban lefektetett „lojalitás és igazságosság” alaptörvényei

szerint éltek, olyan legenda szerint, amiben a „tó hőseit” ünnepelték, a törvényen kívüliek csoportját, akik összeálltak, hogy a zsarnoki rendszerek idején a korrupció és a jogtalanságok ellen harcoljanak. De legalább nem felejtették el ezeket az alapvető irányelveket. Amikor az engedelmes, védtelen jogkövető polgároknak meg kellett hajolniuk a zsarnokság előtt, akkor ezek az emberek nekiveselkedtek, és megvédték őket. Szigorú alapszabályzatukkal (amely természetesen a betyárbeccsületen alapult, mert amit a gazdagoktól elloptak, azt a szegényeknek adták) és rendkívül jól működő hálózatukkal az állami hivatalnokok is együttműködtek.

Jü, a „Nagy Testvér”, aki nagyon ügyelt az udvariasságra, viszontlátogatást tett Meng-csiánál. Nagyon megtisztelve érezte magát, hogy a hanlin felkereste őt, és biztosította, hogy néhány napon belül meglesznek a szükséges információk. Most még nem tudott használható értesülésekkel szolgálni, de felajánlotta a segítségét.

A hotelben találkoztak. Meghajtásokkal üdvözölték egymást. Nehezen hihető, hogy ez a kedélyes öregúr szervezetének minden tagja felett élet-halál ura, akinek érdekeltségi területe Santungtól egészen Sanghajig terjedt. A szava maga volt a törvény, és feltétel nélkül illet engedelmeskedni neki.

Meng-csia egy mellékszobában ült le vele. Jü élénken és minden affektálás nélkül beszélt. - Biztosítottak engem, hogy a mi embereink közül senkinek sincs köze az unokatestvére eltűnéséhez. Ezzel szemben olyan feltételezések kerültek napvilágra, amelyek szerint bizonyos valakiknek szándékában volt a szöktetés. Tavaly a sócsempészet alkalmával, amikor a cenzurátus ellenőröket küldött ide, az embereink közül néhányan segítségükre voltak a hotelekben és a szórakozóhelyeken. Jól ismertük az esetet. Amennyiben jók az információim, az ön unokatestvére, a korábbi Fej Ting-jen asszony és Szué tudtak arról, hogy Fej naplója a cenzurátus kezébe kerül. Szué más dolgokkal együtt a naplót elküldte Fej asszonynak. A végkövetkeztetés egyszerű.

Hosszú listát mutatott azokról, akiket letartóztattak vagy egyéb büntetésre ítélték. Pillantása követte Meng-csiáét, ahogy végignézte a listát.

- Mond ez önnek valamit?

- Inkább az ön véleményére lennék kíváncsi - válaszolta Meng-csia. Jü szemmel láthatóan sokat fáradozott, és alapos kutatásokat végzett.

- Embereim követik az esetet. Tudomásukra hoztam, hogy ez a dolog az egyik legjobb barátomat érinti.

Meng-csia félig felemelkedett ültében, hogy megköszönje a bókot.

Jü folytatta:

- Nem tudom, hogy az unokatestvére miért jött újra Kaujuba. Tudomásunk szerint a megérkezése óta egészen az elszöktetéséig nem barátkozott kétes elemekkel. Mint ahogy már említettem, embereim megpróbálják kideríteni, ki lehetett a tettes. A sóadóhivatal új elnökét kizárom, neki semmi köze az egészhez. Ez a dolog nemcsak azért foglalkoztat különösen, mert ön megtisztelt a látogatásával, hanem mert ez olyan eset, amiért a „lojalitás és igazságosság testvérei” harcolnak - a hatalom és a gazdagság visszaéléseivel szemben. Nagyon őszintén: kétségeim vannak. Van egy megállapodásunk a sócsempészekkel, hogy nem ártjuk bele magunkat a másik ügyeibe. Ahogy talán ön is tudja, mi a Nagy Csatornán és a Jangcén Hankoutól fölfelé dolgozunk, a sócsempészek pedig a partvidéken. Ha kiderül, hogy azok közül került ki a tettes, nem tudom továbbra is a támogatásomról biztosítani önt. Szeretném betartani a velük kötött megállapodásunkat. Biztosan lesz módja másikat találnia, hogy az unokahúgát biztonságban tudja. Ügynökeink minden fellelhető információt át fognak adni önnek.

Jü nyugodtan és megfontoltan beszélt. Az volt az ember benyomása, hogy később minden elhangzott szóra képes lesz emlékezni. Arról volt híres, hogy a szava annyit ért, mint a tettei. Pillanatnyilag az volt a legfontosabb, hogy megtalálják Peóniát, aztán Meng-csia már tudta, mit kell tennie.

Jü mélyen Meng-csia szemébe nézett, és ezt mondta: - A segítségére lenne szükségem.

Meng-csia felnevetett: - De hát ön segít nekem!

- Tudom, hogy megbízhatok önben.

- Ez igaz - válaszolt Meng-csia komolyan.

Jü körülnézett a szobában, közelebb hajolt és halkán ezt mondta: - Azt szeretném, ha ön udvariassági látogatást tenne a prefektusnál. Mellékesen megemlíthetné, hogy a cenzurátus bizonyos körülmények között újítsa fel a sócsempész-eset nyomozását.

- Miért kell ez? - Meng-csiának eszébe jutott, hogy Li Cso is ezt javasolta.

- Nem fontos. Emlékeztesse rá, hogy hatalmában van az ügyet újra felgöngyölíteni. Természetesen ne alkalmazzon nyílt fenyegetést. Mondja azt, hogy hallott erről, és véleménye szerint a felújítás minden további nélkül lehetséges lenne. Ön egyenesen Pekingből jön, tehát hihető a dolog. És persze kérem, bizalmasan tálalja az egészet.

- És miért pont a prefektushoz?

- Ő Jang Sun-li barátja. Mint ön is tudja, Jang magas pénzbüntetéssel úszta meg, és a cégének néhány alkalmazottját lefizette, hogy helyette menjenek a börtönbe. Tudomásom van arról, hogy Jang nőket tart ki. Már többször szöktetett el nőket az emberei segítségével, és akaratauk ellenére fogva tartotta őket. Nem avatkozunk bele, de amint már említettem, az ilyesmi azok közé a dolgok közé tartozik, amiket a társadalom elítél. Alapos okom feltételezni, hogy Jang keze van a dologban.

Meng-csia még mindig nem tudta, hová akar Jü kilyukadni.

- És miért kell ezt mondanom a prefektusnak?

- Azt szeretném, hogy ha a hír Jang fülébe jutna. A prefektus azonnal értesíteni fogja. Ön a feleségével Hangcsouba utazik tovább, igaz?

- Igen - válaszolt Meng-csia, elámulva Jü ügynökeinek képességein.

- Annál jobb. Akkor ez természetesen hatni fog. Mellékesen mesélje el, hogy az eltűnt unokatestvérét keresi, és kérjen tőle tanácsot. Kauju a prefektus igazságszolgáltatása alá esik. Mondja neki, hogy minden segítségért hálás lesz. Említse meg ugyanazzal a lélegzetvétellel a múlt évi csempész-esetet és a cenzurátus mérlegeléseit is. Ha a hírt nem személyesen adja majd tovább a prefektus, az irodájában van egy pár titkár, aki informálni fogja Jangot.

- És aztán?

- Jang gyáva ember, ezt tudnia kell. Az összes gazdag ember gyáva. Rá akarok ijeszteni, aztán megfigyelem a lépéseit. Amennyiben az ön unokatestvére nála van, akkor valamit tenni fog. Azután tudni fogjuk, hogyan állunk. Nyaranta a Pingsan-hegy közelében lakik, túl a huszonnégy hídon. Hatalmas birtok. A kertben még egy belső kert is van, magas fallal körülvéve. Oda senki nem juthat be. Ezért akarom megijeszteni.

- Értem.

- Legyen türelemmel, amíg újra hall rólam. És kérem, ne jöjjön el hozzám. Értesítem, amikor valami a tudomásomra jut.

Jü életerős és merész volt, és gyors elhatározásra tudott jutni. Meng-csia csodálta ezt a kívülről olyan tökéletesnek és jóságosnak látszó embert. Az ajtóig kísérte Jüt, majd rögtön a szobájába sietett.

Jázmin már várta.

- Hogy áll a dolog? - kérdezte.

Meng-csia kimelegedett az izgalomtól, arca kipirult. - Jü azt állítja, hogy a sókereskedő a tettes.

- Hol van Peónia?

Meng-csia nem hallotta meg a kérdést.

- Hol van Peónia? - ismételte Jázmin.

- Még nem tudjuk. Meg kell várnom Jü jelentkezését. - Meng-csia szűkszavú volt. A kérdéseire adott kurta válaszokból Jázmin megtudta, hogy férje miről beszélgetett a „Nagy Testvérrel”, és hogy miért kell felkeresnie Meng-csiának a prefektust. - Ha megtudjuk, hol van Peónia, azonnal szükségem lesz a hatóságok segítségére. Ha kell, a nankingi kormányzót is felkeresem. Addig nem tehetünk mást, mint hogy várunk.

Jázmin a vállára tette a kezét, és vigasztalóan mondta: - Ugyanúgy aggódom, mint te. Hamarosan többet fogunk tudni. De most mindenekelőtt Jang fog aggódni. Biztos vagyok benne, hogy a kormányzó segít.

- Talán. Azt javaslom, nézzük meg a Huszonnégy hidat. Csodálatos panoráma nyílik onnan, egy sor szép villa és kert, melyek egy mérföld hosszan láthatók a part mentén.

- Nem, délután a prefektushoz kell menned - emlékeztette Jázmin. -
Majd holnap megnézzük azokat a hidakat.

- Jázmin, csodálatos vagy! - kiáltott Meng-csia, és megcsókolta.

Huszonhetedik fejezet

- Kegyelmes uram, láttuk az ön unokatestvérét - súgta az ember, miután az ajtó becsukódott mögötte. A hotelben kereste fel Meng-csiát, és Jü névjegykártyáját mutatta fel. Nagydarab ember volt, és sebhely éktelenkedett arcának bal felén. Copiját körbetekerte a fején, és turbánja alá rejtette.

Meng-csia megkérte, hogy üljön le.

- Hol van Peónia? - kérdezte izgatottan.

A férfi óvatosan körülkémlelt. Kis gondolkozás után válaszolt. - A Jangce torkolatának egyik szigetén. Jang mindhárom villáját megfigyelés alatt tartottuk. Embereink tegnap reggel Jang pingsan-hegyi villája kapujában letakart gyaloghintóra lettek figyelmesek. Látták, hogy egy nőt hoztak ki, és a gyaloghintóba ültették. Biztosak vagyunk benne, hogy az ön unokatestvérét láttuk.

- Védekezett?

- Nem. Amíg a hintóban ült, lehajtotta a fejét. Akkor aztán újra letakarták a hintót. Embereink követték. Talán azt mondták neki, hogy önhöz viszik. Amikor a parton egy hajóba akarták tenni, védekezni kezdett, és ki akarta magát szabadítani. Megkötözték és a hajóba tették.

Meng-csia nagy önuralommal kérdezte: - Mi lesz vele?

- Viszonylag világos. Jang megijedt, amikor megtudta, hogy ön a városban van, és keresi az unokatestvérét. Tudja, hogy önnek nagy befolyása van. Másra próbálja majd hárítani a felelősséget, amikor megtalálják az unokatestvérét.

- Hol van ez a sziget?

- Egy kis halászsziget Csinkiang alatt. Embereink feltűnés nélkül követték a hajót. Négy ember vitte partra a hölgyet.

- Pillanat! Szeretném, ha a feleségem is hallaná. Ő az unokatestvérem húga.

Jázmin bejött és lélegzet-visszafojtva hallgatta az embert. - Mi a véleménye erről a „Nagy Testvérnek”?

- Azt mondja, hogy a sócsempészek kezébe került, akik a tengeri kalózokkal dolgoznak együtt. Nem szabad rájuk ijeszteniük, és elrettenteniük őket. Ha a sodrással egy irányba haladunk, fél nap kell, hogy odajussunk, visszafelé pedig egy egész napra van szükség. Egy kicsiny, egyszerű, teljesen sík szigetcské. Nem kell a tengerig kergetni őket, most harminc-negyven ember képes bekeríteni és elfoglalni a szigetet. A Nagy Testvér azt mondja, ön tudja, mit kell tenni. - A férfi felállt. - Ha valami újdonság adódik, tudatjuk önnel.

- Biztos benne, hogy nem veszítjük el őt szem elől?

- Három megfigyelőt ott hagytunk. Ha megváltozik a helyzet, rögtön tudni fogunk róla.

- Mondja meg a főnökének, hogy nagyon hálás vagyok neki. Soha nem felejttem el a segítségét. - A hanlin az ajtóig kísérte a férfit.

- Végre! - mondta.

- Mi teszel most? - kérdezte Jázmin.

Meng-csia cigarettára gyújtott, és mélyen leszívta a füstöt. Arcából kiment a vér, ahogy elképzelte Peónia helyzetét. Lassan az ablakhoz ment, egy percig álldogált, majd elnyomta a cigarettát. Megfordult és ezt mondta:

- Gyorsan Nankingba kell utaznunk a kormányzóhoz. Nem vesztegethetjük az időt. Ha tovább szállítják Peóniát, akkor egy flottára lesz szükségünk, hogy a teljes kínai parton keressük.

Meng-csia rövid levelet írt Junak, megköszönte a segítségét, és kérte, hogy küldjön neki egy embert, aki a kormányzóhoz kísérné. Szüksége van valakire, aki elmeséli a kormányzónak a sziget pontos fekvését. Futárral küldte el a levelet.

- Velem kell jönnöd - mondta Meng-csia. - Nem akarlak itthagyni egyedül.

- Természetesen veled megyek. Végül is a nővéremről van szó.

- A kormányzó minden valószínűség szerint felajánlja, hogy a házában lakjunk. Ahogy Jutói megérkezik a válasz, azonnal indulunk.

Csomagolni kezdtek. Jázmin a tükör előtt ült és fésülködött, majd gondosan ékszereket válogatott. Felpróbált egy jázminvirágos, halványkék kisestélyit.

- Pompásan nézel ki! - dicsérte Meng-csia.
- Ez a kedvenc ruhám. Gyöngyöket vagy korallt vegyek fel hozzá?
- Mindkettő nagyon szép.

Kinyitotta az ékszeresdobozát, és egy korallból készült láncot meg egy pár fülbevalót vett ki belőle. Ide-oda forgatta a fejét és nézegette magát a tükörben.

- Hogy tetszik?

- Mennyei! De ez most nem fontos. Gyere, siess, Ju embere bármelyik pillanatban itt lehet.

Jázmin mindig is ilyen volt. Amikor az udvarhoz közelálló társaságba indultak, mindig különösen jól akart kinézni. Végül is ő volt az az asszony, aki képes volt megnyerni magának a híres író és megrögzött agglegényt.

A kormányzó háza a város északi felében volt, nem messze a híres Kakaskiáltás-templomtól. Csen Taonan kormányzó körülbelül ötvenéves férfi volt. Évek óta nem találkoztak Meng-csiával. Ugyanabban az évben tették le az állami vizsgát, amely értelmiségi körökben nagy jelentőséggel bírt. Életre szóló kapcsolat alakult ki közöttük. Amikor Meng-csia leadta a névjegyt, és a kormányzó megtudta, hogy Liang hanlin jött látogatóba a feleségével, megparancsolta, hogy a belső udvarba vezessék őket.

A szokásos kölcsönös jókívánságok után Meng-csia átadta a kormányzónak Csang Csi-tung főtanácsos levelét, amelyet a kormányzó nagy tisztelettel olvasott el. Kimagasló megtiszteltetés volt levelet kapni egy ilyen magas rangú személyiségtől.

- Nagyon kedves volt a főtanácsostól, hogy írt nekem. De Meng-csia testvérem, erre nem lett volna szükség. Te tudod, hogy minden tőlem telhetőt megteszek az érdekedben.

Meng-csia röviden vázolta a helyzetet, és azt j avasolta, hogy a kormányzó hívassa be Kut, aki velük együtt érkezett. Ku belépett, térdre ereszkedett, és addig nem is állt fel, amíg a kormányzó fel nem

szólította erre. Feltette a szükséges kérdéseket, és ezt mondta a titkárjának: - Vigye ezt az embert az irodámba. Még szükségem lesz rá.

Kut elvezették.

- Nagyon okosan tetted, hogy Ju Takóhoz fordultál - mondta a kormányzó. - Így egyszerű a dolog. A tengerészetet arra kérem, hogy bocsássák rendelkezésemre a szükséges embereket. Ötvenhatvan ember elfér két hajón. Egészen biztos akarok lenni abban, hogy a csibészek nem lépnek meg. - Utasította a titkárját, hogy hívja el Nankingba a tengerészet vezetőjét.

Azután Jázminhoz fordult: - Tiszteljen meg bennünket azzal, hogy nálunk lakik, így néhány napig örülhetünk az ön és a férje társaságának. - Meleg hangon beszélt, és még egy diszkrét bókot is hozzátett. - Remélem, megkapta az esküvői ajándékot. Nem akartam elhinni, hogy agglegény barátom végül mégiscsak megnősült. Amióta megismertem önt, már nem csodálkozom ezen. Az ön tiszteletére rendezzük a mai vacsorát.

- Nagyon kedves - válaszolt Jázmin. - Remélem, nem vagyunk a terhére. Szükségünk van az ön segítségére.

- Meng-csia testvér felfedezte, hol tartózkodik az ön nővére. Ez volt a nehezebb. Ami még hátravan, már egyszerűbb. A tengerészet vezetője azt az utasítást kapja, hogy ellenőrizze a folyót felfelé és lefelé, mégpedig Csinkiang és Kiangdzsin között. Nem hiszem, hogy továbbra is lenne miért aggódnia. A vízi utakon nem szökhetnek meg.

- Gondolja, hogy lövöldözés is lesz? - kérdezte Jázmin, és aggódva nézett Meng-csiára.

- Ne féljen. Nagyon vigyázunk a nővéreire. Csak végszükség esetén kerül sor a fegyverekre.

A kormányzó felesége és két ágyasa vett részt a vacsorán. Meng-csia és Jázmin kis időre elfelejtették Peóniát, amikor pohárköszöntők hangoztak el, és élénk beszélgetés kezdődött. Az egyik tengerésztiszt is jelen volt, és megkapta a kellő utasításokat. Mindent megtettek az ügy sikere érdekében. Parancsok hangoztak el, és a Csinkiang és Kiangdzsin közötti folyószakaszt szigorúan ellenőrizték, a kaocsiói tengeri állomás állandó kapcsolatban volt Nankinggal.

Jázmin és Meng-csia ült a díszhelyen. Jázmin boldog volt. A kormányzó felesége állandóan beszélgetett vele, és amikor Jázmin mondott valamit, minden nő odafigyelt rá. Fogalma sem volt arról, mennyire híres a férje, amíg a kormányzó felesége nem fejezte ki hálás köszönetét Meng-csia könyveiért. A kínai fülekben a „hanlin” szónak varázsereje volt. Szebben csengett, mint egy miniszter vagy kormányzó címe, mert ez irodalmi nagyságot, dicsőséget és olyan álmot jelentett, amit minden értelmiségi szeretett volna elérni, de csak keveseknek volt részük benne.

A boldog csevegés kellős közepén a házi udvarmester sürgős üzenetet hozott, hogy a hangcsoui két Kiang kormányzójának irodájából érkezett valaki. A férfi a fogadószobában várakozott.

A kormányzó megszemlélte a névjegyet, majd továbbadta Meng-csiának.

Meng-csia megnedvesítette az ajkait, és Jázminra nézve ezt mondta:
- Ez An To-nien, a két Kiang katonai kormányzójának titkára.

Jázmin majdnem felsikoltott. Érezte, ahogy a vér az arcába tolul.

- Mit akar itt? - kérdezte.

- Ismeri őt? - kérdezte a kormányzó felesége.

- Nem, de sokat hallottam róla.

A kormányzó utasította a házi udvarmestert, hogy mondja meg An To-niennek, ha szükséges, egy perc múlva ott lesz. Az udvarmester ellenkezett: - Nagyon sürgős. A katonai kormányzó személyes levelét hozta.

- Jó, akkor vezessék a szalonba.

A kormányzó elhagyta az asztalt. Néhány perc múlva visszatért és elmesélte, hogy An To-nien Ji herceg levelét hozta. - Az ön nővéréről van szó - mondta Jázminnak.

- Nem tudtam, hogy az ön nővére a herceg fogadott lánya.

Meng-csia mosolygott. - De bizony. Klánunk egyik fogadásán, amit az én tiszteletemre rendeztek Hangcsouban, Ji herceg a szívébe zárta őt.

Jázmin eléggé talpraesett volt, hogy ne mutassa ki a meglepetését. Meng-csia sohasem beszélt erről az örökbefogadásról. Hálás volt, hogy

Ji támogatta ezt az ötletét.

- Miért nem engedik be? - kérdezte Jázmin. Mérhetetlenül kíváncsi volt arra, aki majdnem a sógora lett.

- Azt mondja, már evett, és inkább kint várakozna. Biztos vagyok benne, hogy minél kisebb körben szeretné megbeszélni a dolgot.

A kiadós vacsora folytatódott, egyik fogás a másik után, amíg Meng-csia nem állította le az udvarmestert, és meg nem kérte, hogy egy kis utóétellel zárja le az estét.

Evés után Jázmin és Meng-csia a fogadószalonba mentek a kormányzóval. An To-nien szűk, krémszínű selyemruhában és fekete, gézszerű zakóban volt. Néhány centiméterrel volt magasabb Meng-csiánál. A kormányzó bemutatta őket egymásnak. An To-nien tisztelettel meghajolt. Meglepett pillantást vetett Jázminra.

Jázmin észrevette a zavarodottságát.

- A feleségem - magyarázta Meng-csia.

Jázmin előrelépett, és mindketten meghajoltak. Rögtön megtetszett neki a férfi. Tökéletesen természetesen és könnyedén viselkedett.

An To-nien nem volt felkészülve rá, hogy itt találkozik Jázminnal. A szemében döbbenet látszott, hogy ez a fiatal hölgy mennyire hasonlít Peóniára. Szép, fából készült székekre ültek, melyeken cinóberszínű párnák voltak. Magas porcelánvázák álltak a szőnyeggel borított padlón. Teát szolgáltak fel.

An To-nien keresztbe tett lábakkal ült, és a kezében tartotta a csészéjét. A kormányzóhoz fordult: - A sünvu akkora fontosságot tulajdonít a dolognak, hogy engem kért meg, személyesen keressem fel önt, és kérjem a segítségét.

- Liang hanlin egy lépéssel megelőzte önt. Időközben megtudtuk, hol tartózkodik a sünvu fogadott leánya.

- Hol van? - kérdezte An To-nien. Próbált higgadtnak látszani, és a kormányzóról Meng-csiára pillantott.

Jázmin elnyomott egy mosolyt.

A kormányzó elmesélte, mi minden történt eddig. - A tengerészet kezében van a dolog. Ha a sünvu itteni irodájába ment volna, megmondták volna önnek.

An To-nien átkulcsolta keresztbe tett lábait.

- Ezt nem tudtam. Az volt az utasítás, hogy öntől kérjek segítséget, és a további teendőket is beszéljem meg önnel. Amennyiben a tengerészeinél van a dolog, akkor közvetlenül kapcsolatba lépek az emberekkel. Viszont az ön segítségére továbbra is szükségem van.

- Természetesen. Ami az én irodám hatáskörébe tartozik, azt megteszem. Hol lakik?

- Még nem tudom. Egyenesen idejöttem. Nem gondoltam, hogy vacsora közben zavarom.

An To-nien már-már büntudatot érzett. Nagyon vágyott rá, hogy megtalálja Peóniát, és még egyszer láthassa. Szerette volna rábeszélni Ji herceget, hogy egy teljhatalommal felruházott személyes képviselőjével küldje el erre a misszióra. Amióta a fia meghalt, és Peónia arra kérte, hogy engedje el őt, pokoli kínokat állt ki. Nehezen bírta ki, hogy ne keresse meg Peóniát, vagy hogy ne írjon neki. Állandóan az arcára, a mozdulataira, a szavaira és az öleléseire gondolt. A felesége azt hitte, a fiuk miatt töpreng szomorúan és hallgatagon odahaza. És végre itt a lehetőség, hogy engedelmeskedjen a szívének, miközben az egész úgy nézne ki, mintha hivatali kötelességét teljesítené. Ez a misszió annyira személyes volt, hogy szégyellte magát Jázmin és Meng-csia előtt. Pillantása nyugtalanul vándorolt egyikükről a másikra. Mindhárman olyan gondolatokat forgattak a fejükben, amiket nem tudtak és nem akartak kimondani. Jázmin többször is azon kapta, hogy kérdően néz rá, mintha a lelkében kutatna. Jó lett volna rájönni, mennyit is tud Jázmin a Peóniával való kapcsolatáról. Miről beszélgethetne vele anélkül, hogy elárulná legszemélyesebb érzelmeit? Az egyetlen kívánsága az volt, hogy megtalálja Peóniát és hogy együtt legyen vele.

Huszonnyolcadik fejezet

Az éjszaka csendes volt. A parton kialudtak a fények. A dagadó hold magasan állt az égen, néhány fátyolfelhő takarta csak el néha. Fekete árnyak osontak a szigeten, és hol eltakarták, hol megvilágították a parti ösvényt.

Erős szél fújt a Jangcén, amikor Meng-csia és An To-nien a kétezer-ötszáz tonnás hajó orr-részében álltak. A *Lunghua* a legkisebb rombolóhajó volt azok közül, melyeket a tengerészet Nan-king és Kiangdzsin között állomásoztatott. Mindennap Nan-kingból indult lefelé a folyón, és Kaocsiao fölött lehorgonyzott, körülbelül másfél mérföldnyire a Jücsun-szigettől. Sá kapitány távcsövén keresztül vizsgálták a szigetet. Jól ki lehetett venni a halászkunyhókat. Sá kapitány úgy vélte, a nyugtalan víz és a hold tompított fénye különösen kedvező az éjszakai művelethez. Gyerekjátéknak tartotta az ügyet, és egész délután viccekkel és italokkal szórakoztatta vendégeit. Noha a szigeten már jó két órája kialudtak a fények, a kapitány azt akarta, hogy a negyvenöt fős legénység csak éjfél után induljon, mert az áradás megkönnyíti a partraszállást.

Végre eljött ennek is az ideje. Meng-csia és An To-nien a fedélzeten álltak, és csak néha váltottak néhány szót. Ők voltak az egyedüli civilek a fedélzeten. An To-nien is ki akart menni a partra, és jelen szeretett volna lenni, amikor Peóniát megtalálják.

- Én is megyek - mondta Meng-csia.

- Erre aztán valóban nincs szükség. Kényelmesebb lenne önnek, ha itt várna, amíg visszajönnek a fedélzetre. - An To-nien vontatottan beszélt.

- Igen, igen. Megnyugszik, ha engem meglát - válaszolt Meng-csia makacsul. - Azt hiszem, útban leszünk, ha lövöldözésre kerülne sor. Egy civil éppen elég.

Meng-csia felnevetett. - Az én időmben keményebb harcokat is megéltem.

- Az biztos - ismerte el An To-nien.

- Egyébként nem hiszem, hogy szükség lesz fegyverekre.

- Talán egy vagy két lövés elég, hogy álmukból felriassza őket. Az előbb Csang hadnaggyal beszéltem. Azt mindenképp meg kell akadályozni, hogy a kalózok továbbvigyék magukkal Peóniát.

Meng-csia nem hitte, hogy erőszakos ellenállásra számíthatnak. - Csupán egy tucat fegyveres lehet a szigeten. Álmukban csapunk le rájuk, és könnyen végzünk velük. Egyébként önt nem fogják felismerni?

- De igen, azt hiszem.

Kínos csend lett.

- Ó, igaz is. Úgy emlékszem, Peónia az ön házában dolgozott néhány hónapig.

- Teljesen igaz.

An To-nien nem szeretne volna, ha Meng-csia tovább kérdezősködik.

- A sötétben megismerné a hangját?

- Kétségkívül.

- Természetesen. Csak meg akartam győződni róla, hogy nem valamilyen kalózlányt fog elkapni a sötétben.

- No, ebben biztosak lehetünk. Ön is velünk jön? De azt tanácsolom, hogy legyen egy kicsit távolabb, amíg el nem viszem önnek Peóniát. - An To-nien az órájára nézett. - Induljunk!

A kisebb termetű rombolóról három csónakot bocsátottak vízre. Csang hadnagy volt a parancsnok. Az embereknél lampion, bajonett és pisztoly volt. Némán foglalták el helyüket a csónakban. Meng-csia és An To-nien a hadnagy mellett ültek. A csónakok a sziget felé indultak. A víz zavaros volt.

A partraszállás után néhány ember a csónakoknál maradt, hogy őrt álljon. Minden lampiont eloltottak. Egy csoportot a csempészek csónakjaihoz küldtek, a többiek a fél mérföldre lévő falu felé vették az irányt. A matrózoknak megparancsolták, hogy ne lőjenek, amíg a falut körül nem fogták, és azután is csak külön utasításra. A bóják hangja a folyó felől jött, és belekeveredett a parti hullámverés zajába.

Csang hadnagy a falu déli része felé indult az embereivel. Ott körülnézett. A kalózok házai közel álltak egymáshoz, nem volt közöttük válaszfal, és egészen olyanok voltak, mint a legtöbb halászfaluban.

Fehér, homokos út vezetett a parthoz, ahol néhány árboc emelkedett ki a folyó fehér szalagjából. Úgy volt a legcélszerűbb, ha körbefogják a falut és meglepetésszerűen foglalják el. Csang hadnagy a kelet felé eső kis dombon álló három házhoz küldte néhány emberét.

- Feleslegesen ne lőjeteK. Az a feladatunk, hogy megtaláljuk a nőt és kiszabadítsuk. A neve: Peónia Liang. Foglaljátok el az állásaitokat, és ne tegyeteK semmit, amíg jelet nem kaptok tőlem. LegyeteK az ajtóknál, amikor kirohannak a házakból. Minden fiatal lányt tereLjeteK össze. Lelépni!

Peónia lövésre ébredt. Néhány másodpercre volt szüksége, amíg rájött, hogy történt valami odakint. Felkelt és kinézett a rácsos ablakon. Kiáltások és lövések hallatszóttak a faluból. Alakokat látott ide-oda szaladni. Újabb lövések dördültek.

Eltelt néhány perc. Aztán hallotta, ahogy a szomszéd szobában kinyílik egy ajtó, puffanást hallott, mint amikor valaki a földre esik.

- Ne mozduljon! - hallott egy dühös hangot. - Egy bizonyos Peónia kisasszonyt keresünk. Hol van? Tudjuk, hogy fogva tartják!

Peónia felrántotta az ajtót. Egy matróz állt a folyosón. Lampion volt a kezében, amely vöröses fényt vetett az arcára. A matróz Peóniához lépett. - Jöjjön velem. Ne féljen. Ön ugyebár Liang kisasszony? - Peónia követte a matrózt. Az utóbbi napok eseményei annyira megviselték, hogy könnyekben tört ki.

Éles fütty hallatszótt.

- Ide! Erre! - kiabált a matróz. - Megtaláltuk! - Támogatta Peóniát. - Tud járni? - kérdezte.

- Igen.

Lejjebből egy férfi hangja hallatszótt. - Peónia! Peónia!

Ismerős volt a hang. Valaki feléje rohant. Egy pillanat múlva előtte állt az a férfi, akit legkevésbé várt.

- An To-nien! - dőlt sírva a karjába.

- Most már nem történhet semmi baj - nyugtatgatta a férfi. - A nagybátyád, Liang hanlin is itt van.

- Ez igaz? Te vagy az? - Szó szerint vitette magát a férfival.

Mire a falu közepére értek, a művelet szinte be is fejeződött. Lampionok imbolyogtak a házak között, két férfi sebesülten feküdt a földön. Három-négy csempész kezén kattant a bilincs. Ijedt asszonyok és gyerekek gyülekeztek a közelben.

Peónia tudta, hogy barátok között van. Ránézett An To-nienre, és az utóbbi hónapok minden vágya feltolult benne. Csókokkal borította el a férfi arcát. Meng-csiáról tudomást sem vett, aki pedig közvetlenül mellette állt. An To-nien észrevette és ezt mondta: - Itt van Liang hanlin, az unokabátyád!

Peónia megfordult. Meng-csia kitartóan nézett rá. - Ó, tako! - kiáltott, majd kitepte magát An To-nien kezei közül, és Meng-csia legnagyobb megrökönyödésére a nyaka köré fonta a karját. Peónia hisztérikusan felsírt. Meng-csia óvatosan átölelte. Meghatódott, bár az is tudatosult benne, hogy Peónia már nem őt szereti. De hát akkor miért borul mindenki szeme láttára a nyakába? Peónia felemelte a fejét és ránézett. Meng-csiának úgy tűnt, mintha megbánás lenne a szemében. Peónia újra lehajtotta a fejét és keservesen sírt tovább. A legellentmondásosabb érzések kavarogtak benne. Meng-csia finoman felemelte Peónia fejét.

- Peónia, ne sírj. Téged kerestünk. Jázmin vár ránk Nankingban.

- Hol vagyunk?

- Nem messze Nankingtól. Ez itt Csang hadnagy. Neki köszönheted a kiszabadulásodat.

Peónia elengedte Meng-csiát.

- Örülünk, hogy megtaláltuk önt - mondta a tiszt. - A teljes kínai haditengerészet a szolgálatára áll. - Csodálattal nézte a nőt.

Peónia eldadogott néhány köszönő szót.

- Minden rendben? - kérdezte a hadnagy, és megparancsolta az embereinek, hogy készüljenek az indulásra.

- Tud majd gyalogolni? - kérdezte nevetve Peóniától. - Mert az embereink szívesen viszik önt a hátukon. Elfelejtettünk gyaloghintóról

gondoskodni az ön számára.

- Menni fog, nagyon köszönöm.

Elindultak. Az egyik fogoly a lábán sérült meg, és sántikálva követte őket. Asszonyok kiabáltak és panaszkodtak, hogy elvezetik a férjeiket. Néhol vörös és sárga lampion fénye imbolygott.

Csang hadnagy elől haladt, és lámpásával megvilágította Peónia előtt az utat.

An To-nien a balján, Meng-csia pedig a jobbán ment. Annyira kábult volt, hogy nemigen tudta, mit mondjon. Világos volt, hogy nem kapaszkodhat Meng-csiába, és nem kérdezősködhet tőle a családi dolgokról. De Meng-csia hallgatag volt, és An To-nien támogatta Peóniát. Tudott vajon Meng-csia az An To-niennel folytatott kapcsolatáról, és ha igen, mennyit? An To-nienre támaszkodott, aki elmesélte, hogy egy rombolóval Nankingba fognak hajózni.

- Hogy van a feleséged? - kérdezte.

- Gyászolja a fiunkat. Ez nagyon nehéz időszak a számára. Kétségbe volt esve, amikor meghallotta, hogy eltűntél.

Peóniának rossz volt a lelkiismerete, és megpróbált Meng-csiával beszélgetni. Elhúzta a kezét An To-nientől, és megkérdezte:

- Hogy van Jázmin?

- Kitűnően. Most a kormányzó házában van. - Kicsit megijedt, amikor újra beszélni hallotta Peóniát.

- Voltatok a szüléinknél?

- Még nem. Majd veled együtt utazunk Hangcsouba. - Szófukarsága, a melegség hiánya és a tény, hogy Meng-csia nem örült a viszontlátásnak, megijesztette.

A csónakban, mely a rombolóhajó felé haladt, Meng-csia mellett ült. An To-nien a tiszttel beszélgetett. Bátortalanul megérintette a kaiját. A férfi nem nézett rá, de Peónia érezte, hogy megremeg. A férfi összeszorította az ajkát, és ingerülten keresztbe tette a lábát.

Az elfogott kalózok egymás után másztak fel létrán a rombolóra, utánuk a tiszt, majd An To-nien. Meng-csia kezét nyújtotta, úgy segítette fel Peóniát.

A kapitány meghívta őket a tiszti kantineba egy teára. - Mindjárt jövök én is, miután megtudtam a foglyok neveit - tette hozzá.

Csang hadnagy bevezette őket a kantineba. Sapkáját az asztalra dobta.

- Foglaljanak helyet. Kávét vagy teát parancsolnak? Mindkettőt tudunk adni.

- Természetesen kávét - mondta Meng-csia. Mindjárt jobban érezte magát, amint a kivilágított terembe léptek. - Egyszer egy angol ágyúaszád fedélzetén voltam. Teát kínáltak nekem. Azt mondtam, inkább kávét kérnék. Nem értették. Pedig azért kértem kávét, mert otthon csak teát iszunk. Egyébként a kávé nemzetközi ital. - Meng-csia kérdően nézett Peóniára. - Remélem, nem ijedtél meg nagyon.

- Amikor álomban a lövéseket hallottam, akkor igen. Nem tudtam, mi következik utána. - A nagy világosságban hunyorítania kellett. Úgy érezte, álmodik. Egy órával ezelőtt még egy vékony matracon aludt, az elrablói házában, most pedig egy modern romboló fedélzetén ül két kedvese között.

A kapitány hozzájuk ült: - A foglyokat kihallgattuk. Tudjuk a neveiket. Jang meghalt. - A jól végzett munka elégedettségével beszélt. Azután a csinos fogly felé fordult. - Remélem, nem izgatta fel magát nagyon. Ahogy hallom, ön Ji herceg fogadott lánya.

Peónia gépiesen bólintott. Még mindig úgy érezte, hogy álmodik, ezért készségesen elfogadott mindent. Kétkedve nézett An Tóni enre.

- Így van - mondta Meng-csia.

Peónia hirtelen tudatára ébredt, hogy miről is van szó. - Kérem, kapitány, megmosakodhatnék?

- Természetesen. - A kajütjéhez vezette, törülközőt és minden szükséges holmit odaadott neki.

- Fésűje is van?

- Természetesen. - Egy tengerészzakót adott át neki. - Ezt felveheti, ha fázik.

Peónia napok óta nem látott tükröt. Megmosakodott, megfésülködött, és szomorúan, elgondolkozva szemlélte arcát a tükörben. Közben próbálta rendbe tenni összekuszált gondolatait.

Nagyon hízelgőnek találta, hogy mind a két kedvese kereste. Meng-csia megnősült. Vajon megváltozott? Annyira csendes, tartózkodó lett. An To-nien soványnak látszott, elválásuk óta legalább öt kilót fogyott. Nagyjából felfrissülten hagyta el a kajütöt.

A kapitány vendégeivel a kalandról beszélgetett. Amikor belépett, felpillantott és így szólt: - Az én kajütömben aludhat. Ma éjszaka a hídon maradok. - A falórára nézett. - Már három óra is elmúlt, két órán belül kivilágosodik.

Amikor a kapitány elment, hárman üldögéltek és beszélgettek.

- Hogy lennék én Ji herceg fogadott lánya?

Azok ketten egyszerre válaszoltak. Aztán ezt mondta Meng-csia: - Én ajánlottam, hogy a kormányzó beleegyezzen.

- Ji herceg megbízott azzal, hogy egy levelet fogalmazzak meg a kormányzónak - fűzte hozzá An To-nien. - Azt mondta, bele lehet szőni az örökbefogadást, ha úgy érzem, hogy hasznára lesz az ügynek. És én ezt meg is tettem.

- Hogyan találtak rám?

Meng-csia elmesélte, majd hozzátette: - Az égnek hála, hogy egészségben rád találtunk. Szólnom kell a kormányzó irodájának, hogy azonnal küldjenek táviratot a szüleiteknek. Nagyon aggódtunk miattad.

Peónia készen állt megvédelmezni magát. - Az én hibám volt, hogy elraboltak?

- Nem úgy értettem, Peónia.

- Úgy hiszem, most mindannyiunkra ráfér egy kis pihenés - mondta An To-nien és felállt. Ketten kísérték el Peóniát a kajütjéhez. Miután meggyőződtek róla, hogy amire szüksége van, az mind a rendelkezésére áll, jó éjszakát kívántak neki.

Amikor magukra maradtak, An To-nien megszólalt: - Önnek nagyon különös unokatestvére van.

- Igen, minden bizonnyal - válaszolta Meng-csia.

Meng-csia becsukta maga mögött a kabin ajtaját. Felkavarták az éjszakai történések. Az évek során megtanulta, hogy Peóniára bizonyos közönnyel gondoljon, de ez a közönnyesség fájdalommal párosult. Peóniához fűződő szerelmében torzképet látott, annak a szerelemnek

elrajzolt változatát, amit Jázmin iránt érzett. Most ez az elképzelés megingott. Peónia nem úgy nézett ki, mint egy ártatlan fiatal lányka, hanem mint egy melankolikus, érett asszony, aki ettől még vonzóbb lett. Ezenkívül fájdalommal töltötte el, hogy An To-nien kajjaiban látta őt. Egyetlenegyszer olvasott utalást An To-nienről a szülők Jázminnak írt egyik levelében. Már Peónia hangjától is összeszorult a szíve. Minden korábbi gondolata, ami Peónia keménységére és ingadozásaira vonatkozott, mostanra elszállt. A Peónia iránti szerelme minden magyarázatot kigúnyolt. Nyomorultul érezte magát, és elhatározta, hogy lefekszik. Az éjszaka csendjében újra kinyújtotta a karjait, de a sötét ürességet ölelte.

Peónia se tudott aludni. Lezuhanyozott, és újra tisztának érezte magát. Amikor a kapitány kajütjében a friss törülköző után matatott, teljesen éber lett. A fogság undorító napjai elmúltak. Meng-csiára gondolt, aki mindennek ellenére eljött érte, és An To-nienre.

Felkelt és kikémlelt a kajüt kerek ablakán. A sötétben csak a part elmosódott formáit tudta kivenni. Halkan elhagyta a kabint. Halvány fény világított a fedélzetre vezető folyosón. Kinyitott egy ajtót, és a tó erős, sós illatát érezte. A hold a horizonton állt, és piszkossárga színe volt. Keleten egyetlen csillag ragyogott aranyló fénnel. Elnézte a szélben repdeső kicsiny fényeket.

A fedélzet másik felén valaki a korlátnak támaszkodott és cigarettázott. Peónia a korlátba kapaszkodva felment a lépcsőn, és odament a férfihoz. Ahogy meghallotta a nő hangját, megfordult.

- Peónia! - suttogta. Elébe sietett. An To-nien volt az. - Azt hittem, alszol - mondta, és Peónia keze után nyúlt.

- Nem tudok aludni.

- Mit csinálsz itt?

- Rád gondoltam - jobban mondva, kettőnkre.

Ajkaik röviden találkoztak.

- Szeretlek, To-nienem. - A szeme csillogott. Némán nézték egymást. To-nien Peónia vállára tette a kezét. A korlátnak dőltek, és figyelték a hullámok foszforeszkáló izzását, melyek tompán paskolták alattuk a hajó testét.

- Hogyhogy megbíztak ezzel a feladattal? - kérdezte végül Peónia.

- Én kértem. Olyan volt, mintha fejbe vágta volna, amikor Ji hercegtől megtudtam, mi történt veled. Fogalmam se volt arról, hogy Kaujuba utaztál. Rögtön felkerestem a szüléidét, akik mindent részletesen elmeséltek. Ji herceg megmutatta unokatestvéred levelét. Javasoltam, hogy valakit oda kellene küldeni gyors intézkedésre, és ha a királyi fenségnek nincs kifogása ellene, magamat ajánlottam. Azt is hozzátettem, hogy a fiam halála miatt jót is tenne nekem, ha pár napig nem lennék otthon. Részt kellett vennem ebben az akcióban. Ha nem egyezett volna bele, akkor szabadságra mentem volna, és a saját szakállamra intézkedtem volna... Úgy tűnt, nagyon jó véleménnyel van rólad. Kérdezte, hogy ismerlek-e személyesen. Elmeséltem neki...

- Mit mondtál rólam?

- Már nem tudom pontosan. Valamit arról, hogy mit érzek irántad. Talán a hangom is elárulhatott. Csak nevetett, és megbízott a feladattal.

Egy darabig hallgattak, majd An To-nien így szólt:

- Nem tudod elképzelni, min mentem keresztül az elválásunk óta.

- Nem gondolod, hogy helyénvaló volt?

- De igen, viszont nehéz volt, nagyon nehéz. Talán túl sok is volt. Nem tudtam aludni. Néha azt kívántam, bár soha ne ismertelek volna meg. Téged megismerni és azután elveszíteni...

Cigarettára gyújtott. Peónia észrevette, hogy az elválásuk óta eltelt két hónapban mennyire megöregedett. - Megváltoztál, To-nien. Az arcod.

- Tudod, miért. A pokolban éreztem magam, amióta elhagyta. Peónia, egy évszázadban egyetlen olyan lány születik, mint te.

Peónia szomorúan mosolygott. - Sokak szemében léha nő vagyok.

- Aha, sokak... Minél finomabb a zene, annál kevesebben értik.

- Apám bolondnak tart. Meng-csia...

- Mi van Meng-csiával? Szeretted, nem igaz?

- Nem tudom, mit válaszoljak. Annyira más volt vele. Valahogy megkeseredett. Éreztem, amikor a csónakban ültünk. Tudom, még mindig szeret. Nagyon megbántottam, amikor elhagytam.

- És mit fogunk most tenni?

- Az élet keserű. Ne keserítsük meg még jobban.

Hallgattak. Nemsokára ezt mondta a férfi: - Értem, mire gondolsz. Hagyjuk a dolgot. Talán ez a legjobb mindkettőnknek. - Rekedten nevetett. - A testem a feleségemé, de a lelkem a tiéd. Ne bolygassuk a dolgot. Tudod, mi a legnagyobb tragédia az életben?

- Mondd.

- A legnagyobb tragédia, ha egy szerelmet megölnek. Ha már többé nem szeretsz, akkor ne tudasd velem. Nem tudnám elviselni. - Finoman megsimogatta a haját.

- Ha el tudtunk volna szökni, a mindennapok hidegében talán meghalt volna a szerelmünk. Talán egy idő után úgy érezted volna, hogy én is csak egy egyszerű hétköznapi ember vagyok, aki olykor ingerült, olykor szeszélyes, vagy nem úgy van levágva a hajam, ahogy neked tetszik. Talán valami apróság megváltoztatná az érzéseidet irányomban - egy hibás fog, egy ránc a homlokomon vagy a beesett arcom. De így nem találsz olyasmit, ami a szerelmünket tönkretenné.

Ez volt a legszomorúbb dolog, amit Peónia valaha is hallott. Viszont igaz volt. Eszébe jutott, mit mondott Meng-csia akkor, amikor rájött, hogy Peónia szerelme elmúlt. Azt mondta, olyan, mint amikor egy komisz kölyök huncutságában a földhöz vág egy jádetálat, majd elégedetten távozik a tett színhelyéről.

- Úgy gondolod, többé nem találkozunk? - kérdezte Peónia.

- Nem gondolod, hogy ez lenne a legjobb mindkettőnk számára?

- De igen. Menj csak vissza a feleségedhez, és gondolj rám - Ajkaik gyorsan, gyengéden találkoztak.

Végül An To-nien így szólt: - Ha a sors úgy akarja, hogy találkozzunk, akkor viszontlátjuk egymást. Ha nem, akkor ez életem legszomorúbb éjszakája.

- Az enyém is. De azok után, amiket mondtál, el tudom viselni. Engedd, hogy megtartsam ezt a szerelmet, és ne tedd tönkre életem egyik jó cselekedetének emlékét. Nem várok a sorsra. Csin Csura is vártam, és az ár, amit ezért fizettem, iszonyúan nagy volt. Féijhez fogok

menni. A testem a féijemé lesz, de a lelkem nálad lesz, ahogy korábban mondtad.

- Ki lesz a féljed?

- Majd elvállik.

Huszonkilencedik fejezet

Meng-csia hatkor ébredt. Rosszul aludt, és összevissza dolgokat álmódott. Próbált visszaemlékezni az álom részleteire, de nem sikerült rögtön. Csak arra emlékezett, hogy Peóniával álmódott. Valahányszor ez történt vele, jó ideig a boldog érzés vele maradt, és bearanyozta a napját. Valami végtelenre, és ugyanakkor valami apróra emlékezett homályosan. Rizszem lehetett? Igen, most egészen pontosan emlékezett rá. Ő és Peónia rizszemeket találtak a földön. Mindketten nevettek és örültek. Peónia összegyűjtötte a rizst és eltűnt. Meng-csia megijedt és felébredt.

Újra átgondolta az álmát, képről képre. Egy kis halászhajóval örvényekkel teli, veszélyes folyószakaszon haladtak. A folyó egy szakadék felé tartott, ami olyan volt, mintha feneketlen lenne, olyan, hogy nem lehetett egyenesen előrenézni. Fenn a magas parton farkasok és más vadállatok üvöltöttek. Végül hegyekkel körülvett síkságra értek. A hajó gerince csikorgott a kavicsokon, ahogy a folyó keskenyebb és sekélyebb lett. Óriási szikladarabok feküdtek a parton, és az erdőben majmok rikoltoztak. Mivel megfeneklettek, gyalog folytatták az útjukat. Kéz a kézben haladtak. A helyzet fenyegetővé vált. Különös madárhangok és vadállatok üvöltése töltötte be a levegőt. Utat nem láttak. Hirtelen egy barnára sült férfi állt előttük, félmeztelenül. Rizskéjét tartott a kezében. Peóniának nyújtotta. „Miért gondoskods rizsről és tűzifáról, amíg erdővel borított hegyek vannak?” Régi közmondás. Peónia lehajolt és felvett néhány rizszemet. Azután eltűnt.

Az álom biztosan összefüggésben volt az elmúlt éjszaka eseményeivel. De miért pont rizs? Meng-csia nem hitt az álmokban. Aztán hirtelen eszébe jutott az a jóslat, amelyet egy buddhista templomban kapott egyszer. Annyira megviselte Peónia eltűnése, hogy elutazása előtt felkeresett egy templomot, és ott imádkozott. A kiszolgáltatottság pillanatában Istenhez fordult. Néma imákkal fohászodott azokhoz, akik az életünket irányítják, és választ keresett a misztériumra. - Miért? - kiáltotta. - Miért, istenem, miért? - Meggyújtott egy füstölőt, majd kihúzott egy jóslatot tartalmazó pálcikát, amelyen kézírással négysoros orákulum állt. Így hangzott:

*„Keskeny szurdokban halászhajó halad a vízesés felé,
Erdők között, melyekben tigris és farkas tanyázik;
Ahol a hegyek összezárnak, és a víz útja elzárva,
Érlelődön áll a rizsföld. “*

Természetesen innen került a rizs az álmába. Az elfeledett jóslat szövege bukkant fel az álmában.

Kinézett a kajüt ablakán, és látta, hogy már feljött a nap. Házak, falvak és fák húztak el mellettük lassan a parton. A tiszti kantinból csészék csörömpölése hallatszott. Meng-csia felkelt, és a kantinba indult.

Jó érzés töltötte el Peónia közelsége miatt. Remélte, hogy találkoznak ezen a reggelen, és beszélgethet vele. Az éjszaka során váltott néhány szavuk minden volt, csak boldognak nem mondható. Rossz érzéssel töltötte el, hogy olyan hosszú idő után úgy találkoznak, hogy Peónia An To-nien karjaiba kapaszkodott, és ez megkeserítette az egész éjszakáját. Viszont a régi szerelem varázsa még mindig nem múlt el. Minden Peónia okozta gondot elfelejtett. A múlt éjszakai rövid találkozás, amikor Peónia olyan szeszélyesnek mutatkozott, mint még soha, csak erősítette a vágyat, hogy újra láthassa.

Amikor a kantinba lépett, az egyik tiszt éppen a reggelijét költötte. Egy hajósinas állt mellette szolgálatkészen. Miközben Meng-csia a kávéját szürcsölte, megkérdezte a tisztet, hogy mikor érnek Nankingba.

- Tízkor vagy fél tizenegykor, gondolom.

Meng-csia a kapitány kajütje felé nézett.

- A hölgy már felébredt? - kérdezte a fiút.

- Még nem láttam.

Rövid tétovázás után Meng-csia felállt és kopogott az ajtón. Semmi válasz. Hangosabban kopogott. Benn semmi mozgás. Óvatosan megfogta a kilincset és résnyire kinyitotta az ajtót. A kabin üres volt. Belépett. Peónia nem volt sehol. Újra a reggelizőasztalhoz ült és gondolkozott.

Amikor a tiszt befejezte a reggelijét, elnézést kért, majd távozott. Nem sokkal ezután Meng-csia női léptek hangját hallotta a folyosón. Azt hitte, Peónia hangját hallja An To-nien kabinjában. Most már tudta, ez nem képzelgés volt. A falióra hat óra tíz percet mutatott.

- Peónia! - kiáltott.

Peónia meglepődött, hogy itt találja. A kapitánytól kapott tengerészszakó hihetetlenül jól állt rajta, de arcán meglátszódtak az utóbbi idők eseményei.

- Már egy órája fenn vagyok - hazudta nem túl meggyőzően.

- Gyere, igyál meg velem egy csésze kávé.

- Ilyen korán kávé? - Engedelmesen leült, és azon tűnődött, vajon Meng-csia meglátta-e, amint kifelé jön An To-nien kabinjából. An To-nientől búcsút vett, és ebben a pillanatban igen nemeslelkűnek érezte magát. És most itt ül Meng-csia, az a Meng-csia, akivel végérvényesen szakított, és aki most Jázmin féije.

Peónia férfiakkal szemben soha nem vesztette el a lélekjelenlétét. Kényelmesen hátradőlt, és az asztal alatt kinyújtotta a lábát.

- Megváltoztál, Peónia.

Peóniának a búcsúlevelében írt dolgok jutottak eszébe, és most próbált magyarázatot találni rájuk.

A kedvező pillanatot várta. Most csak ennyit tudott kimondani:

- Úgy gondolom, igen. Nem tudod, mi mindenen mentem keresztül. Biztosan szörnyen nézek ki... Öregebb lettem.

- Nem, nem erre gondoltam. Érettebbnek látszol. Nem tudom, hogyan fejezzem ki magam. Megváltoztál és mégsem. Látom a szemedben, mennyit szenvedhettél.

Pillantásuk találkozott. Amikor Peónia észrevette, hogy Meng-csia hangjába nem keveredik sem keserűség, sem vád, elszégyellte magát. Régi barátokként tudtak beszélgetni. Meng-csia ugyanolyan jóságos, megértő volt, és ugyanolyan csodálattal nézett rá, mint korábban.

Meng-csia rövid pillantást vetett a hajósínra, majd ezt mondta: - Szeretnék mesélni neked a családomról, Jázminról és a szüleidről. Menjünk valamelyikünk kabinjába?

- Ahogy akarod, menjünk a tiedbe.

Felálltak. Meng-csia tudta, hogy Peónia lenne az utolsó, aki ad a formaságokra.

Amikor a kabinban voltak, Meng-csia széket tolt oda Peóniának, ő pedig az ágy szélére ült.

- Ugye nem haragszol, hogy elhagytalak?

Meng-csia ránézett. - Nem. Kezdetben nagyon bántott a dolog, bizony néhány hónapig a betege is lettem. Valamit kitéptek belőlem. Azóta nem tudtam olyan lenni, mint korábban. De nem haragszom rád. Jázminnak köszönhetően túltettem magam rajta.

- Ugye szereted őt?

- Igen.

- Ezt akartam hallani.

- A magad módján becsületes voltál hozzám.

- Mi az, hogy a magam módján?

- A túltengő természeted, a kiszámíthatatlanságod.

Annyira közel voltak egymáshoz, hogy úgy tudtak beszélgetni, mint az olyan elvált pár, amelyik éppen békülékeny hangulatban van. Nem akartak hazudni még önmaguknak sem.

- Emlékszel még az első találkozásunkra a hajón? - kérdezte Meng-csia, mintha csak magában beszélne. Merengve elmosolyodott. Peóniában szerelemhez hasonlatos érzelem ébredt, amikor arra a szenvedésre gondolt, amit Csin Csu okozott neki. Mennyire szenvedhetett Meng-csia. Megbánás és együttérzés hatalmasodott el rajta. Felállt és a kezét nyújtotta.

- Bocsáss meg. Nagyon sajnálom...

Szemében könnyek csillogtak.

Meng-csia megfogta a kezét. Újra feléledt benne a régóta elnyomott vágy. Magához húzta Peóniát, és vadul csókolni kezdte, mintha ebbe a csókba akarná belesúríteni életének minden kívánságát. - Mennyire szeretlek!

Peónia fájdalmasan lehunyta a szemét. Kivonta magát Meng-csia karjaiból, és így szólt:

- Ezt soha többé ne tegyük.

- Nem tudtam visszafogni magam, és soha nem fogom elfelejteni.

Peónia elfordította a fejét. - Jázmin miatt... nem tehetek vele ilyet.

Meng-csia hallgatott.

- Miért nem kérted, hogy változtassam meg a családi nevemet, amíg Pekingben voltam?

- Amikor eszembe jutott, már késő volt.

- Sajnálod? - kérdezte Peónia.

- És te?

Mindketten hallgattak.

- Megtetted volna, ha kérlek rá? - kérdezte Meng-csia.

Peónia bólintott.

Aztán olyan volt, mint a régi szép időkben. Peónia nyíltan nézett a szemébe.

- Azt hiszem, ez a végzet. Amikor azt kérdezed, hogy miért hagytalak el, nem tudok rá válaszolni. - Egy hajtinccsel játszott a homlokán.

- Tudtam, hogy a világon a legjobban engem szeretsz, és hozzád is mehettem volna, ha sikerült volna a névváltoztatás. Most már késő. Most An To-nien van itt.

- Szereted?

- Igen. Mindent el akarok mesélni, mert te megérted. Egy órával ezelőtt búcsúztunk el egymástól.

- És?

- Elválunk. Ő is házasember, mint te. Miért annyira bonyolult az élet? Utálom Hangcsout. Azt hiszem, visszamegyek Pekingbe. Talán az egyetlen hely, ahol képes lennék élni. Mit gondolsz? Nem akarom becsapni a húgomat. Tudsz még hinni bennem?

Az arca elé emelte a kezét.

- Ne nehezítsd meg a dolgomat - kérte Meng-csia. Elvonta Peónia kezét, és az arcáról lecsókolta a könnyeket. - Nehéz lesz, számomra nehezebb, mint neked. Lehetek egészen őszinte?

- Kérlek.

- Semmi olyat nem szeretnék tenni, ami sérti Jázmint.
- Ki akar ilyet? - ellenkezett türelmetlenül Peónia.
- Ő a húgod. Mindketten szeretjük.
- Természetesen. Talán nem hiszel nekem? - Mindig kész volt gyorsan igazolni az igazát.
- Kérlek, én magamról beszélek. Engedelmeddel még egyszer egészen nyíltan beszélek. Tudod, mi járt a fejemben, amikor ott ültél azon a széken?

Peónia kérdően nézett rá.

- Ne vedd rossz néven, de nagyon sajnáltam, hogy nem te lettél a feleségem. Ott ültél, te magad, ahogy mindig is kívántam, ugyanazok a szemek, ugyanazok a kezek, a mód, ahogy kinyújtod lábaidat, no meg a hangod. Semmi nem helyettesítheti a hangodat, a járásodat. Mindez te vagy, Peónia. Amikor elváltam tőled, a csapongó hangulatodra és szeszélyeidre gondoltam, és a húgodban megláttam a te letisztult változatodat, egy „Peónia-mínuszt”. Most már tudom, hogy te vagy a „Peónia-plusz”. És a plusz az, amit szeretnék, amilyen te vagy mínusz nélkül. Érted, hogy mit akarok ezzel mondani? Te vagy Peónia, Jázmin nem az. Talán unod, ha azt mondom, hogy te egyszeri és megismételhetetlen nő vagy. Csak egyetlen Peónia van, nem lehet kettő. Ezért mondtam, hogy nehéz lesz számomra a dolog.

Peónia nektárként itta ezeket a szavakat. Megrázta a fejét.

- Nem szabad így beszélned, mert akkor nem megyek Pekingbe. Uralkodni fogok magamon, ha te is képes leszel rá - Félbeszakította magát és ezt mondta: - Odaadtam neked a naplómát. Elolvastad?

- Igen.

- Látod, nincs előtted titkolnivalóm. Amennyiben olvastad a naplómát és mégis így beszélsz rólam, akkor valóban szeretsz.

- Akkor el kell jönnöd Pekingbe. Jázmin is ezt akarja. Nem tudok elképzelni rendesebb lányt a húgodnál. Soha nem fogunk szerelemről beszélni se előtte, se a háta mögött. Megegyeztünk?

-Meg.

- Boldoggá fog tenni, ha férjes asszonyként láthatlak. És ezt komolyan mondom.

Peónia elgondolkozva nézett rá... - Jázmin akkoriban Pekingben azt mondta nekem, hogy senki máshoz nem fogok hozzámenni.

- Igen, emlékszem. Ez a naplódban is benne van.

Peónia hátrahajtotta a fejét. - Ez mind olyan, mint valami álomban. A házasságom, Ting-jen halála, találkozásom veled, a Tungluban töltött éjszakáink, Fu Nan-to és a többiek. Aztán Csin Csu halála, amivel lezáródott életemnek egy szakasza... Aztán An To-nien fiának halála, az utóbbi pár hét méltatlanságai... Mindez olyan, mint valami álom, különösen a tegnapi éjszaka. Biztos vagyok benne, hogy az álmunknak még nincs vége.

Meng-csia elmesélte, mit álmodott, és hozzátette: - Hiszel benne, hogy az álmok megjósolják a jövőt? Nem tudom, én mit gondoljak az álmomról, de pontosan illett ahhoz, ami a templomban lelt, jóslatot tartalmazó pálcikán állt.

- Te templomban voltál, tako?

- Amikor megtudtam, hogy eltűntél, és talán rossz kezekbe kerültél, olyan pánik fogott el, hogy betértem egy templomba imádkozni. Hirtelen megvilágosodott előttem, hogy még mindig milyen sokat jelentesz nekem. Amikor meghallottam, hogy valami történt veled, rájöttem, hogy még mindig ugyanúgy szeretlek, soha el nem hagytad a szívemet, és hogy te vagy az egyetlen lény, akire vágyom. Úgy elfogott a kiszolgáltatottság érzése, és olyan fájdalom lett úrrá rajtam, hogy minden józan ész ellenére a természetfelettihez kellett fordulnom. Buddha előtt letérdeltem, és sírtam. Ezután húztam ki a jóslatot tartalmazó pálcikát.

*„Halászhajó halad a vízesés felé, keskeny szurdokban
Erdők között, melyekben tigris és farkas lakik;
Ahol a hegyek összezárnak és a víz útja elzárva,
Érlelődön áll a rizsföld.“*

- Az első sorok talán illenek ahhoz, ami az elmúlt hónapban velem történt - mondta Peónia. - A tigris és a farkasok és a halászhajó. De te tényleg a Buddhához fordultál?

- Igen, féltettelek és imádkoztam.

- Oh, tako! - Csukott szemmel csókolta meg, melegen, odaadón. - Hadd adjak még egyet.

Jázmin boldog feleségként tért vissza a szülei házába. Sugárzott az örömtől, és nagy gonddal válogatott, elegáns ruhát hordott. A barátnői irigykedtek, és a világ legboldogabb asszonyának nevezték, amivel egyet is értett. Szülei büszkék voltak rá. Meng-csia és Jázmin Szuej-póéknál laktak, ahol több hely volt. De Jázmin annyi időt töltött a szüleinél, amennyit csak lehetett, mert ez volt a hangcsoui utazásuk célja. Sokat mesélt Pekingről, az utazásról és a kaujui eseményekről. Szülei csillogó szemmel hallgatták, amikor mesélte: - El nem tudjátok képzelni, hogyan horkol Meng-csia! - Beszélte férje szokásairól, hogy későn kel, de este sokáig dolgozik és a többi. Jó dolog, hogy van féije, akiről mesélhet.

Hivatalos és baráti meghívásoknak kellett eleget tenniük. Tiszteletükre fogadásokat adtak, és az értékes ajándékok mindig izgalmat keltettek benne, mert azt mutatták, hogy a férje mindenhol nagy tiszteletnek örvend.

Ji herceg is fogadást adott Peónia visszatérte alkalmából. Tulajdonképpen Meng-csia akart vacsorát adni, hogy köszönetet mondjon Ji hercegnek, de utóbbi ragaszkodott ahhoz, hogy őt éjje a megtiszteltetés. Mindig is kereste a barátságot a hanlinnal, és örült, hogy viszontláthatja a „fogadott lányát”.

A herceg az egész családot meghívta vacsorára a tóparti házába, beleértve a bácsit és a nénit is. Peónia apja teljesen összezavarodott, és már nem tudta követni két lánya életének boldog fordulatait. Egész életében becsületes, kötelességtudó banktisztviselő volt, akinek az volt a benyomása, hogy lányai alakjában játékot úz vele a sors. A legjobb ruháját vette fel, az izgalomtól szinte dühösen állt meg Jázmin előtt, és várta az ítéletét:

- Hogy nézek ki?

Jázmin büszke volt rá. A sötétkék selyemköntösét vette fel, amit csak nagyon ritkán szokott viselni. Egy kicsit feszült rajta, mert időközben bizony megerősödött.

- Remekül! - mondta Jázmin. - De egy makuát is fel kellene vened.

- Ez hivatalos fogadás lesz?
- Nem, baráti társaság.
- Akkor nem veszem fel.
- Kérlek - mondta Jázmin -, az a tisztelet jele.

Anya egyetértett vele. - Hányszor hívnak meg a katonai kormányzóhoz?

Húzódózva, de beleegyezett, hogy felvegye a felöltőt is, amely a hónaljánál egy kicsit megkopott. Már most izzadt. Jázmin büszke szeretett volna lenni az apjára, és ezt mondta a jelenetet figyelő Meng-csiának:

- Biztosan van olyan zakód, ami illik apámra.

Az apa levette a makuát. - Ne tegyetek nevetségessé - mormogott.

- Vagyok, aki vagyok. Te hogy találod? - kérdezte Meng-csiát.

Meng-csia volt az utolsó, aki szerint a ruha teszi az embert.

- Az nem érdekes. Magánjellegű összejövetel lesz. Peónia miért nincs még készen?

- Egy pillanat, és kész vagyok - hallatszott Peónia hangja a másik szobából.

Jázmin átment hozzá. Peónia Jázmin lila kosztümjében volt, amihez széles öv tartozott. Csodásan áll rajta. Peónia tudta, hogy An To-nien is ott lesz.

- Hogy nézek ki? - kérdezte Peónia.

- Istenien... - mondta Jázmin elakadó lélegzettel. Mindig is irigyen csodálta szép nővérét, és azt a valamit álomittas szemeiben, ami annyira vonzotta a férfiakat. A két nővér együtt lépett a nappaliba. Jázmin kedvenc halványkék ruháját viselte, amelyre fehér jázminvirágokat hímeztek. Meng-csiának elállt a lélegzete. Peónia a lila kosztümjében nagyon hasonlított Jázminra, a feleségére - de egy olyan Jázmin volt, akiben ott rejlett a tökéletesség varázsa. Meng-csiát büntudat fogta el, amiért ilyeneket gondol.

- Mindketten szépek vagytok - mondta.

Peónia egy röpke pillantást vetett rá. Megelégedéssel töltötte el Meng-csia csodálata.

Vacsora közben számos jókívánság hangzott el. Először a herceg emelte poharát a fogadott lányára. An To-nien idegesnek látszott. A kormányzó felesége mindkét nővért megnézte magának, különösen Peóniát, mert úgy találta, hogy nem mindennapi dolog személyesen megismerkedni valakivel, aki tönkretett egy gyászszerteremtést. „Hurrát” kiáltottak a kínai tengerészeire, és aztán köszöntőt mondtak An To-nienre és sikeres akciójára.

- Alapjában véve semmit se csináltam - utasította vissza a dicséretet An To-nien. Boldog volt, és méltatlankodva vette tudomásul, hogy igazul. - Meng-csia testvér mindent előkészített, és megtalálta Liang kisasszonyt. Meng-csia egészségére! - Szinte már kiabált. Peónia felé nézett. Jázmin tudta Peóniától, hogy mi volt közöttük, és meghatotta, hogy Peónia képes volt akkora áldozatot hozni, hogy elhagyta An To-nient. A nővére emelte poharát és ezt mondta: - Köszönd meg Ji hercegnek és An úrnak.

Peónia felállt, és magasra emelte a poharát. - Köszönöm a kormányzónak - és An úrnak. - Ránézett a kormányzóra, közben An To-niennel is gyors pillantást váltott.

Peónia a lila ruhájában szívszorítóan szép volt ezen az estén.

Odahaza végigsírta az éjszakát. Most, hogy viszontlátta An To-nient, kétszer akkora súllyal nehezedett rá, hogy elvált tőle. Lulura és An To-nien feleségére gondolt. Nem tudott fájdalmat okozni annak az asszonynak.

Szörnyen fáradt volt. Úgy érezte, mintha hamis lapokkal játszana. Valahol a láthatatlan szférák birodalmában a sors keze mintha ellene játszott volna. Mindent végiggondolt, hogy mi történhetett volna, ha Csin Csu nem hal meg, ha Meng-csia őt veszi el Jázmin helyett, és ha Lulu nem halt volna meg. Akkor hozzámehetett volna An To-nienhez, ahhoz a férfihoz, aki megfelelt az elképzeléseinek, aki megértette őt, és akit a legnehezebb elfelejteni. Peónia mindig is optimista volt. De most megadta magát. Pekingbe fog utazni. Meng-csia segít neki férjet keresni. De hol találhat olyat, mint An To-nien? Olyan érzése volt, mintha elszalasztana valamit. Mi a baj velem? kérdezte magától.

Harmincadik fejezet

Sisahajban a levelek elszíneződtek, a Tiltott Város és a mögötte lévő domb vörösben és lilában játszó szimfóniává vált, amikor Meng-csia és Jázmin visszatértek Pekingbe. Jázmin állapotát már nem lehetett titkolni, és az utazás fárasztó volt számára.

Jázmin kívánságára Peónia is velük jött. Meng-csia házában lakott. Elfogadta a megállapodást, amit soha nem volt szabad áthágnia. Kielégítette a tudat, hogy Meng-csia még mindig szereti. Ennyi elég is volt neki. Mindketten betartották a megállapodásukat. Peónia csodálta Meng-csia jellemének erejét, és a régi vonzódásából újraéledt valami.

Minek lehet nevezni egy ilyen kapcsolatot? Hol végződik a csodálat, és hol kezdődik a szerelem? Senki sem tudja, de Peónia kellemesnek tartotta a helyzetet. Soha nem csókolóztak. A másik közelségének tudata kielégítette őket. A vonzódás érzését mindketten megtartották maguknak. Amennyiben Jázmin gyanakvó, utálatos vagy rosszindulatú lett volna, akkor újra az emésztő szenvedély örvényébe kerültek volna. De Jázmin tudta, hogy valamikor szerelmesek voltak, és ugyanolyan természetesen viselkedett, mint ahogy a társadalmi kötelességeit vette magára. Tartásával és a nem hivalkodó boldogságával minden ismerősük szimpátiáját meg tudta nyerni. Ha szükség volt rá, energikus is tudott lenni, de ez nem vált természeté részévé. Megbízhatóságával csak erősítette férjének szeretetét.

A házaspár a keleti lakrészben lakott, Peónia pedig a központi részben, de Meng-csia és Peónia gyakran maradtak kettesben. Terhessége alatt Jázmin nem szívesen ment el hazulról. Néha együtt tettek rövid sétákat, máskor azt tanácsolta nekik, hogy nélküle menjenek. Ez Meng-csia számára nehezebb volt, mint Peóniának. Gyakran kért csókot, de ilyenkor Peónia ezt mondta:

- Nem, nem szeretlek.

Ezt játszották. Amikor Peónia Meng-csia mellett ült, és Peónia szinte elolvadt, mikor a combjuk összeért, olyankor meg Meng-csia mondta: - Nem, nem szeretlek. Ekkor egymásra néztek és mosolyogtak, és pillantásuk és mosolyuk hazugsággal büntette szavaikat. Az egyetlen,

amit Peónia engedélyezett, egy futó érintés, kézfogás volt. Az „át nem léphető határvonal” okozta erőfeszítés ellenére érezték a néma egyetértésből fakadó erőt. Így aztán nem esett nehezükre eltitkolni érzéseiket, amikor pillantásuk találkozott. Megtalálták a békéjüket, ami az egyetértésen is túllépett, és az összefonódás olyan fokát érték el, amit csak kevesen ismernek.

Február közepén érkezett meg Jázmin és Peónia anyja. Az újévi ünnep előtt nem tudott elszabadulni otthonról. A szülés két-három hét múlva volt esedékes, és a leendő nagymama mindenképpen jelen akart lenni. Nem a város látnivalóiért jött. Kizárólag Jázmin mellett akart lenni, és az első unokájáról gondoskodni. Az egyébként csendes házban nagy kavarodás lett, amikor a gyerek érkezését előkészítették. Kerítettek egy csecsemőgondozót, és az anya, valamint a két nővér esténként beszélgettek.

Végül is a nők csevegését egy újszülött fiúcska egészséges hangoskodása kísérte. Peónia ugyanolyan izgatott volt, mint Jázmin és az édesanyjuk. Rögtön beleszeretett a kicsibe, simogatta az arcocskáját, karjaiban ringatta, mintha a saját gyereke lenne. A három nő ügyet se vetett Meng-csiára, és ha véleményt mondott, akkor kinevették és rögtön elhallgattatták, így aztán a nők ősrégi szakterületén betolakodónak érezte magát.

Amikor az anya látta, mennyire szereti Peónia a gyereket, ezt kérdezte:

- És mi van veled?

Ez volt az anya számára a legfontosabb kérdés.

- Anyám, természetesen én is szeretnék saját otthont, mint minden asszony.

Az anya Jázminhoz fordult, aki az ágyban feküdt. - Ugye Meng-csia sok értelmiségit ismer itt Pekingben?

- Ahhoz időre van szükség. Majd Meng-csiával megbeszéljük. Peónia karjába vette a gyereket, kicsit ringatta, majd kijelentette: - Semmi izgalom, előbb-utóbb talállok egyet.

Olyan természetességgel mondta ezt, hogy Jázmin és az anya nevetni kezdett.

Meng-csia véletlenül éppen akkor lépett be.

- Miről van szó? - kérdezte, és boldog volt, hogy a családja jó hangulatban van.

Jázmin elmesélte: - Anya éppen azt mondja, hogy itt lenne az ideje férjet találni Peónia számára is.

- Természetesen. Megfontolom a dolgot.

- Ne tedd - vetette közbe ingerülten Peónia. - Ez csak rám tartozik.

Ringatta a kicsit, közben simogatta az arcát. - Csak semmi izgalom, majd talállok valakit.

- Úgy teszel, mintha ez olyan egyszerű lenne, mint a cipővásárlás.

Peónia felpillantott. - Ne aggódjatok értem.

- Talán képzeletben már találtál is?

- Nem, a képzeletemben egy baba van, egy saját.

Meng-csia témát váltott és elmesélte, hogy a főtanácsos megbízásából Hankouba kell utaznia megtekinteni a vasművet, amit a főtanácsos javaslatára építettek. Meng-csia legalább egy, de talán két hónapot lesz távol. Addig Jázmin élvezheti édesanyja és nővére társaságát, tehát nyugodtan utazhat.

Peónia sokatmondó pillantást vetett rá, amin Meng-csia nem tudott eligazodni.

Késő este Jázmin ezt kérdezte a férjétől: - Mi történt? Miért beszélt úgy Peónia?

- Ki tudja? Esetleg talált egy neki tetsző férfit.

Meng-csia gondokba merülve nézte a feleségét, ahogy a kicsit szoptatta. Felállt, az ablakhoz ment, ahol rövid ideig figyelte a kertben susogó leveleket.

- Talán valami újabb meglepetést tartogat számunkra? - kérdezte Jázmin.

- Meglehet.

- Mire gondolsz?

- Nem tetszik, amikor úgy beszél a férj kereséséről, mintha a világ legegyszerűbb dolga lenne. - Rágyújtott. - Pedig a szememben olyan,

mint a szárnyaszegett fürj, akit törbe csaltak, és az első jobb férfi elfoghatja.

- Ezt nem hiszem.

- Komoly sérülést kapott, és nem is egyszer. Nem beszél arról, ami Jangcsouban történt veled, és nem is faggatom erről.

- Igaz. Nem akar róla beszélni. De miben sántikál?

- Az ég tudja. Ahogy már mondtam, olyan, mint egy fürj, akit sokat kergettek, és most a földre telepedett, hogy elkapják végre. Abból a viselkedéséből látom, ahogy a kicsivel bánik. Azt hiszem, fog magának egy neki tetsző férfit, és ehhez nem sok tudomány kell. Ahogy te is tudod, sajátos elképzelése van a férfiakról. Gondolj csak Fu Nan-tóra.

- Még mindig nem tudom felfogni, hogy egy bokszolóval csalt meg téged.

- Nem lennék meglepve, ha újra találkoztak volna.

- De hát az a férfi megölte a feleségét! Börtönben ül!

- Nem ölte meg. Baleset volt. Csak tizennyolc hónapot kapott. Akkor tudtam meg, amikor Peónia eltűnt. Mostanra ki is engedték. Talán a testiség vonzalmával hat a nővéredre. Mit lehet kifogásolni azon, hogy tetszik Peóniának, hozzá akar menni és gyereket akar tőle?

- De hát itt házasságról van szó!

- Mit lehet kifogásolni egy egészséges, izmos testtel rendelkező férfival kötendő házasságon, ha az illető normális férjnek tűnik? Mindenesetre túl keveset tudunk ahhoz, hogy ítéletet mondhassunk róla.

- Kérdezzem meg Peóniát?

- Nem. Ha eljön az ideje, úgyis megmondja neked - aztán hozzáfűzte:

- De ez csak az én feltételezésem.

Pár nappal később Meng-csia elutazott. Peónián különös lelki nyugalom vett erőt. Meng-csia feltételezése nem járt messze az igazságtól. Miután Peónia kijátszotta érzéseinek teljes skáláját, le akart telepedni, mint egy fáradt madár.

Olyan férfit keresett magának, aki annyira kedveli, hogy hajlandó feleségül venni, egy férfit, aki kielégíti a nőiségét, aki gondoskodik róla és aki szereti. A férfiakkal kapcsolatos tapasztalatai sok mindenre megtanították. Most már pontosan tudta, hogy mit akar: egy tisztességes, fiatal, egészséges férfit, aki valamelyest intelligens.

Mindig is könnyen fel tudta kelteni a férfiak érdeklődését. A nehézség abban volt, hogy olyan férfit találjon, aki elfogadható külsővel, jó egészséggel, megbízható jellemmel és biztos jövedelemmel rendelkezett - majdnem olyan tulajdonságok ezek, melyekre a szülők figyelnek, amikor ki akarják házasítani a lányukat. „An To-nien felesége is egyfajta jó üzleti megállapodásnak tartja a házasságot”, gondolta szomorúan. Mindenekelőtt erős férfit szeretett volna a gyerekei apjának. Nem kívánt túl sokat.

Március vége volt. A nyugati hegyeken olvadni kezdett a hó. A huntungi házak kerítései fölött apró, rózsaszínű barackvirágok nyíltak szégyenlősen. A Tungtan Paj lón a riksakulik gyakran levetették báránkabátjukat, melyen a tél pizska tapadt meg. Az emberek új, tavaszi kabátban hagyták el a házaikat, néha egy-egy riksakuli haladt az utcán, virágzó barackágakkal - tavaszi üdvözlés a hegyekből.

Peónia magányos sétákat tett. Örült, hogy boldog embereket láthat, hogy hallhatja az utcán játszó gyerekek lármáját, hogy újra Peking levegőjét szívja. Semmire se gondolt, senkit nem keresett. Az ég kristálykék volt. A Hutung hosszú, alacsony fallal körülvett házai krémszínűek voltak, ami kellemes kontrasztot képezett a tetők sötétszürkéjével. Tiszta, telt színek voltak ezek, melyek jól érvényesültek az átható, száraz levegőben. Néha tevéket látott vonulni a Hatamen utcán. Az állatokat Mentoukouban, a fontos vasútállomáson rakták meg szeneszákokkal.

Peónia tökéletesen boldognak érezte magát, ha voltak körülötte emberek. Mivel Meng-csia elutazott, a kocsit egyedül az ő szolgálatára állt. Rengeteg időt töltött Jázmin kisbabájával, noha a csecsemőgondozó huszonnégy órás szolgálatban állt. Ugyanez vonatkozott az anyjukra is. Néha átvitette magát a Nyugati Kapun a

Csienmenen túli, mindig néptelen Tiencsiao vidékre. Jázmin nem akarta összepakolni a gyereket azért, hogy vele tarthasson. Több lenne a vesződség, mint az élvezet, szabadkozott. És minden valószínűség szerint Jázmin útközben csak a gyerekekre figyelne, és észre se venné a vidéket.

Peónia egyszer elkóborolt Tungtan Pajlouhoz, ahol egy borozóban szabadon kószálhattak a gondolatai. Peónia egyik jellemzője volt, hogy nem nagyon figyelt a részletekre. Nem emlékezett arra, hogy hány hónapra ítélték Fu Nan-tót, és úgy gondolta, még mindig börtönben ül. A lokálban egy csésze teát rendelt, és figyelte az utca forgalmát. A kasszában ülő nő megismerte. Átjött hozzá.

- Milyen régen nem láttuk önt.

Peónia mosolyogva pillantott fel.

- Délen voltam, és nemrég jöttem csak vissza.

- Emlékszik még a barátjára? Kiengedték a börtönből. Párszor már volt itt, és ön után érdeklődött.

- Mióta van szabadlábon?

- Három vagy négy hete.

- Hogy néz ki?

A nő mosolygott. - Csodálatosan. Csak nagyon csalódott volt, amikor azt mondtam neki, hogy ön már egy éve nem járt nálunk. Nekem elhiheti, vissza fog jönni!

Peónia elvörösödött. - Mikor szokott jönni?

- Néha reggel, néha meg most, ebben az időben. Négy uncia huatioát rendel, senkivel sem beszél, csak ül és nézi a forgalmat, pontosan úgy, ahogy ön.

- Amikor legközelebb jön, mondja meg neki, hogy újra itt vagyok. Mondja neki, hogy ebben az időben megtalálhat.

- Biztosan jönni fog.

A nő újra elfoglalta helyét a kasszában. Peónia elképzelte, hogyan nézhet ki Fu Nan-to másfél évi börtön után. Amikor elérkezett az ebédidő, eszébe jutott, hogy haza kell mennie. Tétovázva felállt és elindult.

Alig tett meg harminc métert, éppen a Cungpu Hutungnál akart befordulni, amikor kiabálást hallott: - Peónia! Peónia!

Megfordult. A járdán Fu Nan-to szaladt feléje. Útközben egy kocsit is kikerült. Peónia megállt. „Itt van hát”, gondolta. A férfi átküzdötte magát a tömegen. Peónia integetett felé.

Végül ott állt előtte, és egy pillanatra megnézte magának, mintha meg akarna róla győződni, hogy nem álmodik. Megfogta Peónia mindkét kezét. - Akkor értem oda, amikor ön már elment. A kasszásnő mondta, hogy ott volt. - Dadogott valamit, és Peónia érezte, hogy remeg a keze.

- Nan-to! Milyen jó, hogy újra találkozunk.

- Tényleg?

Peónia röviden szemügyre vette. Szemében hidegség sejlett. Összeszedte magát és ezt mondta: - Természetesen. Bíztam benne, hogy egyszer majd csak előkerül.

- Üljünk be a borozóba?

- Nem, haza kell mennem. Várnak rám az ebéddel. Holnap látjuk egymást. Egész nap együtt lehetünk, jó lesz?

- Akkor elkísérem.

Fu Nan-to a Cungpu Hutungon kísérte, útközben mesélt. Újra azzal a ringató járással haladtak, amire olyan jó volt emlékezni. A férfi megfogta Peónia karját és magához szorította. Peónia úgy érezte, hogy a férfi fel tudná emelni, és képes lenne futni is vele.

- A börtönben gondolt rám? - kérdezte.

- Semmi másra nem gondoltam. Most szabad vagyok. Senki nem állhat közénk.

- Biztos benne, hogy senki?

- Senki.

Befordultak a Japao Hutungba, egy hosszú, keskeny utcába. Fu Nan-to megállt, és végignézett Peónián, majd magához ölelte. Egészen közel hajolt Peóniához, és az arcát az övéhez nyomta. De Peónia izgalmával küzdve, ezt mondta:

- Kérem, ne siessen. Olyan régóta nem találkoztunk.

A férfi elengedte. Nézték egymást. Aztán továbbmentek.

- Ugye nem lett közben menyasszony? - kérdezte.

- Nem. - Újra megfogta Peónia karját. Annyira egyszerű volt és őszinte. Peónia nem mondhatta, hogy szereti, de jól és biztonságban érezte magát a férfival.

Néhány utcányira Meng-csia házáig egy nagy kereszteződéshez értek. Peónia meglátta a kanálist, és emlékezett arra a bolond gondolatra, amikor próbára tette a férfit.

- Nan-to - kérdezte -, szeret engem?

- Hiszen pontosan tudja.

- Megteszi, amit mondok?

- Természetesen.

A nyitott árokra mutatott, és ezt mondta: - Ugorjon!

Fu Nan-to pedig ugrott. Peónia nevetett. Szerencsére az árok ezúttal száraz volt. Nan-to megtámaszkodott az árok szélén, és ügyesen kiugrott.

Átölelte Peóniát, és ezt kérdezte: - Most már a feleségem lesz?

- Nem tudom. Nézzé csak, elálljuk az utat. - Ezzel Peónia elszaladt.

Harmincegyedik fejezet

A következő napon Peónia korán ment el otthonról. Azt mondta édesanyjának és Jázminnak, hogy egy férfival találkozik. Jázmin megnézte magának Peóniát. Régi pamutzakóját és pamutnadrágját vette, és a haját lófarokba fogta össze.

- Ki az illető? - kérdezte Jázmin.

- Nem akarom megmondani. Egy kicsit elmegyek itthonról. Lehet, hogy későn érek haza.

- Mikor? - kérdezte az anya, akit félelem töltött el.

- A legjobb akarattal sem tudom megmondani. Majd ha hazajövök, akkor itthon leszek. Ne várjatok az ebéddel. Világos?

- Teljesen világos - mondta Jázmin, és elfintorította az arcát.

Az anya kérdően nézett Peóniára.

- Muszáj magyarázkodnom, anyám? Talán nem vagyok szabad?

- Senki se mondja, hogy ne lennél szabad - nyugtatgatta az anyja. A jobb családokban az egyedülálló lány soha nem mehet el úgy otthonról, hogy az anyja ne tudná, hova indul. De hát Peónia özvegy volt. - Anyám, egy férfival találkozom, nem nővel.

- Nem mondok semmit. De ne siesd el a dolgot, gyermekem. Meng-csia nemsokára visszatér.

- Semmit sem döntöttem el.

Gyorsan átment az udvaron.

- Fura - mondta Jázmin. - Már tegnap este észrevettem, hogy valami készülődik. A vacsoránál egyfolytában mosolygott magában. Neked, nekem és Meng-csiának az lesz a feladatunk, hogy figyeljük őt. És ha szereti azt az embert, akkor meg fogjuk nézni magunknak, mielőtt apa és én a beleegyezésünket adnánk.

- Meng-csia azt mondta, hogy talán újra Fu Nan-to került elő.

- Ki az?

Az anya még sohasem hallotta ezt a nevet. - Te ismered?

- Nem. Még a nevéről se hallottam, amíg a naplót nem olvastam. Csak annyit tudok, hogy amikor elege lett Meng-csiából, ezzel az emberrel állt össze. Egy tollaslabdaklub tagja és bokszoló.

- Bokszoló? Viccelsz?

- Nem. Börtönbe került, és Meng-csia úgy sejti, most már szabadlábbon lehet.

Az anya elképedt. - Börtönbe? Miért?

- Megölte a feleségét. Azt mondják, baleset volt. Meng-csia úgy tudja, tizenhét hónapot kapott. Nem ő ölte meg. A vita hevében az asszony beverte a fejét egy ágy fejrészába.

- Erről sose mesélt!

-Hát nem...

Az anya egyre jobban kezdett aggódni. - Milyen családból származik az a férfi?

- Többet nem tudunk róla.

Fu Nan-to Tungtan Pajlounál várt egy bérelt kocsival. Peóniával egyszerre látták meg egymást és hangosan köszöntek. Fu Nan-to arca ragyogott a boldogságtól.

Két évvel ezelőtt gyakran borkimérésekben, színházakban és a szabadban találkoztak. Most Fu Nan-to azt javasolta, tegyenek kirándulást a Jáde-folyóhoz.

- Ahová óhajtja - válaszolt Peónia boldogan.

Beszálltak a kocsiba. Amikor leültek, Peónia vizsgálódva nézte a férfit. Valóban nem sokat tudott róla. Nem úgy kötődött hozzá, mint An To-nienhez vagy Meng-csiához, és valószínű, hogy ez nem is fog változni. De a nyílt, őszinte tekintet, a fehér fogak, a fiatalos mosoly és az erős test nagyon tetszett neki. Rendkívüli módon tetszett. Eszébe jutott, mennyi örömben volt részük eddig is. A férfi remekül tollaslabdázott, és kiválóan ismerte a taj esi boksz lassú, ritmikus mozdulatait. Mindig szórakoztató és tette kész volt. Tudott inni, kártyázni és bűvészmutatványokat bemutatni. Peónia egyszer megkérdezte: - Van olyasmi, amihez nem ért?

Nan-to ezt válaszolta: - Két dolog. Nem szívok ópiumot és nem játszom szerencsejátékokat. Hidegen hagynak ezek a dolgok. Ó, igaz -

fűzte hozzá, - olvasni és írni sem tudok, illetve csak alig. Képes vagyok kisilabizálni a számlákat, és le tudom írni a nevemet. Iskolázatlan vagyok, de tisztességes.

Peónia nevetett, mert ez valóban így volt. Emlékezett rá, hogy a férfi becsületes és a pénzügyekben kissé fukar volt. Figyelte, hogyan számolja a váltópénzeket, amikor fizetésre került a sor. Nagyon komolyan vette ezeket a dolgokat. Senki nem csapta be őt, és ő se másokat. Egyszer észrevette, hogy az egyik borkimérésben sokat számláztak. Felfortyant, odament a kasszához és rácsapott az asztalra, így a félreértés tisztázódott. Máskor meg képes volt öt rézpénzt visszaadni, ha túl sokat kapott vissza. Peónia elhatározta, hogy aznap megpróbál többet megtudni róla.

- A Jáde-folyóhoz evezünk - mondta Nan-to. - Ismerek ott egy helyet, olyan, mintha uszoda lenne, szép és nyugodt környék. - Peónia tudta, hogy a férfi szeret kinn lenni a természetben, és ez kellemes változatosságot jelentett számos értelmiségi viselkedése után. A férfi hozzátette: - Visszafelé megmutatom a tanyámat.

- Tanyája van?

- Igen, közel Hajtienhez.

- De hát ön egyfolytában a városban van.

- A Nyugati Kapunál van egy kis üzletem, ahol rizst, brikettet és gyújtást árusítok.

- És ki lakik a tanyán? Ki művelte, amíg börtönben volt?

- Az egyik unokaöcsém és egy szolga. Tyúkjaink, kacsáink és libáink vannak, és hat vagy hét juh is. Szeretném, ha megnézné a tanyámat.

- Csak unokaöccse van? Más senki?

- Nincs. Amióta a feleségem meghalt, csak ritkán voltam a tanyán.

Nan-to nagy kezét Peónia combjára tette.

- A börtönben gondolt rám? - kérdezte újra.

Vizsgáztatni akarta.

- Semmi másra nem gondoltam. Aggódtam, hogy amikor kiszabadulok, soha többé nem találom meg önt. Még a címét se tudtam.

Peónia egy párnára dőlt. Érezte, ahogy a férfi keze a hátára csúszik. Oldalra fordult. Amikor a férfi meg akarta csókolni, megszólalt: - Kérem, ne!

Hogyan szerezzen bizonyosságot arra, hogy képes lesz-e szeretni ezt a férfit? Különösképpen kedvelte, mindig is kedvelte. Ezek az ellentmondásos érzések foglalkoztatták, amíg el nem érték a Nyugati Kapu környékét, ami tulajdonképpen egy magas falakkal körülvett nagy, kerek tér, melyet azzal a szándékkal építettek, hogy csapdába csalják az ellenséget. A Nyugati Kapun túl a Nyári Palotához vezető utat nemrégiben építették. Széles volt, és fűzfa keretezte. A kocsijuk riksák és szamárháton lovagolok mellett haladt el. Amikor elérték Hajtient, virágzó elővárosba értek, körülbelül két mérföldnyire a Nyugati Kaputól, Nan-to a távolba mutatott és így szólt: - Arrafelé van a tanyám, a helységtől kicsit távolabb. Jöjjön, szálljunk át!

- Hová?

- Olyan szép a vidék. Én fogom fuvarozni. A kocsis beülhet, ha akar. Olyan rossz itt a levegő.

Peónia nevetett.

Fu Nan-to kopogott az ablakon.

- Hé, kocsis! Álljon meg!

A kocsis lepillantott.

- Álljon meg! - kiáltott Fu Nan-to. A kocsis engedelmeskedett.

- Engedje meg, hogy én vezessek. Szálljon le. Kuniang és én ülünk a bakra.

- Tud kocsit vezetni?

- Majd meglátja!

Amikor felültek a bakra, Fu Nan-to fogta a gyeplőt és csettintett a nyelvével. A ló elindult.

Peónia arcát könnyű szellő legyintette meg.

- Innen fentről egészen más a kilátás - mondta.

- Természetesen. Olyan, mint amikor lovaglás közben magasról látjuk a világot. Tud lovagolni?

-Nem.

Nan-to rántott egyet a gyepőlőn, és a ló ügetésre váltott. Kétszer durrantott az ostorral. A ló engedelmessé vált és galoppozni kezdett. A környék gyorsan változott. Néha egy-egy lelógó ág súrolta az arcukat. Hajtientől fél mérföldnyire kövezett útra értek. Fu Nan-to „Taaarr! Voorrr!” kiáltásokkal ösztökélte a lovat, erre az állat még gyorsabban kezdett futni. Nan-to elemében volt.

- Kapaszkodjon meg! Fogja át a karomat, és kapaszkodjon belém. Csak nem vagyunk túl gyorsak?

- Nem, ön csodálatos kocsis!

Fu Nan-to arca ragyogott. Feszülten nézte az utat. Előttük egy paraszt haladt megrakott kocsival. Nan-to ügyesen kikerülte. - Ha meggondoljuk, hogy egy hónappal ezelőtt még a börtönben ültem! És most meg önnel sétakocsikázok!

Letértek a főútról. Előttük száz méternyire egy fákkal teli térre mutatott.

- Ott van. Ott lehet csónakot bérelni.

Leszálltak a kocsiról, és a folyóhoz mentek.

Peónia elfelejtette a problémáit. Átragadt rá Fu Nan-to jó hangulata.

Kétméteres sövény takarta el a partot és a nyugodt folyót.

- Gyakran járt itt a császári özvegy. Amióta megvan a Nyári Palota, azóta szabad ide bemenni, de nem sokan tudnak erről.

Hosszú, korhadt és szétesőfélben lévő csónakkikötő volt a jobb oldalon. Tucatnyi megkopott hajó pihent kihúzva a stégre.

- Vannak itt halak? - kérdezte Peónia az őrt.

- Csak kevés. És azok is aprócskák.

- Imádok horgászni - mondta Peónia.

Kora tavasz volt, ezért ők voltak az egyedüli látogatók. Kibéreltek egy csónakot, és evezni kezdtek. Peónia szemben ült Fu Nan-tóval. Haja a vállára hullott. A csónak simán siklott a vízen. Peónia rágyújtott. Néha egy-egy kócsag emelkedett fel a fák közül, és fehér szárnyai világítottak a kék égen. Apró madárkák merültek a vízbe élelmet keresve, fontoskodó csivitelésük megtöltötte a levegőt.

Peónia boldog volt.

- Mesés itt - mondta.

- Meg akartam mutatni magának, milyen vidéken élni.

- Lehet itt horgászni?

- Sajnos erre nem gondoltam. Elhozhattam volna a horgászfelszerelésemet, ha tudtam volna, hogy ennyire kedveli ezt a dolgot. Itt csak apró sügérek vannak, tizenöt-húsz centisek.

- Nem baj - mondta vidáman Peónia. - Így is csodálatos ez a délután. Több nem is kell: egy könyv, egy csomag cigaretta, agyag tűzrakóhely, ahol vizet lehet forralni a teához. Tökéletes.

- Én nem kérek könyvet. Még ha el is tudnám olvasni, akkor is szívesebben nézném önt. Nem tudom, mi minden van a könyvekben. Nézze csak meg a vidéket! Miért nem élnek az írók, miért csak írnak?

Peónia nem figyelt oda. Ujját a vízbe mártotta, és a csónakhoz csapódó kis hullámokat figyelte. Időnként oldalról megnézte magának Fu Nan-tót. A férfi csodálattal nézte őt. A szíve olyan volt, mint egy osztriga. Ahelyett, hogy szerelmesen és szenvedélyesen dobogott volna, összehúzta magát, és valami csiklandó érzést okozott, ami persze nem volt kellemetlen.

- Mondja Peónia, szeret maga engem? A világ legboldogabb embere lennék, ha igent mondana.

- Nem tudom.

- De azért kedvel? Csak egy picikét? Délután megmutatom a házamat. Mindennap úgy élhetnénk, mint ma.

- Ha nem kedvelném, nem is jöttem volna el. Ez valami házassági ajánlat akar lenni?

- Mi más? - A férfi elengedte az evezőket. - Ma éjjel egyfolytában gondolkoztam. Nem vagyok képzett ember. És ön feltehetően nagyon rendes családból származik. Remélhetek?

Peónia nem mert dönten. - Kedvelem önt - nagyon. De időt kell adnia nekem.

- Tudom. A szülei beleegyezését kell megszereznie. Ugye még élnek a szülei?

- Igen. És a sógorom a család feje Pekingben.

- Ki az ön sógora?

- A húgom férje. Ő a Liang hanlin. Tőle kell tanácsot kérnem.

A „hanlin” szó még az írni-olvasni sem tudó átlagember fülében is jól csengett.

- Egy hanlin!

- Igen, Liang hanlin... Mi van?

Fu Nan-to szemlátomást elképedt ennek hallatán. Percekig egy szót sem szólt. Ügyesen a magas növényzettel benőtt partra irányította a csónakot.

- Odaát ismerek egy pompás helyet - mondta. - Jöjjön velem! - A karjába kapta Peóniát, és néhány méteren keresztül vitte, majd amikor száraz talajhoz ért, letette. Látszott, hogy jól ismeri a környéket. Fák meredtek az égre, és sűrű aljnövényzet burjánzott. Testi erejének teljében levette a zakóját.

Peónia érezte, hogy csapdába került. Tetszett neki a férfi erős mellkasa, széles válla és a napon csillogó barna bőre. Nan-to leült Peónia mellé a fűbe. - Nem fázik? - kérdezte.

- Ó, nem. - Ránézett Peóniára, és nevetve megfeszítette a bicepszét, mint a páva, amikor félkörben mutatja pompás tollazatát. Arca szép és hosszúkás volt.

- Megmutassam a taj esi bokszot?

A tajcsit leginkább mozdulatművészetnek lehet nevezni. Lassú, lekerekített mozdulatok jellemzik, mindehhez sajátos ritmikus légzési technika is párosul. Nan-to keze, csuklója és a karja állandó feszültségben volt. Leguggolt, hajladozott, majd újra kiegyenesedett, lábaival nagyon lassú, érzéki mozdulatokat végzett, mint egy macska. A fej, a nyak és a karok tartása minden pillanatban tökéletes harmóniában volt. Hirtelen karemelés helyett Peónia egy lassú, fokozatos kéznyújtást látott, lépés helyett pedig a láb lassú, nehézkes emelését. A szépség egyes-egyedül a mozdulatok összerendezettségéből fakadt. Akár macskatáncnak is lehetne nevezni.

- Hogy tetszik? - kérdezte a férfi, hirtelen befejezve a gyakorlatokat. Kissé zihált.

- Csodálatos! - mondta Peónia mosolyogva.

- Ezek a legjobb egészségért végzett gyakorlatok. Minden reggel hat órákor szoktam tornázni. Reggel és a szabadban kell gyakorolni, hogy reggeli levegőt szívjon az ember.

Lefeküdt a hátára, és magára vonta Peóniát. Simogatta. A hátát, a vállát. Észrevette, ahogy Peónia lélegzése felgyorsult, aki közben elhatározta magában, hogy férjhez megy ehhez a férfihoz.

Amivel a lélek nem tud megbirkózni, azt a test ösztönösen elintézi, méghozzá igen egyszerűen. A leánykérés és az egyesülés az ember dzsungelben töltött napjai óta lényegében nem változott. Peónia most a régi költővel mondhatta volna el: „Arca, mint a reggeli nap, és örülök ágyéka erejének. Ettől a férfitől fiút fogok hordani a testemben, hogy kegyességet leljek a szemeiben.” A páva győzött.

Utána Peónia vidám mosollyal mondta: - Nan-to, tökéletes voltál.

- Te is - válaszolt a férfi.

Peónia fogta a zakóját, és Nan-tóra terítette, nehogy megfázzon. - Nincs rá szükségem - mondta a férfi.

Miután száraz levelekből és ágakból tüzet raktak, majd megitták teájukat, felszedelőzködtek. Peónia elégedett volt ezzel az egyszerű, becsületes és szórakoztató férfival. A visszaúton szinte semmit nem vett észre a tájból, hallgatott.

Nagyon tetszett neki Fu Nan-to tanyája. Különösen a ház. Öt helyiség volt benne, és egy másfél holdas terület tartozott hozzá. Egy sövénynél néhány juh legelészett. Hosszú kötéllal egy rúdhoz voltak kikötve, hogy ne érhessek el a zöldségeket. Fu Nan-to elmesélte, hogy a ház korábban egy eunuché volt, aki egész életében az egyik közeli herceg szolgálatában állt, aztán ide vonult vissza. Hétköznapi parasztház volt, az egyik szárnya nyitva, itt szénát és tüzelőt tároltak. Evek óta nem volt kimeszelve, és a nyers fa az időjárás viszontagságai miatt kifakult.

Késő délután tértek vissza a városba.

Harmincketedik fejezet

A rákövetkező napokban is kirándulgattak. Peónia megfázott, belázasodott, és az ágyat kellett őriznie. Jázmint és az édesanyját teljes bizonytalanságban hagyta. Amikor az anyja noszogatta és tudni szerette volna, kivel volt kirándulgatni, ezt válaszolta: - Türelem, anya, még nem döntöttem. - Az volt az érzése, hogy anyja és Jázmin is kinevetné, ha elmondaná, hogy egy képzetlen paraszthoz akar hozzámenni. Jázmin és a hanlin számára rangon aluli lenne, ha egy analfabétát kapnának sógorként. Az ősi „családi státusz” (menhu) ellenére cselekedne.

Meng-csia még azelőtt jött haza, hogy Peónia elhagyta volna az ágyat. Alig érkezett haza, Jázmin mosolyogva újságolta neki: - Peóniával van valami.

- Micsoda? - riadt fel Meng-csia.
- Kirándulgatni volt.
- Kivel?
- Nem akarja megmondani nekünk. Valószínűleg Fu Nan-tóval.

Meng-csia elfojtotta a mosolyát. - Gondoltam! Pedig nem is vagyok jó. Honnan tudod?

- Az öltözékéről, amit a kirándulásai alkalmával viselt. Pamutzakó és pamutnadrág szokott rajta lenni. Értésünkre adta, hogy horgászni volt, és tajcsi bokszot látott. Ebből gondolom, hogy a bokszolóról lehet szó. - Csak késő délután adódott rá alkalom, hogy Meng-csia négyszemközt beszélhessen Peóniával.

Peónia ágyban feküdt, jól felöltözve, lábait behúzta. Könyv volt a kezében. A déli ablak be volt zárva, és a szemben lévő ablakból jövő fény megvilágította a profilját. Rámosolygott Meng-csiára.

- Mit olvasol ebben a rossz fényben?
- Az esszéidet. Élvezettel lapozgatom. Ha csak pár oldalt olvasok tőled, elmúlik a torokfájásom. - Meng-csia nevetett.
- Tako, beszélni szeretnék veled - mondta.

Meng-csia közelebb húzott egy széket, mint amikor az orvos odatelepszik a beteg ágyához. Komoly volt.

- Találkoztam Fu Nan-tóval, és utána többször is láttuk egymást... - Peónia itt félbeszakította a mondókáját, és mélyet sóhajtott.

- Tovább!

Anélkül, hogy ránézett volna, megfogta Meng-csia kezét. - Mit szólnál, ha hozzámennék?

- És pont velem akarsz erről beszélni? - Észrevette, hogy Peónia hangja fáradtnak és kevésbé lelkesnek tűnt.

- Igen, veled.

- Elfelejtetted, hogy még soha nem láttam azt az embert. Csak keveset meséltél róla.

Most végre ránézett a férfira. A hangja egy kicsit élénkebb lett, amikor ezt mondta:

- Feleségül akar venni. Nem tudok határozni.

- Szereted?

- Nem tudom. Kedvelem. Tisztességes és szeret engem. Amikor velem vagyok, boldognak érzem magam. És mégis... nem különös?... ha nem vagyunk együtt, olyankor egyáltalán nem gondolok rá. Nem érzem azt az égető fájdalmat és vágyakozást, amit akkor éreztem, amikor mi elváltunk egymástól... Ez nem olyan, amit veled ... mindenesetre nem olyan mély, ami a szívemet rágja. Nem olyan, mint amikor téged... Mindegy. Hát nem különös?... - Zavartan és összevissza beszélt. Többször ért el ahhoz a veszélyes ponthoz, amikor Meng-csiához fűződő érzéseiről kellett volna számot adnia, de időben visszafogta magát. Keze még mindig Meng-csiáéban volt.

- Még nem kell döntened - mondta, és közben szórakozottan játszogatózott a középső ujjával.

- Azt szeretném, ha tanácsot adnál nekem. Menjek hozzá?

- Azt mondd, hogy szeret téged, és te boldognak érzed magad, amikor velem vagy. Feltételezem, hogy ismered... intim viszonyban értem.

Peónia elengedte a kezét, és mosolygott. - Igen. Nagyon derekas férfi. Kielégít engem... Sem olvasni, sem írni nem tud, de nagyon rendes ember, és tudom, hogy tisztességesen fog gondoskodni rólam. Tanyája van Hajtienben, és egy üzlete a Nyugati Kapunál. Néha úgy érzem, hogy a boldogságomat teszem kockára, ha egy életen keresztül együtt leszek vele. Rosszul is elsülhet a dolog, de azt érzem, hogy igazán boldog is lehetnék mellette. Gyerekeink születnének, és lenne egy otthonom. Meg kell mondanod nekem, hogy ez így rendben van-e. Apára és anyára is gondolnom kell. Mi a véleményed?

- Peónia, örülök, hogy ezt elmondtad nekem. Milyen üzlete van?

- Rizst és brikettet meg jeget árul. Bolondnak tartasz? Mit gondolsz, mit szólnak majd ehhez Jázmin és anya?

Meng-csia egy ideig gondolkozott, elképzelve, milyen lehet Peónia élete Fu Nan-tóval.

- Nos, szerintem rendben van a dolog, feltéve, hogy téged boldoggá tesz. Ne okozzon gondot a családi státusz.

- Úgy érzem, képes lennék hozzá igazodni. Fiatal és egészséges vagyok. - Meng-csia örült, hogy Peónia nagy fontosságot tulajdonít a szavainak. Peónia folytatta: - Sokszor kérdezte, hogy tudnám-e szeretni őt, és én azt mondtam: „Talán”. Meg azt is kérdezte, hogy hozzámennék-e, és újra csak azt mondtam: „Talán”.

Meng-csia a gondolataiba merült. Eszébe jutott az álma és a jóslat utolsó mondata:

- Ahol a hegyek összezárnak, és a víz útja elzárva, érlelődön áll a rizsföld.

Titokzatosan mosolygott.

- Minek örülsz? - tudakolta Peónia.

- Emlékszel a jóslatra? Ha a jóslatnak igaza van, akkor hozzámész. Azt hiszem, idővel megszokod a vidéki életet, saját családod lesz, feleség és anya leszel. Pénz, családi státusz - nem jelentenek semmit, talán csak a sznoboknak. Tudod, mennyire gyűlölöm a sznobokat.

- És nem lesz méltatlan hozzád, hogy egy paraszt a sógorod?

- Őszintén mondom, nem. Peónia, azt szeretném, hogy boldog légy. Menj hozzá, ha tisztességes és szeret téged. Annyit beszélnek a családi

státuszról. Az apám paraszt volt. De ez nem akadályozott abban, hogy hanlin legyek. Most hanlin vagyok, és nem fogom megakadályozni, hogy a fiam is paraszt legyen. Te is tudod, hogy az államban a parasztok a mi nemzeti hagyományunkban az első helyet foglalják el, az üzletemberek és a kézművesek fölött állnak, közvetlenül az értelmiségiek mellett.

- Tehát beleegyezel?

- Ha igazat mondtál, és tényleg kedveled Fu Nan-tót, akkor igen.

- Tényleg kedvelem. - Peónia megfogta Meng-csia kezét, és valami szépet akart mondani neki. Ránézett. - Ha támogatom, minden rendben. Nem szeretném, ha kettőnk között valami is megváltozna.

- Semmi nem változott. És soha semmi nem fog megváltozni köztünk.

Megszorította Peónia kezét, és felállt, hogy elmondja az újságot Jázminnak és az anyósának.

- Fu Nan-tóról van szó, ahogy gondoltuk - mondta a feleségének.

- Nem! - Jázminnak elakadt a lélegzete.

- Természetesen megnézzük magunknak azt az embert, mielőtt a beleegyezésünket adnánk. Nyilvánvalóan iskolázatlan, de van egy tanyája meg egy üzlete, amiben brikettet és rizst árul. Peónia kedveli őt.

Jázmin felfortyant.

- Ez jellemző rá! Azt mondta, hogy hozzámegy?

- Nem, a véleményemet kérte, és én azt mondtam, hogy ha az az ember tisztességes, dolgos, őszinte jellem, és rendszeres fizetése van, akkor miért is ne?

Az anya azt sem tudta, mit gondoljon. Végül megszólalt: - Ha jó az az ember, és nincs nyúlajka vagy himlője, akkor nekem mindegy. Úgy találom, nem is olyan rossz, ha olyan veje van az embernek, aki rizst és brikettet árul. Peóniánál soha nem fogy majd ki a rizs és tüzelő.

Nem sokkal ezután Meng-csia megnézte Fu Nan-tót, az üzletét és a tanyáját Hajtienben. Meng-csia megállapította, hogy Fu Nan-tónak ezenkívül néhány hold földje is van Cinghóban, hét kilométerre a várostól. Meng-csia írt Peónia apjának. Elküldte neki a házassági szerződést és kérte a beleegyezését. Az apja beleegyezett, abban a

reményben, hogy ez lesz a bolond ötletekkel előálló, kiállhatatlan lánya komédiájának utolsó felvonása. Szeptemberben lesz az esküvő.

Peónia nyáron hosszú levelet írt Paj-vejnek, amelyben meghívta őt és Jo-sujt a kézfogóra.

Kedves Paj-vej!

Tudom, örülni fogsz, ha megtudod, hogy szeptember elején összeházasodunk Fu Nan-tóval. Nagyon szeretném, ha ti is eljönnétek.

Sok minden történt, amióta utoljára találkoztunk. Kérdezed, mit csinálok. Semmit. Látlak Titeket, ahogy semmit nem csináltok, csak elégedetten nézitek, ahogy a tavaszról nyár lesz, és a nyárból tél. Nan-to rendbe teszi a házat Hajtienben, és az alapoktól kezdve felújíttatja. Ezért kell szeptemberig várjunk.

Hogyan írjam le nektek Nan-tót és a hozzá fűződő érzéseimet? Alig tudja leírni a saját nevét, de egyébként mindenben olyan, amelyet egy fiatal lány egy férfitől megkívánhat. Jól néz ki, és lelkiismeretes. Úgy érzem, megbízhatok benne. Anyám félig tréfásan, félig komolyan azt mondja, hogy soha nem fogy majd ki nálam a tojás és a tüzelő. Ugyanis rizst és brikettet árul, megismétlem: brikettet, hát nem csodálatos?

Megbízom benne és a szerelmében. Mit kívánhat többet egy fiatal lány?

Jázminnak nem tetszik ez a házasság, de hát mit tegyek?

Meng-csia beleegyezett. Paj-vej, azt hiszem, megváltoztam. Minden vágyam elásva a lelkem mélyén. Kérdezed a szerelmet. Fizikai szerelmet érzek, és anya leszek. Ez lett a boldogságról alkotott elképzelésemből. Többre nem vágyom. Hogyan értethetném meg ezt mással, mint veled?

Hangsúlyozom, nem arról van szó, hogy ne szeretném Fu Nan-tót. Ő nagyon jó hozzám. De nem tudom azt a szerelmet érezni iránta, amit korábban tapasztaltam. A másik iránti teljes odaadás már mögöttem van, és nem szeretném újra feltépni a régi sebeket. De szeretem őt, talán máshogy, és jó felesége leszek. Szegény Nan-to, annyira jó, és nagy szüksége van rám.

Meng-csiáról is mesélnem kell. A minap vele és Nan-tóval elutaztunk, hogy megnézzük Cinghóban a birtokát. Három hold búzamezője és egy datolyafás ligete van ott, ami évente két-háromszáz dollárt hoz, ahogy mondja. (Istenem, milyen zavarosak a gondolataim!) Tehát ott maradt a házban, és a rokonaival beszélgetett. Meng-csia és én lesétáltunk a folyópartra. A víz csodálatosan tiszta volt, és néhány öszvér baktatott a part mellett. A nap a horizont felé közeledett, és balra varjak röpdöstek egy erdőcske fölött, a csodálatos bíborvörös és lila ég alatt. A naplemente annyira szép volt, hogy sírnom kellett. Nem tudtam visszatartani a könnyeket. Meng-csia hihetetlen szeretettel nézett rám.

Korábban megállapodtunk abban, hogy soha nem ejtjük ki a „szerelem” szót és soha nem csókoljuk meg egymást. Ő Jázminhoz akart hú lenni, én meg Nan-tóhoz. De ezt mondta: „Soha többé nem teszem, de most engedd meg, hogy lecsókoljam ezeket a könnyeket az arcodról.” Aztán Po Csü-ji „Az örök megbánás”-ából idézett: „Egy napon elmúlhat a menny és a föld, de a fájdalmak fájdalma soha véget nem ér”.

Aztán kezét nyújtotta, és hazatértünk.

Kedves Paj-vej, amit teszünk és amit érzünk, az emlékeinkben él tovább. Néha úgy hiszem, hogy a legjobb pillanatok, életünk valódi pillanatai az egyedül valóságosak, miközben mások elmúlnak és elvesznek, mert a lelkünknek nem annyira fontosak. A nagy pillanatok elevenek maradnak bennünk. Olyan, mint az a zene, amely lecsengett már, de a dallam még visszhangzik bennünk. Meg tudod mondani, hogy az elenyésző dallamok a valódiak-e, vagy azok, melyek bennünk élnek tovább? Bizonyos dolgok még alakot sem öltenek, de egy életen át elkísérnek bennünket. Megpróbálok jó felesége lenni Nan-tónak, de nem hiszem, hogy elfelejtem mindazt, amit eddig átéltem. Az emlékek megőrzik fényerejüket, ahogy Csin Csu szerelmének kábító rózsája, An To-nien szerelmének káprázatos fehér lángja vagy Meng-csia kékes-vörös szerelme felém irányult.

Az esküvőn orgonacsokrot fogok tartani a kezemben. Korábban az ibolyát szerettem, most inkább az orgona halványabb színét kedvelem.

*Majd hajöttök, egy nagyon boldog menyasszonyt fogtok itt találni.
Kérlek, gyertek el. Pazar libasülttel várlak benneteket, méghozzá a
saját tanyánkon.*

*Meng-csia azt mondja, hogy a nagy könyv könnyel és vérrel íródik.
Azt hiszem, ezt a levelet a véremmel és a könnyeimmel írtam.*

Örökre a te

Peóniád